

STÅNDS-PARALLELER.

TECKNADE AF

Författaren till Cousinerna.

COMPLETT I TRENNE DELAR.

FÖRSTA DELEN.

STÅNDS-PARALLELER.

TECKNADE AF Författaren till Cousinerna. ------------------*Såsom uti ett strängaspel och sång det höres en sammanstämning af olika me- dulationer, så af lägsta, mellersta och högsta stånd sammanljuder ock en stat; och hvad i Musik är harmoni, är i Sam- hället — Endrägt.* TANKAR AV CICERO. Hemtade ur ”Den Blå Boken” — af Geijer.) -------------------

FÖRSTA [TILL TREDJE] DELEN.

------------------**STOCKHOLM,** ZACHARIAS HÆGGSTRÖM, 1838

Förord till den elektroniska utgåvan

Verket, som utkom anonymt i tre individuellt paginerade delar, tillhör Bayerische Staatsbibliothek, München, och har scannats av Google Books. Boken anpassades och OCR-tolkades för Projekt Runeberg i november 2014 av Bert H.

STÅNDS-PARALLELER.

Tecknade af

Författaren till Cousinerna.

*

Såsom uti ett strängaspel och sång det höres en sammanstämning af olika modulationer, så af lägsta, mellersta och högsta stånd sammanljuder ock en stat; och hvad i Musik är harmoni, är i Samhället — Endrägt.

Tankar af Cicero.

Hemtade ur ”Den Blå Boken” — af Geijer.)

*

FÖRSTA DELEN.

*

STOCKHOLM,

Zacharias Hæggström,

1838.

FÖRSTA BOKEN.

Stamgodset och Dalen.

Vid femton års ålder blef stugan mig trång, Der jag bodde med moder min.

Ur ”Vikingen” — af Geijer.

Herman Wilson till Henrik.

Lindsjö, den 25 September 183***.

Jag har aldrig förr knotat öfver mitt öde; men i dag gör jag det. — Icke, visst icke, öfver att vara född i *så kalladt* lågt stånd! — o, långt derifrån! — men att vara född utan all tänkbar förmögenhet. Jag har aldrig känt mig tryckt under detta, — på det hela — imaginaira, missöde; men i dag känner jag det. Jsg har hittills trott, att *tänka* rätt och *handla* rätt vore enda villkoret för vår lycka; men i dag finner jag, att det är för litet ändå. Jag har varit nöjd med min lott och aldrig märkt dess ringhet; men i dag har den för mig visat sig i hela sin nakenhet. Med ett ord: — jag har hittills varit *fri* — fri som en af luftens foglar, och i dag — är jag bunden och träl! — För mitt fria sinne skulle ju detta vara höjden af marter. Jag — bunden! — Jag kan knappt fatta detta ord, ännu mindre dess betydelse, och minabojor förefalla mîg ännu soin leksaker, — som de band, barnet tjclfvilligt ålägger sig för att leka bäst: Jag ser på dem, skakar dem, — och innu är det mig nästan ofattligt, att jag icke kan kasta dem utaf mig, i hvilken stand jagrill. Detgifves ögonblick, då jag vill öfvertyga mig sjelf, att de icke finnas, dessa bojor, att de blott äro foster af inbildning och fördom. Men, ack! — de kännas: sofvande och vakande gnaga de mig och intränga så mycket dess djupare, skära så mycket dess skarpare, just emedan de äro fina, smidiga

— — och till någon del elastiska.

Du finner af allt detta, att jag beträdt min nya bana som — informator i detta grefiiga hus! — Om jag na blott kunde göra för dig fattligt allt det hårda, allt det förödmjukande, som ligger i detta blotta ord! — Jag har en patron, en patro-nessa, en lön, ett dagligt värf, en kammare, som kallas min, emedan jag mdste sofva der och ingen annorstädes; en discipel, af hvilken jag blott har till min disposition de själsprydnader, som han zc-ke innehar, nämligen minne och förstånd; — vidare:

— jag har en rättighet, att tänka% när jag behagar, men att tala% — endast när andra det behaga. Jag har lust och bog — till intet, och känsla endast för det tvång, som hvarje ögonblick marterar mig. Se der en trogen bild af hvad jag har; — men, vill du äfven veta, livad jag icke har, så blir pro-me mor ian vidlöftig och kan dock innefattat i ett enda, allt innebärande ord: — jag har ej litad jag högst på jorden skattar, — jag har icke milt frihet! — Jag kan icke gå och komma, tom det laster mig. Jag kan icke arbeta på mina kuu>ka-pers förkofran, när jag det vill, och när hog och tinnen derför iro öppna, jag kan icke ströfra omkring blaud glada och nngdomsfriska kamrater p& Fyris-åens stränder, jag har icke mer min lilla mörka vindskammare med dessbräckliga hnsgeråd och dess böcker liggande i en vist chaotisk behaglig oordning, jag har icke mer detta i tig tjeift eländiga tillflyktsnäste, men tom no, i minnets och det förflutnas pleorama, står ljust och inbjudande som ett Elyseura. Och slutligen — och ändtligen — jag har ja icke dig! — Samma by, samma år sågo oss födas. Visst var dn Comministers-sonen, — och jag — endast enke-mor Märto9 son; —• men lika så litet i våra härliga lustiga barndomsltkar kände vi denna vid-löftiga stånds-skilnad, som sedan i mognare år. Tvärtom — min resliga vext skänkte mig ett visst anseende, för hvilket du gaf en smula vika. Endast vårt A B C D flöt ur olika kälior; men annars hafva vi ju alltid öst ur samma lärdomsbrunnar, och, när jag, — dagen efterdess bekommande, råkade att förstöra och bortslarfva min Sjögren^ Lat. Grammatica,— så hade vi cn lång tid blottdia egen, nr hvilken vi så mycket flitigare sögo vår första beniga Latin. Förmaningar, litet smörj och litet lugg, hela kläder och bröd med houings-hinna till aftonvard, — allt fingo vi lika mycket, och på samma gång. — Och slutligen, — när vi efter samma häst, hugnade med dia faders samma och lämpliga tal till oss båda och med våra vadmals-plagg i samma

slitna skählskinns-coffert, — aftåga-de till scholan i *****, — då, — då gräto vi tårar, lika salta, lika oskuldsfulla, lika heta och bittra, tills ti kommit ut genom grinden och ic-ke mer sågo fader och moder vinka oss sitt sista farväl. Men äfven på samma stund aftorkade vi båda våra pion-röda friska kinder, och, om jag skrattade en minut före dig, — så var det, emedan min längtan och hog, att komma från hemmets knutar, kanske voro ett enda gran större än dina, — och, om ditt hjerta slog litet hårdare än mitt, när vi för första gången, putsade och finkammade, med din faders bref och våra profstycken i handen — trädde fram för Rector P. . . ., så värdet, eme* dan du alltid varit ett gran mer klok och mindre förvägen än jeg. Huru ti sedan under schol-åren delade blidt och ledt, kan väl du lika litet glömma som jag, och, när vi tågade utaf till akademien, så voro våra känslor alldeles för mycket likstämda, ty vi rodnade båda och torkade båda bort den lilla tår, som smög sig fram, då vi, gå-ende bredvid den till affård bestämda bondvagnen, kastade ögonen upp i det atora hvita huaet, och Lectorns Mina sagta öppnade fenstret — och neg — på en gång för o*s båda, med ettskälinskt brunt öga t ill hvardera, öfver Inilka dock no var draget ett litet, blott för oa« märkligt, sorgflor. Vi suckade båda, ocli minde« båda, nar flickan yr och glad sväfvat bort med oss i valsena cirklar, på de oforgåtliga Gymnasist-balerna, der vi spelade aå betydliga roller; ocli, om mitt lijerta Jättnade upp en liten stnnd förr 8n ditt, «å var det visat, emedan Lectorns Mina kommit dit, äf-ven en liten stund förr an i ditt. — Ocli vid a-kademien! — Vårt vän*kap«hand och stallbrödraskap voro ju der en visa, hvarom en hvar kunde sjunga^ Din oförratt var alltid min, och, om min icke alltid var din, så kommer det deraf, att du var icke «å litet klokare an jag, således litet mindre hastig och hetiefrad, ocli tänkte två liela minuter på en sak, som jag icke kostade mer rii en secuiid på. — O, Henrik! Hvad vi voro ouUäg-ligen lyckliga: eniga i glädje, eniga i sorg, tycktes vi blott lefva af ett lif, ocli blott kunna dö af ett slag. — Och nu äro vi dock skiljda! — Ack, Henrik!^ hvad jag ofta vid detta af läckerheter dignande bord kommer att hungra efter våra knappa måltider, der själen frossade af njutningar, och kroppen derföre icke kände något be-s

hof, någon brist. Hvad jag kommer att sakna digf dessa linga hemska vinteraftnar« di jag förutser« att jag, sedan jag studerat mig trott, kommer att ligga eller vandra upp och ned, — tankfull, ensam och mörk i högen, på mitt ensliga, nastan prakt* fulla rum, med anletet vandt mot fenstret, tanklöst betraktande samma måne, som belyst si mången själfullt genomvakad och genoratalad natt, — der uppe på vår vindskammare. En tår dar* rar i mitt öga, mitt hjerta vill brista, når jag tånker mig denna odelade ensamhet, hvaraf det hemska medvetandet intet föremål i verlden — åtminstone inget af dem, som kunna slå ned öf~ ver denna lilla punkt af verlden — kan komma mig att glömma.

Icke jast för att deruti kan finnas en skymt af interesse, men för att fullgöra 'mitt löfte, och för att des6ntom döda tiden — — tiden, 6om förr aldrig ville racka till! — vill jag gifva dig några detailer om min resa och reception hår. Den förra hade varit ganska dräglig, ja, till och med rolig, om icke den sednare stått och hotat vid dess mål. Dessutom kånner du mig för väl, du vet nog, att, ehuru jag omöjligen kunde låta bli att skratta, når vi kommo fem minnter för sent ned till Riddarholms-bryggan, och jag således fickdröja innu en dag med dig på Stockfitkens rygg*)» — ail jag ej redan dd akulte kinna detta qval, aom beroendet alstrar. Jag kiknade val dd af skratt It det grefliga åkdonet, aom aknlle vänta mig ett helt dygn i Arboga; men — skulle dn tro det? — ander hela resan följande dagen aggade mig tanken derpå, oaktadi ett ganska trcfligt och angenämt Teasällskap bordt kunna skingra detta lilla moln, lika aå vål som det förmådde I någon liten mån mildra bitterheten af att för aldra första gången se dig stadna qvars då jag gick bort — se dig stå hviftande med handen från stranden, medan brådlapparne och ångkraften — pihnällt förde mig dädan. Jag stod långe och betraktade dig och stranden, atum, ovisa och grubblande, om det var inbillad eller verklig sorg, aom gnagde mig. Jag vilie så gerna förmå mig att tro det förra. Ur denna tankdvala och hjertata strid våcktes jag af en herre, aom drog mig i rocken och frågade mig, om jag dricker, hade druckit eller skulle dricka kaffe. Förundrad vånde jag mig om och frågade, om han icke åmnade åfvenvål conjugera Conjun-ctivua; men då vånde han sig åter om till en annan och sade halfhögt: — ”Som jag sagt: det ir en förlåat student från Uppsala!” En nng man i mou-staeber och så långt pipskägg, som nöden tillit, ho*

V Ea nyligen la«t, mycket vacker och poetisk bild af

vår hufvuristad!de gett och hort hela denna scene och började gapskratta. Förundrad såg jag äfven på honom; men, just som min förundran höll på att bryta ut i en harmfull fråga, om orsaktfi till hana skratt, rickte han mig handen och sade gladt och frynt-ligt: "God morgon, Herman! Du känner inte igen mig, aer jag; men kom, aå akolom vi conjugera eu beefatek och några gla8 portvin, aå öppnas väl ditt

minnes stämportar.“------Rösten förrådde karlen:

Det var David K., och vi helsade hvarandra med inbördes fröjd. Hvad detta schol- och akademi>kam-ratakap ändå har för ett sannt poetiskt värde? — Jag upplefde i minnet på nytt alla dessa tusende glada upptåg, i Ii\ilka han och jag oftast spelade hufvudrollerna. Han, fordom lika stor frihetshjel-te aora jag, — var nu äfven på sätt och vis en alaf för lön, och mången rolig och befängd jem~ förelse gjorde vi nu mellan den mousquet, han måste skyldra med, antingen lian vill eller ej, antingen det ir roligt eller icke,— och min grefliga totp, aom jag skalI blåsa vett och förnuft, konst och vetenskap uti. Månget härligt skratt, troligen det sista på en evig tid, har jag att tacka den glada David för. Men, skulle du tro det? uniformen, mouatacherna och pipskägget liafva dock till någon del jemkat litet på hens agg till det ade-liga ståndet, hvilket han alltid förr kallade jast det 4:de benet, aom gör Svea till ett fyrfotadtdjer i stallet for en daglig jungfrp. Minna du, horn oförsonligt lian hatade, och huru djupt liau föraktade alla dessa ”vapen-lsckare,— sköld-bockar och iii-tras-hankar med von och af — iiichi” — — •ch Gud vet, hvad han icke i sin ståndsharin och medborgerliga y nglinga-ifver kallade den stackars

adlade pöbcln? Minns du detta? Nå väl,-------tiu

ljöd det annorlunda: ”Jag och Aukarsteiu—jag och Silfverkrona — jag och v. P. — jag och v. Q.’* — låt det uu ofta nog, och han förtrodde mig slutligen, att han ligger for ankar icke för mindre ån en greflig fröken af rikets niurkn»«te familjer. Allt detta hade gjort honom litet tolerantare, och han V&»tod, att de kunna va ra som annat hederligt folk; men då måste man, från sin ofrälse ståndpunkt, angripa dem med \ arja eller sabel, med moustachcr och pipskägg, men icke komma som en menlös och beskedlig informator, ined liufvudet fullt af kunskaper, ocli hjertat aamvetsgramit och rent, ty del vore att anfalla dem frän alldeles galen sida. Dylikt — påstod lian — förstode de icke att sätta ringaste tärde på, utan ansåge, att det var bara vanliga roturier- ocli pöbel-egenskaper — menade han. Härliga aspecler för mig! — tnukte jag-— och tömde det ena glaset porUin efter det andra, för att glömma, huru snartallt detta skulle beiisa&. Dock för fl ögo ofta dessa ängsliga tankar, allt somni framilade p& del — all sorg skingrande elemea-tet. Ty:

wH?ar bekymret der en söker,

”Är man borta linge sevn!”

Dessa ångfartygsfarder hafva ett ojemförligt behag, leke kanske just for dessa lyekans gnnst-lingar, som kanna göra hvad dem lyster, och som icke hafva någon annan njutning an längtan till en ny dylik, ty för dem arode må hända — tröga, tråkiga, långsamma och icke nog beroende af deras egen villja; men för mig, arma syndare, sons alltid af nöden varit tvungen att vara arbets-bi, för mig smakar det rätt härligt att en gäng blif-va tvungen vara drönere och få njuta af mitt un» ga lif under skämt och skratt och observationer på allty som omgifver vnig, ifrån och med Mälarens sköna stränder till och med Madamerua i fö-ren, — som bjuda hvarandra snus och äpleu och sqvallra så godt de förmå om det lilla, de gemensamt kunna veta. Man blir så upprymd af detta fria, rörliga lif. Infallen, skämt och okratt föda» af sig sjelfva, och hjertat vidgar sig så underbart och står så färdigt till hvarje li fl ig t intryek! Vi roro några unga karlar, som på akterdäcket »jöit-go några af våra vanliga quartetter och trior. Det gick bättre än någonsin. Lungorne voro i ett helt annat skick, an om aftonen efter en tång dag» framtråkad med bok i hand eller ostyriga pojkarIS

rid sidan. Jag sjöng sannerligen eon amore% och ain basstämma var af en helt annan natur an van* ligt. En liten mamsell i gul hatt och grå kappa sfh&rde oss, — som jag tyckte mig finna, med mera uppmärksamhet an någon af de andra fruntimren, och jag kände mitt fjaderlatta hjerla di rara färdigt att flyga rakt I hamn hos henne; och hon rar dock så långt, — ja, så himmelsvidt ifrån alla mina inbildnings-ide&ler, ty jag har haft legio, — och finner kanske ändå aldrig något af dem i verkligheten. Nu tviflar jag derom mer än någonsin; men då — kändes

det annorlunda: Den lilla trubbnäsan och de små tindrande mörkbruna ögonen sågo så lockande ut, och munnen var förtjusande, så långe hon endast smålog åt våra bemödanden; men, när hon började skratta åt min roll som scholmästare i trion, — hvilken jag troligen utförde mera naturligt in de flesta, då föllo mig i Ögonen dessa tand-vacan-cer, som för mina ögon äro vidrigare än allt annat.

Men jag tömmer ditt tålamod på Gustaf Vasas för- och akterdäck.--------I Arboga fann jag

snart det arma offret för min försumlighet, nära« ligen den grefliga kusken och vagnen. Med ett skott var jag uppe ! vagnen, ty innu var jsg fri och glad, och, då kusken ville berätta allt hvad han väntat, undrat, trott, tänkt, beslotit och verkställt på det förflutna dygnet, — — då bad jag honom spara in hela litanian derom till shigretliga husbonde der hemma och försäkrade honom, att jag hadc trott och tänkt, bestulit och verkställt precist det samma eller nå^ot annat, under denna samma tid, och bad honom nu kora så mycket fortare, efter hästarne hvilatså mycket längre äu ämnadt.

Han mnmlade och jag — — somnade.

Sedan var han att anse som mitt goda eller onda öde, ty han förde mig ofrågad och o-spord genom skogar och slätter, backar upp, backar ned, i solsken, mörker,* natt och mångians, och slutligen, i den första klara dagningen, genom eu stor majestätisk ekskog, och derefter genom eu hög smakfull jeroport, på livars andra sida en lång, oändlig, gammal och vördnadsbjudande lind-silJe förde fram till det ovanligt skönt och poetiskt belägna Lindsjö. Den slotlslik» byggnaden smög sig allt större och praktfullare fram för mina tjusta blickar, och snart utbredde sig bakom den-, samma eu den aldra härligaste insjö, med uddar och holmar samt löfrika höga stränder. Naturen och det sköna tog ut sin rätt: — jag var förtjust! — och glömde, att jag som träl trädde in I detta grefliga palats, och att dess murar %oro initi framtida fängelse. Jag glömde allt och hoppade glad t och hastigt ur vagnen, då <Jen höll vid stora iugången. Jagthundar och stora släta opli stora krusiga hundar hoppade, skällde och gjordeett förfärligt larm omkring mig. Eu betjent i li-rree, med ett par stö flor och en borste, en kam-maranärta med en bricka, sprungo förbi mig och togo mig som hastigast i ögonsigte. Men snart borde jag* tunga steg bakom mig, och en medelålders man, i nattrock och rökmossa och med en rykande tobakspipa i handen, gick äfven med en half bugning förbi mig och apostropherade geaast kusken, som höll pä att iösgöra min ödmjuka coffert och öfriga eiFecter, — med ett:

— Ilvad f . . har du dröjt för sä länge?

— I fati detta skulle vara Herr Grefven sjelf, — skyndade jag mig att svara — sä ber jag öd* mjukligeiB, att allt fel för dröjsmål må blifta helt och hållet på min räkning (^och härmed presenterade jag mig sjelf), ty jag försummade mig om morgonen i Stockholm, kom för sent, för att kunna följa Yngve Frey, och hade då icke annat parti att taga, än dröja till kom mande morgonen, då Gostaf Vrasa skulle-gå, emedan man med obeställda hästar troligen kommit ändå se tina re laudtä-

o

gen till Arhogn, äfien om jag rest genast. Åtminstone tänkte jag och mina ändå mer erfarna vänner i Stockholm sä, och jag hoppas, Herr Gref-

ven förlåter alltsammans.

- Mj uka tjenare! — svarade Grtften, ty det vsr verkligen han. — Var sä god och xtig trappan uppföre! Jag kommer strax.Men jag dröjde dock och hörde, hnrn han noga sporde kusken, om hästarne fått att Sta och dricka, samt om andra detailer af vår handelselö-•a resa. Nar ha» f&tt reta allt hvad kusken visste och Sndå kanske litet dertil), kom han åter bort till mig och gick utan krus före mig den omtalade trappan uppföre. — Jag kinde genast, att h&r var jag icke gast, — utan tjensteande. Det ▼ar något, som kokade inom mig.

Ti inkommo i en stor matsal. Frukost var framdukad. En nio- à tioårig pilt sprang sin våg, som ett jagadt rådjur, ifrån smörgås, skorpor och mjölkskål, vid min ankomst, och några domestiquer smögo nyfikna omkring.

—• Välkommen, Herr Wilson! Är icke namnet så? —- sade nu å nyo min patron och räckte mig handen til! en

liten nätt rustning. — Det fågnar mig göra Herms bekantskap. Herrn ser fasligt nng ut! Tjugu år förmodligen — hä?

— Ödmjuka tjenare, tjugo tre — Herr Grefve!

— Så mycket dessbättre,— sade han—tålamodet vexer med hvar dag, och en baraalärare har stort bekief deraf. Min son är innu vid de unga år, då tålamod nästan ändå mer än kunskaper erfordras hos dess handledare, oeh jag boppas, mm Herre kommer att rättvisa alla de loford om stadga ecb andra förtjenater, som Herr Professor L. i Uppsala — benäget meddelat mig»Jag gjorde en bock nian särdeles betydelse, och Grefven fortfor:

— Denna min nioåriga son, «om jag imnar förtro kt min Herrea ledning, ir mitt äldsta barn och efter allt menskligt utseende arfvinge till en betydlig förmögenhet samt ett tcmligen välkändt otran (liar bröstade sig Grefven skenbarligen); men den tideu är nu förbi, min bästa Herr Wii-ton! — den tiden ftr förbi, då en rik och ansedd ftdei-commissarie icke behöfde något att veta el-första. Den tiden är alldeles förbi, — (tilläde han med ett sjeliföriiöjdt leende, likasom för att bevisa, det han sjelf hörde till den nyare tiden") — och jag skulle önska, att min so», ntom •n fullkomlig, religiös och moralisk bildning, äf-ven blefve skicklig i alla de stycken, som egna hans stånd och villkor.

Jag ville nu göra ett litet försök, för att få veta, h var uti Grefven egentligen ans&g dessa stycken bestå, samt från hvad led man skulle börja den unga Grefvens nppstutelse, dels för sjelfva sakens ikall, dels för att slippa höra talas om dessa vidriga ståndsförroåner och — distinetioner, som jag redan i början märkte skulle blifva Grefvens alU dagliga theroa. Men han |at sig af mig ingalunda afbrytas, utan fortfor:

— Vetandet och ett odladt förstånd, kunskaper sch sgreabla talenter äro en himmelens gåfvnoch böra minst vanvårdas ocb föraktas afdem% P* hvilka en nådig Försen slösat börd och förmögcnjiet, och som således af naturen äro ämnade till de högre areställen, — Inilka man utau kunskaper illa bekläder, — tilläde lian, stolt och sjetfförnöjd öf\er denna liberala, långt mer sagda ån tänkta reflexion. — Det ar just dessa lyckan* gunstlingar, — fortfor han — sorn mest böra vinnlägga sig om all sorts bildning och allt slags vetande, ty, ¡u högre ett ljus ir uppsatt, dess mer lyser det. Eller huru? min bästa Herr Wilson! — sade han, mycket invärtes nöjd med denna vackra bild.

— I)et har t isst sin rigtighet, — sade jag — så vida ljuset är antändt eller antändbart — tänkte jag; nien nu var hvarken tid att tänka eller tala för mig, ty Grefven var kommen ! traf med det sednare samt lade sig nu tidt och bredt utöfver sin Herr sons education, Inilken icke 6kulle börja vid en punkt, utan vid alia% för att sedan mötas i centern af — — det tomma liufvudet.—Jag svettades rigtigt åt alla de gamla maximer, som nu uppgräfdes, dammskakades och uppdukades för mig, &t alla de föreläsningar, jag till «11 början fick om methoder och sätt att bibringa och sätt att göra muntert och angenämt, — och sätt att vinna en discipels välvillja och förtroende, — och sätt att avara emot föräldrars rättmätiga önskningar och billiga fordringar, — m. m. m. m. af sätt%-----som på. intet sätt smakade mig *11, helst jag, utom annan hunger, åfven kände den lekamliga ocli aftg frukostbordet duk&dt, men fruktade,att Gref-vens tlirontal, som troligen förut var författadt och många gånger öfverläat, skulle anses för så stor själaspis, att ingen kroppslig d:o knnde tarfvas. JWen — snart kom man med rykande thé- oeh kaffekok, med bröd och mat, — och snart öppnas flygeldörrarne, ocli —--------dock, inan de

öppnas, måste jag afmåla för dig den bild, som utan min villja eller vetskap af sig sjelf upprunnit i min phantasi af min tillkommaude patrouessa, af den uppblåsta Grefvens lika uppblåsta Gref»in-na, af den tölpiga sonens moder: Hon är stor ocli massive, — tänkte jag — med röda, utspända, skinande kinder, en framstående underläpp, p& h%il-ken all verldens högfärd och andryghet tlironar, stajande spetskrus kring hufvtid och hals och en fladdrande eldröd sliawl, samt skarpa illlstign, små, grå ögon.— Sådan stod hon objuden för min inbildning, livar gång en handlös tanke hade flugit förbi henne. — Döm nu, om huru jag skulle håna denna min phantasi, når just Motsatsen af allt detta framtedde sig för mina lekamliga ögon!--------

Flygeldörrarne öppnades — sade jag — och en varelse, — hvars olikhet med allt livad jag förut sett — tänkt — drömt — anat — — framkom, liU, just för att'beviia mig, huru fattig minphanta-ai varit, aom jag; trodde aå rik.

Bed mig icke be-akrifva detta mellanting af sylphid och menniska, aom hastigt insväfvade, ung, leende, med en dan-aande gång, och med en blick, aom på en gång blixtrade och värmde, och med en klädsel, hvara harmoniska färgblandning bade lånat något af de Araericanska fjärilarnas vingar, aom vi beundrade så nyss uppe på Vetenskaps-Akademien. Hon höll en liten fyra-ftrig flicka vid handen, sem dock mer liknade ängel än barn, och jag begriper innn icke, p& hvilka osynliga vingar detta fé lika par framsväfvade, ty jag tyckte mig i min förblandning aldrig se dem röra de små fina, alldeles obeskrifliga fotterna. Hastigt aom en vind ilade de dock igenom den stora salen, fram till Grefvcn och mig. Han satt stilla. Jag hade rest mig till min fulla längd, mer af öfverraskning in af vördnad.

— Gud morgon, min goda Ludtig! — sade Grcf-vinnan, ty det var verkligen hon, och kastade i det samma den lilla flickan upp i faderns knä.

— Välkommen, Herr Wilson! — sade hon, vändande sig till mig och räckande mig en hand, — aom — ja, dn må le deråt, bäst du vill — som jag icke ens vågade taga; men, när hon såg det, fann hon sig genast, spred nt de små fingrarna och gjorde en liten rörelse med handen, likasom för att bekräfta sin vänliga välkomsthelsning. —»Si

- Måtte ni trifvas hos oss, och mitte lilla Clas Ulrik oeh vi alla fä en rätt god vän i eder! — sade hon — och bad derefter den Ulla Gabriella, som redan tioppat ned nr Grefvens knä» och som nn mitte och mönstrade mig från hnfvud till fot, att hon sknlie niga for Herr Wilson. Efter en förnyad tillsägelse gjorde hon det väl, men ganska tvärt och kallsinnigt, oçh, di jag—for att skingra det moln af forlägenhet och en viss odräglig förödmjukelse, som tyngde mig — ville taga efter den lilla flickan» sprang hon bort med ett litet skälmskt leende. Grefven tycktes ej bry sig om alltsammans, ntan steg npp, ringde och förhörde betjeningen om någon vigtig angelägenhet.

Efter hand kom den ofriga personalen ! huset: En ang Baron — Grefvinnans cousin — kom in8vingande med bigeche, ridspö, bjellrande sporrar och en lorgnette, som han låtsade torka, men ur hviiken jag fick en fjerdedela blick. Han vred hurtigt upp den lilla moustachen öfver den trotsiga öfverläppen och tycktes mig i allt vara typen för vära nnga eleganta herrar, som villja vara bida dandys och spadassins pä en gång. Vidare kom en capitaine, som helsade ödmjukeligen på alla, och som alla kallade Herr Capitaine, och slutligen en liten Mamsell, som jag visst funnit rått små-täck, om hon dagen förut suttit på ångbåten, och lam alla kallade Mamsell, utom Grcfvinnan, som, såfort Mamsellen inträdde, slog henne sagta på a* xeln ocii sade, mildt förebrående:

— Hrad tänker du p»t Ulla lilla, som inte gifrer oss litet frukost?

Nu gjorde Mamsell Ulla några små knäppningar och svängningar på sig, sådana som våra vanligaste små Uppsala-mamseller pläga göra, och vi satte oss till frukostbordet. Hvar och en tog och fick hvad de tyckte bäst om, och Grefven sporde Baron Alarik om hästar och stall-affairer m. m. och Capitainen Inde sig artigt och förekommande uti det talet; Grefviiiiian skämtade halfhögt med Gabriella och Mamsell IJIta, och Baron Alarik •varade Grefven, men såg och hörde blott Grcf-vinnan. Jag bara sväljde, tänkte och drömde samt kastade då och då en ängslig blick på rniu stundande discipel, som tyckes mig vara hvarken mer eller mindre än-----en stock. Jag kände en för-

våning utan like, öfver att denna tölpiga köttmassa, •om endast tycktes lefva för att äta, och i hrars drag man endast igenkände fadren, att den hade sitt ursprung från detta luftiga väsende, hvars minsta drag är ett fängsladt — hrars minsta rörelse ett frigjordt behag. Dessutom tycktes hon mig alldeles för ung att kunna hafva en så stor och så tjock son. Jag visste icke då, hvad Capitainen sedan underrättade mig om, nämligen att sonen Clas Ulrik är cn kärleksproduct af första giftet,och att den nuvarande Grcftinnan ej liar flera barn än lilla Gabriella, Jag kände en salig känsla, när man händelsevis sade mig delta. Det var, likasom hade jag disputerat med någon och fått rått. |Men återvändom till dagens händelser: Efter frukosten tog jag mitt rum i besittning. För att göra dig begripligt, huru det kan se nt, måste da veta, att detta stora hus är rest för ilera sekler tillbaka, att det undergått många förändringar, renovationer och reparationer, att det fordom varit sammanhängande med lägre flyglar, som formade en instängd borggård, men att allt sådant nu år raseradt, planeradt, planteradt och moderniserad!, samt att endast den stora egentliga hufvudbyggnadeu fristående år qvar, med tvänne utbyggen likväl åt sjösidan,hvaraf hoset får en nästan oformlig bredd, seddt från gafveln. I ett af dessa utbyggen eller torn — aom de väl fordom

varit — bor diu vän tvänne höga trappor upp. Rummet, stort och prydligt, har något behagligt, ljust och luftigt, som genast intog mig. Ett fen8ter ligger åt den tjusande sjösidan, det andra in åt den öppna fyrkant, som bildas af dessa båda torn och husets façade. Här är val ntsigten ganska inskränkt åt högra sidan, ty der ser jag blott hela den stora praktvåningen, som dockv dagligen begagnas, med dess röda och blå sidengardiner; men, kastar jag ögat åt vcnster, så har jag sjön åt en annan sida, med dess uddar ochholmar, och, blickar jag; rakt netl, så upptäcker jag en ziriig blomstergård samt höga, sknggrika alléer, •om genom den underliggande parken leda ned till sjöstranden. Men höst ligger snart öfver all denna prakt, och skrattar och hånar och hotar. — Ack, om jag andå kommit hit under gommareni fullhet! Ute, nnder den fria himmelen i denna sköna natur, hade jag då stundom kunnat glömma, att jag år en fogel i bur; men har uppe kånner jag det hvar stund, hvart ögonblick. En icke ringa plåga för mig Sr nnga Herr Clas Ulrik med tillbehör, som jag skall hafva natt och dag hår nppe hos mig. Jag skulle gerna köpa honom hvar morgon, om jag bara finge sålja honom om aftnarna; men, se! — han år just den kula, som galéreslafven har Ilångande fastsmidd vid ena foten, och som slipar med öfver allt, för att hindra hans flykt. Och en knla år åfven denna Clas Ulrik — alldeles compact, fruktar jag. Jag 6ker aldrig rått med denna pojke, och, att döma af dessa första dagar, så vet himlens Gud, hvar jag skall hemta tålamod, Uår mitt obetydliga förråd år slut. Jag kan just icke säga dig mycket mera om mig och mitt lif — innu. Jag kånner mig illa till mods, illa hår oppe, och såmre der nere bland det förnåma folket, för hvilka jag tyckes vara lika nnderlig, som de för mig, — ty vi hafva intet, som stämmer lika. Jagser dem blott nnder måltiderna; men åfven då —- [finnerjag det grufliga svalg, — af, — jag vet Icke hvad,— «om ar imellan mig och dem. Ilar uppe känner jag eU visst forakt, ett «isst hån för dem och tycker mig standom stå liugt öfver dem och deraa barnsliga joller, lnilket jag endast vore fårdig forlåta den vackra Grefiinnan, och kanske icke långe

benne heller; — men — der nere — bland dem--------

|då tycker jag mig vara en mask, och de-----gran-

na brokiga foglar, som hafva ritt att hoppa och leka öfver mig, och hvilkas klor jag kånner, utan att hafva kraft nog att ens krypa undan. — Du vet, — \\ hafva blott sett det förnåoia folket på långt håll. l)å och då sågo vi en sådan på våra Gilles-baler, eller vid andra högtidliga tillfållen, och omkring houom gjorde man en stor svang, likasom kring eu pauiher eller en tiger. Och så sågo vi dem gunga i sina vagnar pi hufvudstadens gator, nir vi någon gång kunnat spara ihop till en ångfar-billet eller en plats bredvid kusken på di-ligencen, för att komma dit. Och så sågo vi dem komma och gå i sina loger pft ett och annat godt spectakel, som tjusade oss, inen åt hvilket de gå-spade och voro liknöjda. D& tånkte jag aldrig pi dem, dessa stora, ty då voro de att anse som bakgrundens blå berg, hvllka skola finnas i taflan» men som endast synas i massa, utan att man kan skilja den ringaste detail. Men na har jag sjdf\\xi\\~ Stånds-Paralleler, 2«nit till dessa bld berg! Nu »er jag dem tydligt och kan urskilja lnarje drag. Urskilja, men icke fatta, ty allt är nytt och främmande för mig: språk — samtalsämnen — seder och bruk. I går under 'midagen talade någon till mig, just när jag »kulle taga min soppsked, för att dermed äta soppa; jag såg således icke derpå, — utan räck* tes först på mitt misstag genom ett fiatt skratt af Clas Ulrik, emedan jag nu förde silfvergaf-feln, som jag tagit i stället för sked, — med hängande grönska ur soppan---------till munnen. Bland

oss — hade jag varit den första, som skrattat; -------— men nu kände jag min vrede koka,

ty en enda blick äfver bordet öfvertygade mig, att det fanns ingen% som ej bemärkt min dumhet, ingcns som ej velat skratta, betjenlngen inberäknad, ty Herrskapet voro alla röda och åto soppa med enthu«ia»m, och betjenterna gingo bort till skänken pch »måtasslade. Förargelsen gaf mig mod, och utan särdeles förlägenhet sade jag:

— Det fägnar mig, att min ovana vid silfvergaflf-iar kunnat roa Clas Ulrik så mycket, ehuru hana skratt deråt ingalunda är passande.

Alla sågo upp på mig, Grefven med en visa förvåning, Mamsell och Capitaine med en viss rädd* hoga, Baron Ålarik i fnllt skratt, och Grefviuuan med ett visst bifall. Clas Ulrik såg ond ut och gaf mig en blick, der hvarken ånger eller ödmjuk-het stod att läsa. Imellertid fick han den lexa9 bin sä val bchöfdc, och man skrattar ej en gång

till åt min ovana vid lux och rikedom. Men jag känner dock det plågsamma obehaget af att hfart ogonblick vara på min vakt för dessa arok förse« elier, som vi aldrig tänkt på, och inom mig kän-ler jag en viss fiendltig stamning mot hvarje lefvande varelse i detta hus, till och med Gref-viouan ¡oberäknad, ty jag känner, att ifvenvål henne skulle jag kunna hata. Hata! — — — Det 8r ttkgnt, som jag förut ej ens vetat In ad det var, tv fil/fifvenhet eller liknöjdhet hade hittills bytt sig imtllan milt lijerta. Men ntH — nn ar det auoat! Det stormar inom mig, och Inarje känsla ir i uppror mot den andra. Jag kan hvarkeu reda, k*id jag W//9 livad jag frukt ar, — hoppas eller önskar. — — Allt ligger i en chaotnk förvirring, ur Ihilken jag ickefvet, när och huru jag skall kom« ma. Fordom var all min sorg, all min glädje •&

ren, så oblandad,-----nu ligger deröfv er ett mögel

----ja, af li \ a ti?---jag skäms att utsäga

drnui mörka afgriiuchkaiisla, — — men du skall h veta det i rniil nästa — jag dömer mig sjelf åcrtiil — om jag ej inom dess förmått afskrapa det.

Farväl! Snart hör du åter utaf mig, ty mina ktef <ill dig blifva troligen de enda utgjutelser af Jiöjd t-ller smärta,som jag kommer att tillstädja mig.Här »lutade Hermans bref; men, gom postdagen just är for handen, vill man för contrastens skull framlägga en annan skrifvelse, förbehållande »ig nu som alltid, att på intet sitt sta till ansvar för hvar och eus olika sätt att se tingen och tala om dem.

Grefvinnan X. till sin cousine, Fröken Rosa.

Lindsjö, d. 25 September 183***

Fy, Rosa!-----------att du inte ändå kunde

stå ut med en vinter på landet! Men jag vet nog, hvarföre: I)u säger som Alariks ravodeuse:

Gagnant jusqu k dix sous par jour

Mai s quel or-----sans un peu — — d'amour!

--------och jag förlåter dig! Det var för mycket

begärdt. Att så der------gå på landet en hel lång

vinter, — — med------din bästa fem. vän-------det

är val sannt — men sedan! —---------icke annat än

en omgift äldre äkta man, hvilket är synonymt med en obrukbar, ja, totalt oduglig courtisenr; — — vidare — med din hulda egna broder, — Alarik, som jag tager ensam för min del — och sist — — vår älskade Capitaine, som är bra till allt annat, utom att hålla någon qvar, der man ej vill vara förut, eller vaken, när man är sömnig. Han är en af dessa tusen små ting, som äro ovärderji- | ga att hafva, men som man dock aldrig saknar. Nej — uej — jag förlåter dig och medgifver tu-sen gånger, att jag 8r långt, långt bittre lot-

En man! — en egen man NB. — Mals c est

pourtant quclque chosc! — — Alarik sedan!----------

so ra ar mycket, ja, ofta alldeles för mycket.-----

Och Capitainen,------som duger till si mycket —

och Maud annai — ajaire enrager les dcux autres, — nir det stundom faller mig in att bara uteslutande bry mig om och occupera mig med lionnm. —

— Dessutom liar jag ju min son och min dotter! —

— (det låter ju bra?) — och mig veterligen har

du ingendera. Nej, — nej,---------jag förlåter dig

och medgifver till och med, att jag gjort alldeles som du, om jag varit i ditt stålle, och ir till och men sinnad Ibland att göra det samma i mitt eget. Men det stadnar vid önskningarna, och, vore 8n dessa skyhöga., så stadnar jag dock hår i vinter och roar mig hast jag kan, utan all tanka på Stockholm ens. Före Jul har jag dessutom ej tid att tanka på något annat ån mina julklappar: — ett sac de miit till Ludvig med verldens sju underverk — å douhlc pofnt, — och som troligen aldrig kommer att brukas; en pupitre med en håst på till Capitainen, som aldrig låser och aldrig rider; — till Mamma eu pall, som troligen blir arf-godg för Gabriella, och slutligen eu resväska till Alarik med en eller kanske två — tre hundar på,

— — — allt som jag far tid till. Du kau väl fö-reställa dig, haru förtjust han skall blifva öfver denna trohets-symbol,-------som betyder — ingenting.

Dessutom måste jag göra något — jag vet inte hvad — till Clas Ulrik, och mycket smått i dockvägen till Gabriella, kanske afven något till en viss fröken, och slutligen och ändtligen en pirat af allt det garn, som ar öfver, till Ull»; men den fruktar jag att hon får sy sjelf; dock skall jag börja den, så att hon ändå kan få skrifva till — Älskade Agusta, — att hon fått en pirat, som Grefvinnrtn sjelf broderat. Men Ulla är bra, — —

ja, förträfflig!---om intet för annat så för Alarik,

som rigtigt gör henne sin cour, hvar giing han är

förgrymmad p& mig, och, som du vet,----------ärdet

ganska ofta. Jag önskar bara, att Ulla inte år sfc oförnuftig och tager hans artighet för argentcontp* tant och betalar den med sitt stackars lilla mamsell-hjerta, liiilka i allmänhet pläga sitta litet lösa, ty då beklagar jag henne. Dock varnar jag henne stunde-ligen och dageligen. — Icke just varnat\ ty det är ett dåligt contre-poison damour; men ja^ lägger mina ord ¿a, — att de alltid skola motverka Alariks artigheter, och en gång har han dessutom allvarligt— (ja —ja, skratta, bäst du vill!) lofvat, att icke den stackars enfaldiga flickan skall få sitta imellan för hans harm till mig. Och Alariks löften — — — på skämt ellerallvar---------äro dock —

—. — — guld.---------Dessutom-------ack, så när ha-de js$ glömt heia den saken-----dessutom får na

Alarik må hånda en rival hos Ulla, som med tiden kunde b Ii f va ganska farlig. Dn vet ju, — — Clas

Ulrik---skulle hafva en---------uppstotare,-----

tom Ladt ig kallar det. — Nå val! — —ett stycke sådant Sr na debarqneradt— — — directe från all-lardoma-satet — Uppsala. Han skall blifva prest% sch det ar fasligt farligt för ett hnsmamsellshjerta!

----»Och dessutom — — —lång och smart (e-

lance) som--------ja, som hvad?-------jo — »om

en heros de roman, blixtrande svartblé ögon, perl-ttnder, — bruna lockar och elegant — »om sjelf-va A/arik! Aj — aj — Ullas hjerta kommer i stor fara, det känner jag på mig. Det blir en gammal

amour.----Prosten dör.------Ludvig har Jus pa-

tronatus. O, jag ser redan i perspective — Ulla med dn prest och 9(såger nio) barn — minst, ty efter dessa l&nga trogna och firbara amourer, som tråkat igenom Informator — Adjunct — CommitM-»ter etc. — — så tar naturen dock slutligen ut sitt fatt, och en planta skjuter upp för Inart förlof-ningsår, som de trogna tu —gått och suckat fordomdags. — — —

Men, — — för att litet återkomma till nutidni,

---(ty nu en stund bortåt har jag hlottlefiati

Ullan pre8terliga framtid)------det ar dock för

TIlt att Gabriella år en flicka och icke en gosse, ty då skalle äfven hon hafva Informator, och detar en odräglig sort folk indi. De se så ledsamma, så beiäaksarama, så lärda ut,-----och så föraktligt nästan----------------------se

de ned på oss — verldsfolk.

De förefalla, mig alltid som en rose-flaska,— men med stelnad philosophi — ! stället för extrait de rose — — stelnad — frusen philosophi, — som aldrig blir liquid, aldrig doftar, aldrig tjenar till någonting, eller till någons fröjd. Ack, de äro för tråkiga! — Ännu har Magistern ej slagit upp sin språklåda just särdeles, mer än till cn lälförtjmt skrapa — rätt bra styliserad — till vår goda son — Clas Ulrik — i går vid bordet. Jag ser tydligt på honom, att han tåi ingen utaf oss. Jag för min del blir 6å matt och ängslig, när han kommer in. Kan du begripa det, — 11 osa, att jag föresätter mig hvar gång, att jag skall anse honom som en-------stol — ett — bord, eller dylikt?

Men det är alldeles omöjligt. När han blänger med sina stora mörka ögon, aå förefaller det mig, att han ogillar mig i attt—ja, — till och med att jag lefver. Gud ske lof, han är då endast till iinnandes vid måltrderne! Men det är min sann

nog utaf, alt icke då kunna få skämta fritt;-----

det är dock — säga hvad man vill — den bästa kryddan på maten. Jag magrar på detta, det känner jag tydligt. AIU äro lika besvärade af honom, fast ingen vill medgifva det. Ludvig talar lärdom — mera än han kan och förmår, ibland.Capit&iaen Till nu aå gerna fara litet inusfSrnnf-: tig, ifveu hvad lärdom beträffar. Alarik låtaar, som han alhleles inte märkte Magistern,men tiger med mycket, som fordom slapp fram, och säger stundom ord, hvilka åro beräknade just på Magistern. Ulla rodnar oupphörligt och gör ändå litet stör* re svängar på hufvudet in vanligt. Clas Ulrik ser hågat obelåten ut; men det kan man minst undra på, ty, att tappa vatten i en korkad bouteille eller konster och vetenskaper i Clas Ulriks hufvud, anser' jag lika svårt, lika omöjligt — och lika påkostande for både kypare och bouteille. — Men för Claa birik blir han 8nd& visst bra nyttig, om justicka så rolig, ty han aer sträng och allvarlig ut och har

tsgit fdll magt och myndighet öfver pilten---—

stundom till Lndvigs------greillga förvåning, —

som väl icke är Ijudelig, — men ganska tydlig och ogonskenlig för oss, som känna honom. Gabriella ar den enda, som ser vänligt på Magistern. Första dagen var hon horribelt rädd för honom; men na äro de ovanligt goda vänner. —

Nej,—* — nu kommer Alarik och berättar,att strax efter honom kommer Capitainen för att begira mitt bref. — Ack, hvad de fjeska och göra sig besvär! Det blir inte en minut förr färdigt — för det. — Jag skrifver ändå om alla de aorter garn, aom fattaa mig, och som du genast måste skicka mig på diligencen, ty se, det år egentligaändamålet for mitt bref, fatt jag kommit att pra ta litet om annat. — —

Nej, sig man nlgonsin maken! —-------

Hår slätade Grefvinnant bref, tj Alarik ryckta det ifrån henne och fortsatte det med en hel hop galenskaper, — den ena naivare än den andra, till systern — onder det att Capitainen stod och våntade, och Grefvinnan läste, hvad Alarik a k ref* härmades och skrattade. Slutligen började Alarik och Grefvinnan att draga i hrar sin snibb af bref-?et, — — tills det gick — midt i to. — Dft släppte de det båda, och Alarik sprang ut färatt undgå sin sköna coo«i»es vrede; men hon följde efter får att dermed pfverhopa honom. I dårren vande hån sig dock om och sade skrattande — tiU Capitainen:

— Söta Capitaine, klistra ihop dett--------- Skrif

vidare, att jag vill nödvändigt hafva en vacker schattering i bronze och en i sjögrönt! Försegla sedan brefvet och skrif utanskriften till Rosa,

men läs ej ett ord!-------

Och sedan sprang hon dt, ty dessa ord sadea p& en enda secund i sjelfva dörren.

Capitainen tog imellertid opp bref.fragmen* terna, som ligo på golfvet, och sade;

*— Kors# for den Baron Aiarik!s»

Men sedan uträttade han pnnktllgt, hvad Gref-vionan bedl honom om.

Imellertid hollo Alarik och la belle chatelaine — tom hon ofta kallades —en härlig jagt, hvilken ej slätade förr in i parken, och no ko rom o de tillbaka skrattande, arm i arm oppför alm-allécn, hvilken redan låg full med gula fuktiga löf, rom blåst ned onder natten, och mellan hvitka Gref-unnan hoppade i sina tunna siden-morgontofflor, och oaktadt Alarik bad och tiggde att fi bira henne.

— Nej, det får du vinst inte! — svarade hon, «tam tan de. — Du slipper mig i marken, och dessutom — — fy! — — der sitter ju magistern och bianger pi obs oppe i sitt fens ter. — Fy, hvad han ar odräglig!

— Och indå, Blenda, — andå kan dn ej låta bli att ae på honom — hela middagen — sade Alarik, skrattande.

— Gör jag det? — svarade Greftinnan. — — Det liar jag inte vetat utaf; men det kommer troligen af, -att han aldrig aer p& mig, och sådant har val aldrig handt mig förr.

— Du ville vil, att han genast skulle blifva pinkar och skjuta ihjäl sig k la Werther!

— Fy, — hvad du pratar! — Jag vill honom ingenting, och, om jag serpå honom, så är det som jag såge på en bild.— En Apollo Belvedere kanske?

— Ja, — just en Apollo! Du sade det p& gpe; men du bar mera ritt än du tror. Du träffade—/w mnlice — alldeles hufvudei pä spikeu, ty alldelea sd miste Apollo sett ut: — — vacker — vis — lärd — kunnig i strängaspel och allt — — men, ack, — — utan allt fruntimraers»tycke! Fråga Daphne!

— Åh, lappri! — sade Alarik — Snart upptäcker du, att du misstagit dig, och att Magistern är en ganska farlig karl.

— Fy!-------sade Blenda, men rodnade* Och

nu voro de vid trappan.

Tre ting äro ju goda-----------säger gammalt

ordspråk, och dylika måste man tro, om man än förkastar allt annat gammalt. Tre ting äro godar de rf öre presenterar man ännu ett bref, hvilket if-ven afgick med samma post som den skona Gref-vlnnan Blenda» itn-rifna och Hermans misanthra-piska d:o. Och detta bref är från vår lilla snälla Mamsell Ulla till Mamsell Augusta — hennes hjer-tevän och hel-förtrogna, sådan de flesta unga flickor hafva det, ty annars hade de ju ingen, —r for hvilken de kunde vända ut och in på sitt hjer-

ta — och skaka ur det, —-----------likasom man

tåmmer och' skakar en mjölpåse. Men man ber om ursäkt, att man rättat Mamsell Ullas ertho-s?

graphi, ty den rar af vanligaste sorten, med 4 i stället for e, och å i stillet f5r o, samt hör och der ett ord med Fransysk extraction, tillyxadt med ck och dnbbla conaonanter ütan all Inda.

Matnaell Vila till Mamsell Augusta!

Älskade Agasta!

Tack, söta da, for ditt sista bref, och förlåt, att jag dröjt så länge att besvara det; men du kan aldrig imaginera dig, livad jag har mycket att göra na om dagarna, hvilka for hvar dag bllfva allt kortare och kortare Snda tills Jul — Gadni'*. Ack, for den hosten, tom na skall komma ochef« terträda den skona, romantiska, ljufliga sommaren, med all dess grönska och hårlighet, blomsterfllt och foglarnes sing! Ack, det rar enljtif tid! Men nu ir den förbi, för att ej komma iter! No komma höst-sysslor, och sk Jul-sysslorna — i stillet. Da undrar visst pl mig, som I dag årså melaneho-lisk; men, ack! man, kan ju inte annat, nlr man jnst sitter i sitt fenster och ser, har* löfven börja gulna och falla af tråden. D& får man jast som en last att sjunga:

Nu or det höst — stormande hafver tfff —

Da minns ju Ingeborgs visa i Frithiof? Ack, den sköna Frithiof! Minns da, nar ?i ISste den, hor* genomförtjusta ri voro! Jag tlukte alldeles,jag »kulle dö% når hon aktade Kung Ring. Ja, — *l*kade Agusta! det vore jn fasligt att gifta sig ped Kung Ring. Jag har alltid inbillat mig,.att Jian såg precist ut som Befallningsmaii Ulfdabl på Grantorp, — som alltid ar så fasligt artig mot mig på Kyrkbacken.

Gud bevars, du skall visst inte tro någonting; men vet du, nu vet jag, hur' Frithiof skulle sett ut,'bara till utseende bevars, annars kånner jag visst ingenting om denna person! Jo, nu skali jag saga dig, hvem det år. Det ar den nykomna Magistern, hår, som skall vara iuformator för lilla * G re F Clas Ulrik. — Han är så lång, ja—ja— Gu bevars — inte så lång som Adjuncten på Eke* berg, men inte så långt ifrån heller. Oeh nåsan

•ch munn', och de ögonen #e'n!-----------ack ja —

tjet är precist som jag föreställt mig Frithiof! Dessutom skall du alls inte tro, att det Sr jag ensam, som tyckt det eller hittat på det, ty i går a.ftons började Baron Alarik att fundera på, hvem Magistern var lik, och, sedan han repat upp en mångd herrar i Stockholm och i Skåne, som jag ifite kånner, sade Grefvinnan:

— Kåra' Alarik, slipper jag inte att höra all* dessa oandliga likheter! Han år lik Frithiof pä kafvet «— eller hvad tycker du, Ulla?

Jag svarade genast: Ack jo— bevars! —Men då må du tro, Grefvinnan och Baron* skrattade,

likasom det hade varit jag — i om kom opp med den liknelsen. Qrefvinnan Sr annars, yu tom alltid, oloddigen god mot mig, — en rigtig ängel, <— •ch så vänlig och artig, både nir folk ir uärva-TAitde oqh hor det, och 3annars, och det vet, do, nan skall satta varde på. — Få nn se» om bon hedrar sig med någon chautil julklapp. Det anar nig, ty, för att vara så rik, år hon vil dun minst snåla men ii iska i verlden. Härom dagen fick. jag ett rätt vaqkert skärpspänne; men lilla Fröken Gabriella bröt sönder det litet, samma qiillea; men an har Capitain' lagat det, så att det ylla ipte $yns. Kors» hvad den Capitain* ir snäll qch händig i allt, och så artig och hjelpsam mot alla! Skulle det vara någon, som han inte alltid dår tillreds för, så är det Baron Alarik; men det kom-er deraf, alt Baron' ofta gör spcctakel af Capi-Uinens beliändighet och kallar honom Monsieur, Tuaenkonst och Mäter-angmtu — och Gud vet eji

hiad allt,-----som ibland förargar Çapitain*, fast

han håiier god mine.

Den nya Magistern Sr mycket tyst. Jag har knappast hört honom säg» ett ord af sig sjelf, ner in i går middags, då han snäste fasligt til! lifla Gref Clas Ulrik. Jag blef så danu på hans vägnar, för Grefven blef så röd och ond och åt upp ain soppa alldeles i sken, men sade aldrig ord. bet får väl Magistern vänja sig utaf med, ty detHr »ig väl inte, ehnra han visst Inte kan bafva il orålt, ty nog ir Gref Clas Ulrik en bra niaria och stygg pojke; men God triste honom, om han hand te rar lilla Gtefvea som andra acholpojkar,' då vill jag inte vara i hana kläder! Han aer annara fasligt beskedlig ut, meil mycket allvarsam och stadig. Han akall bli preat. Adjö, sota du! Nu hinner jag ej skrifva mera i dag. For all del, avara mig snart och tala om allting! Sota dnf rff sönder mitt bref och lit ingen för all del få Usa det, ty det ar så illa skrifvet; men jag har aå fasligt brådtom med en mångd söm och annat, som skall vara fårdtgt före stora höst-tvåtte» inan ftyttningen. Heha Caroltn •& mycket, når du råkar hehne, och Ann Charlott, når du skrifter* titl henne! Tro, det blir något parti med Kamrern och henne Tala om det, når du skrifver hår-åst! Nej, farvål, söta du! Nu får jag lof att lacka igen mitt bref.

Din i döden oppriglga och tillgtfna vån

Uila P.

P. S. Förlåt mitt slarf! — Ack, vet dn, jag har en aå rolig bok, som Greftinnan var så god : och lånade mig ! söndags! Den heter Kusinerna och Capitafo' såger, att han vet precist, att den ir af en prest-mamsell från Smålen; men då skrat- ' tsr Grefvinnan och Baron Alarik så obegripligt orh såga båda, att det är omöjligt, och'det dia.putera de om bittida och sent, och i *år aftons tog Capitain* sitt parti och frågade Magistern, som vil skall förstå sig p& allt hvad bok kan heta; men han svarade lielt torrt och kort ochgodt, — att lians tid sldrig tillåtit

honom att lisa dylikt lapprl. Nej, adjö, söta du!

Alltid din vin

Ulla.

Och nu! — min Slskade lisare, nu villja vi icke uttrötta dig med flera b ref, ty ifven af den varan kan man få för mycket, ntan vi skola nn låta vår Grefve vegetera fram sitt lif några veckor, nu* som förr — förr som nn, — — låta Grefvitman sy på sina sjn underverk och två k tre hundar samt reta« och ¿nabbas med Alarik — och pinas åt Magistern (li vilken en ging för alla undanbedt sig denna, inuti oförtjenta, titel) och gifva hundrade nya göromål om dagen It den behändiga Capitainen. Vi skola lita Herman uppbjuda alla sina krafter, allt sitt tålamod för att plugga en smula Latin, vett och förnuft i Clas Ulrik — samt gå tillbaka en tolf till fjorton år, eller till Hermans barndom, och skena sedan som hastigast igenom hans unga lif, på det lavaren icke må förebrå o<?s att kasta en halfinogen frukt i haus mun och befalla honom svälja, utan att låta honom betrakta den, utan att säga, hvnrifrån den kommer, och huru sjetfva vexten ser ut, somden burit, och i livad jordmån den nppspirat, hurudan blomman tar, och hvilken sol aom gaf

den Uf, värma och ljus»

Det låg en dal i Svea land — — aå »kon, att Schweiz kuappt kan uppvisa dess make. I dalen låg en by, en landtlig kyrka, ett capellang-bo-ställe och en mindre egendom, aom varit stor i fordna dagar, men som krupit ihop, likt mycket apnat, med åren. Den lilla kyrkan benämdes endast med Capellet, och comminfcterns lilla bostad for Capellsgårdeu, troligen en blandning af ca-pellansgården och den nårhet, detta boställe hade med capellet. Ingen egentlig stor landsväg gick igenom dalen, utan en afväg ledde dit, och då passerade man först den lilla egendomen med sitt stora, gammalmodiga, rödmålade trähus, sin gammaldags — inom höga, mosslupna, gröngrå och bräckliga staket — inhägnade trädgård, der mossan äfven höljde sjelfva träden, med sina förfallna ladugårdar och uthus, men sin af naturen högst pitoresqua och romantiska belägenhet, vid den lilla å, som troget följde dalgången, och som här slingrade sig i dessa på en gång phantastiska och gra-cieusa former, Ii vilka endast tillhöra naturen eller den fulländade konsten.

När man på den n&got smala och krökande▼agen Iemnat Djupedal — si hette egendomen — bakom sig, kom man föral öfver by-egorna och aedan till den trefliga byeu, hvilken «al icke «ar så mycket stor, men ovanligt snjgg och vacker. De höga, orokriugliggande bergen, alla tätt bevuxna med löf- och barrskog, gåfio äfvenenont-törolig rikedom af akogsförnödenheter, och, n8r Dan nu ligger detta öfverflöd af råämne till den skicklighet och hindighet i allt träarbete, aom ot-mirker Svenska bonden i skogsbygden, ai kan man lätt förstä, att, oaktadt åboernas ganska ringa förmögenhet, — ty hel* byen bestod blott af fyra beia hemman — hvar och eu dock hade ett väl och ordentligt hygdt hus med sina In it menade •korstenar, sina gafvelrnm med fyra stora rutor, — sina stora vackra stugor med lv& till tre fen-•ter, sin först ugn-qvist med sina dubbla säten, •in lilld kåltäppa med aitt äpleträd, syren- och rosenbuske, — sitt lilla rosquarter, sitt prydliga ataket och zirliga grind, slutligen sina snyggt och väl byggda ladngårdar samt sina väl ncli ordentligt upplagda björk- och tallvcd*-«taplar. I-roellan husen stodo flera lindar och lönnar, samt på en liten öppen plan, ungefär midt i byeii, en ovanligt stor aln>, under Inilken ungdomen och •årdelea barnen i hyen roade sig om Söndagarna.

Den lilla åen tog en omv 8« nedom ladu gårdarna ocb smög der genom en ovanligt vackeräng, oom tillhörde byen gemensamt. På andra sidan om byen var ett emot äen sluttande gärde, som den smala, krokiga vägen genomskar, och t ht dess slut stod Capellet i fonden med sitt röda spåntak, sina Inita murar och sin — af korsvirke uppresta och rödfärgade — klockstapel. Den lilla kyrkan tar omgifven af höga och lummiga träd Inom ett svart trästaket, genom h v i I ket man såg några stora liggande fyrkantiga stenar, öfver längesedan multnade hen, och deromkritig kors och andra underliga figurer af svart och livitt måladt trä, samt här ocli der blott er> upphöjning på den gröna gräsvallen, som utvisade, att äfven dcr-tinder fanns stoftet af någon, som tiden redan skördat.

Till venster om kyrkan, närmare åen, låg Ca-peltsgården. Gamla, 6ktiggrika träd stodo värnande framför det låga,

gammalmodiga, men rödmålade huset, som, i proportion till allt annat, var mer stort än litet. Gården var således mörk och lugn samt omgifven med ett, — väl gammalt, — men ingalunda förfallet eller bräckligt staket, som likväl varit vida högrödare i fordna dagar. Detta kuude gälla om hela CapelUgården i allmänhet. Allt såg der gammalt och urmodigt ut; men öfver allt rådde ordning och den fullkomligaste snygghet. Såsom flyglar på gården voro bodar, hönshus, ett så katladt vagnslider ra. 11. små bygg-nåder, gamla och mörkröda; men allt rar lielt och i en via* symmetrisk ordning, och, huru man an målte leta, kunde iugenstldes upptäcka« en hängande dörr, ett traaigt tilUtoppadt fennter eller någon annan egentlig bofällighet. Dufslaget stod till höger, hundkojan till venster, och under de höga, lummiga träden voro bänkar, nom i urminne« tider ej %oro utgjorda, så bastanta voro de tilltagna från börjau. Sopadt och granrbadt var det öfver allt i Capelfsgårdeu, och detta livarje dag af året. På andra «idan om boningshuset var en gammal, men väl vårdad trädgård, der ett och annat ungt träd åfven syntes. Der atodo äpie-och päronträd, der var krusbärs- och vinbärsbu-skar, der vexte kål, ärter och bönor, piplök och gräslök, mejram och timjam, och sjelfva rosquar-teret utanför «alsfeiistren kunde — åtminstone för ein zirliga ordning — jemföras med sjelfva det Rosenbladska blomster-museum.

Nedanför trädgården smög åen ännu tyst och fredlig; men äfven hår hörde man, huru vattnet brusade vid de strax nedanför belägna mindre vattenverken, ty här vidgade sig åen betydligt och formade en stor oval qvarndamm, hvilkeu mer liknade eu liten sjö, och som var reservoir för en «kattlagd qvaru och en husbehofs-såg, —allt i dåligt skick och tillhörigt egaren af Djupedal. Höst och vår utgjorde denna damm en tummelplats förby ungdomens navp.ia nöjen, livilka särdeles befordrades genom en liten ekstock; — om vintern var den — vid minsta anledning — en flitigt besökt skridskobana och ganska lämplig for slängkälke; men om sommaren säg man endast då och då gossar med ovanligt rena fotter, händer och anlete komma derifrån med vått hår, ehuru dammen d& ej var hälften så stor, som de årstider, då inga sim ra-öfuingar kunde företagas.

Med flit har man ännu icke inträngt inom en enda dörr till de boningar i dalen, hvars yttre läsaren kanske beklagar sig att hafva fått en allt* gör mycket utförlig beskrifning om. Men, som hvarje plats i dalen kominer att ingå i Hermans ungdoms historia, lika mycket som hvarje vrå af af verlden i Napoleons, så skulle man önska, att läsaren såge dalen för sin inbildnings ögon lika tydligt, som när man lägger ett lands charta framför sig, dä man läser om händelser, som timat der.

På deo tid, då värci händelser taga sin början, beboddes Djupedals lierregård af en äldrc]afskedad Major med dåliga affairer och talrik familj. Han, hette Psskököld, var af urgammal adel, spelade gerna siu wira, vanskötte eller, snarare, skötte alldeles icke sin egendom, utan lät allt gå som det kunde, och så länge det kunde, betaide aldrig någon renta på sina många skulder, förrän han lagsöktes, och lät den stackars, frun mala sig till hvarenda styfver, somlion skulle liaf\a (¡11 huset och barnen, Inaraf kom, att hon vande »ig mala för allt annat äfien. Ilu* set \ar i allmänhet p& högst dåliga fotter, emedan hvarken Majoren eller han» hu*«ära dngde till någonting. — Frnn och döttrarne »prniigo om hvarandra i hushållet — med kippskor, gröna aII-shawlar, ruggfigt hår och muschiga förkläden — i hvardagslag; men om Söndagarna voro de pyntade på hasta »att, med en ytlig ferui»»a af snygghet och ordning —ja, ofta ett visst urmodigt och smaklöst prål. Gosaarne upptuktades först i byscho-ian ocft sedan af en lat, dum och okunnig gymnasist och blefvo äfven derefter. Herrskapet åt skralt, och tjenstfolket eländigt: deraf jemna klagomål, jemna scener mellan Majoren, drångarne och käppen; jemna köks- och pig-tragedier, samt allmänt pigkist-uppbrott hvarje höstflyttning, och ofta nog om våren. Med ett ord: — af alla has och hushåll I dalen var detta adeliga — utan undantag det sämsta.

Alldeles motsatsen dertill var Capellsgården. Den gamla Commiuistern hade grånat i tjensten, och, som han af diverse orsaker, livilka vore för vidlöftiga att upprepa, alltid haft otour vid sökandet af pastorater, tänkte han att här lefva och dö och önskade sig ingenting mera än att i lugn och ro få framhärda sina återstående dagar på detta — för honom käraste ställe p* j orden. Han var--------------------dock ingen bcskrifning på cn

rältskatfciis ocli i bollen redlig och gudfruktig ma o! Han» minsta handling talar mera och båttre for honom än Inarje — ora in aldrig §å grannt — loftal. Ilans hed ers-gumma deremot kanna vi orda en smula om, såsom icke alldeles så fullkomlig som hennes älskade gubbe, ehuru hon var ett mönster hland både prestfruar och andra

tarfliga fruar på iand och i stad. Hennes gubbe, henues snygga hus och hennes snälla barn voro hennes afgudar. Också hade Gud hugnat henne med allthvad hon kunde önska i den vägen: Om gubben säger man således intet. Huset «ar det ordentligaste» renaste ocli trcfligaste, som de flesta någonsin sett eller tänkt sig, när man NB. i sina tankar stryker ut alla o-riinliga fullkorolighets-phantasibilder — der inga brister behöfva finnas, — — och af barn hade Iion hvad man kallar önskebarn, nämligen sonen Henrik, som vid den tidpunkt, om hvilken nu talas, räknade sina tio är, och en liten treårig flicka. filan skulle kunna falla på den tron, att vår Philemon och Baocis voro ett helt ungt par, efter barnen ännu voro så späda; men se, då irrar man sig högeligen, ty de hade — likasom Gref-vinnan X. så visligeu anmärkt om en och annan obemedlad prest och prestfru, — de hade varit ett talande exempel på trogen kärlek, som ingalunda rostade, fast den utan särdeles förhoppdin-far på framtiden fortgick sitt runda tiotal af ir* inan de tillsammans knäföllo vid brudpallen. Äldsta barnet, en dotter, hvilkcn, om hon leffat, skalle varit flera år äldre ån Henrik, hade det trogna paret dessatom för längesedan ledsagat till henneo lagna boning, i skydd af capellets höga murar och kyrkogårdens höga almar. Henrik och lilla Gertrud voro således faders och moders största skatter, ty, att medelmåttiga villkor, om 8n icke armod eller brist, rådde i huset, det faller nistasi af sig sjelft. Dock mårktes det ingenstådes. Allt var der så noga beråknadt, att hvarje behof var afpassadt efter cn motsvarande tillgång, så att ett visst öfverflöd tvirtom tycktes råda i huset. Detta var Pastorskans triumph, men äfven ett frö till hennes nästan största fel, nämligen ett visst högmod och en god portion egenkärlek öfver sin egen administration, samt ett visst förakt för alla, som hade ett slarfvigt, vanv&rdadt och illa st&ldthus» För det rätta, — det rena, det skurade, — dammade och fejade — var hon färdig att strida till aista blodsdroppan, och i hela verlden fanns ingeo, aom hon kunde förlåta, om han bröt mot den för» sta af dessa artiklar, men endast och allenast sin egen gubbe — ett brott mot de seduare, ty med honom öfversig hon stundom, att hans böcker lå* goien viss osymmetrisk villervalla, eller att hans StdndsParalleler, /, 3.grå rock var litet dammig,och stöflarne nSgrot lerig?« Hon sade då ingenting men ruskade oförmårkt på hufvudet och sökte att afhjelpa saken sjelf, aft godt hon kunde, i terolig tysthet. Men hennes barn, tjenstfolk, grannar och bekanta! Se, dessa voro e-viga skott-tafior för hennes rättvisa reflexioner och i hennes tanka — alldeles oförlåtliga och förlorade meuniskor, om de bröto mot några af hennes ordnings- eller renlighets-principer. Alla i dalen och rundt omkring — älskade, vördade, men fruktade äfven Pastorskan. Ingen fattig eller annars nödställd gick utan hjelp från henne, så vidt hon förmådde; men med hjelpen följde äfven dels råd, dels förmaningar, och ofta skarpa förebråelser, om hon tyckte dessa kunde vara förtjenta. Tore det icke synd att späcka Pastorskans många uppräknade verkliga förtjenster med vidrörandet af ett och anuat litet fel, så skulle man kunna räkna henne till last, att hon tycktes till valspråk hafva tagit Frithiofs bekanta uttryck:

”Mig äfven litet att döma lyster!” ty hon dömde gerna och hastigt nog om nästan; men till hennes lof måste läggas, att sjelfva Minos eller Radamanthus knappt kunde vara rättvisare och mer oväldiga domare än vår Pastorska. Tion hade, sedan hon bedömt en menniska, oftast den vanan att tillägga densamma något kraftigt epithet eller sobriquet, och, när man kände gra-derna i dessa, så vinte man tydligt, pft hvad höjd den i fråga varande personen atod i hennes gunst «Iler onåd.

— ”Det ir en rar karl eller en rar qvinna, —

en menniskn hela dagen"---------sade hon om sina

idealer. ”Det år eu qvinna eller en karl, som duger" — om dem dernåst. — — "Det år ett bra folk*’ — — om dem hon intet visste något ondt, men — ”det år en stackare” — om dem hon icke visste ndgot godt. — Och, sade hon: ”Det år ett tit” — — då talade hon såkertom en odoga; men,

sade bon: ”Det år contant ett--------— svin”, så

kaade man vara förvissad, att det var om en o-bjelplig varelse hon talade, som åtminstone aldrig i veriden k onde ¿»öra sig förhoppning om en enda vanlig blick af Pastorskan, ty af förställning, hvaf-ken som fel eller förtjenst betraktad, var Iioii icke mågtig ett enda ögonblick.

”Majoren’8 på Djupedal” — sade hon nn stundom — ”var fordom ett temligen bra folk; men nu ir han en stackare och blir, — fruktar Jag — iosn han dör, contant — ett svin, — — ty det ir man, når man glömmer hua

och hem för att dobbla och spela, och når man l&ter tjänstfolk och barn hafva allt det sjelfavåld de vlllja. — Och Frnn! hon år en stor stackare, utan tecken till skinn på nåaan, — eller ordning i någonting, hvarken tankar, ord eller geraingar.” — Detta var i kortaordalag — Pastorskana omdöme om: 'Herrskapet på Uerregården”,------- såsom Dju pedals inbyg-

gare merändels — af gammal vana — kallades i dalen*

I byen voro flerahanda aorter folk* De mesta voro hederliga och bergadc bönder, nigra fattigare och litet afsigkomna sådana, och dessutom en klockare och scholmästare, en nigot försupen fältskär, som nu botade djur och menniskor och hade stort förtroende, hvar gång han lyckades, men som fick lida spe och smälek samt kallas en stackare af Pastorskan, om ett sjukt får bland hans patienter dog, men — ”contant — ett svin”% •*— om han curerade ihjäl hästar, oxar och kor. Utom dessa och några andra mindre passagerare, såsom en halt skomakare och en ovanligt liten skräddare, fanns äfven en halfgalen birfilare, som, för den dråpliga röst, han i yngre dagar hade, allmänligen kallades Sångsr-Jan, men som nu till någon del hade dränkt rösten, dels i tidens flod, — dels i den nästan lika härjande — potates- och hafre-essencens, — och sin medfödda qvickhet i lättja och sysslolöshet, ty, utom att han spelade viol vid alla tillfällen, då en sådan var af nödfeii, och ofta dess imellan gjorde han ingenting annat än spatserade ut och iu i stugorna och åt och drack, livar det bäst föll sig* Han bodde inbar, än der, hade alltid dåliga kläder, men var mer-indela välkommen, hvart han tog algen. I yngre åren hade han försökt sin lycka som trumslagare, hobolst — betjent — bodgosse — kypare — brunnsskänk — •joman, blifvit värfvad Ull artillerist, men befunnen alldeles oduglig till allt, och hade na får alltid fttervandt till sin födelsebygd, från hvilken han sillan nog gjorde några utvandringar; men, skedde det, •& kunde man vara saker, att han iterkona si iegert kladd som möjligt, och oftast utan violen, — som då var pantsatt eller till och med stundom rent utaf såld. Då var stor sorg i byen, och de unga dringarna och pigorna hade ingen ro, förrän de skjutit tillsammans så mycket, att Sångar Jan derför kunde få en ny viol, lika godt om det var Cremonesare eller Kryddbonesare.

I byen lefde en enka. Hennes hus låg litet afsides från de andras, och en liten alle af söt-barstrad ledde dit. Når hennes man —Lars We-lam — lefde, voro de bland de rikaste fjerdingt-sittare i byen; men nu stod hon endast i andra rummet, det vill saga — hon hade sin fullkomliga bergning, men obetydligt derntöfver. Mor Martha lefde ett stilla, tyst och gudfrnktigt lif, och hade ingen annan glädje eller förhoppning i detta samma lifvet, än sitt enda barn — sonen Herman. 1 hela byen fanns ingen så vacker pilt; — men, var modern stilla och sagtrnodig, så var sonen så mycket ystrare och lifligare. Så fort han kundagå och sjelf öppna stugu-dörren, var ej mer att tanka på att kunna hålla honom inne, och Mor Martha måtte funderat ut alla de leksaker, träbitar och mindre hnsgeråd, som ej gerna kunde gå aönder, för att locka honom att stadua hem ju a hos sig, det var dock alltid fruktlöst. I snö och i tö, i regn och blåst såg man dock alltid lilla Herman med sina stora glänsande avartblå ögon och sina rosenröda kinder springa sjungande omkring öfver allt och locka ut de andra barnen till alla möjliga npptftg. Som han således blef vida starkare och mer hårdad ån 6ina jemn&riga, fick han oftast råkuas till de större gossarne, öfver hvilka han snart åfven tog en viss myndighet, som han vål då och då fick betala med mera och mindre stryk, men från hvilken han dock ickeafstod. Sångar-Jan var allt från hans spädaste barndom hans aldra bästa vän och ideal, och, skulle han någonsin vara stilla, så var det — sittande på Jana knä och lärande visor af honom, hvilka han sedan sjöng med klar, ren och ljudelig röst, så att det gaf genljud i berg och i dal. Men ined unga Hermans läsning gick det mycket dåligt. Vid den tiden, då denna skulle taga sin början, var by scholan ännu icke i gång, utan Mor Martha skulle sjelf taga sig mod och ikläda sig en pedagogs mödosamma befattning; men se, det misslyckadea då helt och hållet! Herman begrep för-triffligt» fattade allt, men min det intet. Hvad han den ena dagen — förundransvärdt fort—lärt i A B C boken, då modern med lock — vida mer ån ined pock — förmitt honom vara uppmärksam och stilla, det hade han totalt glömt den följande, och Mor Martha såg tig föranlåten att skicka honom till gamla Annika, en gammal piga, aom haft många öden i yngre dagar, men som nu stod i högt rop för ain talent att låra byena barn sjunga sitt A B C D och läsa så väl inan för som utanför i kat’chesen. Men detta försök aflopp lika fruktlöst. Som Herman ej för gamla Annika hade samma vördnad och tiKgifveuhet aom för modern, förblef han icke allenast fullkomligt o-oppmärksam och tankspridd, utan han gjorde den stackars gumman alla de skälmstycken, han 1 sin lilla hjerna kunde uppfinna, och dessa voro ej få. När Herman således en

dag------------tömt gum-

mans snusask och lagt aska i stället för snus, vidare — ritat allahanda grannlåter och kruinlurer i hennes glasögon med en skarp 11 in t a samt öat litet surkål i gummans lilla, väl gömda kaffepanna oclt Inquarterat en katt i ett fullrågadt kard-låll, — och detta allt på den stund, som gumman var ute för att något litet bestyra om sin gris och en ko, som hon hade till hälften, och under hvilken tid hon tilläst stngudörren och satt ett hänglås för densamma, för att tvinga Ilermau attstsdna inne och lisa of ver ein lexa,-----når —

tiger man — allt detta ofog na tim&de på en och aamma dag, förutan alla de skälmstycken han dessutom tid efter annan 'gjort gamman Annika, — -----då tog hon sitt parti och gick till Mor Martha, och förklarade henne, att, oaktadt hon både nu och alltid gerna ville tjena Mor Mirtha, som nu och alltid varit henne ett godt stöd i hennes nödf och oaktadt de många kakor, såfvel-bitar och mjöl-doftar och mjölkslattar, som Mor Martha så frikostigt gaf henne för hennes pedagogik, kunde hon dermed ej fortfara, i anseende till Hermans olydnad, — ”ouppmärksamhet och öfriga elakhet’*»

Mor Martha suckade djupt; hon var ganska bedröfvad öfver denna Hermans förmenta vanart och tiltakref det allt, likasom så mycket annat ondt, sin oförmåga att som qvinnfolk kunna sköta sig och sitt, — samt framför allt att kunna hålla i styr en sådan vildbasare som Herman»

— Ack, om bara Lars Welam lcfvat! — suckade hon å nyo — för tusende gången, och vid minnet af denna förlust samt alla de qval och bekymmer, som deraf för henne varit en följd, run-BO hennes tårar ymnigt»

Just då hemkom unga Herman, efter en dråplig bragd, som bestått uti att nedtaga ett skatbo i ett af byens högsta kersbärstrad. Med mod och beslotsamhet hade han uträttat detta sitt hals-tî

brytande tirf; men, dl han fick ae alla de »tackan ofjädrade skatungarna, aom na akulle blifva ett rof for den första katt, beslöt han att taga dem lefvande hem och nppfoatra dem, tillä de blefvo vederbörliga skator och kunde flyga, hvart de behagade« Med skatongarna i sin lilla halmhatt och alla dessa idla beslut i sitt hufvud samt med en visa stolthet, att ensam knnnat uträtta detta storverk, om hvilket man flera dagar talat och Tidslagit, kom Herman inrusande i stugas, ntan att veta, hvad verkan alla hans npptäg hos gamla Annika haft, hvilka han längeaedan sjelf glömt hort. Gamla Annika var redan gängen, och gossen stadnade tvärt och stndsade häpet, dl han möttea af moderns allvarliga och tlrfnlla blickar«

— Hvad går åt dig, — Mor? — frågade han indtligen. — Hur’ är det med Snoppen? Han haltar väl inte i dag med? — Inte har ds slagit sönder Sångar-Jans viol, som hängde pl väggen nyss? Eller har Jan nu gått bort igen, för att dutia och supa och tagit violeu med sig? Eller hvarföre skall du gråta, Mor?

— Åh, — svarade Mor Märtha, sagtmodigt, nia som alltid, — med Snoppen är ingen fara; han bade bara fått en liten sten imellan hästskon — sch, när Smed-Andreas slog undan skon, föll stenen bort, och Jan tog violen bara för att sätta en »y sträng på honom iune hos Jakobs. Men, måtto,— jag k a ii val hafva annan och atorre aorg in för Snoppen och SSngar Jans fiol.

— Hvad Sr det då, kara, sota Mor! — aade Herman, hastigt sittande ifrån sig hatten med •katungarna, och kastande sig om halsen på modern, med klara tårar, som perlade sig under de stora tindrande mörka ögonen.

Mor Martha tryckte gossen hårdt till sitt bröst ech sade, högt gråtande:

— Ack, Herman! hvad det var för en olycka för dig och mig, att far din dog bort!'

— Ja; men, — kara Mor! — sade Herman och torkade sig i ögonen med den lilla handen — det var ju fasligt långt sedau dess. — Inte skall Mor gråta öfver Far i ail sin tid hellerl

— Jo, det kommer jag säkert att göra, — fortfor Mor Martha; — ty hamdöd går aldrig ur mitt minne, och gör dessutom, att det aldrig blir folk af dig, och det blir en sorg — utöfver all sorg för mig.

Nu — runno snusdosa — kaffepanna — glasögon och katten i kanUollct------Herman så bjert

i högen, och han rodnade förfärligt.

o •

—Ah, hå! — sade han, hälft skrattande, hälft gråtande — nu förstår jag alltihopa! Nu kan jag begripa, att Annika har varit här inne hos Motf och sqvallrat. Men så kan hon låta bii att ftt&nga dörren och sätta hänglås för en annangång, ty — vet J, Mor! — instängd, det tal alla inte att vara, och jag hade nog läst min lexa ändå, — om hon bara låtit bli dörren och bedt mig vackert*

— Ja, na ber hon dig hvarkcn vackert eller fult, ty na vill hon ej lisa med dig längre, ochdublii* en odoga och dessntom utskämd i hela byen.

Det skall bli lögn! — svarade gossen häftigi oeh rusade ur stugan.

1 ett ögonblick framstod för hans lifliga phan* tasi hela vidden af hans fel: den sorg, han gjorde modern, den skam, som föll på honom sjelf, neli slut ligen alt den skada och förtret, han tillfogat den gamla, fattiga gumman, till tack för allt det besvär, hon gjorde sig med honom.

I en blixt hade han hunnit att tanka detta, och som en blixt stod han i Annikas lilla stuga.

Lika litet som han någonsin skulle vågat eller ens velat apostrophera modern i en förebrående ton, äfven otn han varit aldrig så missnöjd med bennes åtgärder, lika litet brydde lian sig om att undiika det till den gamla beskedliga, —men ofta nog — något löjliga gumman.

— Fy, Annika? — började han genast. — Fy, det var rätt styggt af er att gå till Mor och sqvall-ra! Jo, — jo, — män kallar er inte sqvallerbytta för intet i byen. Och, om ni dessutom hade haft vett att inte stänga in mig och sätta hänglåtn

för dörren, si hade jag kanske stadnat Inne, kuit-nat min lexa och inte brytt mig om att göra er

nigra små skälmstycken. Men,--------fortfor han

i en vänligare ton och gick nigra steg narmare den förbluffade gamman, — var nu så beskedlig aeh förlit mig, och link inte på allt det der »er! Har 8r en aexatyfver till nytt snus. Ullen kan J gerna karda om igen — det begriper jng9 och, nir jag får min julhög till julen, si ska’ J Mor fi min största hvetekase, för det jag förstörde eri kaffe, och, si fort jag någonsin kan få några pengar, si ska9 jag skicka till sta’n och köpa er eti par nyé öga. Se så, — tag nn pi er — erai kackle och kom med mig, och sig Mor, att J forliter mig, och att jag får taga ihop med den hir rilsignade låsniugen igen!

Åfven hos ett barn, om 8n af den ringaste klass, kan understundom ligga en viss herrskar-»agt, mot hvilken man kånner sig ur stånd att opponera sig, utan som man tvärtom lyder, man vet ej ratt hvarföre; men, sansar man sig till någon besinning, si finner man, att denna magt just ligger i det klart och tydligt rattvisa. Ack, kunde bara hvar och en, som af lycka eller slump ir stiUd pi en punkt, från hvilken han måste herrska och befalla öfver andra, kunde han bara vigtigt nppfatta och impregnera sig med den sanningen, att hans magt och valde vore oomkulUei

kastliga, om de alltid stödde sig p& denna allt be-herrskande rättvisan och ovälden, for hvilken mea-liflkorna, hnru förderfvade de an må vara, dock ännu tillbedjande nedfalla i stoftet. Man vander icke detta tal till de fåy — ja, de högst fd% som just denna förtjenst fört till en dylik höjd, ty da veta sjelfva, bättre in någon annan, på hvilkaa fast och orubblig grand de stå.

Gamla Annika tog, utan att invända eller svars ett ord, sitt huckle och följde Herman, så fort hennes gamla ben det tilläto. Nu skedde en allmän försoning, löften gåfvos och mottogos fria alia sidor, och Hermans framsteg blefvo alldeles

förvånande — — — i----------man skäms säga nt

det — i två till tre hela dagar! Han lärde sig bod på bud i kafchesen och började läsa eller rättare aagdt sjunga ganska försvarligt — inanför i bok. Men, ack! efter dessa få dagar började å* ter allt annat än läsningen att spöka i vår unga hjeltes rika inbildning. Hans skatungars vårdade uppfostran satte honom dussintals myror i hufvu-det, midt under sjelfta den skarpaste läsningen för den stackars Annika, som nöden och vanan

gifvlt ett tålamod af kautschuk.-----— — Såg

han en fogel flyga förbi fenstret, eller hörde han någon af sina lekkamraters röst — eller Sångar-Jan knäppa på sin uol — utanför stugan, aå var aii uppmärksamhet slut, och Annika måtte görahvad hon ville, den stod ej mer alt fånga får den gången, Alla stora skälmstycken mot gumman hade Herman alldeles forsvurit; men de mindre, som skapades och utfördes i samma ögonblick, för att göra någon liten diversion i den enformiga läsningen, de voro omöjliga att så på en gång utrota.

Imellertid hade Herman blifvit ett samtalsämne i byen. Gubbarne skrattade; men några af gummorna suckade djupt och förutspådde, att han skulle blifva en ostyrig sälle i alla dagar, ocfo Hor Martha få stor sorg och oro för honom.

Medan man nu s& här i stugorna uttalade sin dom öfver Herman, planlades t högre regioner något, som helt och hållet skulle förändra sakerna» skick och ordning samt gifva Hermans lysande naturliga anlag en helt annan vind.

I byen hade aldrig funnits någon sehola hittills; men nu började modet — fåfängan — ut-märkniugslusten och någon gång den verkliga högen att gagna och förbättra, uti började alla des-, sa antoriteter att nppresa oeh organisera den ena Lancaster scholan efter den andra i landet. Det fanns ingen tidning, som icke prunkade med underrättelser om en dylik, htilken uppvuxit lika fortsom en champignon, blifiit färdig, invigd och begagnad, »Ut t fyr-språng. Ilärvid bifogades alltid, ii vilkaftS

personers ”synnerliga nit och omtanka” — man haft att tacka för saken.

Nu begaf det sigt att Kyrkoherden i församlingen, Herr Contracts-Prosten och Kongl. Hofpredi-canten, äfvenledes nödvändigt ville gifva allmänheten en dyr lik — ”nitisk och omtänksam” nöt att bita på, for att dermed vinna på en gäng beundran, anseende och afund. Dessutom hade ju Prosten i W., hans vän och granne norrut, — redan anskaffat en dyr lik i sin församling, och man vill nöd väu-digt vara så god som sin vän och sin granne. Prosten i Y.,------hans granne och ovän söderut,—

hade ifven varit lika omtänksam, och hvem ville} vara båttre än sin ovän och granne? Han föreslog således icke en, utan tvänne scholors inrättande, en i hvardera ändan af den särdeles stora församlingen, då den ena utan all fråga borde f&rlaggats i Dalen, hvilket var sjelfta jordeboks-aamnet på denna vår omtalade by I dalen.

Pastorn I CapelUgården 'var Herr Prosten hiruti en ifrig hjelp och förespråkare bos bönderna, men endast och »lleua*t för den goda sakens skull ocli den verkliga nytta, han deraf förutsåg.

Majoren på Djupedal åter — rädd för de omkostnader, timmer och körslor, som dctn^aschol-huset skalle kosta, talade ur en viss grötmyu-åiS> fånig medeltids aristokrati-barbarisk ton, —•m bara onödigt, — ja, till och med förderfligt, farligt och rikavådligt det vore, att upplysning och kunskaper aprede sig till allmogen, huru man borde snarare betaga dem in befordra deras hog •ch last att l&ta sina barn,stadera och siledea trida ur den närande i den tärande klassen, nu m. dumt och obetänksamt prat, som ingen just hörde mycket på eller brydde sig om, och hvarmed han endast och allenast isyftade sin egen tinning och fördel.

Gubbarne i Dalens by hade åter sin tanka i saken.

— ”Falle kunde barnen läsa nu som förr, för Annika, och gossa9 lära sig lite med 6krifva ut&f Klockarn; men se, efter vän Pastor vill'et, s& ger-na, och efter Majorn på Djupedal är så befångdt rasande mot*et, och vi ha godt om båd' timmer •ch virke, så ar det väl så godt att göra ett scho-

iehas här midt i byeu vid stora_ almen.”-------Så

talade de.

Sagdt och gjordt; Majoren öfverröstades alldeles, och med mycken pomp och ståt lades grund till det nya scholhuset, \w\\)lz\genast åstadkom en förunderlig verkan, ty ifrån den dagen sjöng Majoren på Djupedal ur en alldeles splitter ny ton; han gjorde nämligen af nödvändigheten en dygd och sade nu mer, under det han blandade, tog ataf, gaf och köpte:"Jag och Prosten hafva indtligen kommit ti Ungt med de dumma envisa

bondlymlarne, att ?! förmått dem deltaga i byggnaden af ett scholhus, som var alldeles af högsta nöden**

Imellertid vexte huset upp med otrolig hastig-het, inreddes desslikes; bocker, tabeller och li-nrc anskaffades, och nlgra månader efter händelsen med Annikas glasögon, snus, kardsftll och kaffepanna — — tog låsningen sin början, till stor mehn för den stackars gumman.

Men se, nu---------ifrån denna stund — —

blef Herman sig icke mer det ringaste lik!

För att bevisa, att han ansåg den nya scbolaa Och den nya läraren ändamålsenliga och goda, skic-kadePastorn iCapellsgården sin enda sonHenrik dit.

For att göra sig till, för att sedan kunna skry* ta af sin popularitet, för att dagligen få veta nytt från byen, och Gud vet af hvad för många ogillti-ga skil, skikade Majoren äfvenledes sina båda bortskämda, dumdristiga och inbilska herrar söner dit.

Som Henrik hittills alltid varit klen till vexten och sfven något sjuklig, hade han sällan nog deltagit i by-barnens lekar, men, då det skett,— alltid uppfört sig vänligt och artigt, samt för det mesta då hållit sig till de stillsamma barnen. — Så hade Herman, som alltid var hufvudman för de aldra mest halsbrytande, vådliga och djerfva företagen, —plägat föga samqväm med honom; men de voro dockall-dele8 inga ovänner. Hvad åter unga herrarne Lu-dolf och Knut P:*köld beträffade, hade han till dem alltid stått i ett visst spändt och fiendtligt forhållande. Voro de någon gång nere i byen eller på den frusna eller ftavigabla dammen, så ville de alltid spela rollen af herrar och anförare» alltid befalla och föra commando. Detta förtröt alltid Herman, som var både starkare, skickligare* mer qvick, förslagen och uppfinningsrik ån båda två. Små strider hade håraf ofta uppstått, hvtlka nästan alltid slutade dermed, att ung-herrarne vande gråtande och litet söiiderrifna och mycket nedsmutsade hem till söta Mamma och systrarna* högt beklagande sig öfver den — ”oartiga, stygga och nåsvisa Herman, kårringen Marthas pojke,"

----------— hvilken deremot triurapherande behöll

stridsplatsen och sjelf fattade commaiidostafven, som ingen af hans jemnåriga, knappt nog de äl-dre gossarne» gjorde honom stridig.

Sådant hade förhållandet hittills varit. Man döme nu sjelf om Hermans harm, att de första dagarna i scholan finna sig underlägsen ej allenast "Pastorns lilla spensliga Henrik" — — passe pour cela% — ntan åfven —-”små-herrarne på DjupedaP*. Det grep förfärligt in i Hermans stolta sinne. 0-lyckligtvis kom Herman att få Ludolf P:sköld till sin ' monitor, och han gaf sig nu ingen ro, förrän han kunnat afskudda si g detta förfärliga ok och blif-ti förflyttad annorstädes. Med Hermans fattnings-gåfva, ovanliga förmåga och höget lifljga ärelyst-nad blef detta ganska lått, och inom en kort tid såg han sig vara monitor och herrarne Ludolf och Knut stå nnder honom, ty Pastorn tillsåg oupphörligt, att sträng och orubblig rättvisa rådde i scholan.

Under denna tid knöto Herman och Henrik sitt oopplösliga vänskapsband, hvilket grundades på inbördes bjelpsamhet. Var det nigot i scholan, •om Herman ej fattade eller genast förstod, si yånde han sig alltid till Henrik med sina små förfrågningar och fick d& alltid rediga och vänliga svar, utan allt öfvermod. Lekte barnen äter efter läsningen, sä hade Henrik alltid en hjelp, en försvarare och beskyddare i den uti alla möjliga lekar skickliga och öfverlägsna Herman.

Under dessa öfningar slog Hermans hat till all adels-aristokrali sina aldra forsla rötter.

”Du Jäser och skrifver soro en stackare och brottas som en mes och kastar trista och kägla •om om gamla Annika ville försöka utan sina glas-pga; inte kan da ro ekstocken från land till land, och visst inte kan du stiga upp på ett par ärliga styltor, än mindre gå och hoppa på dem, och ändå — ändå vill du heta herre och vara liufvud-

man. Tvi, sådana pojkar!!*’------------Med dessa

och dylika tillmålen apostropherades Herrar Lu* dolf och Knut som oftast af Herman nu för tiden,och han hade

deraf ingen annan nytta« än att fS. behålla sitt herravälde, men göra sig tvånne oförsonliga fiender af de båda unga ädling ar ne.

Snart skulle detta Hermans hat och förakt för de unga P:sköldarne sprida sig till hela den familjen. Tvänne händelser bidrogo särdeles der* till.

Sedan barnen slntat sin läsning i scholan, togfo de merändels upp något att äta på ur fickan, och nu befanns det en dag, att Herman endast hade en liten ost-bit och ett stycke torrt rågbröd, d& Herrarne Lndolf och Knut åter — uppdrogo fir-ska hvetesimlor med sylt imellan samt skrattande och begabbande gjorde de andra pojkarne upp* märksamma på denua vederbörliga skilnad. Detta fortröt Herman, och i harmen sade han, att han heldre skulle äta eget torrt hafrebröd än lanade hveteskorpor. Man fordrade förklaring på detta, och nu först måste Herman — något rodnande derofver — tillstå, att han just dagen förut hört och sett, huru en af pigorna från Djupedal varit i största tysthet nere i byen hos Mor Martha och från Hennes Nåd — bedt att få låna litet hveterojöl, emedan Herrskapet väntade främmande, och deras egna mjöl var slut.

Då blef ett allmänt hånskratt, som tungt föll på båda ungherrarne, och som de sluppit, om de aldrig väckt fråga om den olika traetaten ochde ”förnimm hvete-sinilorna”,------för hvilka de

andra pojkarne påatodo all ungherrarna bord« lacka Herman.

lmellertid boro Lndolf och Knnl fram lili söla Mamma hela förloppet, med många för Herman ehnliga tillsatser. Fro P:sköld talada om dal och hjelpte ytterligare upp saken för Majoran, och han lofvade i sin ifrer all straffa — ”den ilyogeln Herman — Mor Mirlhas pojke/* — Der» till gafa tillfälle suart nog.

Herrskapet på Djupedal rar en Söndag, undar dessa vackra årstid, bjudet på kaffe till Capello-girden. Henrik, som visste, att Ludolf och Knnt skulle vara följaktiga, hade ifven bedt Herman komma till honom, på det de skulle blifva några flera till sina lekar. Herman hade lofvat Henrik att P* intet sitt förfördela eller kifvas med hana frimmande, och han hade ifven medgifvit for Henrik, att han haft ganska oritt uti att förebrå gossarne, att Hennes Nåd lånat mjöl, hvilketgoi-sarne ju hvarken kunde veta eller rå för, och att det var ritt fult, att ens beritta hela hindelsen, air man hört, att det var något, som bordo tigas med. Herman hade upprigtigt ångrat detta och gick nu — Söndags-eftermiddag, tyst och stilla, med styltor, trissa, snnrrorjoch bollar — öfver byens vackra, löfbegrinaade garde, vigen framftt till Capellsgården, hvara egor skiljdea från byenara

medelst en gärdsgård och en grind. Jast nlt Harmen öppnade denna grind, for att gå igenom henne, hör han bakom sig bullret af Herrskapets på Djapedal något skramlande vagn; men, som de innu voro på temligen långt håll, och Hermana skarpa blick genast upptäckte båda gnssarne, livafw af en satt bredvid kusken, och han dessutom sjelf hade s& mycket småsaker i händerna att bära1, fortsatte han sin våg, ntan att dröja vid grind ett, för att hålla upp den för Herrskapet.

Imellertid räckte Knut, som satt på kusksätet, in hufvudet i vagnen och sade fertrytsamt: »

— Såg du, Ludolf, hnr* sturskt Herman gick i-genom grinden, utan att behaga öppna den för oss? --

Hennes Nåd anmärkte då, att Herman alltid var en stnrsk och nåsvfs pojke, och att han en gång nysa svarat henne, då hon ville köpa smultron, aom han bar i en liten korg, att han — "åter sina jordbär sjelf \ Fröknarne, som äfven hade hvete-•imlorna i minnet, lade sitt lilla ord till den onda ••ken, och slntet blef, att Majoren, som lått retades af atl uppstudsighet hos dem han ansåg under sig, men som tålde allt af öfverniagten, — han fann na för godt att, när de fram på Capells-gårdens gärde opphunno Herman, ropa ”Håll”! till kusken och i egen hög person hoppa ur vagaan, för att gifva den muntra gossen, tom gladtoch vänligt tog af mössan, en oräntad kurril, hvar-af han tumlade i diket med alla sina svn& rebus.

— Det skall da hafra, — din sakrameiiska lymmel, för det da inte rårdar dig att öppna grinden for Herrskapet. Kom fbog det för eo annan g&ng! — — sade Majoren — ond och röd som en tapp.

Sredan af örfillen bekom Herman Ingenting. Hera minga gänger om dagen, under hans vådliga äntring** och klättrings-och andra halsbrytande företag, Ack han ej knuffar, som smakade rida råtte in denna! Men att så der

blifra öfverfallen utan ail för aning, när man går i sin fredlighet, men att s& der höra ett gällt hånskratt af Lu-dolf, — Knut och fruntimren i ragnen, det rar för mycket för Hermans stolta sinne, hvilket dock innu rar alldeles för mjukt och för rekt att tänka på ha md eller sjelfTörsvar, utan som genast bröt nt.i en högljudd gråt, Ii vilken hade hela sfn k ål ta i den bittra förolämpningen och ingalunda I den lilla smärta, som slaget och fallet gifvit honom; något, hraråt han vid ett annat tillfälle skulle hjärtligen hafva skrattat.

Imellerlid fortsatte Herrskapet sin råg; men Herman plockade upp sina småsaker och rända med harm och förtrytelse samt sina rena skjortärmar något svart*flamraiga äter till byen och knnde icke förmå sig att den eftermiddagen hör-iamma Henriks bjudning, utan stadnade hemmaIt

•ch lekte onder almen, der han åfven qvarstad-eade, när Herrskapet på återresan passerade der förbi. Högst mörk i högen stod Herman med sitt; kägel-klot i handen och kastade må handa •n något hotfall blick upp på Knut, som han kin-de på sig varit orsaken till hans missode, och som dessutom vid tillfället skrattat aldra gällast.

Men till barnasinnets beröm i allmänhet, ock till Hermans i synnerhet, måste vi medgifva, att inom ganska kort tid var hela denna lilla oförrätt glömd, likasom Hermans ovillja till Herrskapet på Djnpedal, och, hade den icke fått en ny, ändå gilltigare och mer ingripande orsak, så hade den må hända aldrig så häftigt uppblossat.

Hvarken läsning, lekar eller npptig — kunde förmå Herman att glömma eller förneka sia bästa och äldsta vän, — Sångar-Jan. Sjöng haa eller spelade viol, — så var Herman bara öra; Jsr-de han Herman en visa, så var gossen idel uppmärksamhet och fäste lika fort ord som melodi i sitt förträffliga minne; lärde han honom att pä violen spela polskor och mellevetter (menuetter), s& gick detta excellent, ehuru Sångar-Jan icke hade mer än två enda konst-termer, med hvilka han flitigt alternerade, nämligen: "Nu ska da struks!”— eller — ”nu ska du tappla!” — — eller ock: ”Nu ska du struka, mellan det du tapplar!” —

Sångar-Jan var alldeles förtjust åt gossensrena or* och klara välljudande röst, Mången afton gingo de fram och åler genom byen och sjön-go tvåstämmigt en mängd gamla national-visor 1 deras äkta Svenska klagande moll-melodier, och, när det någon gång var Hermans tonr att valla boskapen i hagarna eller i skogen, så blåste han härliga toner i en konstmessfgt tillverkad lnrysom han med Sångar-Jans tillhjelp gjort sig, och som hördes ofver hela dalen.

Herman var egentligen yngre än någon af dem9 aom voro betrodda att valla alla byens. creator, när de skulle gå i skogen; men han afstod för ingen del denna sin rätt, när touren stod på Mor Mär-tha, och ofta var Sångar-Jan honom foljaktig och fick då alltid brorslotten af Hermans lilla matförråd, hvilket väl var simpelt och tarfligt, men godt och tillräckligt, helst Mor Märtha nogsamt visste, att Herman ej skulle blifva ensam derom.

Den härliga tiden på sommaren var na inne, då ingarue ännu stå i sin prakt och vänta på all-

härjaren----lien, då hagarno nog långe hade gif-

vit näring åt boskapen och således befunnos något tomma och magra, och då byena kor och får skalle vallas i skogen, och, som man denna sommar hört, att en och annan gris, ett och annat Jam blifvit spis för hungriga vargar, förmanades vallhjonen, hvarje morgon vid afmarchen,attnog-Stdnd$-Parall*Ur\ /, 4.samt tänka p& sitt värf — oupphörligt vara uppmärksamma och vakna, samt gifva hals, ej allenast när gråben kom, ntan hela dagen igenom, för att skräma bort dem och hindra dem att komma, samt dessutom för att låta höra, det man var vaken och p& sin post.

Nu inföll ändtligen Hermana tour: Mor Martha hade gerna velat lega nigon af de äldre barnen, för att g& i hans ställe; men det var alide-Ins otänkbart och omöjligt, utan, när solen rann upp, säg man redan Herman med sin lur, sin lilla rensel och en lång päk i handen, samtS&ngar-Jan vid hans sida, vandra vägen framät och mana och jaga de bångstyriga, motvilliga kalfvarne att gå dit de skulle.

Rik skalle denna dagen blifva på musikaliska ostörda öfningar och njutningar! Herman hade aå länge bedt Sångar-Jan, tills han tog med sin viol, hvilket var det enda i hela verlden, som Jan skattade eller på något sätt aktade, helst han påstod, att af alla violer, som han haft — sett — hört eller hört talas om, var dock denna den

aldra bästa. Han hade således bundit en gammal blårutig halsduk omkring den och hängt den öfver ryggen, samt var no under bort- marchen sysselsatt att lära Herman:

Ack, hör du, liten Karin,

säg, vill du blifva min?Gulddkronan och guldsadeln, dem vill jag gifva dig &c. &c.

Heriuan var förtjust: det vemodigt klagaodo i ajelfva sången, det rent poetiska, som under en aå enkel mantel Iigg»r i »jtlfva orden, och liten Karins stolta svar till Kungen, och liten Karina orubbliga dygd, soin %ek för iugeu frestelse, och slutligen liten Karins martyr-död — och lika rörande som naivt beskrifna — himmelsfärd— —— — var nigot, som alldeles liiuförde Herman, och han sjöng, så att det genljöd i de höga bergen, o-aktadt stora klara tårar perlade sig utför den röda friska kinden.

Den, som aldrig kant sitt öga vattnas af denna den sanna poe«i«'ii$ (den må iiu ligga i hvad som helst) morgondagg, Imlkeii kominer från ett hjrrta så ungt, si lefinuMViftfct, sa rent och känsligt för allt skouf, att det säkert i dessa ögonblick står i ett nar», fast osynligt, förbund med varelser afen högre natur ån vår, den, som icke i ungdoms-årea gråtit dylika — af skön konst eller håriig natur — ovillkorligt framlockade tårar, den förstår sig icke på hvarken dem, som nu föllo från Hermans öga, men som ingalunda hindrade hans högljudda sång, eller på hela denna dumma, enfaldiga berättelse.

Hela förmiddagen afhandlades ”Liten Karin”.

— Sångar Jan måste spela den p& viol, och nr»jelfva loren tvingade Herman toner, som hade nl-gon slägtskap med melodien. Mycket ordades afren i ämnet, och sjelfva romansen gaf anledning till mången reflexion öfver den magt, som de höga och rika taga sig öfver de ringa och arma, och ona det förtjenstfulla och sköna hos dessa sednare att icke, hvarken af lock ellerpock^ l&ta sig frestas och förledas att vika från dygd, sanning och ratt.

— Har do sett någon Kung, — Jan? — fråga-

de Ilerman, innu i den fulla enthusiasm, som romansen försatt honom uti. — Sig, — har du aett någon sådan elak Kung och inte genast drapit honom, ------så var du en feg stackare!

— Gu'bevars, — sade Jan — tala Intet så! —

— Falle har jag sett Kongar, det må du inte inbilla dig annat. Dussintals — — — — —

gånger. Sjutton hundrade och åttationio, — — då såg jag Gustaf den Tredje för första gången, för se då var jag i svarfvarlara i Stockholm ett halft år, och sjottonhundrade och nitiosju, eller sex, eller, la må se! — nitio åtta------jaha,

då sig jag Gustaf Adolf för första gången i Göteborg, för då var jag beljent åt en herre, och sedan såg jag Calle Tretton i Göteborg, nir jag var tullerist, ocli denna Kongen såg jag ju i —

— — — men nu blef Sån^ar-Jau alldeles för prosaisk för Herman, och gossen utropade otåligt:

— Ja, nog hör jag, att du sett Kungar^och när%och hvar åfren; men aäg — voro de beskedliga sch dygdiga, och hade 6ad for ögonen — och godt bjertelag för filt folk? — — — Annars vill j*g dem ingenting.

— Ja — God vet, hur* det kunde varit med den saken — ibland — svarade Jan; — man hörde båd’ ned och mot på den tiden; men, medan som de lefde och regnerade, tordes aldrig n&gon knytta ia& Kongen, ty det kunde kommit efter aom Arboga öl — det.

— Det skulle jag inte brytt mig om — svara-

de Herman. — Får jag någonsin — når jag blir stor — se en elak Kung, som förtrycker land och folk och frestar dem till synd, — aå —•--------

— Sch — sch — sch-----------tyst, kåra pojke! —

iaföll Jan — skrik ej så! Förb. mig höra det inte ned till Djupedal — hår upp ifrån berget; vi iro minsann ända

öfver dem — det byket; — och då skalle de der galgfoglarne Ltidolf och Knut — eller livad de hetta — få något att ränna med,— om de hört dig sitta hår uppe i skogen och hota den gode Kongen, eller en annan Kong. Ja, du knnde af sjelfva Majoren fi litet på ryggtaf-lan.

— Jag råder honom inte att sticka dit — svarade Herman, hvars uppdrifnå ovillja, förtrytelse och harm nu öfvergick från alla ovirdiga Kongar i verlden till ett närmare föremål, nämligen Ma-joren på Djupedal, hvilken ofta nog filte Tara litet despot i dalen, och som icke hade särdele* goda finner i hvarken Herman eller Sångar>Jan, hvilkabåda — andå alltid hade litet horn i sidan »till honom.

— Ja, det Ir ett pack, hela Herrskapet på !)ju-pedal! — — sade Sångar-Jan. —- Ingei» tonhafva de i sin haU och ingen takt i sina ådror eller ben* hura mycket de an yf\aa af sitt ruttna adelskap« Ti i, jag lider dem inte!

— Är det bara för att de inte kunna sjunga? — frågade Herman barnsligt och godsint.

— Åh, — — det kunde vål hvarken gjort mig 6iidt eiler godt, —, starade Jan; — men jag liar fil annat groll till dem, ty jag Ir vil icke si o-rimlig, att jag inte medgifver, att det kan finnaa godt och hederligt folk, fast de ej kunna sjunga och förstå sig på visor och strångaspel (ehuru jag anser det for en stor Herrans gåfva); men Herrskapet på Djupedal — der nere — de dåga hvarken Ull sång, spel eller något annat. — Och ,aidra minst till datts! — tilläde lian efter ett liten paus, högt gapskrattande.

— Och hur* vet J — Jan, att de ej duga till dans? — frågade Herman med barnslig nyfikenhet.

* — Jo — se, det vill jag tala om för dig, medan

vi nn gå och titta efter kritterna: — För tu eller tro år fe’n — eller mer kanske —- skulle der biiianseschoie, oeh der kom en damemiittre. Do har tale sett någon töcken?

— Jo, bevars! — geiimalte Herman. — De hängas upp i fenstret, och, nar man drar på eu trad, göra de — de aldra roligaste slangar med armar och ben.

— Åli, nej — f . . . heller! — sade Sångar-Jan, ikrattaude. Detta rar en ilan«emä*tare af kött och klod, för det var eu Mamsell, tjock som eu eke-kobb och röd som ett tegeltak i synen, och alttid i bara stubben — kan jag tro — ty kjorteln väckte inte llngre In p& halfva vadeu, och utan ett tecken till ärmar i lifstycket. Tvl, hon var för otäck! Och nu hettedet: Fram medsmftfrok-oarna till hvar sin stol! och så togo de tag, och sl bar det utaf ned i golfvet, och det kallades niga — och Mamsellen vände på deras fotter, och potte på deras knän, och «om apor sågo de andå ut allesamman. Men den leken varade inte länge, utan aä skulle de stå livar for sig på golfvet, utan att hålla i stolar — och sprattla med fotterna, alldeles som när otåliga hastar skrapa 1 marken, eller när hönorna sprala upp mask ät sig, och då räknades ideligen ett — tu — tre — fyr — — — men aldrig än hände det, att de tn«*or-aa koramo i takt. Tvi — det var för otäckt att se på! Men, når de trillade i golfvet, då var det roligt, för då kunde en åtminstone få skratta. Men»n kom min tour — m& tro! —-----------Nu hette

det: ’’Spela genast — Jan, en kadrilj!” — Det var Hennes Nåd sjelf, som kom in ur köket och com-menderade. — — — —

— Ni kan väl spela kadrilj? — frågade MamseU ien, när jag prilledierade till en dogtig slängpolska, för tvf vale mig, om jag nånsin öfvade mig på ka* drilj— eller kontradans; och imitt tycke varen hederligpolska god nog,—ja — mycket för god åt dem« Jag våiade mig inte att avara Mamsellen, utan spelade bara upp den här: (och nn sjöngs Sångar Jan några taeter af en rask Värmlands-polska), och så nickade jag åt dem, att de skulle börja och dansa. Men se, nn skulle man höra: — ”Sch — sch — Jan! Tyst, Jan! sluta då, Jan! — Tig då med er otäcka polska — Jan, och spela kadrilj!" — Jag blef rasande, och, när jag något s& när spelat ot — — höll jag ändtligen opp stråken; men se, nu började något till kolorum! Hennes Nåd skrek — alla de ofjädrade kråk-ungarne akrek’, och Mamsellen sjöng ideligen — la — la

— la —* lall lallera-------för mig in i örat —

som en hes tupp och bad mig taga ut på violen derefter. Men — se, dertill var jag för god! —

— ”flfej — jig tackar, — mitt Herrskap! — sade jag — vill ni inte ha min polska, aå blir det intet apel utaf; en vals eller två — det skulle jag väl kunnat vela lära mig, men slätt ingen ka-drilj, det blir ingenting ntaf." Men nu skolle in sett’et! — — Na kom Majoren med i spelet, »om Hennea Nid vil kippat efter, och han var un ond aom en tupp, brummade aom on broma i en sprnc-ken bark, och talade om att ”Sångar-Jan skali promt apela kadrilj,” —att det rar "hans »trängt-liga befallning’9 — och annat dnmt anack. Men ae då! — di skrnfrade jag ned qointen, aom rar svag, och aom jag var ridd aknlle apringa pft vigen, och knöt in min viol och tog min gamle hatt, — och lagade mig till att gi mina fårde, ntan att

tiga ord.-------Men tror du vil9 pojke! — — Den

pysslingen Majoren, aom inte ricker mig till magen, han akåindea inte for att flyga pi mig och gifva mig en aitt opp! Ila! Ita! ha! —Men se, då håll det på att blifva kadrilj p& allvar, for jag tog’en i armen och alångde honom omkring mig, aå att han for aom en vindleka, — men utan att göra honom någon akada! — Ha, ha — ha! — den dansen ville jag du akulle ha’ aett, aldrig jag glömmer’n! —• Och, nir han var bra 5r i linfvn-det, då släppte jag’en, och gick miu vig i godt mak, och se’n satte jag aldrig foten inom någon dörr på Djupedal, och gör det aldrig, det svor

jag på. —---------Nej, aer du---------i alla fall —

om jag ån gifvit med mig, och lirt mig en af deras förhexade kontradansar, aå hade det ind& ii-te roat mig att sitta så der — torrt — i en vvå«

och speli som på dlfiverké. Nej —- ska’jsg *pe~ la, §å tkall del gå lostfgl till. Glädjen skall atå. i taket, dammet aå med; — och med något vått akall detta sköljas ned, — soro ir mustigare in Hennes Nåds apis-öl, — som hon öser or brunn! — Nej — jag tackar så mycket — för min del! Se, ikriddare och skomakare — och många andra,

som ha lofliga yrken,--------de kunna arbeta och

avettas för en viss penning, ty det ir så en deras sed; men aldrig lyfter jag stråken och stru-ker ett drag, när det inte ir på rolighet för mig sjelf eller andra. Tvi, toeket pack, hela Herrskapet på Djupedal, deras förderfvade hynda inberäknad, som alltid ligger en i benen, när man går förbi! — Men det är inte underligt, för det ir Inte ntan, — att jag ej sett pojksrne tussa henne pi mig, når jag vandrat förbi ibland, på hemvägen från något gästabud, der nere på slätten. Men, råkar jag bara på dem en gång! — — Tvi, toc-ket pack!

Ännu en stund afbandlade Sångar-Jan och. Herman capitlet om Herrskapet på Djup ed al, och en tredje skolle lått af deras reflexioner kunnat göra en annan, ^ida allvarligare, nämligen att alla aristokratiska fordringar böra åtminstone vara omgifna af en glänsande och förbländande yttre infattning, för att på något sätt imponera och göra sig förlåtliga hos den rfta mängden. Låt en afit

våra arftagare till nigot af Sveriges mest frejdade namn framstå i hela glansen af bord, rikedom, och denna frikostighet och nedlåtenhet, som ir den rätta aristokratens rätta och förnämsta kännetecken, — och hopen — — skall vördsnnds-follt draga sig åt sidan, ovillkorligt lyfta på hat-ten och med stor aktning och en viss undergifven benndran tala om dessa verldens stora, som tackas Bt& for högt, att deras fel och brister etis skalle kunna upptSckas af den krålande mängden.

Men låt liogmod utan höghet, — — anspråk nian magt, villja utan förmåga, stiga upp och vill-ja for a ordet, befalla och förordna, och man skall se, hnrn hat, hån och förakt blifva deras rittvisa lott.

Herrskapet på Djopedal var ett allmänt imne för tadel och spe I dalen, och deraa långa multnade ättartal var likasom en trasig klädnad, Inil-ken väl förr varit af —"guld och Uinnadt silke**, — men som nu — — mer tjenade till åtlöje för andra, än till gagn och skydd för dess egare.

Imellertid hade Sångar-Jan och Herman nn allt för länge hållit sig tid tal-scénen, och, som de no voro oppe p& det bergets höjd, h v liket utgjorde ena sidan af dalen, och som alldeles låg otöfver Djupe da is berregård, satte de sig ned på sjelfva yttersta bergklinten, för att hviia en liten atond, och började åter att med full hals sjunga:En krigaman •& botd och en fr5ken si grann, De sutto tillhop I det gröna.

De aågo med ömma begår på hvarann. Alonzo den Tappre aå kallades han,

Och hon — Imogene den sköna!

Detta var en af Sångar- Jans bravonr-arfer och favorit-sånger, och icke en enda vers af hela de» långa balladen skinktea efter, stan sjöngs meé sitt omqvade högtidligt och pathetiskt igenom. Når de äudtligen hnnnit emot slotet och jast skalle sjanga sista versen och af aMa krafter draga till med:

"Och hår dansa 6pöken med akrickfalta skrål, Som blod otur dödskallar dricka!

Och trycka tiilhop livar sin multnade båk

Och tjata: ”Alonno den tappre----din akåli

Och skål för din trolösa Hicka!”

— — — då kom en trasig pojke, h vilken om sommaren rensade i trädgården, om vintern högg ved, men om Söndagarna hade livrc Inmpor — och kallades' betjenten på Djupedal. Han kom nu upp med en kort villig befallning från Majoren, att —

”Skrikhalsarne der uppe på berget”-------skulle

genast tiga — och vara tysta — oeh atts inte fick hålla på så der med sitt tjut, ty Herrskapet ha de främmande, och Majoren störde» i sitt kortspel af sången.

Herman, innu i den hårliga baroaåtderna va-nt, att anarare lyda blind t Sn öppet trotsa, teg: i half rad; men Sängar-Jan sjöng högre än någonsin: ”Och tjuta: — Alonzo den tappre-------------------

din skål!

(•j®ng ned, Herman!)

Och skål för hans trolösa flicka!”

— — och derefter drog han till med ett högt gapskratt, a& att Echo 1 de motsvarande bergen gjorde sig ytterst Instig, och, när Jan tyckte sig skrattat nog, och Echo äfven kunna vara belåten, sade han till den trasiga pojken:

— Vet du, — att, om do inte vore en sådan ut-svallen kröpplinge, st kastade jag dig utför berget, för att du ens går med tockna dumma bud.

Den stackars pojken, som kallades Rosengren af Herrskapet, men Svante af alla andra, drog sig hastigt åt sidan, ty en rörelse med handen af Sångar Jan kom honom att frnkta hotelsens verkställighet, oaktadt all kröppligheten.

— Ja, — se, jag törs ej annat än göra som de befalla, ty snnara får jag lugg, — sade han.

— Ha — ha — ha! skrattade Jan. — Hafva de ej råd att gifva dig ett årligt kok stryk, utan taga till d en sämsta agan I verlden, — — som är luggen? Men hvaruti logga de då? Det är väl i

öronen, — fortfor Jan, — ty mig tyckes,--------att

du försigtigtvis snubbat utaf dig de usla hårtofsarna, som de lemnat»Svaote sig förlägen ut, ty det sar förhållandet verkligen, — — att han hade med en ullsax» •om hau händelsevis fitt se» saxat utaf peruken si nära som möjligt, hvarföre han äfvenftklt\u%£ af Heunes Nid.

— Ilvad gör Majoren der nere i gropen med sitt främmande? Söfvér han dem» efter han ej tåI9 att vi sjunga? — frågade Jan.

— Nej, — di spela kort, — sa* jag ju.

— Det hörde jag inte efter, genmålte Jan; — men, lik’ godt, lik* mycket om den saken!

Och de ref Ler drog hau till:

Hej, dansa med Bolla,

Så långe tri-sko'na hålla!

Hej, dansa med Karin!

Å svarta byxor på Malin!

— — och detta med full hals.

— Sjung med, Herman! — ropade han, och, dess-i mellan att han gapskrattade, sjöng han visa på visa hela dagen och förmådde Herman att äften stamma opp;, oeh, tröttnade de eller funno de ej i hast en passande vis-stump, *å tog o de förfärliga touer ur Hermans lur.

I början-ville ej Herman — si der uppenbart trotsa Majorens förbud, helst de genom en ny stafett fitt en ytterligare uppmaning att tiga; men Sångtr-Jan hade argumenter, som Hermans stolla sanne ej förmådde jäfva.n

HverfSre vill do intet sjunga, — pojkei — sade han. — Är do atollig, aom låter det kiltrinf-packet aitta propp i halsen på dig? Sjöng, •& det •kallar efter det! Kom i hog, — du atir på dån egen mark och inte på hans! — Kom i bog, — — do ftr hvarken någon adelsman« eller någon trll9 stan en bonde god!

Och no stimde de opp en tång med foll bala9 der hvar rera — — och dessa voro til tjogo — slotadeo med:

Jaf trampar ingen annans jord,

Jag 8r min egen Herre!

Så förflöt dagen, och, når den rar förlidea, lagade de sig till att nedstiga från berget, får att ed boskapen åter begifra sig hem till byen. Herman sprang före med sina genstrifviga kalfvar, sch Singar-Jan, storordig, men lat, gick i godt ak efter, stn&gnotande får sig sjelf och med violen hängande på ryggen, allt I blå rutiga halsd n-ken. Hälft sjungande, hälft talande, ropade han åt Herman och bad honom se, hor*sköu och grann och trind solen kröp ned — der bakom motsvarande bergen. Det romantiska och poetiska i sjelf-▼a scéneriet och den upprymdhet, som dagens händelser och alla aftonsångerna försatt våra båda vandrare oti, hade låtit dem nåstan glömma hela Majorent och sorglöst och obekymrade fär-dsdea de nu, såsom man sagt, det vill säga, Uer-man något före, och 8ångar Jan efter,— då i en hast — vid den amala skogsvägen« krökning —

-----får lilla Major, alldeles griadelin af vrede

ocb med en stor p&k i handen — visst icke mö-ter Sångar Jan — men kommer efter honom och gifver honom ett enda dråpslag öfver ryggen, sågande:— ae der, din carnalje, — skall du få för din sång och din trotsighet vid alla tillfallen!

Men Majoren hade knappast utsagt detta, förrån han tog till fötterna och försvann långt fortare, ån man hunnit beratta förloppet, oeh ån man skulle trott hans små tax-ben om.

Men Sångar-Jan stod förstenad på samma ställe. Han aktade icke det ringaste det hårdm slag, han fått öfver sina knotiga axlar, Kan kände det knappt han tänkte icke på någon himd;

— _ men hana harm var oändlig — — var

gränslös! — — ty hans viol----------hans båsta viol*

som lian under hela sin långa, viol bana haft, —

— — — den var i tusen kras! Ilan glömde all vrede, all hämd — ja, hela Majoren — — — far denna förfärliga otycka, och, då Herman kom springande tillbaka för att höra efter, hvad det var för ett väsende, då stod Sångar-Jan ännu stum och orörlig, utan att ens våga se i den blårutiga halsduken, hvaruti bitarne tycktes ligga som i ett knyte. En gammal — — länge gömd tår rullade langsamt ur det ena ögat, det andra drog sig bå»stert tilliinmtnB, ocb, utan all förmå tiga dt ard, pekade han blott p& knytet. Detta upplöste nu Herman i största hatt, me a föll i en högljudd barnagr&t, di ban tftg detta titt älsklings-instru-ment ligga formlötl och ljudlöst, förvandladt till aågra uela träbitar, och ttriken midt i tu!

Förtviflad ryckte lian utaf sig de »mi mörk* bruna lockarna, och för aldra första gången bröt bäntdens eldflod ut genom sina fördämningar och öfveravimmade barnasinnet, och Herman avor inom sig ett oförsonligt bat oob en gränslös bimd till den% som på detta sätt förstört hana bästa vins enda rikedom ocb lifsuppehälie, samt hans e-gen största och renaste fröjd. Han hade hittills tagit all sin moral ur kateclieteu, han visste, att nan h varken skulle stjäla, dräpa, hafva begär till sin nästas cgodelar eller visa vanvördnad mot Gud, föräldrar, lärare och öfverhet; men ingenstädes hade han upptäckt nigot egentligt ocb påtagligt förbud att hämnaa en oförrätt, och i hans lilla bjerna hvälfde sig de mest blandade och brokiga hämdplancr, livilka dock alla bade en viss puta-och shälmstyck-natur.

S&ngar-Jsu var tyst ocb sluten inom sigsjelf. — Ett det största bevis, att han verkligt led, verkligt kände sin förlust, ty annars var hans nstor visst att ettdere tala eller sjunga, och bans mun•ö

tycki«» i allminhet på ingen façon vara constru-erad till tystnad.

Alla i byen beklagade högljudd! Jans förlust; nen, aom Jan icke ville ut med rätta förloppet och äfven bed i Herman förtiga det, emedan han sade, det var skam9 — att sa blifvit öfverfallen af en sådan pyssling, så föll ingens harm på Majoren; livilket annars sikert blif% it hindelsen, ty han var, som man vet, ingalunda hvarken älskad eller aktad i byen, och ortens ungdom hade troligen icke si snart förlåtit honom denna vilda-gerning.

När Jan åter kom sig litet före, fördelade han oeh utspädde sin harm med att berätta, liurn vanmlgtiga försök Majoren gjort, för att få honom och Herman tiil tyatnad, och hurn de — tvärtom hela dsgett ai mycket dess mer sjungit och tutat i lur, — "för att freda kritterua för gr&ben".

' Alla skrattade It Majorens påffiga bullor och bannlysningar, och denna aflou brast det icke Jan aftonmåltid, ty med hans goda förmåga att taga till lift var det intet besvär för honom att delta-•ga i fleras in ens af byfolket tarfliga qvällsvard.

Herman var ovanligt tyst, hvarken åt eller drack eller talade; och, då Mor Märtha, orolig deröfver, frågade honom, huru han mådde, och hvad som gick åt honom, pekade han blott på det blå-rutiga klotet» sorb han, för att oka »in plåga, —* brilket i ungdomen ir en sort* njutning, — hängt pl samma apik, der violen fordom glimmade i solen, eldröd med svarta extremiteter.

Dagen efter katastropheu var Herman — annars så högljudd — ovanligt tyst och nedslagen I scho-lau och under sehol-lofvet. Han var för liögsln* aad att utsöka sin himd pft Lndolf och Knut; hviiket annars varit honom mycket lätt, ianseen* de till hans långt öfverlågsna styrka och skicklighet i alla ridderliga öfningar; men lian ansåg det nog besynnerligt, att man i kafehesen knnde beskylla den gode rättvise Guden, att han sökta himd p& barnen, intill tredje och fjerde led, ty endast sa hade Herman det uppfattat, och för honom ajelf och lians rätuinne hade detta varit något alldeles omöjligt. Hermans hämrfplaner glit-go dock upp 1 rök, och in«m några dagar hade den stora sorgen mycket lagt sig, och harmen desa* likea, ty man hade äter gjort ett sammanskott till viol, och Sångar-.fan hade ute på slätten fött spaning på en «¿dan, som skulle tara mycket ¿put* ehuru den dock aldrig kunde mäta sig med den •krossade, hvilken åfven af Herman ansågs som ett nan plus ultra i viol-väg, och hiars make ej allenast $\>ärligeny Utan aldrig knnde finnas.

Imellertid begaf det sig — litet längre fram, — att Prosten i förså mlingeu var på besök i Ca*pellsgårdcn, och att Herrskapet på Djupedal af-» venledes ännu en gång voro dftbjudna på kaffe» Prosten var kind som en svåra rik man, hade fullvuxna och förhoppningsfulla söner; en rödkraga<|> och hurtig, som spånde svärd i bälte, en guld-broderad och lagklok, som skipade rättvisa, med glasögon. Majorskan var icke så alldeles utan viss liten speculation för sina tvänne uppvuxna fröknar döttrar p& dessa unga arftagare, helst hon nogsamt inom sig fann, att de förra aldrig kunde göra stort bättre, men vål sämre, och tro* ligast inga partier. Fröknartie voro således idag ovanligt utstoffersde. Deras ljusa, tunna hår var onaturligt väl och liårdt uppsurradt samt insmord! med pomada och i pannan friserad! med jemn! ett dussin hårstrån i hvar lock, hvaraf det hela mer fick ett utseende af vackra, nyss nrhäckla-de blänor, hvaraf en liten nått tott var fäst — allt såsom en skygglapp — vid hvardera örat, — in af ménnl8kohår. Som deras öfriga parure, allt i samma smakfulla proportion, icke égentli-ger ingredierar i

våra teckningar, lemna vi den it gissningarna, hvaraf den kanske både kan vinna och förlora, allt éfter läsarens mer eller mindre klara inbildning och förmåga att af ett sluta till ett annat% hvilket är en stor och prisvård konst, svår att fi och förvärfva för dem, som rno-der natur rlsat aig mindre beniges atttfetraed bogna fr&n början.

Med m&nga förmaningar af Fm Mamma, atl rit akta tonpefen och fritaren, stego fröknarna efter benne i vagnen klockan half till fyra, för att rig-tigt komma förnämt, ehnrn de väl risstg, att den goda Pastorskan ifrftn och med tre-slaget hade gått sch förgrymmat sig i ett jemnt crcscendo ”öfrer "de gaster, som roro bjudna tfll kaffe, men kom* *’mo till thé-dags, — bara för att låta annat he-”derligt folk gå och rlnta på dem, — — kaffe*t ”torka in, — gröddan surna och det dråpliga kaife-”krodet mista all smak af att ha varit upplagdt på ”•ina presenter-tallrickar i flera timmar.” — Detta kinde familjen P:sköld så oindeligen vil, hade många tusen gånger skrattat deråt och gjort narr deraf — och indå — — — — reste de ej förrla kl. hair fyra!!!

Och pä detta sätt-----plåga menniskorna h?ar-

andra i småsaker och tro sig indock icke rara e-iaka!

Vid Inskeppandet I ragnen fingo Ludolf och Knut afren sina förhållnings-ordres, att icke med armbogarna eller med för stora rörelser i allmänhet nedrifva det rackra monument af Hennes Nåds egen friser-talent, som hon rest på deras systrars hjessa. En gruflig tröngsel rådde i dag uti farnfijc-ragnea; allt skulle rara på stat. Alla skulle sittainuti tagneu, och enda«! — ”Svante — — nej Rosengren” — stå bakpå. —När den gamla akram« liga Wiener-t agnen, mer lastad iu han någonsin tålde, and t ligen hunnit till byen, kördes med flit långsamt, för att väcka all den beundran, aom man rätt«i«ligen kunde fordra, när litar och en var på bä»ta aätt utstyrd, och Svante till oek med fått sin rock vänd för tredje gången, lappad och lagad samt livré»8iiörena svättade i tvål, i såpa, i kli, I ullapad, i savonaria — i allt, emedan alla sorter fruktlösa försök med dem voro företagna, för att få dera något så när — reua, likasom med galo* nen på hatten, för att åter förvandla detqvarsit* taride silket till gedieget ailfver, hvarmed det ur* sprungligen «arit öfverspunnet.

Emedan det var Söndag nch härligt sommarväder, voro alla byens barn församlade under stora almen, raid t för nya schoihuset, och roade sig der med allahanda lekar och öfningar. Herrskapets långsamma tåg genom byen gjorde en besynnerlig verkan på Herman, som stod med hela siu lilla halmhatt full af härligt svällande — stora — skona, runda — kardborrar! Han hade icke sett Majoren allt sedan kataslrophen med %iolen, och, ju närmare vagnen skred fram, dess mer vaknade hans slumrande harm och domnade hämdbegär; — men, när den äiidtligen kom tågande roidt för almen, motstod Herman ej längre sin berserksvrepde och ögonblickliga ingifvelse, ntan kastade — — Dtm all vidare betinniog — handlöst en liten hand

foll af dessa-------för all frisure i verlden — aå

forderftiga amå ting — — rakt in i Majorens vagn, illa måttade åt Majorens egen tegelfirgade mops-physionomi. Men vinden, som var Herman behjelg-lig att föra kardborrarna in i vagnen, fatt icke e-

gentligen dit han sigtade,-------och dessutom ska*

tansafdrift — gjorde, att — oaktadt Herman med sitt förtröfFHga öga måttade åt Majoren, stadnade hans cartécher — — dels i fröknarnas frisure, dela i Hennea Nåds egna silkeslockar!!

Uppståndelsen i t agnen blef allmln! —* Till kosken ropades ett förfärligt och åskdigert —

”Håll!”---------En Trio af: ”Aj, mina lockar!” —

— en Duo af — ”Pappa! Det var Herman! Det var gumman Marthas Herman!” — och en Sob af Major»* egen discant, som af vreden förvandlades till en skårande piccola, — låto sig nu höra.

— Din sacrameiiska »lyngel! — — det skall du få betala, pep och röt Majoren på en gång och gjorde sig färdig att vrika sig ur vagnen, s& fort ske kunde.

Nu vaknade den för*ta kanilan af verkligt mod hos Herman, ty han sprang icke undan den hotande faran och det straff, aom han nistan sjelf tyckte var oundv kligt, ehuru han mycket vål kunde hunnit det, medan Majoren vred

oeh vred på dabräcklige handtagen i vagnsdörren, — utan lian atod trotsigt qvar, likasom fastnaglad vid marken, och tog stillatigande upp de första käpprappen; men, när Majoren våldsamt tog honom i nacken, gjorde han en vig och hastig rörelse, vek åt sidan, nndslapp Majoren, — — men flydde alldeles icke, ntau afvaktade snart sagdt ett nytt anfall. Detta oteblef Icke heller en enda secund, utan Majoren började på nytt att rappa på sin fiende. Vid detta — i den fredliga byen — så ovanliga uppträde, kommo flera hland byfolket ut i sina stugu-dörrar, och de andra barnen stodo förskräckta och sågo huru deras anförare och hafvudroan bastonne-rades. De darrade väl för, att tonren skulle komma till dem, men läto ändå nyfikenheten besegra fruktan, tills faran kom närmare, då hvar och en af dessa små hjeltar var beredd på retraite. — En gammal hedersgnmma, af de förnämsta i byen, kom afven ut i sin dörr, skred förvånad ut igenom densamma och närmade sig stillatigande den tragiska scenen; men, då hon såg, huru orimligt Majoren behandlade gossen, ehuru denne hvarken

jämrade sig eller protesterade,-------sade hon:

— Men hvad är detta för väsende på Sabbatsdagen! Bed nu vackert Majoren om förlåtelse, —- kära Herman! — — Såg du, som sanningen är, att borrarne kommo af våda i Herrskaps-vagnen, och får vil Majoren ge sig tillfreds och 6lippadig.Majoren hade redan b5rjat besinna det obehöriga i detta upptride, och tade nu, alltjcmt fatt-hillande got t en:

— Ja, — be om förlåtelse, din lymmel, aonara slipper da ej t& snart.

— Sif, att do gjorde det i vida,------Herman

liHa! — sade med virdighet den gamla hnstrnn, — ii ansvarar jag, att Majoren slipper dig genast.

— Bed strax! — ropade Majoren.

— Nej, — det gör jag inte! — svarade Herman, h\art barnasinne nu kokade af vrede.*

— Såg bara, att du gjorde det i vida! — bad den gamla.

Men, högt gråtande, skrek nu Herman:

— Nej, — det vill jag inte! — — Det var minsann intet i vida, utan för Sångar-Jsas viol.

— Fy, Herman! — Fy, skama aU vara liugslnt och liamdgirig! Bevare oss God för sådant! — sade allvarligt och högtidligt den gamla, — men tag 2«di, under tiden, — gossen i handen och Udde honom undan, och Majoren hade alldeles inte mod eller lust att å nyo börja loken, helst ea månget af byens unga dringar kommo från alla sidor«, utan under en mSngd skillsord till Herman ateg han åter I vagnen. Hennes Nåd och Fröknarna hade under tiden reparerat all skadan

St ands- Paralieler, /,icoiffuren, Ludolfoch Knut gapskrattade alltjemnt, —» — och nu gick tåget vidare.

Stor var Hermans harm; men nn, aom förr en gång, hade han obetydligt aktatsjelfva slagen. En blånad mer eller mindre för honom var en måttlig sak, och, som Majoren var mer en dålig karl — an en elak och hårdhjertad, hade alagen just icke varit af grymmaste aort; men Hermana sinne hade de omåttligt retat.

Ingen brydde aig om att beratta aaken för Mor Martha, hvilken man vet bodde litet aflagtet i-från den öfriga byen, och aom nu i största lugn salt aöndagsklådd hemma i sin vfil fejade, granri-aade och löfvade stuga, med gamla psalmboken pi sina knän, ur hvilken hon, med sagta röst och knappt rörande de fina, tunna lapparna, sjöng en paalm om tålamod och uudergifvenhet för Guda behag, »nekande imellan&t och tänkande på sin bortgångna make — Lars Welam.

Herman var tyst och stilla det öfriga af dagen och gick mycket tidigt till hvila, jemförelse-tia emot andra Söndagsaftnar. j Andra dagen var han tidigare an vanligt np-pe, »tuderade med yttersta ifver på sin lexa, löste ovanligt flitigt och val i scholan, fick ovanligt mycket beröm och förklarades just i dag af schoU mästaren såsom den snällaste af alla barnen. Han kostade då triumpherande blickar på Ludolf och *

*fornt, ty qid Henrik var ej mer .frigen. Hen hade redan for några dagar aedan «lutat att g& i byens faancaster-

schola, för att börja aiua stadier hemma hos fadern, emedan han, på det året han fått i acbelan, gjort stora framsteg och dessutom blifvit muntrare, starkare och vigare, hvilket den kloka Pnatorn ifven åsyftat med denna scholgåog fcr sin lilla son. Denna Henriks åtgång från scho* lin hade mycket grämt Herman, och i dag tink-te han derpå mera fin någonsin. Han hade till tiilf* föresatt sig att undvika allt gnabb med gos-sante P:«kö!d; men, nfir Ifisningen var förbi, och dessa åter började att retas med tusen kittolig-fieter, k om ra o Herman och Ludolf snart i handge ra äng.

— Se, der skall du få for skratten i går!—aa» de Herman och bullade tappert sin motståndare*; mm, riö K mit ville komma med — till brodern* nndsättniig, skulle Herman slinga undan honom och råkade då i våda att rifva ulaf större delen af fram stycket på unga herrna gamla, fina ooh «köra jacka, så att gråtande och skrikanda vånda båda piltarne hem till Mamma och Pap^a, jem* merligen klagande öfver Hermana ofog, hvorom berittelaen broderades allt mer och mer, för hvar-je ny åhörare af deras gälla klagomål. Till oeh med den lilla smala, som anno höll lappan qvar vid jackan, rcft under hemvägen balt och hlllatlos utaf Knat, och Ludolf hjelpte upp ett par blåmärken, för att gifta saken all den styrka som möjligt. — Hennes Nåd, som förut var vid d&ligt huraeur efter gärdagens ficrté hos Herrar Prost« söner, blef nu sjögrön, och Majoren kalkon-röd, af ondska och harm, och finalen blef,— — — att andra dagen fingo små-lierrarne icke gåischolan, utan Majoren struttade i stället ned till byen, tidigt om morgonen, med sin kipp i hand, och öf-verläste under vägen de tal, han ämnade hftlla för de äldsta i byen, till att förmå dem taga några nödvändiga mått och steg — i anseende till, och i afseende på — den för gods och gård% hus och hem, folk och creatur farliga, — fruktansvärda, vanartiga och illvilliga gossed, Herman Wil-helmson, Enke-Mor Marthas son.

När Majoren med sina små korta ben åndtli-gen hunnit till byen, fann han ingen endaafgub-barne eller karlarne tillstädes, utan alla, ingen undantagen, voro ute på fältet, ty nu p&stod råg-af-tagningen som aldra bäst. Men Majoren gafder-före ingalunda tappt; han sökte nog upp sitt folk, der de funnos, och började sedan för dem, allt under det de gingo och mejade, att vidt och bredt utlägga sitt ärende, huru man nu mer ej kunde resa igenom byen, utan att blifva ofredad och öf-verfalten, huru hans söner ej mer kunde begagna den med så stor omkostnad anskaffade scholan,ltl

lian ali blifva sönderslagna och; sönderrifna, och detta alli af Jlermou Wilhelraion, Mor Marthas vanartige pojke« samt huroledea man icke hade ora-Ijud på Djupedals Herregård, den dagen liaa vallade byens ereatnr.

Delta sista argomenl försvagade totalt effe-clen af alla de andra i byamännens tankar. Stillatigande och lugna mejade gnbbarnc den fullmogna rågen med varsam hand och sågo ej ens npp på den efterföljande« ifrigt talande« af ond-aka hoppande Majoren.

Slutligen, når skördemannen n&Uändan af å-kern, gjorde en gamma! hedersgubbe« som gemen-1/gen kallades Sven i Norgåln, ett litet stillestånd med den hSrjande lien« lyfte en fjerdedels tum på halmhatten« torkade svetten ur pannan med förskinnet« snöt sig på aldra genaste sättet« hostade litet«-----kastade blicken npp p& firmamen-

tet« for att se« hvad molnen ämnade, och qvad sedan:

— Med förlof! — — — Den saken kan vi inte

göra något vid. Mor Marthas Herman Sr------------

med förlof — en dogtig pojk!--------låser som en

hel karl« det siger scholmistarn till hvem som vill höra't« och blir snart så pass i allagöran, att Mor lians — inte kan trånga till att ha dräng. Så går talet nu för tiden i byen om Mårtha-Mnrg Herman« och hur’ vulet skulle vi då kunna liggaIt pojken, nlr vi aldrig sett honom ofredo någon^

— hvarken hög eller lig.

— Sett honom! Sett hoi^om! Sett honom! — ropade Majoren, «tömmande af vrede och förargelse— Säg ingen i Söndag«, horo han ka-iade hiinr-d ra de ta Ig med kardborrar in i vår «agn, Inararf' min ena dotter in har ondt i

ögat? Sdg ingen i går, hur’ lian a& nar tagit lifvet af mina bida söner och rifvit sönder dera« klider frän topp till t§, «1 att de kommo lialfnakna hem, och hörde ingen, liur’ otidig han %ar i Söndag«, nar jag rappade honom för kardborrarna? Sett honom! Sett honom! Sett honom! — — Behöfa det att sey nar jag säger det, nir jag sett och hört nog af deu sacramenska lymmeln?

Gubbar ne tego, men hade nnder tiden iter börjat att meja.

— Med förlof! — började Sven å nyo, men icke förr 3n de mejat innn en åker, — med förlof, borrarna kunde p& sin höjd vara halfva dussinet — och derför fick han ju sin aga; nten, med förlof!

— — scholgossar «li«s alltid, det 8r vanligt, frä verldsens begynnelse och Intill de«« «lut. och «tår aldrig till att sitta pe för, hvarken för höga eller låga.

— Sätta pe! Sitta pe! Sätta pe! — röt Majoren

— Jag akall visa, att jag «kall sätta pe för det,lOS

och for det» och för det, och för mycket me*! Mycket mer!

Och oa strattade han åter ifrån både gubbar och filt, kilade aå fort aom en rotu öfver ikrar och diken och girdagårdar, tog kortaate ach geneate figen tili Mor Mirtha, 8om ty a t och ensam gick hemma i sitt ho*, flitigt sysslande med middagsmaten till piga och dräng, som voro på ikern, till Herman, Ii vilken var i acholan, och till Uaane skomakare, aom autto p& logen och arbetade.

O, Herre Gud af himmelrik!

Var tillflykt kr du e» innerlig I nod och allan fara.

Diu magt utöfver ali ting går,

Den år ej till, aom dig motatår,

Allamkgtig mind' da vara, etc. etc.

— — — ajöng Mor Martha med tin dufvo-röat och tenade flitigt på firterna, aom hon kmnade tigga i den — på apisen sjudande — soppgrytan,

--------------------då dorren hastigt ippnas, tom

af en orkan, och Majoren inrusar som samma stormil, alldeles koppar röd af ondska och det hif-tiga trafvandet. Gissa, — Hermans lilla hund, — •om fornt legat tyst och sofvit i solen, rusade na opp och flög genast i Majorens ben onde# ett i-deligt skållande. Mor Mirtha blef af allt detta vlaende, sammanlagd! med den oraatåudJgheten,att soppgrytan joa ti detta ögonblick pöste öfver, a& perplex, att hon häftigt uppstod frin träsoffan, der hon satt, så att alla arterna, hvilka hon hade i sitt förkläde, ra Ilade utefter hela atagn-golfvet^ till pris för en gris och två höns, hvilka passat på och kommit in på samma gång som Majoren, e-r medan han lemnat stugudörreu på rid gafvel vid sin hastiga entrée.

— Misskundelige God! Hvad står på farde? Huss med dig, — gris! Ut med er, — höns! — — Hut, Gissa! — — utropade Mor Mårtha, ty rår goda Major var alldeles för ond och för andtruten, att ännu kunna få fram ett enda ord.

— Hur’ i allan da’r står det till, Majoren! — sade hon, sedan hon sansat sig litet, lyft soppgrytan af elden, kört ut små-djuren, framsatt en stol till Majoren, som hon i håpenheten aftorkat med katten, samt börjat sopa undan ärterna.

— Med mig! Med mig! Med mig!----------står det

förb. bra till, — sade Majoren, väl ond ännu, men litet stillad af alla de oväntade tilldragelser och den allmänna revolution, som hans brådstörtade ankomst förorsakat i den fredliga stugan. — Med mig står nog bra till; men Mor Martha har en stor dansmästare till aon.

— Barmhertighetens Gud! Hvad står på med Herman? — sade hon, bleknande, och kastade qvast oeb katt och allt nr händerna, för att ila till dörren.toft

— Åh nej! Ah nej! Åh nej! Spring nu ingenstä-

des! Pojken går allsingen nöd på — repade och motade Majoren, — allt mindre oeh mindre ond; — men han Sr en «tor vildbasare, «om Mer Mlrtha akall tnkta dugtigt; anuarc blir han aldrig folk, annars får Mor Märtha ctor torg och grämelse af honom på «ina gamla dagar, ty han blir en utskämma, blir ntkörd frin byen, ligger «Ig kantke på att supa och allt annat ondt, blir värfvad och kommer troligen, ja, säkert,------på fästning, förr-

ån han «Intar.

— Herre, gode Gnd! — «nekade Mor Märtha,

och stilla tårar tillrade öfver de fårade kinderna. — Herre Gnd, hora Majoren talar! H vad har han då gjort, ——----- ----i Jean namni

Mor Martha kånde visst en gmflig sorg och smärta öfver dessa Majorens — för modershjärtat — så härda ord; men hon kinde if ren Majoren och hans vana att se alltså fort och så mörkt, eller så fort och «å ljust, allt som han var till sinne«, — — att hon mer grät af föreställningen om allt detta onda, än egentligen af öfvertygel-sen, att det skulle så ske.

Majoren började imellertid en lång och utförlig relation om alla Hermans dater, prydd med alla möjliga tillågg, dels af egen, dels af familjen« fabrique, och Fröken Marie Charlotte’s «torsteg, som hon troligen fått af att för mycket ha sucglatden rödkragsde och hurtiga, densaunoet&kra — gade och lagkloka, —r — paraderade na someUL omineust bpvis mot HermanGanklagehepuukMrnm rörande kardborrarna.

Ja m$ra Majoren ta|ade, deato mer uttorka-de Mor Marthas tårekälLa, och slutet bl,ef,, |ttboia lofvade Majoren att grundligt lexa upp Herman* bad honom förlåta gossens baruslighet och lofvade, att sådant skulle aldrig hända mer; bjad dess* utom att fä bjuda litet rojölkblanpa att låska sig med, samt nigra nyss mogna päron af hennes vanligt goda Lar^messe-päroiiträd, — som salig Lars Welam sjelf plapterat. Qcfy deraf stoppad^ Mor Martha i Majorens fickor så mycket, som fick rum, samt bad helsa tjil Hpnnes Nåd och frpå* liarna.

Fullkomligt försonade skiljdes de således, ty Majoren hade verkligen en liten, smula godt hjer-ta, fast detta aldrig satt på rattg stället. Ond blef han för ingenting, blidkades äfven af ingen~ Ung, och tänkte i allmänhet den ena qnaxten pre* cist motsatsen af hvad han tänkt d$n förra. Med ett qrd — — han var just hvad man hallar. cbar rakterslös, själlös, vettlös, stundom sanslös och alldeles hufvudlö», men aldrig fullkomligt bjert* lös, vid denna perioden af sin ltfoad åtminstone« Sedan, med åren och motgångarna, — stelnade vil äfven den oljan, som nu någon gång i hans såktUade bj«rtt blef liy^U, —* — till en fast, tjock Msi) — orörlig för allt, utom hona egne peca-aicra behef, bekymmer ock skyhöga, o upp fylld* iykais^ar.

Imellertid lufsade han nu hem och berittado ier far Hennes Nåd och Fröknarna, och för tivera, wn ville det höra, hvilka tal hau hållit, hvilka •iarverk han utfört 1 byeu.

Dior Martha åter började å nyo blåaa på el* den Under soppan, å nyo att fena irter, men alU detta ändå mor tankfullt och begrundande ia manligt, och med mången suck, egnad sin bort« gångna make, hvarg död lien alltid råknade aem ork illa n till atla sina sorger, bekymmer och mot* fångar. ”Om han lefvat, skulle han vil tuktat Herman och hållit den yre gossen I styr” — Hekto hon sorgligt; — "jag, arma qvinnfalk, förr når det visat icke”.

Mor Mårtha var en af deMa Idelatenar, sona redan 1 sin egen naturliga form vur aldrabåst. Hvarje slipning på en aådan aftager bara deau virde och fägring. Hvarje försök, att bilda ett •ådant sinne, sem Mor Mirthas, hade blott förskaffat verlden innu ett eiemplår af desia sentimentala, etheriska, excentriska, förbildade fruntimmer, som sitta uppkrupna i soffhörn och endast lisa andeligt literära alster, som tala med Ijif, knappt hörbar dufvorött och hafva milda,tillrande tårar tillreda rid mineta månskenitanka,

— — aom förakta alla amft verldsliga bestyr och omsorger, såsom kunde de aldrig förlikas Ined denna högre

lyftning, detta högre mål, med ett ord — med allt det höga^ ja, skyhöga,, som hon

kommit i contaet med,---------en af dessa varelser,

som slutligen inbilla sig vara gudasanda och anse sig egentligen komna till denna verlden blott för att omskapa, upplysa och förbittra den, predika och göra proselyter, vicka menniskorna på deras synder och fonders ut medel att afplana dessa

— — — en af dessa varelser, — med ett ord — aom i sin förbiidade blindhet anse hvarje brist

på fel såsom en dygd,---------då Mor Martha i-

ter, i sin enkla enfald, iillraknade sig hvarje bristande dygd såsom ett fel, en synd. I detta sed-nare låg just den största skilnaden mellan den bildade och den obildade Mor Mårtha.

1 Med hennes ringa sjelfförtroende och milda, fromma sinne var det för henne en plåga att hålla långa, stränga förmaningar för Herman, helst hon trodde, att de till så litet sknllc båts, emedan den obildade Mor Mårtha trodde sig om bitet,, då den bildade åter hade trott sig om allt%

— _ ntan, medan hon redde ntaf soppan och stekte fläsket, tog hon den föresatsen att i denna dag söka tröst och hjelp hos den enda menskliga varelse, der bon funnit någon sådan, allt sedankennel gubbet bortgång, det viil säga, hot den ii illm&nt aktade och ftltkade Pattorn.

Trogen detta eitt bealnt, tade hon icke ett ord till den gladav yra Herman» tom redan alagit ar sinnet tint ami bekymmer» och tom nn hung* rig och rödblommfg kom hem till den efterllng-tide middagen. Hon såg blott litet allvarsamma* re ut 8b vanligt, när gossen yrade oräkring henne ned alla tina amft upptåg.

Mor Märtha hade denna inatinetltka förmå* ga, tom år ett fromt, rent »inne ti ofta förbe-hållen, att genast och temligen klart inse ritta förhållandet af en tak och råtta tåttet att den behandla. ''Herman har gjort Illa, — tänkte hon, — men Ungt ifrån tå mycket tom Majoren på* •tår. Herman bftr hafva tig en allvarlig firma* ning, men ieke af mtg, tom måtte gifra dylika dagligen och atnndligen, om ernått och stort.” — Och hir tackade Mor Mlrtba vid den tanken, att, hade gubben lefvat, aå skulle Herman nog haft den, aom hindrat honom blifva en ifveraittare, utan att hon behöft vandra till Pastorn, hvilket hon dock uppsköt till den kommande morgonda* gen, ty med Mor Marthas stillsamma väsende och lynne hade dat varit alldeles oförenligt att genast satta ett förslag i verket.

P& eftermiddagen tittade Sven i Norgåln in till henne, fryntligt helaande henne med ett: "GodaIM

fred! Vi bafve qn härlig väderlek i deg — Gadf iofv&dt!” —« — oth, när de båda oolUtionetade liaa begrepp om Najorcm anklagelser och Her-mana förbrytelser, befungoa de tat tankar om sa ket* vara alklele* enahauda.

— Fülle är Herman en stor vildbtaare; — sade Sien — men ingen kan förgör«*» för en handfull borrar, eller för ati han toktar aina acbolkamrater* när de låta tukta sig, om de än vore herremans-barn aldrig s| många gånger.

Han gillade dock fullkomligt Bftor Marthas plan att g& till Pastorn. —*

— Ty — sade Sven — en skrapa af Pastorn min Os lian ett half-år, då ed ra åter — gå ia genom elia örat och ut genom det andra. Go-qväll,Mår-tka-Mor — fortfor han. — Skulle denna våder* leken hålla i, och vind inte i natt vrir sig på stinna n, ty med tunnan bar allt regn kommit helo denne aommarn, så få vi i morgon köra vig, det apår jag.

Den kommande morgonen, när Herman var gången i scholan, piga oeh dräng ut på fältet^ akomakaroe på logen, och Mor Mirtha framsatt frukost, besinnade bon, att i dag vore juat pas-aande att— "gå hort", — emedan hon hade mat till den instundande middagen, som blott ta rf vad* att uppvärmas. Mer Martha gjorde nu således sin tcilette. Dtm började s ingalunda med ett afcn kammarjungfru framhållet silfrerhandfat,/?<zr* damande — soda-tvdl — Soap. wkhout a ugles etc. etc. — — utan ganska humbelt i ett rent, fullt vattenämbar, tom atpd i ett af stugan* höcnf och, nar Mor Marthas anlete slutligen efter den handgripliga tvagningen och d:o torkningen skon allt såsom Moae’s, när han nedkom från Sinai, di sppströk hon håret af alla krafter i pannan och inöt deromkring ea smal bindel af htitt Jirft.

Sedan företog» chasssofen. De bli aUrnJBr porna «ifvo nu %ika fö» de svarta, beck*öro§ekor-na för alldeles nya Tyska d:o; men samma röda och gron-spräckliga strumpetband lindades otaliga gånger om Mor Marthas ben. Svarta katnloU*« kjolen och tröjan, nedhemtad från löftet^ det de mellan Söndagarea förvarades, bängdo nu Mof Martha p& sig, samt tillfäste tröjan med stora* blanka tenn-j»ålar. Hvitt förkläde och hvit hala* dok, sfyfva som horn af det alhnyttiga potates-mjölet, fästea sirligt devutöfver, och aist om« gaf Mor Martha sina tinningar med ett begynner* ligt hjertforrpigt, stärkt, styft, bliadt och fitikru-cadt stycke trådflor, omgifvet af tvi tums breda Wadstena-spetsar, hvilket kallades stycke ellerUh9 och hvaraf dock endast spetsen syntes, när sedan den benhårda, skålformiga, svarta sidensa rsrbind-mössnn, med ain fordom stola, nu något litet hta* gande roa i nacken, påtrycktes« Nu var toileltenför det mesta fulländad* Deraf återstod blott? den hrita halsduken eller hucklet, som kn5ts på huf-vudet, samt de med många besynnerliga zirater,

— hraraf somliga liknade det beryktade Motala fynd — försedda handskarna. Mor Märtha rar nn färdig, icke förtjusande oeh förledande, icke bländande på något sätt; men hon såg högtidlig och vördnadsbjudande ut, och, om man just ville uppkasta jemförelser och skiljaktigheter mellan hennes fulländade toilette och en af råra ele-ganta damers, så skulle må hända åtminstone en fördel finnas på Mor Märthas sida, — — den, —

— att, då rerket var fulländadt, och Mor Mär-

tha upplyft den lilla fem tums höga och tre tuma breda vrakspegeln, som risade Mor Märtha och hvarjom och enom, som sig deruti beskådade, fyrkantig, sned eller kubformig,-------- når — sä-

ger man — denna anspråkslösa luxartikel var filer förflyttad från sin intérims-plats på bordet, stödd mot en mugg och en psalmbok, upp till sin stationaira plats öfrer fenstret — stående i en

lutande ställning, ------då såg man intet tecken

eller märke omkring sig till den stora förändring, som med Mor Märthas yttre föregått. Inga kjolar, shawlar, kragar och otänkbart många andra artiklar hängde öfver alla stolar, soffor, emmor oeh causeuser, inga kristallflaskor och silfveraskar i oordning, inga broderade tofflor, som dansat åthvar sitt båll fram efter dei glatt*, bonade golf» vet, eller den fina, smidiga Eugelska mattan, — — ingen nlmoapher af allt hvad våliuktande en Pocket och Goelaod i aina parfumeri-fnagaziner konna författa finast och dyrbarast, ingakammar-«iiartor9 aom fjeaka, tinka på lig sjelfva och f& tanbbor, — — och framfor allt — — —inga be» nod ra re, aom längre fram med hänryckning ut» i*pa: ’’Godar, hvilken smak!”

Icke deaa mindre kände sig Mor Märtha mft banda lika nöjd med sig och ain utatoffering, når bon med korta, afmätta ateg tog vågen till Ca» peJIsgården.

Som Mor Martha aållan brokade göra andra vandringar in om Sondagarna till kyrkan, så *å-go de, aom mötte henne, både förundrade och nyfikna nt samt onderlito visat icke att fråga: ”Hvart akall det båra utaf?” —• Men, diMorMår-tba avarade: "Till Capellegården”,------då frå-

gade ingen vidare, ty åfven i Da lena by förstod man den finessen, att icke fraga vidare, såker att, om Mor Martha velat förråda sitt ärende, så hade hon det gjort ospord. Nu åter fick hvar och en uppgöra den saken för sig sjelf; men säkert är, att inan middagen visste alla i byen, att Mor Märthn kyrkklädd vandrat till Capellsgården, och fiere sinade, att det var för att sprika om den yra vildbasaren Herman och Majoren med denallt vetande, allt förat&ende, allt förmående Pastorn.

Med ett litet knyte af de omtalade förträffliga Larsmesa-päronen i handen vandrade Mor Mårtha imellcrtid öf%eir gardet och öppnade snart den ildriga, men väl bibehållna röda porten, nom förde in till Pastorna boning* Gamla Ca ro akÖll-de nog och gjorde mänga krumbugter omkring* Mor Martha; men, 8ora han i allmänhet endant var att anse lika med en avertissementa-klocka på en dörr, förfärades ingalunda Mor Martha, utan trippade öf%er gården, vänligt «ägande:— God dag, Caro! Inte ska' Ca ro skälla på mig; kom hit»

så jag får klappa’n!-------------och insteg med

detsamma i förstugan, lätt och anständigt små?' hostande.

Pastorskan, som rustade i sitt kök, hade redan af Caro fått en väckelse att titta i fenstret, och, efter en liten förmaning till pfcan att flitigt skumma och inte låta grytan fläugkoka, gick hon i dörren och helsade % än ligt och fryntligt Mor Märtha:

: — Välkommen, välkommen, Mor Märtha! — —

— Var — tå god och stig på, krusa inte, — jag ber, — stig på, — stig på! IXet var något till tid» sedan Mor Märtha heUade pä i Prostgården! Sitt ned, sitt ned! Krusa inte så mycket! Var

— aå god!IIS

På denna vanliga i&ikouuna — starade Mor Mårlhn något artigt, om «Ut det besvär hon gör* och låt iadtligen persuadera «ig att «itta ned.

Ett glas fint brännvin — med »Att och pomei rtn på, — — — på h% ilket Mor Mirtlia dock endast anarki ig t omättade, och en skorpa, hvaraf hon en* dast bet bitar aå stora som ett canari frA, och der*

pa med framtinderna knapprade,-------- — blef ben*

ae genant of den gistvånliga Pastorskan erbjudet* och, tedan den vackra och får rågbergseln •& tjenliga vfiderleken, med mången npprlgtig tack* aigelse till den gode Guden, var afhandlad, då började- Pastorskan* nyfikenhets-ådra något litet att «vålla, och hon letade nu bland det ansenliga forrådet af sina qvinnofrigor, hulken soin bäst kunde passa, för att af Mor MArtha få veta ån-¿«målet med hennes besök, helst hoi» nogsamt rime, att ett sådant nAdvindigt skalle finnas, för lU oå hår, midt på hianks söckendagen, locka nt åen stillsamma och husflitiga Mor Mårtha. Mor Märtha åter hade en obetydlig bog att vidröra orsaken till sin vandring, utan knapprade tyst på tin skorpa, efter en aagtmodig fråga, om Herr Pastorn vore hemma eller ej.

— Ja visat, ja visat, hjertans Mor Mlrtha! — iide Pastorskan. — Hao år visat både hemma och

inne; låser nu som blst med vår Henrik;----------

bar väl snart slutat, aom jag tror;-----men MorMartha har val inte si hridtom; kan val sitta ned in en liten stund hos mig, hir ute i koket, medan jag ser till mina hallon. Hor' mftr sonen hen* nes? Brar hoppas jag; går i scholan och läser gnillt. Hor* blef Mor Martha nöjd med sin nya piga, som hon tog i stallet for gamla Aona? Galant, hoppas jag, ty det var en rask tös, villig med allt och ingen slinga, si att om henne ar det ej Mor Mir-tha vill tala med min gubbe. — — Vill kanske

angifva sig till nattvardsgång?---Fast nej, det

&r anno en vecka dit.

Som Mor Martha gerna ville undvika att för nigon annan in Pastorn sjelf redogöra för ratta orsaken till sin vandring, tog hon no pironknytel till pretext och sade, — upplösande detsamma:

— Larsmesse-pironen börja no si smått att mogna. Jag tog ned litet i går aftae, ty jag vet af gammalt, att de amaka Herr Pastorn.

Pastorsksns nyfikenhet spiddes nu upp med tacksamhet. Skyndsamt framtog hon en tallriek, och under många lijertliga tacksägelser plockade hon p& tallricken både de paron, som lågo i knytet, och dem, som under krpset oeh compliraenter* ne fram och åter rullade under kökshyllor, bord och hinkar. Men dessa aftorkades med det rena förklädet oeh förklarades af Pastorskan som lika goda. Nu kom lilla Gertrud, lockad af piron-klan-gen, och Mor Martha förstod innu en g&ug atlfördela Pastorskans nyfikenhet, hrilken icke indi ioradea af päronen, men som no upplöste si g i moderlig stolthet och förnöjelse, ty Mor Mirlha konde aldrig slata att berömma — ”det söta barset, den vilsignade lilla Gertrud” — — — förnedra sig öfver, hora mycket hon vuxit, sedan hott lût såg henne, kringklappa och smeka henne.

Gertrod, ren oeh natt som en liten docka och räcker som en clierub, med sina knappa fyra Ir på nacken, lönade sig småleende åt alla dessa öm-hets-betygeiser, ögonen likräl troget fåsta pk pS-rontal/ricken; men, som qvinnans

förutseende Sr otroligt, hade Mor Märtlia i sin kjortel-sack ytterligare tvinne alldeles oberiknade påron, hfilka na blefro deu lilla lyckliga Gertrnds egendom.

Dörren imellan kök och förstuga sted öppen, och geni emot densamma rar den dörr, som gick till Pastorns eget rom. Den öppnades nu, och Henrik koin dcrifr&n. Mor Märtha tog sig nu mod och frågade ytterligare, om Pastorn rar inne, hadc lagligt etc. etc., och inom ett par minuter stod hon i Pastorns rum, utan att Pastorskan Sanu kunnat lura ut Sndamiiet för hennes besök.

— Välkommen, välkommen — käraste Mor Mirtha! Huru lefrer rerlden med eder? — sade Pastorn, då han vände sig fr&n sitt skrifbord, för att efterse, htarföre mon så långsamt och ovant öppnade dörren.Mor MSrtha bara neg.

: — Det Sr ett varmt och hirligt tommarvSiler i ¿»g. Gud vare prisad! —återtog Pastorn och drog fram en stol åt Mor Martha. — Sitt ned, käraste Mor Märtha! Vill hon icke iiafvs något svalkande gtt dricka? Har inte Mor bjudit henne det? Hon aer så varm ut.

Men Mor Märtha betackade sig högeligen och kom nu fram med några ursäkter, öfver att -hon kom Ull besvär, att hon oroade Herr Pastorn m. ro. af smått krus, som menniskorna i alla klasser vant sig vid och hafva så godt om, fast det låter Olika.

— Skadar usst icke — svarade den gode herden; — skulle jag besväras af mina kära och he-derliga sockeitboara besök, så vore jag icke värd att få dem. Gifve Gud, jag alltid kunde tjena dem, aå aom jag ville, att de icke ansåge sina vandringar till mig som att så på hälleberget! Ilvad i.r nn Mor Marthas ärende egentligen? ,

For en Client eller supplicant är detta en välsignad fråga. Han ser deraf, att det orakel, han vill anropa, icke ämnar förbiifva alldeles doft för Ii a nr begäran eller klagan, utan gör sig färdigt att eiuottaga den, hvilket är en outsägeiig lättnad för deti hönfallande, hvara lott i alla fall är och för

blifver hård, helst om---------sotn det si oänd-

ligen ofta hinder — den bedjande, midt undertia tvungna ödmjukhet, känner det djupaste för* akt, den «törsta vanvördnad för den gudom, vid brars fotter det jerah&rda ödet befaller honom

täka hjelp — beskydd — eller —-------------endaat

rättvisa. Då är aopplicantena lott ändå i alla fall ganska h&rd. —Ja, så hård, motbjiHande och vidrig, iU han, om han liar lijerta i bröstet, oeh om lians tegäran blott gäller honom sjelf^ och icke andra* lycka o c Ii välfärd deraf beror, — han gör aldra katt att — — —* — vanda oraklet ryggen och med hiifvudet höjdt vandra samma väg han kom* mit, lika fattig, lika obefordrad, lika ohjeipt och ohörd på a tia aätt, men rik, sjelfständig och ober roende 1 kanalan af eget värde, i känslan af att iadi vara värdig, hvad han icke en gång brydde

lig om att bedja om, och som no------------— —

må hända kastas Ull en ovärdig.

Men ingen enda af dessa känslor intog Mor Martha. Hon knippade litet på förklädet, nftgot på halsduken, hostade litet, men föredrog sedan litt ärende, som vi för långe sedan veta — var: Stt den gode Pastorn sjelf skulle hålla den lilla straffpredikan för den ystra faderlösa pilten, som Mor Märtha i siu stora och verkliga ödmjukhet och aitt ringa sjelfförtroende icke ansåg sig vuxen. — Allt för gerna — svarade Pastorn; — skicka mig hit gossen, att jag först må hafva reds pi «sken af honom sjelf, inan jag bannas! Man måicke falla dom, förrän man hört bSda parterna* Är eder Herman skyldig, sä skall han af mig all* varligen varda tilltalad; år han åter oskyldig eller åtminstone ursäktlig, såsom jag, af det lilla jag redan

Ilört, förmodar, 8&-----skall jag väl äfven då veta

att vända saken till gossens gagn och nytta. Händelserna i lifvet — käraste Mor Märtha! — äro rika källor för dem, som veta att ösa ur dem. Ingen tilldragelse kan tima, som ej kan vara frö till ett godteWet ett ondt. Skicka mig gossen — — lit mig se — icke i morgon, ty d& är jag sysselsatt, och icke i öfvermorgon, ty då har jag en

liten resa för mig; men dagen derefter är han vilkommen.

Mor Märtha neg och tackade, torkande några stilla tårar ur de milda ögonen. Pastorn ruskade hand med henne, förde henue sjelf öfver gården och sade vid porten: ”Gud vare med eder, Mor Märthal” — och återvände till sitt skrifbord.

Nii var Mor Märtha nästan alldeles lugnad. Icke s& med Herman: — Han liade nu flera små bekymmer och förargelser: i scholan var nu mer o-drägligt. Ingen Henrik att få råd utaf och att då och då få göra en betydelsefull raine åt. Inga små* herrar från Djupedal, för hvilka det smakade Herman så otroligen väl att visa sin öfverlägsenhet i alla — så täl kunskaper, som ridderliga och halsbrytande bragder under loftimmarna. Deu förra iiite nu Latin för sin fader — Herr Pastorn. Dem

sednare skulle no göra detsamma för ea informa« tor, hette det i scholan, — ech Herman, som varit lika suait och försigkommen som Henrik och långt öfver de båda gossarna P:sköld, han skalle innu rits i sand — och lisa på npphingda taflor och tabeller!

Detta förtröt Herman otroligt, och — besynnerligt nog — han utöste sin vrede mest på de små flickorna, som ifvengingoi scholan, och hvilka han förut ej brydt sig om, men som det nu föreföll honom alldeles skamligt att lisa tillsammans med och vara moniteur för. Hiraf kora, att han då och då nöp dem litet smått, kittlade dem oeh gjorde dem allahanda små puts; men, grito de stackars barnen, så gaf han dem lakritsbitar ech bvad annat han knnde hafva i fickorna, ty det goda hjertat kom då i strid med det sårade högmodet oeh den qvista egenkarleken. Till Hermans be» kymmer kom afven, att Sångar-Jan innu icke fått någon viol, oeh att Herman sålddes gick miste om dessa för honom aidra som kåraste lectioner. Han tog nu som oftast midt i förtreten tvinne kippar eller stickor, höll den ena som viol under hskan

och förde den andra som stråke samt spelade på

✓

detta satt förfärligt, med accompagnement af högljudd sång, men slutade oftast med att, — af förargelse öfver det döda och ijudlösa instrumentet,

Stånds-Paralleler, /, 0.bryta af viol-surrogatet och kasta stumparna så högt upp i luften, som hans redan ganska senfalla arm -det förmådde, och sedan var det just icke omöjligt, att han kastade en liten ed och en dito hotelse p&--------- Herr Majorn på Djupedal, hvil-

ken han i sin harm kallade för grodan^ ett djur, för tå % i Iket Herman allt sedan sin aidra spädastebarn-dom haft en oöfvervinneriig afsky. Majorens anletsdrag, särdeles mun, — hade verkligen en visa vålnad af grodans, och, ju mer Herman tankte sig iu i dessa likheter, både lekamliga och intellectue-la, dess mera vedervillja kände han för så väl Majoren som andra grodor. Att han till de andra gossarne meddelade sin upptäckt, likasom till sin vän och förtrogne — Sångar-Jan, behöfvavi knappast säga, och inom ett par dagar var man ense om i byen, d. v. s. ungdomen, — att raeå grodan menades Majorn, med tossan — Majorskan, och med grodungarne små-herrskapet på Djupedal, hvilket skämt gaf anledning till mångfaldiga lustiga,om just icke så fina eller sinnrika, infallen och allusioner.

Ännu ett bekymmer tyngde Hermans själ: Mor Mirtha visade sig alltjemnt allvarsam och biföll icke genast, såsom hittills, alla Hermans önskningar och upptåg, och, när ho» en afton hörde Herman och Sångar-Jan gapskrattande b&de uttala oeh sjungande iroproi iiera sin harm och leda — till Crod-herrskapet, hvar och en i synnerhet och alla i gemen, sade hon:

— Tyst, Herman! — Jag vill alldeles icke hora dig Jikuft hederligt och anständigt folk vid oskäligs och otacka creator. Och, hvad Jan betriffar9 så tycker jag, att han, som ar en gammal meiini-ska, skalle hafva litet mera vett, an att göra sig lustig med ett barn öfver hederligt folk.

— Hederligt folk! — svarade Jan, skrattande. — Ja, sådant letnnar jag alltid i fred, ty allt sådant tycker om Sångar-Jan och hans viol och hans visor och allt hvad som duger, och ger Sångar-Jan bäd' mat och dricka och en

styfver med ibland och 8r — framfor allt vanligt och.artigt mot SångarJan; men detderförb. byket på Djupedal har intet mer heder och ära i sig än mina gamla skor, och mer

aktar jag dem heller inte!------------slutade han

och kastade dervid sin gamla förslitna toffel fram efter golfvet. Och dermed började han sjunga en visa om en — adelsman, som toppred en bonde, till ator förnöjelse för Herman, hvilken aldrig hört den förr.

Mor Martha brydde sig hvarken om att höra derpå, eller att disputera med honom, utan sysslade i spiseln rned aftonmåltiden, bvars doftande ånga höll Sångar-Jau qvar.

Morgonen derpå var just den^ di Herman skulle infinna sig hos Pastorn. Nu gjorde Mor Martha, ioid så mången qwnna gjort före henne, —hon lockade Herman i fallan. Hon hade alltid, utan att just hittills behöfva ångra det, varit för eftergifven och för medgörlig mot den yttra goa-sen, och, som hon nu fruktade, att det ej torde blifva så godt att f& Herman godvilligt att gå Ull Capellsgården, om han i förhand fick veta ändamålet för denna sin spatserfart, så sade Mor Martha, med denna bekymmerslösa ton, aom om hon hvarken visste eller anade hvarföre, att Herman sknlle gå ett ärende till Capellsgirden.

— Hvad skall jag hafva med mig dit? frågade Herman.

— Ingenting. Du akall bara gå in till Pastorn.

— Hvad skall jag göra der? Det vet väl Mor?

— Nej, ingalunda. Han vill tala vid dig.

— Det var konstigt — sade Herman — och i hans unga, lifliga phantasi, — der Majoren i detta ögonblick var alldeles förgäten, — upprann genast en hel rosengård af formlösa, ljufva aningar och förhoppningar.

— Kan han villja tala något om scholan och läsningen, tror Mor? — frågade Herman oroligt,

— men ljuft oroligt.

— Det vet jag inte. Jag har ju sagt dig, att jag inte vet, hvad Pastorn vill dig. Men dina helgdagskläder skall du taga på dig och tvätta dig väl i syn och om händer och hals.Grubblande och förundrad, gjorde Herman me-ehaniskt, men punktligt, hvad modern anordnade.

— Här har du en gnista tv&l och har en vass-stope, — sade Mor Martha — och Herman doppade det lilla brunlockiga hufvudet, — som nu var si fullt af ungdoms-myror och skyhöga forhoppningar, — i det friska vattnet. Med sorgfiiiig hand gned Mor Märtha sjelf de röda kinderna ock den hvita pannan med tvålen, sig sjelf till, att de smi händerna voro i behörig ordning, och hjelpte sedan Herman att påtaga söndags-babiten af mörkblått vadmal, under hvilken glimmade den broki-ga yllevästen, hvars ränder formerade en liten snöplog midt öfver det unga, af — glädje — oro — och dunkla förhoppningar — klappande bröstet.

Söndags-hatten nedtogs från sin spik, och Herman förglömde sjelf ingalunda att taga eo liten käpp, pä hvilken han utöst hela sin talent i bild-huggeri, vid lediga stunder och då det regnat, så att han ändå varit tvungen stadna under tak.

Sålunda utstyrd, vandrade unga pilten den välkända vägen framåt till Capellsgården, under flera funderingar hit och dit, än han någonsin haft förut. Caro och han voro förträffliga vänner, och vänskapen knöts fastare genom den brödbit, som Herman ingalunda förgätit att stoppa i sin vest-ficka — Caro till ära.

Oroligt började dock Hermans unga bjertaattalå, ju närmare han kom förstugu-porten. Den första varelse, han upptäckte, var lilla Gertrud, som glad och rödblommig kom springande och hoppande emot honom, emedan hon rått vål kände honom, sedan han lekt med Henrik. Nu strök ett af de päron, som Herman till hennes hroder medtagit, och, tacksam derför, tog den lilla söta flickan den darrande Herman vid handen och förde honom till sin faders dörr»

— Der, öppna der! — Jag kan inte; men der inne ar Pappa, — sade fiicksn och pekade upp p& den

gammalmodiga dörrklinkan och sprang sedan sin väg med sitt halfätna päron.

Herman lirkade och tummade med osåker hand på låset, och, oaktadt Pastorn två gånger upprepat: ”Stig iii!”--r-måste dock Henrik, som satt

inne hos fadern och läste, komma sin vän till hjetp.

— Kors, är det da, Herman! — sade Henrik helt

gladt. Men nu var Herman hvarken glad eller tngn. Hjertat slog, händerna darrade, och han skiftade färg gång på gång, under det han, för att helsa på Pastorn, bondaktigt skrapade med foten och tummade och knep sin hatt, tills den---— — sprack.

Det vore kanske icke så alldeles nr vagen att heskrlfva det rum och de föremål, som nu så plötsligt framställde sig för Hermans nyfikna och förvånade blickar, och hvaröfver hans minne i alla tider framgent kastade en viss magisk dager, omieke alldeles si fortrollande som i första ögonblicket, dock alltid med en vnagt och inverkande kraft* öfver Hermans sinnen, som andra nyare, tusen gånger större och ovanligare föremål framdeles förgäfves aifordrade honom. Pi sin dödsbidd, nid t onder en brinnande affaire, skalle säkerligen Herman kunnat troget afmftla detta rnm och be-ikrlfva denna stund, ty den var inristad i hans ijil med dessa eldrunor, som minnet nedskrifver pi denna öfverg&ngspunkt från barndom till ungdom, Denna stund afgjorde dessutom öfver Hermans framtida öde, och det Sr icke sådana ögonblick, som minnet någonsin .toppar bort. De atå qvar med liela sitt scéneri, långt sedan månget annat hirligt och tjusande föremål, vid hvars första anblick vi hfipnat af beondran ocb förvåning, drunknat i glömskans grumliga flod.

Rummet var ingalunda stort och hade blott ett enda fenster, något högt sittande, med många och små rutor, framför hvilket hängde en liten kort och anäf nettelduks-gardin, det minst snö» bvita och af renhet bländande i hela Pastorskana ytterligt snygga hus; dels deraf, att den insög röken från så mången härlig tobaks-pipa, dels emedan Pastorn alltid tappert och länge försvarade sin gardin, hvar gång tvätt- och rengörelse-febern påkom hans kära husära. Han måste väl i denna lilla strid slutligen gifva vika; men sällan skeddedet, forrSit gardinens conlenr redan öfvergått från snöhvitt till askgr&tt, och vår goda Pastorskas sag-ta malande — i ett högt brummande. Na var just en mellan-period, och gardinen således ljusgrå. Fenstret var gent emot den dörr, genom hvilken Herman inkom, och framför detsamma stod. ett stort svartmåladt skrifbord, öfverhöljdt af papper och diverse böcker, ett horn-blickhorn af en nastan gigantisk dimension, en dito sanddosa, ett spensligt, släckt sommarljus i sin blanka messingo-atake, Bibeln och concordansen, liggande uppslag* na öfver hvarandra, och slutligen en mycket gammalmodig och helt låg bordstudsare af messing i många besynnerliga sirater, der man både såg anglahufvnden oeh draksvansar, men med ett klart och ljudeligt slag samt hogt och jemnt knappande.

På sidan om bordet, till höger, hängde en äf-venledet gammalmodig barometer med herre och frn i paraplue och parasol, som alternerade att stiga ut och in. På ett skåp, ifven till höger i rummet 4>ch fullsatt med böcker, hvaraf de flesta ryggarne paraderade) svartbrunt skinn eller gràgult pergament, — stodo tvänne mindre glober i sina svarta ebenholz-ställningar. En pipställning med några atörre och mindre tobakspipor intog ett hörn af rnmmet. På ett litet besynnerligt hörnbord med gammalt barbariskt bildhuggeri, hvilket stod under pipbyllan, voro några småsaker, som stått der iilla tider, och der bland annat en stor tobakidoaa af gjutet jern, med klumpiga upphöjda figurer pi, bvilken Pastorskan ofta visade frimmande såsom en märkvärdighet, emedan hennes farmors broder fan» nit den i jorden. På alla tomma ställen af väggar» aa hängde chartor, hvarken nya ellerjust så till-forlitliga, men med oändligen granna färger illa» Dinerade. På ntgra spikar vid dörren hängde gtatshatten, sommarhatten, cachetten och en af-satt statahatt. Under dessa stodo diverse större och mindre spatserkäppar. Öfver spieeln hängde ett portrait; men hvems^ det blef hvarken Herman eller många andra slug på. Vid ett bord af masar i ett annat hörn af rummet satt Henrik med åtskillig* böcker framför sig, dessutom ett par ikrifböcker med kardus-pappers-omslag och ett glas-bläckhorn med en fjäderlös penna uti. En riknetafla med vidsittande griffel och barfot häng» de deröfver. — Mycket annat fanns ytterligare i detta rum, hvilket fullkomligt bar prägeln af en studerkammare, tillhörig någon, som i all •in tid befattat sig med bokliga och lärda sysselsättningar.

Själen i allt detta, eller Pastorn sjelf, var en äldre man af reslig vext, med breda axlar, och, bade han någonsin gått rak och visat sig i sin fulla längd, så skulle man kallat honom en ståtlig man. Men en alltid något framlutande ställningberöfvade honom delta epithet, på gamma gång tom det gaf honom ett fromt och mildt utseende, vittnande om mycken inre ödmjukhet; men, den tom misstrodde, att det äfven betydde en yttre tådan, den misstog och irrade tig synnerligen. Hana yfviga hår hade fordom varit gläntande svart; men nu synte6 derihland oändligen många mjellhuta hår, hvaraf det hela fick en nästan tacker höggrå färg. Hans öga var mörkt, djupsinnigt, men mildt, och omkring munnen tpelade vänliga och goda drag, äfven när detta voro i hög grad allvarliga. En temiigen vacker och snygg grå blå liemväfd sommar-rock (Pastorskans triuinph) hängde vårdslöst på hans axlar. Skor och blå linne-strumpor betäckte hans tillräckliga och stadiga fotter. Halsduken hängde på den gammalmodiga länstolens höga ryggstyre, i hvilken Pastorn, när Herman inträdde, satt vid sittskrif- och arbetsbord»

— Hvem der? — frågade han, utan att vända, sig från bordet och fortfarande att skrifva.

— Det är Mor Marthas Herman, Pappa lilla! — svarade Henrik, äfven något förlägen öfver ett så oiäntadt besök i faderns studerkammare»

— Så — tå — svarade Pastorn, tkref ytterligare ett par rader, kastade en blick i concordansen, derefter en I Bibeln, tkref åter ett par erd och vande tig tedan åt dörren, der Herman stod p* den af Pastorskan sjelf ditspikade mattan, tom linm

tycktes Herman vara nigot litet — sammansatt af glödande kol.

Imellertid hade han dock haft tid att med yttersta beundran öfver alla de nya och okänd* före mil, han sig, kasta blicken rundt omkring rummet och vexla några ögonkast med Henrik, in ars lilla lott, att f& sitta hir inne och arbeta tid det lilla bordet, han ansåg afundsvirdare an allt livad han i hast knnde tänka sig af jordisk lycka. Eli hastig blick på en uppslagen Orbis Pictus hade redan aflockat honom en djup suck; men hela hans förvåning, hela hans beundran, alla hans små a ftmds-känslor veko alldeles åt sldo, I samma ögonblick Pastorn vände sig om. Kinderna färgades ännn högrödare, skrapningarne med ena foten började åter, och hatten tormenterades förfärligt.

— Så — så — — tilltalade honom Pastorn vänligt och uppmuntrande — ir do den hederliga Mor Märthas enda son? Ja, nu känner jag igen dig ganska val. Kom närmare, min gosse! Var icke radd för mig, kära barn, jag ar ju icke farlig! Jag vill språka med dig litet, efter jag vet9 att flu ingen fader har i lifvet, och att din moder liar nog ntaf att fylla sitt eget värf.

Herman torkade sfg litet i ögonen medafviga handen, mer af vana, in jnst af väta, — när Pastorn »ämde hans döda fader, och repade svtibar-ligen mod, ty deraf hade Herman mer atl vanligt, fast det nu nigot litet svikit honom. Han lyfte allt mer och mer upp det lilla brunloekiga hufvu-det, och slutligen sig han ganska frimodigt p& Pastorn med sina stora mörkblå ögon, under det denne tilltalade honom:

— Jag hör, att da lär vara en svåra lärder karl i scholan. Scholmastaren berömmer dig mycket. Det är mig ganska kärt och alldeles så — som sig bör* att du nu I dessa dina yngre år lar dig allt sådant, som du sedan i hela din lifstid får nytta och glädje utaf, fast du icke mer får tid att dagligen ofta det, nar da vuxit upp och kan hjelpa Mor din med skötseln af hennes bya-Iott.

Herman drog en djup suck och kastade en vemodig blick bort på Henrik, sem låtsade läsa öfver en Latinsk leta.

— Att du läser, skrifter och räknar försvarligt, — fortfor Pastorn — är en god sak, särdeles om du dermed förenar ett godt och anständigt uppförande, hvilket man har rätt att fordra af hvar och en mcnniska, helst deny som man ser att den gode Guden begåfvat med begrepp, vett och förstånd att lära sig med lätthet, hvad han ej vet fornt. Dessutom bör du, min kära Herman, —du heter ju så? — vara dubbelt 9å uppmärksam på ditt uppförande och din vandel, som andra gossar, hvilka Försynen tillåtit att behålla sina fader ilifvet. Den gode Goden, livar« största, egenskap ir den osvikliga rättvisan, ligger aldrig borda p& fiägon, som den icke kan bära, och, då han från-tog dig detta stod, nedlade han på samma gåug i ditt hjerta och i ditt sinne förmåga och kraft att blifva en

god och rättskaffens man, fast do blott kade en dm och eftergifven moder, aom vakade ifver dig. Fdr henne vore ifven en vanartig aoo en dubbel sorg, ty hon hade då ingen, som'dela« de hennes bekymmer, ingen trost, ingen hjelp, intet stdd på sin annalkande ålderdom. Do ser således, kära barn, att da, vida mer än andra af dia ålder, är skyldig att vaka öfver ditt uppförande och lägga dig vinning om, att det blir sä klanderfritt och vackert aom möjligt, hviiketaldra bast sker, om man flitigt har i minne och hjert*, ach Icke endast pi tungan, de härliga lärdomar, aom man får af katecheaen och vår Frälsares föredöme, som, ehnrn Gudaaänd, betedde sig som en menniska, på det mennitkorna i alla tider sknlle hafva något åskådligt att rätta sig efter, nigot exempel att fnllkomligt följa. — Du förslår mig, det ser jag på dig.

Herman hade ömsom blickat ned, ömsom upp* men af eu besynnerlig ingifvelte, deruli hana lilla obetydliga aamvetaqval samt stora fintligbet och klarsynthet skarpt framlyste, sade han, utan be-tänkande och endast litet skrapande fned foten« för att hålla contenancen:

— Nådig Pastor! Jag hör tydligt, att Majoren på Djupedal har sqvallrat på mig.

Pastorn hade ganska svårt att ej småle vid detta, slag på spikhufvudet; men han fann sig och vände Hermans anmärkning emot honom sjelf.

— Ingalunda; — svarade han — men troligen har da något att förebrå dig mot Majoren på Djn-pedal, hvaraf minnet just nu kom dig att förmoda sådant. Tycker du inte om Majoren på Djnpcdal?

— Nej, sade Herman, utan all stamning, endast skrapande litet å nyo, — nej, Nådig Pastor! — de* gör jag inte.

— Och hvarföre det, min son?

— För att han är elak.

— Det passar ingen, och minst ett barn, att döma så fort och så illa om sin nästa, — sade Pastorn allvarligt, fast mild t; — men, när det skett, så måste det föras till bevis, mest derföre, att mer upplysta roenniskor må kunna öfvertyga ett barn, att, hvad som synes dem vara elakt och illa gjordt, oftast är en frukt af nödvändigheten och ett oundvikligt sätt att behandla ett barn, om detta skall framrusa i lifvet, likt ett vildt, o-täradt, oskäligt djur. Hvaraf dömer du således, att Majoren på Djopedal ir elak? L&t mig få höra del!— För att han alåssl

— Har han alagit dig? Och livarföre detta?

— Ja, två gånger; men det bryr jag mig inte om. Han har vil gjort det, aom värre ir.

— Och hvad då? — frågade Paatorn, aom hade en verklig av&righet att inte småle, ty han hade under tiden fått någon reda på aaken.

— Han har ju alagit aönder SångarJans viol! — avarade Herman med en aå fullkomligt tragisk roat och åtbörd, och med stors, klara tårar i de biiitrande och talande ögonen.

— Ja, — om Sångar-Jan icke förolimpat Ma-

joren, aå var det illa gjordt, det ironekligt, helst om det var gjordt med villja, och icke, — aom vi ikola hoppas, för Majorena akull, — af vida; och i alla fall illa — för den stackars Jan, aom nästan icke kan föda aig med annat än aln moaik, emedan han i yngre åren föranmmade att lära sig en nyttigare och bittre handteriug varat troligen föraktade råd och lirdomar af förildrar och andra äldre, klokare mcnniakor. Men, hnrn härmed in må vara, aå bör val icke du nppatiga bvarken aom Majorena anktagare eller domare, ocli aldravninst «om den, hvilken anser aig berättigad att bestraffa hana gerningar,-------anmärk-

te Pastorn.

— Det har jag inte gjort heller, — avarade Herman.— Har du icke pi något sitt sökt att förfördel* Majoren eller någon af hans närmaste? — frågade Pastorn allvarligt och litet högtidligt.

•Herman teg, slog ned ögonen, klippte litet med de långa ögonhåren — och kyrkhatten fick nu den aldrasista knäcken, — likasom Hermans rosenfftrgade förhoppningar det f&tt förut.

— Jag ser af din förlägenhet och hör af din tystnad, — fortfor Pastorn — att do icke heller ir ntan skuld, utan att ditt samvete anklagar dig för någon illasinnad gerning mot Majoren, fast dina läppar tiga. Du skams att tillstå det; men da är ännu icke förhärdad nog att villja neka eller ljuga för din Gud, som ser dig, och för mig, hau8 tjenare, som frågar dig.

— Söta Pappa, var intet ond pi Herman! — kom Henrik gråtande fram från sitt bord, ömt bedjande och klappande fadern.

—» Tyst, min son, och gå till din bok! — svara* de Pastorn — Herman skall sjelf besvara min fråga, och derpå beror sedan, om jag kan vara nöjd, — eller tvingas att vara missnöjd med ho* nom. Att vara ond, det förbjude mig den gode Guden och mitt båttre vetande. — Herman! jag uppmanar dig ännu en gång att svara mig: Känner du dig icke saker till någon ond gerning mot Majoren eller någon, som honom tillhör?

Eu inre strid föregick nu skenbarligen inomIS?

Herman. Kardborrarne, svallande och runda, svif-vade oupphörligt för hana phantasi och på bana lappar; men han rar icke i stånd att ilnna ord for att bekanna denna ain enda veterliga synd mot Herrskapet på Djupedal, ty gossaraes ömse» tidiga osåmja tyngde alldeles inte hana samvete. Pastorn såg, horn hans goda villja arbetade mot förlägenheten och det kränkta högmodet, och mildt, men allvarligt, sade han finna en g&ng:

— Herman, svara mig na frimodigt och upp* rigtigt! ty nu vill jag icke fråga dig flera gfinger om en eak, som indå står skrifven på din panna.

Herman tog sig med våld litet mod, och, med en knappt hörbar stimma, sade han;

— Jo, — hirom dagen råkade jag att kasto en nafve med kardborrar på dem.

— Råkade! — — sade Pastorn med eftertryck. — I sjelfva det ordet ligger fimne till en lögn. du viil dermed låta mig förstå, att det var af vä-da9 aom kardborrarne af dig kastades på dessa menniskor.

Nu hvfilfde sig rittskinslan från bottnen sf Hermans bröst och blef den öfverliggande. Fri-modigt satte han upp hufvudet och sade högt och rent:

— Nej, — det var icke af våda. Det var med flit, allt för Sångar-Jans viol!

Na följde den långt och vackra förmaning,for hvilken läsaren må varda befriad och försko-nad, och under hviiken Herman någon gång var ganska tankspridd samt tog i fullt och noga ögna-sigte aå val barometern som globerna, chartorna» med deras gubbar i ena hornet, och Henriks af* nndavärda läsebord. Pastorna vänliga och väl af-passade tilltal slutade med en målning af Hermans glädje, nar han en gång som en stor karl, aktad» irad och älskad af alla, skulle kunna biträda sin moder och gälda henne alla hennea nuvarande omsorger ocli bekymmer.

Nu auckade Herman åter helt djupt. Plogen och harfven framstodo spöklikt för hana inbildning, på samme gång som verkligheten visade honom detta Eldorado, hvaraf Paatorna studerkammare tagit alla former i Hermana ögon.

När Pastornslutat, bockade sig Herman; men» aom han na repat allt sitt vanliga mod, gick hon fram, tog Pastorn hjertligt I hand, tackade honom för hans faderliga förmaning, men bad godsint att få lof göra en fråga.

— Gerna, — sade den gode Pastorn, som fann itort behag i den frimodiga gossens hela utseende ooh uppförande.

— Jo, — svarade Herman och gaf sin hatt cn slut-poussette — jag skulle så mycket fråga, — om

— — om--------om — Henrik äfven framdeles —

— — skall — — gå i ut-arbete.— Nej, mitt barn! — svarade Pastorn, som icke ritt förstod orsaken till gossens fråga — nej, — hans svaga helsa och det tillfälle, han kan hafva att af mig f& de första grnnderna till lärdom och bokliga kunskaper, gör, att han vill valtrada i sia faders fotspår, likasom dn nti din; bada med he* der och framgång, som jag hoppaa.

Nu började Herman bittert gråta och sade, snyftande: — Ja, — se, för Henrik blir det ei stor glädje och heder, att sft der f& läsa sig fiH preat; men för mig blir det inte så roligt. Jag ville mycket heldre lisa såsom Henrik der borta vid bordet. Det ville jag, — oeh Mor kunde behålla sin dräng. Jag skulle nog hjelpa till imeU Janåt, baraste jag fick läsa såsom Henrik det borta vid bordet.

Förvånad såg Pastorn på gossen och den lif-lighet, med hvilken han yttrade denna ifriga önskan. Pastorns märkliga kärlek till lärdom och stadier, och till hela sitt kall i allmänhet, kom na i stor strid med hans öfvertygelse, att man sä litet som möjligt borde befordra hvar oeh en ynglings hog att träda ifrån den klass, till hvilken han hör genom födelsen, och den bana, som hans fader med heder vandrat före honom. Han försökte öfvertyga Herman om den ostikliga sanningen, att hvar och en, som väl uppfyller det virf, som Herren sjelf tyckes lagt oss i händer,blir lycklig och färnojd, och att lycka, trefnad, åra, välstånd och anseende kan finnas i alla stånil, — i alla forhållanden och stållningar i lifvet, blott man går den rätta vagen till det rätta målet. Men Herman fortfor lika fullt att gråta, ntan att af Pastorns ord finna ringaste trost, och slutet blef, att Henrik ännn en gång vågade sig fram nr sia vrå och med tårar bad den gode fadern, att Herman måtte få läsa tillsammans med honom, efter han så gerna ville, och att han (fadern) skalle öfvertala Mor Martha att tillåta detta.

Pastorn tvekade i sitt beslut och var i stor villrådighet, antingen han gjorde illa eller rätt i att bifalla eller afslå gossarnes enträgna begäran. 1 en hast sväfvade den tanken fdrbi hans själ, att det vore må hända stårre synd att beröfva verl-den en trogen och kanske for sina gåfvor och anlag utmärkt Christi tolkare, som skulle sprida lif\ ljus och värma vidt omkring sig, än att taga en motvillig arm från plogen, och slutet blef, att den gode Pastorn lofvade — Mse till" — — samt tala med Mor Martha i saken.

I en himmel af saliga och ljusa forhoppnin* gar, dfver hvilken barnasinnet utgjöt hela sitt bländande solsken, vandrade Herman hem, och Mor Märtha, som väntat honom gråtögd och nedslagen,blef alldeles förvånad af all den strålande glädje, som Undrade ur gossens stora, vidöppna ögon. Men Herman var för slug att gå Pastorn i förvåg, utan teg med frågan nm stnderingen och gjorde blott reda för, harn godt och vänligt Pastorn ta* lat honom till, har* han ångrade sitt ofog med

kardborrarna,-------med dessa k ard bor rar, hvilka

han sedan i hela sitt lif ansåg som orsaken till åen vändning, hans bana tog vid denna tiden — — och slutligen hur' han vid hemgåendet fått ett gorå af Pastorskan och en caramell af lilla Gertrud.

Nu var Mor Mårtha ganska nöjd, och Herman gjorde ingen lång varelse i stugan, utan skyndade ut, och med långa språng uppletade han Sångar-Jan samt bad honom enträget följa sig ned i stor-ängen, emedan han hade något stort att be* rätta, som alls inte låt sig hviskas.

— Vet da, — Sängar-Jan, —sade Herman, när de hunnit en liten bit utom byen och trodde sig säkra för alla lyssnare — vet du! Det kunde hända något. Det kunde inte vara så alldeles o-möjiigt, att jag icke en gång med tiden kunde

blifva prest! Hvad skulle du säga om det,-------

Jan? Då skulle du få stora ögon, Jan!-------El-

ler hur'? — Då skulle du få bo hos migf och din viol hänga säkert på en dugtig spik i min "studerkammare'^ -------bredvid mina stathattar, och,om jag hade en gosse, sådan som Henrik, si skulle du lära honom alla dina visor och polskor i-ineilaiiåt, ty för mig skalle hau lisa och studera vid ett litet bord, i ett hörn af kammaren, alla förmiddagar. Hvad. säger dn om allt detta, — Sängar-Jan! — tar det inte nyhet det? En som duger, vill jag tro! Men läsa galler det, och läsa vill jag, både natt och dag. Jag ämnar spinta mig stickor och göra mig en sticke-käring, eller kanske du, — kara, beskedliga Jan! — ville vara så hederlig Och hjelpa mig dermed, medan jag läser, — — kÖ att jag iår något att se vid till vintern, ty Mor har alltid ondt om ljusen. Jo — jo, det skall bli ett läsande utaf, det iofvar jag,

•-----Jag tänker, dn kan väl sd pass Latin, att du

kan förhöra mina lexor.

— Ja, bevare! det skall gå som en dans, — svarade Sångar-Jan, hvars egenkarlek tog öfver hans verkliga glädje och förundran, öfver hvad Herman berättade honom. — Lita på mig, — fortfor faan — hrad din Latin angår. Jag borstade oeh blankade sjutton hondtade nitioåtta åt en Magister och två candidater i Lnnd, — — och se då — vankades det Latin båd’ mornar och qvatlar, §ä att det ramlade i bakvagnen. De talade inte stort annat, så det är jag visst inte ovan vid, och en stor glädje for både mig och Mor-dia skulle det på gamla dagar blifva, om du en vac-ker dag kom med isterbuk och hvita lappar i bringan, gungande i din chaise — på Söndagen, för ail sedan skrika af fall hals och hösta med nåfvarna i predikstolen, så del hördes långan vig, och så att alla qvinnfolka grät — så det sqvalade

omkring dem. Ha — ha — ha — ha!---------------Jag

vilie val se — grodan, h vad han då skulle spinna upp näsborrarna! Men du skulle klamma åt*en i predikan och rigtigt hundsvotlera honom med beoked.

— Nej, fy, — Jan! — — sade Herman med o-villji, — tala inte så! Jag liar förlåtit Majoren och ämnar kanske be bouom förlåta mig de der borrarna, — du vet; — — ly — ”oförsonlighet år en stor och svår synd, som Herren aldrig förlåter, förrän den i grund utrotas och fördrifves.'' (En ordagrann mening af Pastorns förmaning.)

— Kors, för attan tusan, — utropade Jan —-

jag tror, du kan re’n predika! Du slarfvar me’et galant, minsann! Jo — jo, — dn år rigtigt klippt och skuren till prest: Skrika kan du som en gast,

och rouuläder har du med, som förslår. Messa, se det skulle jag iara dig sjelf och Mor-din har mycket murklor i sina kistor och skåp, så hon kan nog migta hålla dig i stads-scholeo, om det

gäller. —--------Tralalla — traialla — tralalla!

Set skall bli en rolig tid, då du kommer, svartsom en korp, ocb alla bocka och krusa för nidi Proslen!

sade Herman, hvars klara, fa9t outbildade begrepp tyst tiilhviskade honom, att Sångar-Jan flög för långt bort med sina tankar och klädde dem i allt for oformliga gestalter. Herman såg mer sin framtid på den själfulla, poetiska sidan, och dunkla aningar om den höga vigten af det kall, hau nu så gladt och så sorglöst ville egna sig åt, genomströmmade redan hans själ. Blott nir hans goda lijerta kom i collision med denna framtid, kunde en bild, — sådan den om ''spiken för Sångar Jans viol*1, riuna honom i sinnet.

Herman gick nu några dagar i ett sort rus af glädje, ty han förutsåg inga hinder för sina önskningars fullbordan, men hade dock iugen hog att sjelf börja detta ämne med Modern, utan undvek henne nistan, i otålig vintan på Pastorns åtgärd, och under en ifver i scholan, hvaröfver sä väl scholmastaren som de andra dumma, tröga, obegripliga barnen högeligen förvånades.

Men, under det att Herman som bäst vaggades på dessa hoppets gyldene vingar, ''grumlade det sig i cabinetterns”, i frågan om hans framtid.

— Ah, — derpå är ej värdt att tänka ännuI Ilög mitlo förvånad öfver Mor Martha« besök till hennes gubbe, hade Pastorskan bland an* dra gissningar fallit på den tron, att den stillsamma och allmänt aktade enkan hade i sinnet att ingå ett nytt äktenskap, hvilket i balen verkligen varit en hSndelse af vigt. Pastorskan hade således för sin gnbbe otlagt sina' små nyflkcnhets-krokar, och på dem hade snart den verkliga sanningen nappat, ty, som Pastorskan nästan aldrig missbrukade sin gnbbes förtroende, så var detta ifven nästan alldeles oinskränkt. De få undantag, som & ömse sidor kunde inträffa, härledde sig endast från Pastorns oryggliga föresats att icke förråda en hemlighet, som man bedt honom förtiga, samt från Pastorskant önskan att kunna bistå sin nästa med råd och dåd och allt, som hon trodde kunde gagna dem. Pastorskan visste no således orsaken till både moders och sons besök och blef snart af Henrik underrättad om dennes glada förhoppning, att kanske inom kort få Herman till läskamrat. Men denna plan fann stort motstånd hos v&r goda Pastorska. Redan p& eftermiddagen af den dag, då

hoppet öppnat sina rosengårdar i form af — Grammatica Latina — för Herman, satt Pastorn oeh rökte sin pipa på' en af de urgamla bänkarna under lindarna på gården, dft och då kastande en handfull ärter till Stånds-P ar alleler, /, 7*dufvorna, noder allvarliga tankar på helt andra föremål, då Pastorskan, med hela förklädet fullt j*f ärtskidor, aom hon »kulle sprita till torkning, 09b en ailfverblaok blackform f handen, kom ut ¿>ch tog plats bredvid ain gubbe. Utan mycket omsvep började hon genast tala om, hur* illa g jord t det i allmänhet vore, att taga bondens barn från plogen, huru deraf bara alstrades fattigdom, högmod och allt för ledsamma förhållanden mellan

— ”en sådan prest” — och alla hana fordna och nuvarande relationer, samt mellan dessa tvännc sednare oppoaita siusimellan. D^tta utlade Pastorskan med en förundransvärd kännedom och erfarenhet i saken, hiilket alltid är all vältalighets första och förnämsta villkor. På sitt sätt var hon äfven vältalig nog.

. — Ack, jag har sett så mycket sådant,- — jag* som är född och uppfödd i presthus, — fortfoe hon — att jag kunnat blifva alldeles halftokigaC förargelse. Jag glömmer aldrig, så gammal jag blir, det året, som jag var i Fagra. Då kunde man få se sig mätt på all den förtret, som blir,

— säga hvad man vill, — af ”locket.*’ Prosten var, som du vet, — — torpareson, men annars en fasligt hygglig, städad och lärd karl, på alla vis, och blef nu äfven gift med en rik flicka till, nng och vacker, och mycket flnt och grannt uppfödd. Fadern hennes, — vet du väl, — var en rik ochansedd köpman i W., och hennes mor Tar den sip-pasle och högfärdigaste köpmansfrn, som kan gli ett par skor. Hen kors, hvad allt detta bar illa tillhopa! Den unga Prostinnan bftd’ grit och annat, fast hon inte l&tsade om det för Prosten, för att de p! sitt stora hem-kom-öl i Fagra skalle hafve bide den enas och andras sligt tillsammans på en gång. Aldrig glömmer jag den dagen! Prostens

far var jusi, med respect att säga,--------contant

ett gammalt svin; söp, när han konde så få, och hade aldrig dugat till någonting i alla sina dagar, och Jade sig nu allmänt på latbänken, i väntan, att Prosten skulle föda och göda honom och hela siägten. (Och det fick Prosten ifren göra slutligen.) Hans gumma — Prostens mor — var jnst late heller att skryta med. Förr hadc hon alltid varit en eubba och ett kräk — och hsft ett snuskigt hus; men nu var hon så uppbiäst af bondhögfärd öfver sonen sin, att hon visste ej, på hvil-ken fet hon ville stå imellanåt. — Men den dagen åter, — då stora calaset var, — då kröp hon ihop och var så ödmjuk som en rem, och så vå-pig och förlägen, och skulle persuaderas och knuffas fram vid alla tillfällen. Jag vet visst, att jag på den välsignade dagen skrek: ”Var så god, — kära mor Anna! Stig på, stig pi, — kära mor Anna! Tag för sig, för all del, — kära mor Anna!” — — tills jag var alldeles hes. Prostens yngre brorvar en lång, dnmroer drängs, ocli hans systrar ett par förhärdade sjåp, som contant hela dagen stöda bakom en dörr, och inte gjorde jag mig be« avar att draga fram dem, det vet Gud, utan låt dem st& i god ro, ty bland den andra ungdomen, för hvilken jag — såsom hemma i huset — skulle låtsa vara litet vårdinna, bland dem gjorde de en ganska slät figur. Pä Prosten säg man just ingen ting särdeles; men ack, hrad den arma Prostinnan led! Hon hade ingen ro hela dagen. Än pinades hon af att se, huru hennes egna bröder och cousinér beto sig i läppen, för att inte dö af skratt; än tyckte hon, att hon icke ärade mans hennes slagt så mycket som sin egen, och, för att godtgöra detta pä något möjligt sätt, stoppade hon uti dem så mycket mat och thébröd af alla slag, att de, alla öfver en bank, fingo den aldra-värsta cholik i verlden, så att jag —min stackare — fick springa mig andlös, inan jag — på en sa» dan dag—fick ihopa Prinsens droppar, coloqvint-extract, smördukar, gråpapper och stött peppar, och Gud vet ej hvad allt, ty — se, nu föll det Commerceràdinnan, —Prostinnan* mor, in — att sjelf ordinera, för att visa oss landtboar, huru klyftig och stadsklok och utlärd hon var i att do-ctorera. Ja, det var en faslig dag, som jag väl aldrig kan glömma. Efter den så slåpades då aldrig de båda familjerna ihopa mer, utan denena Sondagen kom ttadsherrlkapet, och di gick del Ull på atort och fint mane'r i prostgården; Inen Froaten såg ibland malen ut, och Prostinnan oprang som en het gröt omkring honom, för att mnntra honom. Oeu andra Söndagen hade vi bond- middag med rågade fat af kött och korf och fläsk, och dä såg Prosten besvarad och trött ut, fast han låtsade vara glad och vänlig, och Prostinnan bara gäspade och bjöd äta och dricka, •‘i dessimellan pä klockan, tog — inom sig — afsked af sina rena, hvita golf, och, när de ändtligen vät voro i porten, då snekade

hon sagta: — ”Gad ske lof!” — och rökte sedan med lavendel och äple*-

skal och hvad som fanns till liands. la,--------det

var ett fasligt år, endast och allenast för detta tråkiga missförhållande; och då gjorde jag vål ett godt löfte inom mig, att, fick jag någonsin någdt ord i laget, då någon ämnade klifva nr sitt Stftnd, oppför eller nedför, så skalle jag väl med båd* händer och fötter arbeta emot.

Pastorn i Dalen var en äkta-man af aldra bästa sort, ty han afhörde oflast sin kåra hälft ända till sista ordet, begrundade dem ofta alla och var nog klok och klarsynt att derati, likasom i allt annat, rensa hvetet från agnarna, behålla dét förra och icke disputera om de sednare. Under Pastorskan» talande exempel eftersinnade han verkligen alla de små olägenheter och ledsamheter,•om mötte hvfcrje individ, h v tik en — Msoro ms* säger” — går or sitt stånd, anmärkte väl tyst, «It dessa tornen vil egentligen voro blott små

o-

fcnnffar åt fåfängan och ¿genkärleken, den falska •toltheten ocb högmodet, men medgaf ändå, att de kunde vara rätt hvassa och oangenäma. För Pastorns skarpa öga och stora orskilningsförmåga var det väl ett tomt ord — — ”att gå or sitt

•itt stind",------ty han ansåg, att blott ett enda

stdnd egentligen fanns, ocb att modificationerna deraf blott berodde pä uppfostran, bildning och vanbr; men han medgaf ftfven, att, om sjelfta Individen i fråga — Ifttt konde firbyta och ändra allt detta efter omständigheterna, så kunde han dock icke åstadkomma denna förändring med sin ford na eller nuvarande omgifning och sina slSgtt» förbindelser, hvliket ändå fordrades för harmonien i det hela. Den knuten håller svårligen, som sammanknytes af tvänne helt olika ämnen. Allt detta erkände Pastorn tyst, oiider sin gummas tal; -men, att deremot — veta — eller tro — stora, förträffliga anlag aedgräfvas i gros och mörker af dessa smd orsaker, var honom en plågsam tanka, och — allt under Pastorskans tal — - föll honom flyktigt den ideen in, att hvar och en menf-niska borde försöka tig i flera olika värf, för att •edan sjelf utröna, hvar hon passade bäst, och aldrig någon annan eller något annat än verkliginre kallelse bestämma rigtn1n£en af hennes bana?

-------— men s& kom sft mycket och ¿jorde det-*

ta till en omöjlighet, och, med alla dessa tankar fram och åter, \ar och'förblef dock Pastorn! den svåraste förligenhet, hvad denna sak angick, som en tänkande varelse kan råka nti, — nimligen i villrådighet och ovisshet. Han knnde icke be-stärodt redogöra för sig sjelf, om han bidrog tiH Hermans lycka eller Icke, med att efterkommit hatis enträgna begäran, och föresatte alg att innit en gång forska ! saken, förr in att denafgöra, ty Pastorn ansåg sig nästan som den, hvilken hade? detta i sina hihder, och kände således hela ansvarigheten deraf.

Henrik var imellerfld i stor förtjusning öfver möjfigheteti eller — aom han trodde — vfsslieteri att få sin bästa vin — Herman till ISa kamrat; tånkte nch talade icke heller otn nftgot annat, och,: då gossen en gång sprang ut ur rummet, sedaä han för föräldraine vidlyftigt ordat 1 detta klr* ämne, sade Pastorn till aln Fru:

— Det blir mycket synd om vår tilla IVenrflr» ifall jag, vid nogare betraktande af saken, afråder, i stället att tillstyrka, Hermans stnderhog. En af hanå Hfk första och största förhoppningar bleknar då och dör bort, och han hade dessutom så oindligen väl behöft én kåmrat, tom, jemntrig och likstfcmd, sporrade hana läahog och muntrade•ch lifvade honom desaimellan.— Men allt det der, det får man förbise— tilläde Pastorn, återfallande i tina allvarliga tankar.

Höger om o änder eder! — — — gjorde nu alla Pastorskan? tankar om bondgossar, som villja . ”läsa sig till Prest!”

. - Egna interesset, når det handlade om en knapp-

pils eller, en silfversk&ls värde, inverkade icke det ringaste mer eller mindre p& den rättsinniga och botten-ärliga Frans tänkesätt; men —* —* eg* na interesset, — — n|r det gällde hennes barpf väl eller ve, — — det kunde

drifva henne att g$ ruodt omkring jorden, helst hon, —- ledd af d*m> na driffjäder, — alldeles icke märkt, hvilka hinder som varit i vägen, utan stigit ofver dem, eller krupit under dem, eller skuttat tvärs förbi dem, — — lika godt, — hvilket som bäst passat^ utan att stort tanka på saken och framför allt: otan ptt derraed tro sig göra sig det ringaste illa, utan snarare en god, af Gudibefalld, gerning. Pastorskans hjerta var förträffligt, hennes logik äf-ven, men ioke till samma grad; hvilket aldra bäst bevisas deraf, att, när hon handlade enligt det förra, trodde hon sig aldrig strida mot den sednare»

Hon talade nn ordrikt och vältaligt, on hura Herman just vore ett undantag af bondbarn, både i ett och annat: ”Ingen särdeles slsgt hade hapf ”Mor Mårtha var en ovanligt städad och hygglig”bondqvinna, som i seder och uppförande kunde ”mitt sig med mången fru; syskon hade han in-”ga, — aom bättre rar; någon liten förmögenhet ”hade lian, således fanns medel till hans varelse "i achola och vid akademien, och en fignad skul-"le det vara för Pastorskan, att-se Henrik hafva ”ett aå godt sällskap, och att' ae Herman i allt ”jemngod, — ja, långt bättre än de otäcka, näsvi-”sa, sluskiga bänglamc på Djupedal, derasstrunt-”na adelsskap inberäknadt etc. etc.”

Så utlät sig nu Pastorakan, och i så föga vörd-nadtfulla termer behagade hon ofta nog yttra sig om Herrskapets på Djupedal fri- och rättigheter, a&som välborna ridders- och adelsmän.

Pastorn afhörde ain gamma, gillade henne i somligt och smålog åt den ifver, med hvilkenhon no ville bevisa, att Herman just vore detta enday makalösa — undantag från henne» ”fast Inrotade öfvertygelse om obehörigheten af att — — klijv* ur sitt stånd'1

Pastorn förblef dock lika tveksam,' och dag efter dag förgick, otan att han tog något beslå?, oaktadt Henrik hvar afton och hvar morgon och många gånger deasimellau frågade: ”Skall inte Pappa tala med Mor Märtha snart, så att Herman får börja läsa Latin?”Herman å sin sida började med att vänta, sedan längta och slutligen tiängta — efter sitt odes afgörande. Han var i ett oupphörligt feber-tillstånd, dels af oro, dels af en fördubblad ansträngning att skrifva, låsa och rikna. Modern såg med bekymmer, att han var »ig sä alldeles olik, och slotligen, då hon en dag, mer för att roa honom, Sn af något annat skål, talade om den tiden, då han skulle blifva husbonde i huset, sjelf bestyra om hasten — (Hermans ögonsten) oeh slotten och

skörden och allt annat,-------------då afhörde

Herman henne helt stilla en stund, dock utan allt

interesse för saken;-------men i en hast kastar

lian den öppna katechesen ifrån sig, ilar till mo-, dern, slår båda armarna om hennes hals och börjar häftigt gråta. Mor Martha blef högst ängslig. Hon trodde sin Herman sjuk; men han tog henne snart or denna hennes villfarelse, då han gråtande ntropade:

— Nej, kåraste Mor! — — Behåll drängen fö» all del och låt mig i Gods namn få läsa Latin vid det lilla hordet, tillika med Pastorns Henrik!

Mor Martha trodde i början, att detta blotå var en barn-nyck; vneu, dä hon af Herman hörde hans samtal med Pastorn, förstummades hon eeh visste i början icke, hvad hon skulle tänka eller tro, önska eller frukta. Men med qvinnans aldrig slumrande, utan snabbt framilande inbild-»inf §1; hon genast llogi Ib ! framtidens ljusa« aie blå, oeh bilder, vital icke ttka% - men heller ieke fullkomligt olika dem% tam Uuken på Her* mana framtida kall uppenbarat i 8ingar-Jans phan-iati, framti&lide «ig ovillkorligt får Mor Mirtha; men bredvid detta atodo ifven alla hennca förhoppningar, att framdelet icke hafva det tvåra anavaret för gftrdent akötael, hennet förhoppningar att alltid få framlefva tina öfrfga dagar under aamma tak tom «in ton; och, att tå—på en gång te alla detta förhoppningar ramla, blanda« de mycket bort behaget af den f framtiden« dunkla nejder liggande uttigten af Herman tom en vålmftende llerrana tjenare, -— ty att ll«a Latin och blifva Preat — var för Mor Mtrtha fullkorn* ligt aynonymt.

Slotet af modert och tona meddelanden filt hvarandra blef doek ett samtycke af den efter-gifvande och fromma Mor Mirtha, att tillika med Herman vandra till Capelltgården den kommande dagen»

Samma toilette, under «amma omatåndlgheter, oberiknadt att den nu akedde på «amma gång för moder och ton, ocb att Mor Mirtha med någon led anad betraktade Hermans illa tilltygade söndag« > to f hat t och lindrigt förebrådde honom, livad han nu först bekände, att han nämligen p* hemvägen från Oaptlhg&rdeu liita gången tappat en»f sina stickade hvöta botnullsvaotar ¡och sedan glömt att leta efter den eller ens fråga efter deiu Mor Martha var således fullkomligt i samma ståt som sist; men vantiös och med sprocken och fasetterad hatt samt ett häftigt klappande bjeråa vandrade Herman vid hennes.sida en härlig Au* gusti-morgon till Capells-gården. '

Caro skällde, kalkonen sqvallrade, gassen kack-lade, och Pastorskan tittade i köksfenstret; ty, att någon främmande var i antågande, kände hon pA sig af alla dessa tecken; dessutom hade ju en sked och en gaffel nyss förut fallit i golfvet.

Pastorskan gick ut emot Mor Martha, och redan på gården omgifven af alla husets swå-djur, hvaribland man icke må förglömma Pastorskana blå-grå favorit-raisse, — som stod och spann och strök sig omkring Mor Martha med svansen rakt i vädret, — —» redan der började coraplimenterna och kruset om päron-knytet, som nu var mycket större; — — och Mor Martha fördes vänliga in i det skurade, sopade, granrisade och blänkande köket.

Pastorskan var förljust öfver åsynen af Mor Martha med son. Mor Martha var förtjust öfver sitt mottagande, och de goda qvinnorna sade hvarandra, af ren hjertans fröjd, alla de artigheter, som många andra l&ta rulla ur muon’ af lutter smicker och faUkhet.

— Min Gud, hvad här är grannt och fint ochrart, söcLendag ar Som helgdagar! — sade Mot Martha och såg sig om i kökel på all de a »kärade kopparo och de silfverbianka tennkärlen.

— Jo! det.säger Mor Martha, gom gjelf har det snyggaste has i hela Dalen — genmällc Pastorskan.

— Ja; men det är^en stor förtkilhad på snyggt och grannt — småsaekade Mor Martha.

— Ja, ja, det blir vil grannt, ja, många gånger grannare an har, en gärtg framdeles i sonens hus,

— — sade Pastorskan, med en menande,' leende, prophetisk, underbar ton.

Mor Mirlha Suckade förlfiget, nappade i sitt förkläde och knapprade en tdseudedel af skorpan, ty traetaten hade redan länge sedan vankats.

Som Pastorn ej för ögonblicket var inne, skickades Herman till Henrik, och lilla Gertrud — ”det välsignad* söta barnet1’ — sprang med honom, och våra älskade gummor fingo sig en liten treflig sqvallerstnnd, hvilket af tväune äldre qvionor, de må då hafva hjertan som rent guld och vara- sf htilket stånd som helst, aldrig rigtigt föraktas. Af några barnsligt undfallna ord af lilla Henrik,

— I frågan om kardhorre-fejden, hade Pastorskan fått ett halft hum om, att Hepnes Nåd (den sub-. han) på Djnpedal hade lånat hvetemjö! af Mor Martha, och nu var ett rasande godt tillfälle*' att fa fullkomlig och rigtig upplysning om den sakensamt alt få veta, om Mor MåÅha någonsin fått i* gen sitt mjöl, om det då var godt, god vigt, väl och snyggt härbergeradt m. m. ra, ni. Med en något litet hviskande ton gjordes nn alla dessa högmilgfrågor, och med en dylik svarade Mor Martha:

— Ah9 kora! Har’ i all verld har kåra Frun fått veta det? — — —- Men* då Pastorskan endast nickade med en slag mine, som skalle betyda, att det sker inta mycket i Dalen, som hon icke vet, utan att dock villja saga, huru% —• fortfor Mor Martha, allt i samma hväsande ton:

— Jo, kors! De iingo gerna låna några marker hretemjöl, ty, Gud ske lof! det ställer jag mig %åf sällan alldeles förutan; men katten kunde tro, at£ det skalle bli på lång-Iin, for pigan sade nu s& precist, att de hade hvete vid sigtqvarn, men att det inte varit vatten, så att det konnat bli ma» let, men att, så fort mjölet kommer hem, skulle jag genast få igen rigtigt rart mjöl.

—* Nå, — sade Pastorskan spefullt — kanske det ligger ålina vid qvarn?

— Gud vet! — genrnaltc Mor Martha, leende — inte har jag hört utaf det; men det kommer %51 kanske framdeles; hvarom icke, så kan det vara lika mycket. Kanske de glömt bort det. Det kan ju så lätt hända.

— Fy, Faoken! — sade Pastorskan. — Förstlåna och ledin glömma bort! Ja, Inte vore det olikt de ataekrarne, det vet Gud, och, nlr man ir hankig och mel i ett, så kan man vara det i ett annat. — Har Mor Mårtha någonsin tittat in i deras röfvarnäate till kök9

— Nej, visat inte, — svarade Mor Mårtha, rn» skande på hnfvndet. — Jag har inte varit på Djupedal på många år. Jag har rätt intet der att göra; men jag hör, de säga, att der skali bli allt vårre och värre. Jag hör af pigan min, aom gått der och hjelpt till föriidet år, då de körde bort så många pigor, både för ett och för annat, att de hade inte ftera kökskär!, ån som hvar evelig dag ar i spiseln, och att det för resten är fasligt smått om all ting.

— Stackars folk! — suckade Pastorskan, med något medlidande och mycket förakt.— Jo, jo,—« högmod går för fall. Herre Gud, jag minn», når der var öfverflöd i hvar vrå och fördes en faslig stat. Ingenting knnde den tiden bltfva galant nog# Det var en ståt med hästar och vagnar och ut-sc ha mm erera de betjenter, och ett bord, så kräsligt och fint, att man, korn i qvalet öfver bara valet af läckerheter och rariteter. Och Majoren var alldeles aom en# pösmunk, och Majorskau gick så grann 1 rama hvardagslaget, som om hon skulTat på calas; och barnen, som då voro små, Hugo allt det npptänklig8 sjelfsvåld, man kan förestilla sig.De mígame hade hela atara skåp fulla roed dyra och granna leksaker, somde ömsom trampadeooh bultade sönder, och dä skrattade Majoren och rd-pade: ' Bravo! bravissimo! Gå på bättre, .så* tar det!" Det rar just förargligt att se p<å. Ooheit sådant slöseri i allt! Skulle inte: de ungarrie haf-ra hvart enda akoplagg från Stockholm! Och jag roinn's mycket väl, när Majorskan sade, att på hennes fot hvarken har varit, eller någonsin kommer annan sko, an af Fru Öster- -, nej, Söder - -ja, jag minn's inte, hur' hon hette. Och no! —-tilläde Pastorskan med ett ömkande leende —« nu tror jag de. äro rätt glada, när de haf va en ski nula pp och en läderbit att låta.Sko-Pär iaska ihopa åt sig.

— Ja, Gud nåvs för Pär! —svarade Mor Miriha, med en ömkande skakning på hnfvudet. — Han här just nu med sin pojké snttit några dagär. hem* ma ho9 värt — och gjort skor; men han. sa' upp-rigtigt, att han syr aldrig mer åt Djupedalame* för han har hvarken fått betalning för vår-arfog-tet eller ens för det han gjorde I höstas. Och kosten «e'u! — —

— Ja —r — ja — så säger Smed-Andreas äfven — genmälte Pastorskan. — Han var hir och skodde häromdagen, och då frågade han min gubbe, em inte han kunde hjelpa honom att få ut sin rätt hos Majoren. Det var då en^ dum och fruktlösfråga; men i alla falt så berättade ban far mig, att det resterar för många gånger, s& att nn bar han svurit på att inte blåsa eld i ett eada kolfat Majorens räkning» Inan hans fordran blir betald» Och Smed-Andreas är ingen karl att leka med. Han har dessutom vittne på, att Majoren erkänt skulden, och han lägger in på honom, det är sä« kert, hvad det dröjer.

— Ja, stackars Herrskap! —geninälte Mor Mar* tba, medlidsamt. — Jag fruktar, det står inte linge uppe för dem. Länsman var inne till vart häromdagen, och han glunkade om, att det ir fle-» tb än en, som lagt in på den stackars Majoren, fast han krånglat sig ifrån det ännn.

Pastorskan nickade betänkligt med sin vetande miue och sade:

— Ja, hur* kan det annat in en. vacker dag sti

pä hufvudet? Uselt skötes gården. Så fort säd* smulan kommer in, år det att tröska och sälja, och Gud allena vet, hvar de stackars atyfrarne taga vägen, ty ingen hetalar Majoren, aldrig bar han pengar, och credit taga de alla tina va^ ror, ilugtigt saltade, hos Rådman Pimpsten. Gud bevar*s ifråu*et! Och hvad skall det blifva af bar-nen? Högfärdiga, okunniga och fåfänga! »

— Ja; — sade Mor Märtha — men jag höf min Stina säga, att Fröknarne gå nu mer i hvadsom helst, bara ingen aer det; men, kommer nå-*» gon, så gömma de sig.

— Ja, det kunde dé visst inte behöfva, — sade Pastorskan kärft. — Att gå i hophållet, ir minsann ingen skam, helst når man år utfattig, och man kan vara ganska snygg åndå, — tilläde hon, kastande en flyktig blick på sin egen costnme, der icke en mouche, så stor som en Srt, var att upptäcka. — Men se, — fortfor hon — när mah i barndomen är uppfödd sem prinsar och princes-sor, 8å skäms man sedan att göra gagn och för-tjena sin föda med

sitt arbete. Jag råkade häromdagen att i min enfald säga till äldsta fröken, att, om jag vore som lion och kunde med att sy ut så pass bra, ty hon snörpte och drog upp trådändan som en lärkvinge på den broderade näsduken, så skulle jag fry åt afidra, — som hafva råd att betala och inte kunna sy, och derpå förtjen* mig mången vacker styfver. Men tänk, hon btef helt röd, och slängde på hufvndet, och sade, att hon hinner minsann inte sy allt hvad hon behöfde sjelf, och allt hvad hon var tvungen gifva bort 1 presenter, och dft började Hennes Nåd att uppräkna, hur* många Baronessor och Grefvinnor och Fröknar, och Gud vet ej hvad, som voro idel tanter och cousiner och gudmödrar, och som skulle hafva kragar, och fräsar, och rimsor, och manchet-ter, och voyeller och annan broderad trosa. Jagfick rfgtigt ond t sf att bart b5ra pft ildfentihrf! Knnde de inte bittre använda både »in tid och tina tråflorslappar, tom de bara taga på credft ho« Pimpatel), Sn att akicka presenter till fårnf-ma slågtingar, som inte bry sig om dem, ty de förnäma iro lika uala, om ej sämre, Sn annat godt folk, ty de borde vara så mycket de«« bättre, och man kan aSga till dem «om till andra:

Förr, nir min tunna rann,

Kånde mig* bftd qvinma och man;

Men iui, ae*n min tunna upphört att rinna, Kinner mig hvarken rtian eller qttnfia;

— — ty nn hör man aldrig utaf deras för nå mm frammande, «om de förata åren kommo i stora, tåckta och fyrspånda vagnar, med kammarjungfrur och tro««. Nu Ir det afldelea afstadnadt. Nn finne der rått aldrig andra ån Majoren« bjöf-nar, eller en och annan spei-orre, «om lian dre<-ger hem med aig från marknader och auctioner, der han alltid skall hafra sin nåsa med, — eliet någon, aoin händelsevis reser förbi, och «A vitod-kengrannar, något enda gång.

— Åh, ja, — «nekade Mor Mirtha godsint. — -Det ir kanske iika tå vål, att dera« storfrfinrimande är och blir borta, ty i deras knappt fötsetidt visthns skalle det göra stort omak.

— Åh, ja, aå men! — «nekade Pastorskan, och nu hördes tnnga, jemna ateg, och no tittade Pa-ifrå

Itorn in i köksdörren, och na steg Mor Martha upp och neg, så att all välfignaden, som hon hade i knäet, rallade på golfvet, och na kom Caro och ville äfven åta skorpa och pepparkaka, och nu blef •tor rörelse i köket, men efter den ett långt samtal i Pastorns rum mellan honom, Mor Martha och Pastorskan, som likväl gick ut och in, och re-•oltatet af denna conclave blef: att Herman skulle

--------för alltid få lemoa sin bond-bana och

beträda den lärda, så vidt Pastorn likväl fann, att hans anlag voro svarande mot hans hog, och att denna sednare ej svek, då han gjorde en närmare bekantskap med Grammatica Latina in med blotta yttre permarna.

Gossarne inropades, och Hermans öde förkunnades dera. Deras glädje blef gränslös och oför-ställd, och från denna dagen var Herman att anse som barn i huset hos den goda, förträffliga Pastorn, och hos den goda, förträffliga Pastorskan, fast denna godhet och förträfflighet hoe dem voro af högst olika halt.

Det hette vil, att Herman 6kolle läsa i Ca-pellsgården och äta hemma hos Mor Märtha; men de flesta målen gjorde han med Pastorns famity, och, när hösten kom, flyttade han dit, ett för allt.

Mor Märtha deremot---------röstade ned päron,

ystade ostar, bakade brynost och andra goda, rena, välsmakande kakor samt bar dem sjelf på¿lindrande tennfat, med sn5hvit serviette omkring, till Pastorskan och drack då alltid kaffe p& bit, sedan Pastorskan märkt, att Mor Mirtha inte förstod sig på brännvin. Af allt detta uppstod en hög grad af sämja och förtroende mellan Pastorns och Mor Marthas hus. Herman liste imellertid med en ifver och en ihärdighet, som Pastorn fruk* tade aldrig knnde ricka i längden, och lilla Henrik gjorde mångdubbla framsteg emot förut, nir han var ensam.

Att allt detta sammanJagdt — blef en stor nyhet I Dalen, faller af sig sjelft.

Sångar-Jan yfdes som en påfogel, öfver att lian förr an någon annan vetat, det Mor Mirthas Herman skulle läsa sig till prest — och indå tegat dermed. För resten vurmade han och sjöng oupphörligt om Hermans framtida

storverk och dater, men saknade honom mycket ibland och svor då öfver alltsammans.

De andra barnen i byen gapade på Herman, som på ett underligt djur, och ville i början knappast leka med honom, af fruktan, att han redan var — prest.

Gummorna tisslade och tasslade litet om den högfird, som de redan trodde sig finna ett litet frö till, hos Mor Martha. 'Gubben Sven i Norgål'11 ruskade p& hufvudet och sade: "Visst kan allt det der vara bra — pa sitt sätt; ineu nog vet jag, hvad aom anatitt pojken bättre« JNär man ärfver haa och gård efter Far-sin, al menar vår Ilerre dermed, att man skall det afien, och 1111 blir han en fattig herreman i stället för en förmögen bonde, och tack* Gud, han inte skäms for det etäud, han /emnat, och som han borde ha atadnat uti, — — — utan att dock hedra det, aom han ingått uti. Skälm den, aom vill vara för mer än sin far!*'

Majoren, som aldrig hade tid med sina egna nödvändiga angelägenheter, men som alltid hade det med andras, brummade förfärligt, när han (lek höra, att deu smärjeln Herman — ämnade läsa på allvar, och han utlät sig då: ”Kora, hvad det är infamt dumt af vår goda Pastor, aom annars plär hafva litet vett och förstånd, när det blir underblåst, -------— att så der draga allmogena barn

från plogen! Der födas de och der böra de blif-va och dö. Det är att alldeles hoppa i galen tunna, att handla alldeles princip-löst, och det hade jag ändå inte trott vår goda Pastor om, ehorn han är egen och besynnerlig ibland. Nej! — —-min princip är: Låt bönder vara bönder, och lät prestsöner blifva prester! Deraf få vi Gudi nog ändå! Den grödan förgås ej, om än inte de förb. bondlymlarne äfven skulle trängas oro ett godtw

pastorat. Hade jag Jus Patronatij här på min e-gendom, aå* regera mig, — skulle aldrig en bond-son få djet, nian dermed skalle jag belöna miua söners gourernenr pk gamla dagar,”------------

Gymnasisten, som var informator for gossar» ne och Capellans-son, bugade sig tafatt &t detta såplilädder-löfte.

Rn viaa fiendtlighet hade imellertld nppatåU mellan ungherrarne på Djupedal, Herman och Henrik. De förra gingo väl na mer icke i scho-lan eller sprungo så ofta ned till byen, menspat* se rade deremot med sin så kallade informator, —• en pojke, nästan lika kittslig och oförnuftig som de sjelfia, — om aftnarna — förbi byen, — som det hette, men aldrig otao att en god stund up-pehålla sig der. Voro by-barnen, — som länga sedan vant sig vid Hermans presterskap, — ute och lekte under stora almen, nu som förr anförda af honom, så låtsade de unga ädlingarne till en början att endast passera förbi, sinsimellan saiptalaude, då orden: ”råa, plumpa bondpojkar, — — bondkrabbor, — — bondlymlar etc.” — ofta hördes helt högt och tydligt. Detta uppväckte alltid Hermans högljudda löje, och snart var strid & baue, men nu mer inte alltid med armår och händer, utan med ett helt nytt, helt ovanligt vapen, — — — med Latin. Satte Herman en fråga på ungherrarne, som de ej genast kuude bo-svara,------och det hände ofta, — si hörde man

ett gapskratt, och ofta nog följde handgemäng ef-ter dessa Latinska känningar på pulsen. Det hände icke sällan, att Herman högt utropade:, ”J ve ten rätt ingen ting, — så adelstuppar J villjen vara.” — Henrik bad honom väl att icke yttra sig så, ehuru det var påtaglig sanning; men Herman lydde gerna Henrik, blott det inte blef frågan om att ej våga säga fritt sin mening, ty detta ansåg Herman redan från sin tidigaste barndom som ett behof, en rättighet, en tillfredsställelse, mot hvilken intet annat kunde uppgå. Hans frågor och svar till den goda Pastorn, under iårostunder-na, voro äfven så högst'förvånande, djerfva och frisinniga, att Pastorn ofta blef helt stum. Men, då han fann, att detta skulle blifva omöjligt att borttaga bos Herman, och han dessutom icke ville med ett magtspråk eller en befallning försöka det, vinnläde han sig endast om att, genom ordnande af gossens tankar, genom en noggrann dis-tinction på hvad som var godt och ondt, som var skickligt, lämpligt, förlåtligt eller intetdera af detta, — göra Hermans frimodiga upprigtighet till en dygd, som skulle lysa ned på hans framtids lefnadsstig och icke till en tom bravade, eller till en tärande eld, som gömde sig under a-skan, färdig att vid minsta vind flamma högt upp, obekymrad om hvad den antände och förhärj&de.En sträng behandling i barndomen, som for en tid qvift, utan att med aan« och förnuft opp-späda, den frihetsanda, det begir att gifta alg sjelf ritt, om ej andra ville göra det, att rycka niagten ur dena hand, aom den icke rar vuxen, for att taga den ajelf, att, med ett ord — bryta sig fram, der hinder låg i vigen, — hade iitt ut-af Herman kunnat göra ett af deaaa idla

broa-hnfvudeo, för livitka eu revolution, enhvllfoing i lingens vanliga, triviala, hafdvnnua ordning hade syn ta ett lekverk, — — aom torde och skulle verkatillas, om det befanns nödvindigt och be-« höfligt. Herman var, om man s& vågar siga, — — af naturen repubiican, och det ville all Pastorns omtanka, all hans varma villja och stora förmåga, för att dimpa ett dylikt sinne och föra det inom ett redigt, sansad! förnnfts, en noggrann besinnings och en atring sjelfbeherrskninga trånga gr i nsor. Herman mcdgaf fritt och otvunget alla sina egna fel, aå snart han kinde sig öfver-tygad om dem; men deremot trodde hanaigifven hafva ritt att anmirka och nästan ifven att vill-ja ritta alla dylika hos andra, och den goda Pastorn behöfde allt altt ljusa förstånd, all sin stora kinnedoro af menniskohjertat ocJi dess finaste res* sorter, för att gifva detta Hermans reform-begir en god och rimlig rlgtning, hvarförutan han insåg, Stdnds-Paralltler, /, 8;UO

att detta brinnande och häftiga begär, förvand-ladt till brusande passion, skulle stifta mycket ondt och göra Hermans olycka, då det åter, for-ädladt till dygd, skulle vara honom och hans med-menniskor till stort gagn och nytta och föra honom lan g t \ veriden, h vilket ingen må förblanda med den vnlgaira bemärkelsen af högt% — — ty med Hermans natursgåfvor, både de goda och de onda, ansåg Pastorn, att livad det sednare beträffade såg det ganska mörkt ut. Ack, den goda Pastorn! Han hade nog så länge lefv&t i verlden och observerat dess phenomener, för att nogsamt veta, att dertiLl fordrades helt annat. Han såg äfven, att den unga örnens vingar redan vuxit för starka i det fria, skyhöga nästet, för att någonsin kuuna böjas och formas efter omständigheterna, qm än litet toppas af förnuft och erfarenhet.

— Att arbeta med mina gossar, är mig en glädje och en förnöjelse — sade den goda Pastorn stundom till sin hus-ära. — Det gör mig ung på nytt och sätter spänstighet fi mången fjäder af min själ, som jag trodde länge sedan förrostad. Det skall blifva en lust och glädje» att med dem explicera de odödliga skalderna. Jag ser redan, huru de af historien hänföras och upplifvas. Jag ville för intet pris afstå det nöjet, bvaraf jag via*m

l«r mig så mycken oändlig fröjd, att en ging gira mina gassar bekanta med alla skalder« ålderman — — mästaren Homer!

Pastorn hade en vana att sä här, i ett redigt oeh begripligt hvardagsspr&k, tala afven om lärda angelägenheter med «in hedertgamma, och denna att afhöra det gerna, glädja «ig åt det, som lftt god t, och ruska på hufvndet, när det var något bekymmersamt i färde, .— det vill kort «aga — — deltaga i allt, «om rörde «in älskade make, men aldrig gifva «ig in i tal, om hvad hon icke fattade eller begrep; hvilket jost bevisar, att Pastor-ekan var ett mer Sn vanligt klokt fruntimmer, «öm, med en «mala högre bildning, «kulle kunnat tala j de ämnen, Ii vilka hon un vlaligen alldeles iemfiade orörda. Hennes svar p& dessa Pastorns anmärkningar om sina — ”kära gossar”, — som han alltid kallade dem, blefvo således merände!« af följande halt:

”Fägnar mig, att do är «1 nöjd med piltarne! Det ar en stor fröjd att se välartade barn uppväxa och förkofras i gudsfruktan, lärdom och alla stycken; men, kunde da hålla dem till att litet bittre torka utaf fötterna, när de komma dängan-dea utifrån, och inte stänka b äck omkring sfg pä väggar, kläder, bord och golf, s& vore det en välsignad stor vålgerning.”

— ”Skall försöka*' — svarade då Pastorn, smft-leende, och så slutades månget samtal mellan de goda makarne, hvaraf andra dylika (fast icke alldeles så goda) kunde funnit fr5 till l&nga och inånga onödiga tal och häftiga debatter.

Till gossarne talade val Pastorskan icke alltid så sagtmodigt:

— "Stång dörren! Klämta inte på klinkan! Skams inte Herman, att reta kalkontuppen! Gå genast ur köket båda två! — Låt bli Gertrud! Hon får ej följa med i edra lekar vid dammen, ty då kommer hon hem som en disktrasa, och kan dessutom dränka sig! Drag ihop skjortan i halsen! Knapp vesten .ordentligt! Snör kängorna och låt mig slippa se remmarna hänga! Sitt ordentligt vid

bordet! — Tyst, Herman!--------Svara, Henrik! —

Akta duken, annars bär det utaf i skamvrån! — Ät upp allt, hvad du tagit för dig, annars får dis inte taga för dig sjelf! — Ät bröd till fläsk! — Stick inte knifven i mun! — Sa här skall du göra! — Var påpassHg och artig! —

Sätt bort min kaffekopp! — Plocka upp papperslapparna! — Låt bli att draga in skräp! — Är du blind? Ser da inte mattan? — Sätt stolarna i ordning! — Laga om elden, men gör det med ordning och förnuft! Gå efter min näsduk och min strumpa, de ligga på köksbordet, men atadna icke der en minut! — Kors, så du ser nt! — Kom hit, får jag ae på dig! Da har på näsan! Bläck på fiugrarnail — Doni håret! Damm pt jackan, amntt p& knina och ler

på kängorna!--------etc."

Sd här ungefärligen hörde man väl atondom Pastorskan, med temligen hvaaa och Ijodeiig stimma, utlåta sig till en eller båda af piltarne, utan ringaste skilnad; men, ligger man dessa yttre skrapor till den inteliectuela bildning, som ranns i studerkammaren, aå förstår man lätt, att Herman snart blef icke allenast en för sina år ovanligt snill och kunnig, utan äfven en artig, städad och anständig gosse, som vid alla tillfällen förstod att skicka sig rätt, och som uu mer aldrig skiljdea från sin vän Henrik, mer än för att helsa på sin moder; ty, lekte han med byens barn, aå var Henrik ifven då alltid med, ocb, ehuru Henriks svaga rost visst icke kunde/gå i bredd med Hermaus klangfulla tenor eller Sångar-Jans ännu stundom dråpliga bas, sjöng man no mer de mesta sån» gerna trestimmigt. — Denna vandrande trio var alldeles icke att förakta och utgjorde ofta Pastorns och flera andras förnöjelse, som fåttskön-hetssinne på sin lott. Majoren kallade det dock för ett förb. skrål, men lät nu vackert bli att skicka dem Svante i hälarna, när de allg tre, — likt Ossians phsntaei-bilder, sutto på den höga, branta klipphällen, öfver Djupedals skuggiga lundar, och sjöngo naturens lof och meoniskornasbragder for det uppmärksamma och tacksamma Echo i motsvarande bergen.

Att steg for steg följa Herman genom Gram-matica Latina etc. etc. af oundgängliga och förberedande scholstudier, är ingalunda vår mening, utan förbigå vi ett par år, under livilka honom intet märkligt hände, utom hans hastiga framskridande, eller rättare sagdt framilande, på vetandets i början så branta och sandiga, men, ju längre upp, dess jemnare, mer blomsterprydda och härliga bana.

I förbigående, och blott för att gifva upplysning om grunden för den motvillja, livilken ston* dom nästan urartade till hat och förakt, som Her* man kände för adligt högmod, — adligt stor*kryr teri, adlig fåfänga, — — adlig nselhet och halu löshet, ullja vi nom hastigast vidröra ett Julcalas, hvilket Majoren en gång af diverse skäl fann sig ber fogad att göra, ehuru björnar och fordringsegare ansatte honom hårdare än någonsin, och man öfver allt talade högt om en förestående snar cession; ty lagsökningar, utmatningar och slutligen mindre auctioner hade redan flerfaldigt visat sig på Djupedals mulna horizont.

Redan såg det ganska glest ut med menbler. Speglar och mahagony-piécer voro redan förvand-lade I åttondedels snmmin af hvad de kostat uti inköp. Af silfver fauns endast qvar det oumbärliga, och långt derSfrån af linne och sängkläder. Men nn fann vår Herre för godt att hugna Majoren med ett godt &r och en temligen god skörd, som kannat vara förträfflig, om jorden varit väl skött, och dessutom hngna houom med höga spannmålspriser och en för Majoren alldeles oerhörd vinst på wira af en slågting, som kommit till honom under Julen, som spelade vårdslöst och ge-nereust, hade en giftes-vuxen son med sig, var förmögen och uian andra barn in denna son, eu välbeställd Lieiitenant af vanligaste sorten, och som således nödvändigt skulle hafva åtminstone en cour-tise, hvar han uppehöll sig öf\er en dag, och som slutligen och indtligeti slagit en, två —- tre ringa bugter för äldsta dottern i hnset, Fröken Anne» Charlotte, för att hafva något att göra, medan hans fader blandade och gaf, skref betar och betalade ut dem till Majoren och en gammal för-rocklad Ryttmästare, som enkom efterskickades, för att utgöra tredje man vid wira-bordet.

På länge hade ej Djupedal framvisat så glada och leende anleten, som under denna Julhelg. Majoren gick i en jemn förtjusning och lät tanda Ijtis, så fort man ätit middag. Majorskon gjorde allt, för att ingen brist och inga vacancer skulle synas för de båda sligtiogarne. Fröken Aune-Charlotte hjelpte henne oförtrutet härmed, af vanlig qvinno-instinct. Fröken Bernhardina gjorde afven hvad hon kunde, deseiraellan hon aväng-de och smålog åt Gymnasisten, som nu hade ledighet i anseende till Jul-ferierna för ung-her-rarne, hvilka Ster voro nere p& q va rn da ro ro en, dagen igenom, till stor vinst och fromma för hela huset. Pigorna, alla inträdda i tjensten samma höst« s&go aniui temligen belåtna ut« och Svante — nej — Rosengren, som han af alla kallades, ty först sedan

man sagt ut: Svante, kom man i-hog stats- och — parade-namnet — Rosengren, afven han hade blifvit hugnad med nya kläder af Majorens gamla, så att han såg rigtigt ut som en menniskä. Lilla Josephina, den tredje och yngsta af flickorna och den basta i hela faroilien, en trygg, föga vacker, men qvick, klok och användbar flicka om tolf år, propheterade val, att man skulle få sitta i mörkret den återstående delen af vintern, efter man nu tande upp alla ljusen på en gång, och totalt svalta, efter allt hvad som fanns skulle uppätas under Julen; men hon tystades och hutades åt från alla håll, skickades alla öreuder, flek göra alla grofva småsysslor, för att cj de stora systrarne skulle smutsa ned sig, Inkta rök, förstöra frisuren, och dessutom for att de i all ro skulle få glamma och sladdra, den ena med Lieute-nanten, den andra med Gymnasisten. Glädjen im

huset blef med hvar dag allt högljoddare och tanklösare. Men nä talade Majorens alågting om uppbrott, och, for att hindra detta, och emedan man indi var kommen i ett a&dant gåstabnda-lynne, glömdes alla sorger och bekymmer, bide de, som varit, och de, som stodo hotande vid dörren, och det ena glada, sorglösa, tanklösa ordet tog det andra, och snart beramades och beslöts — —-----------------”ettJul-calas med thy

åtföljande bal!!!-----Och detta på Djupedal!!”

(Detta sednare utrop år icke vårt, ntan Pastors kans, nar bjudningen kom till henne.)

Hvarje piga constituerades nu icke till en% ntan till tvd conrierer, ty de fingo ofta uppdrag it helt motsatta håll, för att låna ihop och anskaffa allt som behöfdes och kunde fås för och ntan penningar, ty åfven af dessa fanns nu åtminstone hvad Majoren vunnit på Lurpassning.

Svante, i sitt flora-livrée, som Josephine suckande önskade skulle hålla ihopa öfver calaset, -— förrättade bjadare-kallet, npphyssad på en gammal, knotig skinnlykta, som kallades ’’Majorens egen ridhäst”. — Gårdsdrängen for till staden efter re-quisita, men förbjöda att ena visa sig hoe Rådman Plmpsten (den skurken!), ”som var nog oförskämd-ett villja hafva sjuåriga räkningar betalda!!” Så fort gårdsdrängen kom hem från staden, mäste^ han, under höga och kraftiga svordomar öfver attingen Jul-ro få, utan bara ligga och svälta pi landsvägen, dit återvända efter diverse saker, «0111 förra gängen blifvit glömda* Detta hände trenne gånger, och den fjerde, då bad lilla Josephine, aom befalldes glfva Andreas hans slut-instruction, samma Andreas att dröja en timma, sedan man sagt, att han var afrest; ty på första quarten hade man alltid de andra gångerna besinnat det glömda«

Detta lyckades öfver all förmodan val, ty ffennes Nåd kom nn ihog, att det fattades mandel till bakelsen och essence till gelée, Fröken Anne-Charlotte, att man skulle reqnirera musikanter till. balen, Fröken Bernhardina, att det fattades strängar på forte-pianot, som Herr Pilén (Gymnasisten) lofvat sätta på och vrida rand t omkring, Majoren svor och for som ett torrt skinn, vid tanken på, att man redan upptagit sista spelet nya kort och glömt reqnirera andra, ocli lilla Josephina slog sjelf ihop händerna af glädje öfver sitt påfund, och att Andreas ej var rest, nar hon upptäckte, atå ingen enda aockelrbit fanns i huset, mer äri det som låg i sockerskrinet; så tappert och tanklöst hadc de åldre båda Fröknarne huserat i socker-förrådet under dessa Jul- och jubel dagar, liknöjda om dem, som skulle, kommå efter.

Med alla dessa ytterligare uppdrag och ändå några till, afreste således Andreas för fjerde och sista gången i ett förfärligt väglag, ty det hvar-ken bar eller brast, — som man säger; — ett tillstånd, aom, både livad väglag ock allt annat beträffar, är det sämsta af allt.

Sjelfva Nyårsdagen var utsedd till den atova féten. Tidigt om morgonen, vid ljus och upp» passad af hela den egna familjen, lagade Majo» ren *jelf till puncben, med elt fasligt bråkande, buller och bing, och icke utan att floder af datta härliga floidum öfverskoljde bordet, golfset och de närbelägna stolarna. En af pojkarne «kulle lyaa, men hade så nar tandt på alltsammans. Frå? ken Anne-Cliarlotte'* handske föll i bålen, men upp* fiskades af Ulla Josephine, och Fröken Bernhardina sprang i vigen för Majoren; när han slutligen, allt sjelf, skulle sätta upp bålen på en hylla I skin» Ua, aå att det van ritt nära, att alltsammans höli

på ett öfverskölja----------det enia duktyg, sons

fanng, och som nu låg framlagdt. Heuvies Nåd1 gick med en tafatt hfelp-piga och låt torka upp, elda och vädra ut den starka lukten, samt skulle imellanåt räkna öfver och distrlbeera allt låno» godset af silfver, porcellaine, glas,

knifvar, brickor, — korgar etc. etc. Ifon ropade oupphörligt på de tvinne äldsta döttrarna, för att få hjelp af dem och gifva dem nödiga instruotioner; men, äfven om de kommo, äfven om de svarade:

”Ja, Mamma! Ja, bevars!----------Åh ja, det skall

jag göra!”-------så hvarken hörde, eller aågo, el-1er mindes de, eller brydde de sig om någonting, mer in sin egen parure för dagen, så förskurra-de voro de. findast lilla Josephina, eller Josepha, — som hon merandela kallades, tog någorlunda reda på saken och lofvade att komma ihog en •andlig mängd olika uppdrag.

Förmiddagen var högst orolig och otreflig: alla sprungo om hvarandra. Hennes Nåd syntea icke alls i sällskapsrummen. Fröknarne försökte vil ett par gånger att låtsa, som de icke hade si brå dt om; men endast på stående fot fingo de höra och säga ett sött ord till och af Lleutenanten •ch Gymnasisten, öfver ailt ropades på Josepha, och, hvart de kommo, blefvo båda små-gossarne utkörda och tilltofsade, ty, hvar de voro, gjorde de något ondt: åto upp, satte i oordning, smnt-8ade ned eller alogo sönder, ty de voro nu i ett aorts vildt, otyglad! glädje-ros, som tarfvade öde-ISggelse och förstörelse i sitt utbrott. Herr Pt-lén vred, och vred utaf de rostiga strängarna. Fröken Bernhardina slog falska accorder. Lieu te -anten bad Fröken Anne-Charlotte om en hårtång, emedan ban brutit af sin, om första vaisen och andra qoadrillen och anglaisen efter maten och cotillonen; vidare, att hon skulle bestämma, om han till middagen skulle bafva den gröngula eller den gulgröna sidenvesten, hvilfca han förut under Ju-lqn alternerat med, och som han bedyrade bådatvl voro gjorda hos Kaeding. Och allt detta bad han om med ömma blickar, ungefär af Lfeutenan* ternaa mellansort, och med am& nätta infillen, der ”Ta mi fan, och Fe migy — min Nådiga Consine!” — ändå var quint-essenceu.

Allt hrad grannar hette voro bjudna, ehurtr man tvekat litet om somliga: n&gra, emedan de ej voro rätt presentabla, och andra, emedan de voro hotande nallar, som kunde draga öronen &t sig och räcka, ut sina tassar strax efter, nir de sågo, att innn funnos tillgångar qvar. Men de blefvo dock alla bjudna, först emedan samma resultat kunnat blifvit af harm, om de sednare ieke bjödot, och, hvad de opresentabla grannarna anbelangar, visste’ Majoren’s lika sk vil som andra landtboar, att för dylika står man alldeles inte i ansvar och be« höfver på inte sitt skämmas för dem» nian låta dem sköta sig sjelfva, bäst de kunna, emedan de bjudas, just för det de iro förnämt folks grannar, men visst icke för sin personlighets skull. Man hade således samlat ihop allt hvad man kunde i menniskoväg.

Mor Märtha hade fått stå tillreds med en o-talig mängd saker: kökskäril, tallrickar, silfverake-dar, hvetemjöl om igen, —- ”ty hvete lågvidqvarn, men kunde ej blifva sigtraalet för frosten”, — vi* dare — alla hennes dricksglas, henne9 två högtids-ljusstakar och ljusanrpa, och mycket annat•mitt, hvarföre Hennes Nid beslöt, att, då Pastorns bjödos, inbegripa Herman i bjudningen, helst han nu var en •& skicklig och anstindig gosse, att han kunde visa sig i fnilket sällskap som helst, och alldeles ingenting betydde det, om det blef en mer eller . mindre vid lilla bordet I flickornas rum inanför salen, der man I alla falt aldrig tänkt beräkna knif, gaffel och sked for hvar och en, utau blott hvad som blef öfverloppt, sedan stora histsko-bordet S salen var dukadt.

Hennes Nåd visste temligen väl, huru det skulle vara, når det var bra, och hennes anordningar voro derföre ritt kloka och rigtiga; men, som hon ingen menniska hade att lita p& och w’iii icke för sina gäster ville visa sig som en husfru, hvilken brukade springa sjeif, utan sona ville intaga och behilla närmaste fautenillen vid soffan, — — så hotades det hela att komma i ea faslig förvirring, i och med den stund Hennes Nåd lemnade det åt sitt öde, d. v. a. åt Fröknarna och pigorna, ty likasom yra höns sprungo dessa om hvarandra. Endast på lilla Josepha satte den stackars Frun sin tillit. Hon hade, under dessa ängsliga och besvärliga tillrustningar, många tusen gånger ångrat hela denna dumma bjudning, som man beramat i hast af tanklöshet sch fåfänga. Mången gång hade den arma Frun suckat: ”Ack, om det vore väl öfverståndet!” — —ty, alt det akulle gå bra, eller lilifva roligt, gade han hrarken hoppas eller (ro. Hon tenterade rida mer an Majoren obehaget och det krånkan-de af att aå hir villja,. aedau man rakt upphört att kunna, att så hir låna ihop och veta, att hvar och en med qvifdt löje akalle titta rid bor* det och känna igen sitt och göra tuten anmärk* ningar deröfrer nn och framdeiea. Majoren besinnade nästan intet af allt detta. Han sprang hela förmiddagen oeh fjeikade t dörrarna, glad oeh yr tom den oförnoftigaate af pigorna; ekårn-tade och »krattade med tina döttrar, nir han mötte dem i haat; dansade om med dem, och af* ren

med den ataekara uttröttade Hennea Nåd, aom hade blåaa på hrar enda tå; såg tedan på det dukade bordet, tade: "Charmant! Excellent! Mycket bra!" — men började aedan fråga efter en möngd saker, tom inte mer fonnoa, eller aom aldrig fuunita, requirera riner, aom man glömt köpa, och ordinera flerahanda ting, som ingen till-förene tinkt på, och. tom nn rar alldeles för aeut att anskaffa. Haraf uppstod en liten débat mellan Herrn och Frun, tom slutade med linge tillbakahåli-na tårar för den sednare och ett par rreda utrop af den förre, om — "oordning i huset, glömska, de-rangement i den inre hushållningen, liknöjdhet för sin mans små önskningar etc.", — och, ond tom en topp samt hårdt fgensmällande dörren,gick Majoren sin vig, for att göra sin middags-toilette; — — — och, uppledsen, ja, öfvergifven, med förgråtna ögon och en häftig hufvudvirk, gick den arma, i det hela — odugliga Frun till sin.

Fröknarne hade redan en timma arbetat på att göra sig vackra till middagen; men oljekan ville, att, oaktadt det dåliga vaglaget, oaktadt nästan hvar och en af gasterna trodde aig just visa sin belefvenhet med att komma sist, och således sent, oaktadt klockan skred öfver tu, var indå ingen af husets damer rigtigt klådd, nir vagn på vagn, chaise på chaise, karra på karra, körde in

på g&rden!--------Majorskan var nåra förtviflan,

och med en alldeles ohiktad klådning, öfver hvil-kcn hon kastade en 6tor shawl, med förmiddags-^ cliaussnren, som jost inte var för vacker, och med ncgligéen på tre qnart, ateg hon in i förmaket, för att der taga emot sina gåster.

Lilla Josepha, som hsde kort hår, och som' dessutom ingen annan förvandling undergick, an att krypa in uti en af systrarnas urvuxna och half-» slitna klidningar, kördes nt emot de främmande fruntimren, för att taga emot dem i första hand4 och hjelpa till med afpelsningen. Till hennes bi-' trade dervid var den så kallade kammarpigan, en' "Jjushårig, gapande fåle", — aå förbryllad och för dagen förryckt, att man hos henne fifångt skullefordrat hvarken sans eller förnnft. De främmande fruntimrena hattar lade hon underst, kapporna ofvanpå, och detta reste hon upp i höjd,----

— tills alltsammans föll ned igen och höll p& att begrafva en liten frusen, blånåsig och rödfing-rig gosse, soro stod bredvid sin mamma, hvilken framför en spegel ruskade upp neglige'e och lockar, snöt sig och huttrade af köld; ty, som alla husets hjon sprungit sig varma, hade ingen tänkt på att elds, och dessutom stod dörren till detta rum p& vid gafvel utåt snöiga förstugan, der Herrar stampade v&t snö af fotterna och trampade fram och åter i kappor, pelsar och couleur-ta ylleskirp med långa tofsar.

— Min välsignade vän, eller jungfru, — stäng dörren, annars blifta vi genomförkylda, så många som vi äro! — sade Pastorskan kårft till den "Jjush&rigs fålen*', —— hvilken benämning vi just hafva lånat af Pastorskan, som så titulerade första kammarfrun på Djupedal, när hon sedan någonsin talade om det fameusa Jul caiaset; men det var annars ett ämne, som msn gerna undvek att väcka med Pastorskan; ty hon biff då alltid ond, och, ju mer man talade derom, desa ondare blef hon. Men, låtoro oss återvända till theatern för afpelsningen, der dörren blott fick atå igen det ö-gonblick, som Pastorskan bad derom; ty pigan tyckte ändå, att gillet var oppgifvet, och att man bor-de hafva fri oeh öppen passage pk calas, oaktad! man tar i Januari månad.

Ack, hviiken hel skeppslast af otreflighet ett litet rum kan innefatta efter en dylik bloque-ring! Paplilotter och lappskor öfver hela golfvet; •tolar, bord, singar, soffa, — ja, sjelfva kakelugnen full med kappor, pelsar, shawlar och våta flor och fuktiga halsdukar och fraiser och hattar och ba-hytter. Att dvkljas i ett sådant rum blott en tim* ma skulle rara en verklig torture; det kr således en skyldighet, att först bedja läsaren tusen gånger orn förlåtelse, att man någonsin infört honom dit, samt sedan contoyera honom genom den kalla, snöiga förstugan, samma vkg som de öfriga gl-sterna, in i förmaket.

Hir regnade no och haglade helsningar och nyårsgratulationer i de mest lika, och dessimellaii mest varianta, former. En gruflig köld rådde kf-vcn i förmaket; ty, om någon vkrmå fnnnits, så hade man på förmiddagen redan sprnngit ut den. Alla hnttrade och sågo blåa ut. Fruar, i rutigt bombasin, i Walter-Scott, och de styfvaste i si-muléy garnerade soffan. Några unga damer, i cotte-palis och barége och små couleurta shawletter; sotto frusna

tid de dragiga fenstren och compli<* menterades nu af de yngre herrarne, som önska** de dem — ”allt hvad de sjelfva helst önskade sig på det nya året”. — Alla de unga damernavoro naturligtvis Fröknarna P:sköld9 — ”söta du'er'\ — och for dem glömde de äfven alla vinkar och blinkar af söla Mamma, att gå nt och te efter, om man ej koro in snart med brännvin och smörgåsar. De äldre herraroe stodo p& golfvet, med hattarna i hand, och talade om väglaget, och Länsmans fel, och Landshöfdingens fel, och förordnla» gar, som iute funno«, och förordningar, som inta efterlefdes« och sedan om årets skörd, och hvad spannmålen gifver i skäppan efter trafven, när rasa tröskar. Som året hade varit godt, så ansåg livar och en det vara en skyldighet, att förvåna ined en uppgift otöfver den sednast gjorda, hvaraf det slutades ined, att Majoren, som ej varit med om denna redogörelse i början, ntan dä krusifWerat för fruarna i soffan och något litet äfven för de unga damerna, — — han kom nu och förtäljde, att han fått — — -t- — — en tunna efter trafven! och svor på detta, «om var det aldra värsta.

Frnarne talade om det svära väglaget och det horribla vädret, man haft under Julen, och •edau litet om . deras bekanta, öm dem, som voro sjuka, om dem, som voro borta öfver Jul, och om dem, som voro ingendera. De unga Damerna myste och förtrodde hvarandra om sina Julklappar, gif-na och emottagna, och man admirerade redan ri-diculer, kragar och näsdukar, ehuru en stark skym* ning började råda. Hennes Nid svarade ja ochnej — jemnt hvar annan gång och nickade far pesten, men hörde intel och tankte anno mindre p& det, aom talades och ordades omkring henne. Hon kände en oro otan gräns, der hon satt. Allt detta oaktadt, kom hvarken brännvin eller annat. Lilla Josepha kom i det stället två — tre gånger och hviskade vid modern, som slutligen förbjöd henne att komma en gång till. Men, som 8nd& något fattades, inan man knnde säga, att bordet var serverädt, grät lilla Josepha en liten vers, men kom sedan in, gråtögd och rädd, och hviskade för sista gången. Då mdste Maj or ok an gå ut; men då kom äfven genast — "kyrksupen”,— hvarefter Majoren med ondska länge sett. — Och no parades man nt: Majoren och Öfver6tinnan i téten, med Majorskan och Öfversten, aom utgjorde queueny barnen oberäknade.

Men, genast vid inträdet i matsalen, ropade Majoren med vred stimma:

— Hvarföre, hundra tunnor tusan! — i' inte Ija-aen tända?

På detta var man icke beredd, ntan betjenln-gen, som stod med matfaten i händerna, fick sätta ned dem hvar som helst, somliga, för att aldrig mer f& rätt på dem, och nn blef en för» firlig lång väntans stand, nnder hvilken ett och ett Ijos om sönder anlände och placerades alltid •nedt och confnst. Detta var fasligt för värdin-nan; men till all lycka var det verkligen sk mörkt, att ra au kunde ej se, hur* hon svettades, rodnade och bleknade och rigtigt tormenterades.

Majoren pratade och skrek i mörkret och ropade

andcligeu på mat, — ”om det fanns någon!'*-------

och gapskrattade sedan sjelf åt detta qvicka infall. Ratterna voro verkligen rått goda i sig sjelf* va; men af husets dumma hjon och af några alldeles främmande betjenter, och genom viller-vallan med Jjustindningen, blefvo dessa ritter serverade alldeles huller om buller, likasom sancer och sallader, så att man fick olja och ittika till blomkål och rödbetor till aple-compott etc. etc., och, fastän det från början verkligen icke hade varit nägon ”missräkning på gaffel och sked”, — hände ej sällan, att en rätt bjöds omkring, då halfva bordet satt ntan tallrickar, och det andra med dem ds ätit föregående rätten på, och, hade man par hasard fått en ren tallrick, så fattades säkert knif och gaffel, hvilka betjeningen hade en ragé att rycka bort för att torka, men sedan hvarken torkade eller kommo tillbaka med. Men, fick man intet uti sig af Majorskans råtter, så fick man så

mycket mera öfver «¡g!-------Medan den ”ljus-

håriga fålen”------och Svante, — nej, — Rosen-

gren, bad en gäst ödmjukt om förlåtelse för en öfversköljning, döpte de oftast öfver en annan med samma feta fluidum, och Pastorskans ksppshawlrhvit, ined Mora palmetter — ratt vacker, —» och aom lion haft otkadd, allt sedan hon var fästmö i verlden, ”tog der sin hyra." *—

Imdlertid drack Majoren aina gäster till i det obetalda Port-, Madera-, Muscat-Lunelle och Bordeaux-vinet, tills han var hög-gri>delin och ytterst upprymd, di lian alltid radoterade så färfärlig t, att Majorskan svettades, tom hade hon druckit fläderthé.

Fröken A une-Charlotte tyckte tig vara dagen« drottning, «att förtjust bredvid tin cousin; och, när han ingenting hade att tåga, kastade hon fem brödsmulor eller äplekäroor pä tomma tall-ricken, för att sedan låta sin cousin be och tigga henne att få veta, på hvad hon tänkte. Ett allmänt larm och skratt och rysligt slammer af serveringen rådde för resten. Sd •*« det nt i matsalen. *

I rummet bredvid var det så kallade Ulla eller ttpel mans-bord et. Der skulle Fröken Bernhardina och Herr Pilen hålla ordning och presidera, men alogo sig i stället på att conversera och nå-litet courtisera, så att de voro blinda ocli döf-va och otillgängliga för allt det väsende, som förde som kring dem, dels af betjeningen, hvilken deri-från skulle taga allt och dit bära allt, och sem der skrattade, disputerade, kifvades och sprang korsvis, dels af alla barnen, nämligen lilla Josephs,Henrik, Herman, den hlånäsiga pojken, tvinne »ml flickor, tillhöriga de frftmmande, och, hvad som aldra värst var, husets bida otäcka söner. Dessa roffade ti|l sig allt hvad de kände få af mat och dricka, obekymrade, om de andra flngo något eller intet. Fröken Bernhardina tankte bara pä, att Gymnasisten skulle få väldiga portioner; vneo, hvad de andra fem främmande barnen flngo, derfor hade de endaat och allenast att tacka lilla Jose* pha, som gjorde allt för ordningens bibehållande och f$r att ersatta systerns försumlighet och urskulda brödernas piumpa oartighet och glupskbet. Hoti vågade till efch med att ett par gånger förebrå sina ohyfsade bröder deras oskicklighet; men då trumfade en utaf dem till henne, och,då Herman genast uppstod som den lilla, snälla, välmenande flickans försvarare, undföll det äfven genast ungherrarne några dumma gloaorom bondpojkar och bondaktigliet. Hermans varma blod började koka, och, hade inte Henrik och lilla Jo-«epha varit, och Herman försökt med all magt Stt göra våld på sitt sinne, så hade det säkert brustit ut i uppenbar fejd. Men Herman tog sin revanche med att sätt* på gossarne Prsköld lärda och klyftiga frågor, aom de på intet sitt kunda besvara, och, då han log derftt, blefvo de å uyo ursinniga, och en ny, handgriplig krigsförklaring följde, ännu eo gång bilagd af Henrik och Jose-plia; och så fortfor det allljemnt, denna Unga ändlösa middag, tills ändtligen ett rysligt ram mel i matsalen gaf tecken till uppbrott.

— Jag har itiga iplen fått! — skrek Knut. —

— Och jag har inte fått mera in en bakelse af ena sorten! — dundrade Ludolf; men na var ingen hjelp, Herr Pilén och Fröken Bernhardina föste hela barnsvlrmen (utom Josepha) framför sig, och s& bar det utaf till förmaket. Ber var en eldbrasa, och ljusen antända, så att en viss passagère treflighet r&dde derstädea. Man for« merade sig na i coterier och grouper. Man skröt af sig, man coroplimenterade sin närvarande, och kastade ett lätt stoft af förtal öfver sin frånva-rande nästa, alldeles som vanligt. Dock fanna hirnti ett och annat undantag, —allt som vanligt: Pastorn betraktade med en sorgfull blick all denna fåfänga och dessa onödiga utgifter i ett hus, som snart torde ramla omkull, för att spillrorna sedan skulle kunna delas imellan obarmhertiga •cli uppledsnade creditorer. Alla dessa oförsörjda och illa uppfostrade barnen var det honomen pliga att se, helst när man bredvid dem sig för-ildrarnes tanklösa förnöjelse och sorglöshet, ty nu var värdinnan åter vid temligen godt courage och talade ideligen om alla sina förnäma slägtin-gar: Grefvinnan A., General B. — Hofmarskal-ken C., St&tsridiuuan D. och Kammarherrn E. —Maj or t* tv alldeles uppblåst af förtjusning, vin t)c?i \trd»ka|i, skrattade och väsnade* samt bjöd på

— ”en liqueur pd maten" — — af crévne de Roae, «oro lian påstod sig liafta haft q»ar af sitt — ”gamla lager”, — hvilket han sjelf haft hem frän Frankrike efter krigets slut, — och kallade den

— in en pousse-cafée — an en kajfe-puss, och skrattade 6edan omåttligt &t detta qticka infalli

M en anart försvunno alla de åldre herrarne, lockade af tobakspipan, och, sedan de yngre af sålWkapet och fruarue afhört en liten duo af Fröken Bernhardina och Herr Pildn, samt några andra små musikaliska experimenter på det ostim-da instrumentet, hörde man en clarinett från matsalen, aom no var temligen gfstidad, och der man rökt, icke ined e/t rökgubbe, utan med ett halft dussin, så att der osade förfärligt

Mnjorskin gaf en liten signal till uppbrott, och Majoren kom sjelf In med chassé-steg och utbad sig att få drn åran skumpa ned en Idng-dans med öfverstinnan. llon krotade mycket och talade om sin corpufens; men Majoren var Ihlr-dig, och, medan de afgjorde saken enligt Majorens önskan, rangerade sig en krokig anglaise, och iiu bar det titaf!! !

Efter vil fulländad anglaise såg man icke mer till Majoren, utan na svängde de unga med St ands- Par alle ler ^ /, 9.förtviflade tag, — och fruarne sutto och panela* de väggarna. Herman brydde sig inte om att gifva aig ut pä styfva linan och iick uppbära m&nget näsvist stickord deröfver af de otäcka sönerna i huset. Icke heller tänkte någon p& att bjuda upp lilla Josepha, utan hon hjelpte till med fheserveringen och allt annat samt stod dess-imellan, med ett litet förkläde framför sig, i dörren imellan thérnmmet och danssalen och sig på den muntra dansen.

— Skall Fröken Josepha inte dansa i afton? — frågade Herman, som äfven stod vid samma dörr.

— Åh nej! — sade den lilla, snälla flickan — med lätt suck. — Hvem skulle väl bjuda upp mig?

— Öm jag bara tordes,-------------sade Her-

man.

Åh jo! — genmälte Josepha gladt, — jag vet mycket väl, hur’ man skall gi i quadrillerna, och valsa det kan Herman si oäudligen bra, det minna jag sedan i höstas, i Capellsgården.

De båda barnen talade länge fram och åter om sin lilla dansplan, —* och slutligen togo de sig mod, bådo en af gossarne blifva deras vis ä vis och ställde sig upp i quadrilleo, längst ned vid förstugudörren. •

Det led nu långt fram på aftonen. Majoren hade redan hastigt tillryggalagt några tourer wira med Öfversten, och, som denne var en heltinnan sort «pelare Sn hans slipphandta slågting, och som Majoren af fåfingt skryt proponerat en ganska llög point, hade han afven, p! dessa f& tonrer, tappat allt hvad han fört under Julen runnit. Han hade dessutom, af en bland gåsterna, som han annars sillan råkade, fått en ganska artig och höfligt styllserad påminnelse, men 8nd& en ”påminnelse”,--------att ”om möjligt snart rea-

lisera sitt, så många gånger gifna, löfte att betala hans för länge sedan lagsökta fordran”, med hvilken Majoren fått många anstånd redan. Utom dessa tvånne förargelse-klippor, hade Majoren afven druckit mera pnnch, in han tålde, och kom nu in i danssalen vid ett ganska grått lynne, för att höra efter hos sin Fru, om man ”aldrig i verlden skulle kunna få den välsignade souper’en, — så att detta nöje toge slut en gång”. — — Olyckan ville, att han kom, jnst som man börjat den dansen, i hvilken Herman och lilla Josepha skulle deltaga. Antingen Majoren nu icke förr sett Herman, eller att han sett honom och icke tankt derpå, eller att han aldrig vetat, det Herman var bjuden, — ty Majoren hade för wirans skull visst icke haft tid skrifva bjudningarna, utan det hade den stackars Majorskan fått göra, — antingen något af detta — säger man —- var hindelsen, eller att Majoren blott sökte ett föremål, på hvilket han kunde utösa sin ondska, nog utaf, — så fort hanIM

kom in genom dörren, kastade ban ett par uppretade ögon på Herman, tog den resliga gossen i axlarna och rande honom hastigt till sig, likasom att förvissa sig, om lian sig ratt eller icke. Herman, som icke väntade detta anfall bakifrån, lydde rörelsen ntan motstånd. Majoren såg stiuut på houom ett ögonblick, med rigtiga basilisk-Ögon, och sade aedan, nästan darrande af ilska:

— Hvad, tunnor tusan!--------Är da här, din

bondlymmel? Do tror väl, att här är lekstuga & färde! Det var underligt, du inte tog Sångar-Jan

med dig!-------Packa dig hem i ögonblicket, an-

pars slår jag armar och ben otaf dig!

— Herman betraktade honom, mer förv&nad än rädd; men, när Majoren verkligen tycktes villjs sätta sin hotelse i verkställighet, drog lilla Jo-sepha Herman $ handen ut med sig till förstugan strax bredvid och had honom der, gråtande, ej bry sig om — ”hvad Pappa säger, när han är ond”. —

•. Men nu först vaknade Herman or sin bestört* ning. — —

— Vi skola vänta här, tills Pappa går sin tig, och sedan gå in i salen igen. Vill han inte det, Herman lilla? — frågade den lilla flickan, vänligt och bekymrad; men Herman svarade:

— Nej, tack, — min lilla Fröken! — Jag går s&inte mera in här, utan farväl nu! Nu gir jag hem tiii Mor,

Josepha gråt och bad honom, men allt for-gäfves, och, d& hon fann, att han rar obeveklig, lofvade hon att gå in efter hana mössa samt sedan sagta såga till Henrik, att han gfttthem. De voro underliga Hermans tankar, under Josephaa frånvaro; men den lilla flickan kora snart åter med mössan till hälften fylld afäplen, thébröd och bakelse, och först vid detta barnvånskaps-prof brast den förolämpade gossen ut i tftrar och sade, vänligt klappande lilla Josepha:

— Farväl, kära Fröken Josepha! Hit kommer jag väl aldrig mer; men aldrig skall jag glömma, hur' god och snäll Fröken varit mot mig.

Gritande togo de afsked af hvarandra; Herman skyndade trappan nedföre, och lilla Josepha

iter in i danssalen, och,-------besynnerligt nog:

af någon ödets skickelse, återsågo de båda barnen hvarandra aldrig mer, förr än långt in i framtiden, under så alldeles olika omständigheter, och sedan deras hjertan blödt af vida bittrare sorger.

Det hela af den föregående scénen med Majoren hade passerat så nära vid dörren, och sä fort och så tyst, att ganska få blifvit det varse, och dessa få voro sådana, som ej det ringaste brydde sig om alltsammans. Men i Hermans själ var deremot ett svidande sår öfrer denna, — i hanstanka, högst förnirmande skymf, och airet lik-tes val »närt, men efterlemnade dock ett djupt, outplånligt irr: ett hat, ett oförsonligt agg, till detta stånd, «om — — enligt Herman« Hllg erfa* renhet — "icke behöfver personlig förljenst, dygder, kunskaper, högsinnade kän*lor — eller något dermed beslagtadt, för att öfvermodigt stiga upp på deraa axlar, hvilkas skoremmar de ej vore varda att lösa, betraktade blott som menniskor.**----

Sålunda verkade Majorens nyckfulla, ögon* blickliga och förolämpande hårdhet ett verkligt imdt% nämligen ett djupt inrotadt fel hos Herman, hvilket tiden aldrig förmådde ritt utplåna, — — hana fördom, icke allenast mot individer, ut* an mot en hel klass af mennickor. Hvad som af-ven verkade högst meuligt på Hermana fördomsfulla tänkesätt i detta fall, var, att inga rigtigt i ögonen fallande undantag frarostodo för honom i början af hans bana, då intrycken gå så djupt ned i det unga, mjuka sinnet, utan att slumpen tvärtom verkligen bidrog att öka hans en gång fattade opinion, ty i scholan och vid det gymnasium, aom han tillika med Henrik besökte, voro några få gossar af adels-klassen, som just utmärkte sig för dåliga seder, ringa knnskaper, ingen arbets-flit, — förmåga eller bog, men mycken högfird ach dumdristighet.

Från förakt för andra tiH egenkarlek ochhoginod offer eg na förtjenster är ett gtn»ki lite I och korl steg, och olyckligt*i« måste vi med« |ifv», att ifven ho» Herman drog det ena felet det andra i släptåg. Till och med hans akademiska tid ville icke rått utrota hans en gång inbitna afaky för adels-prerogativer och anspråk, under bvilka han alltid trodde »ig upptäcka någonting i »amma proportion smått, »om det ville synas stort; hvilket for Herman var det förhatligaste af allt. — All fernissa, all förgyllning på en dålig, oåkta »ak förekom honom som höjden af all uselhet, och — att villja syna» hvad man icke är, lyfta, vingarne högre, ån de kunna båra, oeh stiga upp p& lumpna »tyltor, för att kunna sa andra öfver axeln, ansåg han »om typen för all meoaklig svaghet och kortsynthet. —

Stackar» Herman! Framtiden visade honom nog, med huro många besynnerliga ämnen man måste lära sig att oppspäda dessa rcnay klar a s — i solen glindrande ungdomsbegrepp.

Henrik, som i slit hnfvudsakligt tänkta alldeles lika med Herman, men som var vida tolerantare, bestred vil någon gång hans mening, hvad det ädla ståndet anbelangade, men med obetydlig framgång.

— Det är icke denna klass af meuniskor, — sade då Herman — som jag afskyr, utan hvar sch en af dem, — som

tror, att ett sköldebrtf, att mull-nade forfader — (ofta nog föraktliga de åfven) — kunna ersätta dygder och förtjensler eller öf-verskyla laster, fel oeh intenhet; och du miste dock mcdgifva, att detta intrilfar ofta nog. Låt bata någon framträda med en mängd personliga egenskaper och företräden, låt honom sedan vara adelsman eller bonde och liknöjd sjelf för htil-ket han är, — och jag skall gifva honom min hyllning, lika stor, lika oblandad, lika odelad, ont han är det ena eller det andra; men bed mig aldrig vara partisk eller ens fördragsam mot anspråk, som icke äro grundade på egen, verklig, o-bestridlig fortjenst.

Men nu ville olyckan, att Herman ofta var ganska partisk och föga fördragsam, när det gällde verldens så kallade storn, eller deras små skuggbilder, eller dem, som blott trifdes i dessas skugga, och att Herman ofta kunde förlåta och gilla en af sina jemlikar, hvad han högt fördömde och beifrade hos ädlingen.

Detta länder Herman föga till ära, men os* al mycket mer, som älskade Herman, och som ändå icke draga hans fel bakom ljuset, för att endast skyldra med lians fortjeuster, utan som\i-sa honom sådan han är9 med full fri- och rättighet för hvem som helst att tycka,'hvad han behagar, och tala om det helt högt. Vi hafva aldrig åtagit oss att advocera för Herman, endast«tt berätta om honom, och Sro ofta ledsna, att vi göra det nä illa, och att u sjelfva icke aro nöjda dermed; och livad böra vi val då kunna vänta och fordra af andra? — — Jo, — — just In ad Herman till en del saknar: fördragsamhet och opar*

Under Hermana och Henriks akademie-tid voro de hemma mellan några af de första terminerna; men slutligen funno de den länga resao ganska kostsam och atadnade qvar i Uppsala, der de — kända för sina ovanliga kunskaper — gåfvo privata lectioner och försökte med In ad de knu-de underhjelpa det underatöd, de iingo, den ena från sina föräldrar, den andra från Mor Martha, som tog ifr&n sig det nödtändiga nästan, för att skicka det till den alltid tacksamma, alltid ömma och tillgifna sonen.

Men, oaktadt den «törsta möjliga hushållning, började det ändå att icke vi Ilja räcka till för ung-herrarnc, särdeles för Herman, som alltid fruktade, att Modern skulle taga sig för nära, således ofta nog försäkrade sig icke behöfva så mycket, m<*n sono i det hela hade vida större beliofter än Henrik. Han ville lära allt, han %ille se sig om, han ville hafva böcker, muslkalier och mycket annat, han ville vara prydligt och väl klädd samt deltaga i sälUkapslifvet, hulket alltid för en ung karl medförer oberäkneliga utgifter. Allt detta samm^ulagdt gjorde, att, — —---------inan han viss-

te ordet utaf, var han insnärjd i flera, icke så o-hetydliga, skulder. Detta harmade och plågade honom. Han föresatte sig att på ett eller annat sätt godtgöra detta fel, som han hos andra men-niskor afskydde, — att lefva och bero af andra, t— hvilket hvar och en skuldsatt indå gör på det hela.

Han besinnade just icke, att en obemedlad

tiskhet.yngling, roed hasta villja. i verlden, knappast kan draga sig fráro, här i Sverige åtminstone, ntan att i yngre åren göra skulder, som man i äldre år måste svida för, — ,— men betala. Dessa ung-doms-skulder äro ett ömkansvärdt sade eller, rät* tare sagdt, ett frodigt ogräs, som skjuter högt — och breder sig ut åt alla sidor och förqväfver ofta hela skörden af ädlare korn, soro äfven i ungdomen utsås.

Herman hade imellertid ingen ro, förrän han afbördat sig denna sten om halsen, som heter skuld, och grubblade förgäfves på medel dertill, ntan att finna något, som han på en gäng ville och kun-de antaga.

Just i denna period af hans pectiniera bekymmer fick en af Professorerna ett bref från sin fordna akadernie-kamrat, nu mer Fideicommis-sarie till Lindsjö — Grefve Ludvig X. Det lät ungefär så här:

Min honetta Bror!

Ehuru händelsen så fogat, att vi ej träffats på mera än ett tio- tal af år, hoppas jag, min bror ej förglömt en gammal vän och bekant, som, i e-genskap af det förra, tager sig friheten fråga min k. bror till råds i en ganska tigiig sak, nämligen hvad valet beträffar af en lärare för min enda son och arftagare, en pilt om nio år. Min k. bror finner lika så väl som jag, att man vid detta tillfälle bör se sig otn och vara försigtig, mer än någonsin annars, ty mången har med en dålig och illa vald lärare grundlagt sina barns hela ofärd. Nu vore min billiga önskan att få en

ung, bildad och kunnig man i mitt hus, 6om uteslutande eg-nade sin tid åt min son, ty mina vidlöftiga andra göromål hindra mig fullkomligt derifrån, och det är nu tid, att pilten helt och hållet kommer ur fruntimmershänderna. Han kommer nog dit i* gen i sinom tid, tänker jag.

Men, raillerie å part, ber jag min k. Bror, som ANDRA BOKEN.

Hftsten och Julen«

JDä svällde mig bröstet, då brände min hog, Dä visste jag, /jp/rd #mg fröf.

Ur ”Vikingen” - af Gcij cr.

Herman till Henrik.

Lindsjö, den 30 October 183 * * *.

I?arföre jag Snle skrifrer?”--Do ber mig

ketviri denne fråga, men hfad will du jag skalå skrifva om? — — I denna min fråga 2r hela mitt •tar på din: Da vet, huru trofast och orubblig min fånakap år, da vet ifven, horn jag saknar dig, och hurn jag dviljes hir; du vet allt hvad

jag tänker, kinner, lider, njuter, drömmer;-----

— nå väl, derom kan jag d&icke behöfva »krifva, och jag hoppas, dn finner mig för god, att blifva en riks-historiegraph åt den Grefreliga X:i*ka dynastien, med motto: ”Mina förtjenater 8ro mina

anors mängd, mina dygder —---------att kunna dem

rikna”, eller tvirtom — lika godt, meningen blir enahanda. Nej, jag tackar! De må gå ain vig, och jag gir min; och då träffas vi troligen aldrig. Grefvinnan ir den sämsta af dem, ty hon kundevara den bästa. Om dn visste, hvad naturen slösat på denna varelse, så skulle du lida och sörja öfver att se, huru konsten, eller — jag vet intet

ratt hvad,-------forstört detta Guds mästerverk.

Hon är min dagliga plåga, och, hvad som förargar och retar mig mest,--------------jag kan icke

glömma, äfven då jag icke ser henne, huru him-meUvidt långt hon är ifrån hvad hon borde och kunde vara» Jag ser henne sällan vid annat än måltiderna. I början talade hon någon gång till mig; nu aldrig. Jag är för henne troligen en högst förhatlig varelse; ty blotta min närvaro förstämmer och förstummar henne. Jag hör henne glad och yr och skämtande, inan jag inträder, ty mången gång stadnar jag, med handen på låset ett ögonblick, för att öfverbevisa mig om sanningen af min förmodan, att jag är ett föremål för hennes afsky; ty hvårföre skulle hon annars vara så glad, inan jag kommer, och så tyst, när jag kommer? -------Kén du förstå det? — —

Här om dagen kallades jag som vanligt ned för att dricka the'. Den kallelsen åtlyder jag sällan, emedan jag just icke förr älskat detta fluidum; men nu — utgör det dock stundom en diversion och smakar bra. Jag gick således ned, och, för att komma in i salonen, der de alla aftnar äro Famlade, måste man först passera ett förmak. Detta var svagt upplyst, dörren går lätt9 mattanir mjuk, och, som roan således hvarken hörde el* ler såg mig, stadnsde jag der, emedan jag fr&n aalonen hörde sång, och det för första gången. Grefiinnan satt vid piano*!, på hvilket hon accom-pagnerade sig, med förvånande smak och fårdig-het, till vår hlrliga Geijers hlrliga: ”Stundom

Sfven vaken drömmer jag.” —-------Hon tycktes

verkligen åfven drömma, ty i hennes sång, ehuru klar och klangfull, låg dock något af en dröra-mandea enformighet. Kanslan följde val med sången; men tankarne föreföllo mig frånvarande. Somliga stropher sjöng hon om otaliga gånger, de likasom domnade — dog o bort; och så! — likasom vaknade hon åter upp. Ingen tycktes just sirde-les afhöra henne. Man bullrade vål icke; men en sagta hvisning bevisade dock, att herrarne voro inbegripna i ett för dem interessant samtal. Lilla Gabriella satt och lekte vid ett bord, Mamsell Ulla sysslade sagta vid thdbordet, och betjen-terna stodo tysta med sina brickor. Jag vågade icke andas. Det hela föreföll mig som dessa husliga taflor, man någon gång emot sin villja får se i stiderna, når en granne midt öfver gatan an-tlnder

sina ljus, utan att fålla ned rullgardinen. Jag inbillade mig med skil, att mitt intride skulle alldeles föråndra scénen, och, om jag skall sft« ga dig sanningen, — jag njöt verkligen af att en enda gång tro mig finna tecken till sjil och€

känsla i denna vafeli^ feom jag stundom fruktat vara sådant förutan. Sången fortfar allt jemitf. Baron Alarik gjorde sagta några slag upp och ned på golfvet och talade några ord i förbigående till den tankfulla sångariunan; men för första gången såg jag henne hvarken besvara hans ord eller ens tyckas märka honom. Han fortsatte sin pro-mensde och sade:

— ”Blenda sjunger i afton som en somnambule.” Jag tål icke denna varelse, denna Alarik; men

han har dock en förmåga att ofta sätta i ord just hvad jag tanker Grefvianati tycktes icke gifva minsta uppmärksamhet It dessa haaa ord heller* utan fortfor att sjnuga, tills hon på en gång ho-stigt vinde sig om--------- och sade:

— Ulla! Du har väl inte glömt att l&ta gifva Wilson thébnd?

Frågan var ju högst enkel; men — si inverkar dock den fördömda ståndsskiiOadefi-------jag

kfinde likasöm en elektrisk stöt, jag vet icke — om af glädje eller harm, n&r hon så der nåmde mitt namn, utan ett föregående Herr. — Eli jem-likhetsblixt genomfor min sjal, och jag medgifver för dig, att jag i detta ögonblick fann mig hogad att glömma helg svalget mellan henne och mig och anse henne som en varelse — med hjerta, — själ och känsla. Hvad Ulla svarade, hörde jag ej; men Grefvinnan sade då:— Ja så! rr-r då kommer baa fil aurt. — och gick skyndsamt från pi»no’t.

— Och skulle det vll fare.il fesligen farligt, om han den stackars menniskan fick höra en ton af din •ing? — tade Baron Alarik spetsigt och satte båda blnderne i fickorna.

— Åh9 det brjdde jag mig just inte om; men ledsamt vore det dock att ajnnga för honom, —

— «varade Grefvinnan---------— och hon «jånk

ft ter, i mina tankar, till den plat«, bon der fftmt innehaft. Jsg var obeslutsam, om jag aagta akulle gå min vtg; men, «om jag en gtng sagt till betjen-ten, att jag akulle komma strax, och man tycktes «inta mig, hade det varit dumt och ohöfligt. Jag tog således Uti i yttre forma ksdörren och Utlade inkomma, förargad inom mig ajelf öfver denna roll*spelning. Just nlr jag intrldde, sade Gref-ven, som denpa afton var vjd ovanligt blidt lynne:

— Fortsätt din sång — mitt hjerta! — Det Ut aå bra. Har Herr WiUon hört Grefvinnan sjunga?

En damon lade ett lögnaktigt — ”nej” — på mina lappar, och troligen ett ganska torrt nej, ty jag retades å nyo af detta besynnerliga tilltal ät i»ig% då han aldrig, som till de andra herrarna,

— brukar såga: min hustru, — eller Blenda, utan alltid Grefvinnan.

— Da capo, da capo, — den der lilla vaggvisan! — sade Grefven — Det vore visat ett stort$

nöje for Herr Wilion, alt få hora eil si räcker' röst som dia.

— Ack, min vän! — genmllte Grefviunan, med en något litet tvången ton — Herr Wilson har hårt s& mycket vacker musik, att han skulle si-kert knappast upplåta sina oron för min. — Ger du oss thé nu, Ulla lilla! — fortfor hon och gick fram till sybordet.

— Sig inte så! Såg inte så!----sade Grefven.

— Du har en allt för tåck röst, och, om Herr Wilson i Uppsala år bortskämd af vackra karl-röster, si ar han det såkert icke af vackra frun* timmers röster. Eller huru?

Jag bockade mig endast, och Grefvinnan gjorde en hastig anmårkning, om att hon trodde man skulle få omslag i väderleken, troligen blott för att slippa komma i minsta contact med mig och mitt omdöme. Hennes sång hade för ett ögonblick försonat mig med henne, hade gifiit mig en dunkel aning om hvad hon kunde varit; men nu gin-

go dessa tankar åter upp i rök. Om jag bara kunde slippa att se henne, att tanka på hennef Midi under Clas Ulriks uppläsande af: jag

viii — vis, du vill — inilt — han vill— framstår hennes för mig odrägliga bild, väl prydd med alla sina yttre behag, men äfven förmörkad af alla aina fel. Nist henne nr mig denne Alarik högst motbjudande. De audra två, Grefven och Capi-*tainen, aro, sanningen att säga, al vy eket under mig, att jag inte bryr vig om dem. Jag har ingen bog att skrifva, knappt nog att lefva, — derföre

farväl------tillf längre fram! — Dock, — in ett

ord! Snart stundar Juleni Ack, hvad deaa annalkande påminner mig m&ngen ren, oblandad fröjd der nere i lugna Dalen, under min glada, lyckliga barndom! Nar lilla Gabriella gläder alg it Julen, kommer jag eå väl ihog din lilla ayater Gertrud. Barndomagratien är dock lika i alla stånd. Det är först sedan% aom menniakorna bojas åt så olika håll. Derom kunde sägas så mycket muntligen; men jag år skrif-dura i dag. Jag kan blott litet lyckas i den narrativa vägen.

Här bråkas outsägligen for denna Jnl, med nägot, som du och jag litet eller intet förstå osa på, nämligen Julklappar. Lit vara denna sed för barn; men annars ligger deruti ett småsinne, tycker jag. Clas Ulrik kan ieke tänka eller begripa'% bara för att hans hufvud år dfverfailt af dessa Julklappar. Ora han icke kunde sofva eller åta% för tanken på dem, det skulle jag förlita hooom; men, Gudi tack! — det kan han. Med ett ord, — små och stora äro hufvudyra af dessa Julklappar; men jag har gjort mig ett godt löfte, att, — som min plikt väl kan förmå mig att taga en betingad lön af dessa högborna, men icke deras skänker, så tager jag, under ingen förevändning»io

•mot dens JnlkUppar, ty jap finder, att It mig köper mao nig.t, «0111 eger lotet aanat in aitt pcnaingvlrde, ooder det man arbetar natt oeO för all gifvi il de andra ell mitine a f •!* - Jag vaknar e to adorn tid midnattstiden; ibland kar jag då icke ens somnat, och ännu lyser lam« pan i Grefvinnsns cabinet, och jag ser sknggan af hennes snabba rörelse, att med handen uppdraga nålen. — — Jag nndrar, hor* del kan se ol i delta cabinet! — — <— Nej, god natt! Ty just nu ir del natt, josl nu ser jag denna syn, som plågar mig, jag vet inte, hvarföre. ”God natt! — Sof godt! — — — var del ej så han sade?*’ — -4 Ack, mitt kara TJppsala, — — och allt hvad der ftnns! Om jag konde trolla mig åter dit—nu!------

Inan vi anföra frontimmers-brefven, viltja vi lemna Henriks svarv på denna harmfolla, ja, af-nndsfulia och bittra skrifvelse.

Henrik till Herman.

Uppsala, den 14 November 183 * * *• Men hvad i Guds namn kommer ål dig? — Dina sista bref för fira* mig! Jag kinner icke mer igen dig, an vore dn en främling från en annan verld! Dina bref iro mer lika Lndtig Börne in dig! Är detta den glada, yra, fria, mennisko-il* ekande och mennisfco-förlålsnde Herman? -----JagU

börjar bittert ångra, att jag nigoaain tillstyrkt#

denna din eondition, hos dessa vesDbliart som« eaktadt den mörka dager, i h v il k en du viU satta dem, dock, — prisad rare din oannings-ifrer —t dock förefalla mig hrarken bittre eller simre au folket mest, in du och jag, in dem du ofta pri* sat och iUkat. Om denna Grefre — din princit pal — — ir uppblåst ofver sin rikedom, sitt au^ seende, sin gamla itt och de minnen, den lemnai, nå vil, l&t honom det rara och trösta dig, om do kan, med den öf ver ty felsen, att du i hans still* le, om du icke just rore kan, så rore du indi mindre dig sjelj,’ eller hrad du nu ir! Tro mig* ställningar och förhållanden i lifvet förindra både åsigter och handlingssätt, och det ir ju så naturligt: man står på så olika punkter, och sam* ma föremål, seddt fr&n alla detta olika håll, måste ju ifren taga olika former för hrar ack ens syn, olika dagrar för hrar och ens strskitd* ståndpunkt. Dessutom, om din Grefre har ett minn dre ljust förstånd, mindre förm&ga att tinka djupt och ålart, mera fördomar in du och jag, så Sr detta mi hinda ett naturligt fel, htilket lian delar, med ritt många, — som inte i ro Grefvar. Vare, detta osgdt utan all egenkiriek, blott för den gudomliga sanningens skull! — — Vidare, — — om din Grefre ir rinlig och arlig mot dig, hrad vill du han skall göra meraf late kan da begira, attfcan for din aknll akall byta natur, denna må då fedan

vara god, — ond eller medelmåttig. Dill titt emot honom lår dessutom ingalunda ingifva honom någon hog att nårma sig dig, mera ån han natt opp beltöfver. Och denna bestälUamma och •må-behandiga Capitaine! Hvad ondt gör han dig, fast hans och din verkningskrets, mål — och bana------åro så himmelsvidt åtskiljda? VH1 du då,

att alla skulle vara stöpta i samma form? Tål du icke, att af menniskoslågtet den ena är skräddare, den andra skomakare? Vill du hafva hvarken skoplagg att gå med, eller stol att sitta på, — utan

föredrager, att alla studerade------för att blifva

philosophiae-Magistrar! — — O, hvilken philoso-

£hi!------O, hvikka magistrar!-------— Och, den»

na unga, glada, lekfulla Alarik, — — som j«£ hört en af våra gemensamma vänner högt lofor-da! Hvar står hau dig i vågen? —-------------Or-

det undföll mig ntan egentlig mening; men del idä väl stå der — för min och din räkning. —— Herman, jag känner icke igen dig! — Herman,— jag ber dig, gör blott våld på dig, gör blott ett försök^ att komma ur dan förtrollning och för-ståmdhel, som du råkat uti! Gå blott ett enda steg mot den unga mannen, och, på all beskrif-ning, skall hau gå tvänne mot dig, och du kauske i honom få en vän, fast han — olyckligtvis råkar att vara son af en så kailad Friherre!------- Men, harjag oralt,-------»«ii, möter han dig med köld

och andryghet, nå väl, då ir det tid att draga »Ig tillbaka, då »kalle jag aldrig klandra dig, oro du blefre aldrig,så otillgänglig, kall ooli frånstötand«.

Och slutligen, --------— denna unga Grefviuua,

som du — mot din v illja — a fm ålar med alla

tänkbara behag, men blott, ett fel:--------det, att

tara Grefvluna!

Mot lieune försyndar dn dig dagligen och stundligen, de rom ir jag öfvertygad. Q \ innan ar ju fin oeh aUsevude, — |>å»tår man. Hon ralrker säkert, af diaa mörka, harmfulla blickar» att du ogillar henne och hennes — — troligen oskyldiga lek- och skamtlust. Du säger »jelf, att hon för-elummas, när du kommer. Nå til!-------------Är det-

ta ditt eller hennes fel? Hon gjorde det icke i början; hon har således trott »ig se, att du faun något ondt i heunes glada joller, och qvinuan gör sällan något, som hon bestämdt tror att man hos henne ogillar; icke just ett detta skar af öfverty-gelsje, utan mången gång af ren behagsjuka, ty £vas döttrar iro de alla, de ro& då vara Greftiu*

nor eller —---------från vår by. Och fel hafva

de alla, annars vore de ju ieke Evas döttrar, och, om hennes fel — just skulle vara litet mera ba-hagsjuks, än du kan gilla och förlåta, och detta för sin unga cousin, — så — — slut dina ögon derför, — beklaga henne, men bry dig icke omatt straffa henne med dina stranda blickar, ty hori förstår dem må handa icke, utan blott skyr dig och dem! — Jag vet icke, htarfore jag ej kan tro henne om så mycket ond t. Synden går med mork och nedsänkt blick, men ar icke sorglöst lekande,

glad och barnslig.--------Och slutligen — — kara

Herman, vredgas icke, om jag ber dig se ned i ditt eget hjertciy ransaka dig sjelf, kratsa och skaf* va på egna fel och låta andra göra det på sina! Tro mig, all tolerans, — och du har jn roedgif-vit, att den ar en dygd, — kommer af att jemfö* ra sig, sina gerniogar, sina uppsåt, sina raotiver, med dem man förmodar hos andra. D.n tycker kanske icke om denna ton; men jag hade upphört att vara din trofaste vån, om jag, af fruktan för ditt misshag, loge en annan, ttart stridande mal min öfvertygelse.

Henrik skref innu mycket mera; men vi haf-va blott anfört det lilla, i hviiket lian betisar sig vara precist af

samma tanka som vi, något hvar — troligen.

Nu till frantimmers-brefven!

Grefvinnan X. till Fröken Rosa. x Lindsjö, den 30 October 183***.

Taek för garnet! — — Det var bra, utom det som var odugligt. Jag syr förtvifladt; men detvill nndå fule taga. Jag är alldeles uppled»en vid allt detta tapisseri*. Miña ögon taga aliada, oeh mitt bröst lider deraf. Jag blir tungsint, o-roligocli ängslig, allt af denna eviga, tråkiga söm, som jag en tid tyckte rar rolig. — — livad smaken vexiar! —--------Jag längtar ontsigeligen tili

Jul, ty d& måste det taga slut. Jag vet få tider* som varit så ledsamma som denna. Icke en gång Alarik —* förmår ett roa mig, octi nistan alla amlm förtreta mig. Att ieka med Gabriella, ir verkli^ gen det enda, som eger behag för mig; mender-till har jag ju icke tid. Till Jnl — då kan jag åtminstone bestå mig denna fröjd. Jag inbillar mig, att jag, från och med Julafton2, skall blifra e» helt annan menniska, dier, rittare, den samma, som alltid varit förut, ty det ftr allt detta bråkande, som plågar mig. Äfven har jag andra bestyr, oberäknadt Julklapparna, för att få allt i tillbörligt skick till Jnlen. Du vet kanske icke, att, utom Mamma, så komma äfven mina avägerskor — med barn etc. — (som äfven skola hafva Julklappar) och dröja hir tills fram i Januari. Jag un* drar, om Julen kan blifva rolig, och hnru Mamma och mina bcllseurer — skola passa ihop. Kaii dn begripa det? *------Men, blir det inte bra, skulle det blifva omaka eller udda-------på något sått,

— så — tvår jag mina hinder, ty hienda aamman-fösning var aldrig min idee, utan min ärade ge*måls, och carambolsget,----------del må då haffa

hvad utgång det vill, blir dock alltid för hans rakning» De karlarne! Hvad de tro sig väl förttå

allt, väl kanna styra och ställa till allt!----Och

oss räkna de som intet, — ja, som ett endt ibland — tror jag nästan. Det finnes de% som icke en gång tåla oss, och — — just för dessa — kunde man vara färdig att-----------— ----------------

—-----------------nej — nej — nej — det kun*

de blifva en fasligt lång mening, — längre än hela brefvet, och G ad vet, h var den slutades,-------

derföre saxades den utaf redan i början.

Jag ville väl tala litet om, huru kär ser ut; me» jag har i dag hvarken ord eller färger. Skall väl bjnda till ändå: Vädret är för otäckt. Snö uti tö, eller frost på bar mark, och det är dåliga alternativer på landet. När man domnar in af höst% vill man åtminstone vakna upp af ren, klar vinter med dess hvita mjuka drifvor, dess rimfrost, dess månsken och dess klingande bjellror. Men nu! skall man sitta inne — inom fyra murar, om man vill eller ej; ty Capitain' har blott två ord om väglaget: — ”Det är krakigt” — eller -—”Det ir djupt.” Jag tycker, lian kunde hitta på ett tredje! — Inte just, att jag har tid, eller så mycken hog att resa ut; men det vore ändå Toligt tro, att man ej sntte i arrest. Apropos om Capitain*, s& är han bra ledsam. Det har jag ändå aldrigIT

märkt sä fullt och sä fil som nu. Han alger bra «Tumma saker, särdeles vid bordet om middagarna. Jag svettas, när lian bara börjar. Han tror sig begripa allt och talar der före i allt. Men aldra o-drigliga8t är han Indå, när han börjar snacka i Tärda ämnen. Di blir jag sl matt, att jag inte vet, hvad jag gör. I går sköt jag stolen från bordet, nar man tuggade på steken, och Clas Ulrik, som såg tortan med énömos och sylt på, höll på att fi en attaque af nerv-slag. Middagarne voro sk muntra och roliga förr, — aom du vil minus; — uu iro de odrägliga. Jag kan inte begripa, hvar-före. Alarik är heller inte så qvick som förr, åtminstone icke så lekande glad. I hans infallär nu mera peppar in salt. De svida mer in de kittla. Ulla är för tråkig tid bordet. Jag undrar, om det finns någon remöde'för mamseller, som iro litet hjertnupna, och dito tillgjorda, och huru detta médicament kan se ut. Hon rodnar i ett rodnande, spiller maten på sig och andra och sme-kar Gabriella, så alt det stackars barnet får inte ita sig mätt. Och stundom fjeskar hon så horribelt. Hon är alldeles bortbytt; men jag hoppas, det är bara en kort Bengalisk eld, som, när den ej får luft, — qvifver sig sjelf, — och lift, —

— — det får den aldrig! — Nog derom!------------

— Aldrig i min lefnad har jag vetat förr, att Lud-tig i sina unga dagar varit en hel — half termin iUppsala; men nu vet jag det, ty hvar enda middag talar lian om det. Nej, godnatt! Om da tager, att detta var ett ledsamt bref, så vill jag icke motså-ga dig, ehnru jag hade hog att motsäga hvem det vore» och i första rummet mig sjelf. Da vet ju» hvem det ör, — tå att jag åtminstone kan slippa texta mitt namn.

P. S. Söta Rosa, köp mfg guldringar och dito tofsar till en bourte, samt en attrape, som förestå!* ier en tålamodspåte, så ir do snall!

Man har en lång atnod hållit Fröken Rosan avar ! handen, obeslutsam, om man skulle bifoga det eller icke; men, — — tom det ankom, inlagdt I den begirda tålaroodspåsen, hoppat man, att något hvar får litet af detta tålamod, åtminstone tå mycket, som kan behöfv** för att lata ett bref, hvilket på intet sått påskyndar händelserna* gång, ntan som tvirt om ögonskenligen fördröjer dem, — — något tom för mängden af läsare är del aldra virsta fel, en legend-antecknare kan vara behäftad med.

Himmelske Gud, Inilket bref! Är det väl från

har jag väl aldrig hört, sett, tänkt eller drömt

Fröken Rosa till Grefvinnan X.

Stockholm den 4 November

dig, eller din onda, ja, din ondaste dämon? SådanIl»

dig fdrr! t)ch det — for litet tapUserie, som da iedå får färdigt, eller, —- i ytte rota nåden— •om da inte får firdigt Ull Jal!—— Är da »jakt

---------Da skall vil icke skinka verlden —- —

innu en Gabriella eller dylikt? Ellfer hvad i himlens namn går it dig? Det finns ja ingen af hela husets personal, som da icke ir rskt apprskasd vid, atom Gabriella, seh den da hvsrken nimner eller troligen tlnker på, — — — den nya Ludi-magistern. Jsg forestiller mig preeist, att han ser Ht som Dominus*} och spickar sin tystnad endast med Latin. Detta tycker jag skulle åtminstone roa dig och Alarik. Får all del kasta nn bort något af dessa öfverhingande topisserie-arbeten och din deruti sittande spleen/ Sådant duger icke, nlr man skall vara det socker, som ensamt förmår blanda olja och Ittika. Du fårstftr mig ju? Jsg menar din iugla-goda Mamma och dina — ilskan*» virda — (ty det vore ej artigt siga ittjk-sura) svågerskor. Farval, kira Blenda! Jag hinner inte mera, om jag fdre postens afgång skall hinna kapa dig ringar, tofcar och tålamod. Ilvem skall hafva allt detta? — Nej, far vil! — ”Bianca, for al-sta gången.”--------

P. S. Hvad i sII verld* går åt den maka!5«a Ulla? — Är det Alarik eller Lodimagistern, som

*) En gammal scholmattare i romanen: Jakob Ärlig af

Marryat.jagal in myror i bennos lilla hofvudf Måtte det rara Magistern! — — En systerlig finskan! —

N8r Blenda fick delta bref, låste hon del med ffirtrytelse, gjorde — une petite moue — — och utropade blött med yttersta indignation: ”Borai-nos!”--------O, du stenblinda Rosa!

Nn till det femte och i alla afseenden mest berättande och redogörande brefret:

Mamsell Ulla till Mamsell Augusta.

Lindsjö, dea 6 November 18&*** Älskade Agueta!

Tack, sfita do, för ditt sista bref, som dom med Lisa! Hon glömde tre dagar att taga upp det ur sin kista; men det rar så mycket vålkomnare. Du är bra god, som skrifrer med alla bod. Det ville jag så gerna göra; men jag får aldrig veta, när bnd går åt den trakten, förr ån de äro gångno. Men no skall det inte hända, ty detta skall gi med posten i morgon, och jag ämnar skrifva hela n&tten. Ack, — jag har så mycket att skrifva om! Som do ser, så har

jag åfvenden bästa penne, jag någonsin skrifvit med. Herr Wilson har formerat den, och jag har äfven f&tt den af honom. A propos om honom, så år han bra hygglig. Ja, —SI

jag tror aldrig, jag har sett nlgon ti hygglig; men fasligt tyst ar han. Han sade ! gir till mig, att jag aldrig skulle krusa ned honom t dörrarna. Ack, du kan inte förestilla dig, hnr*älakrird han då sig nt! Han tog en raine på sig, —— ja, sons rar alldeles obeskrifligt rar, ty jag har aldrig sett en sådan raine förr. Den rar en blandning af godhet och sorglighet, alldeles som dn s& skönt uttryckte dig i stora boken på Trollhåttan för något år sedan: "en blandning mellan noll och dnr." — Ack, om dn kunde tro, Iiot’ hinryckt jag blef, når jag fick se dessa dina ord, titt bredrid Teg* ner», nt! Kusinerna! Ack, jal Den författaren eller författarinnan, hrilket det nn mi rara, förstår nog att leta upp det sköna, det sm nog. Men å pro-pos sk undrar du risst, hur’ jag kunde fatta nod och be HerrWilson formera'min penne; men bör, skall dn fft höra, hor’ det gick till; Ack, om jag bara hade en målande penne, att jag kunde be-skrifva allt hrad jag klnner, ty detta rar alldeles som ett litet roman-1 fr en tyr, hör i detta gamla slottet. Jo, — ri sutto hirom afton och sydde, Grefrindan och jag, och Baron Alarik löste uren Fransk bok; men, som jag inte mycket förstår det, huro mycket jag nn ock hör det språket, ak tlnkte jag på annat, ja, på helt annat. Ack, ja,—bland annat srfifrade min tanka på v finska pens i U kände ringpar ofta öfver till dig, min älskade A-gu*u! Ritt som det var, ai slutade Baron Alarik att läsa, och, i följd af livad dc last, började herrskapet tala om köld och liknöjdhet och umctfroa i allminhet, och Grefvinnan påstod, att hon, bland alla de raenniskor hon aett, aldrig Sn träffat på någon, som hon ansåg ai kanslolös och kall och inbonden aom Herr WiUon. Det rigtigt aved i mitt hjerta att höra ai förialas en fråtkvarande, ty att vara kall ir vil det aldra virata man kan aiga om en person, och det af Grefvinnan till, som aldrig plir förtala nigon me unis ka i verldeo» Slutligen sade Grefvinnan, alU till Baron Alarik« men om Herr WiUon, att hon tnaig honom ai liknöjd, att, om Grefvinnan ajelf lige ! en öppen vak, skulle han ej gi ett steg för att draga lien-ne derutnr, och si stolt, stt, om han ajelf lededen bittraste nöd eller vore i det största tringmål, skulle han dock icke beqvama sig att bedja om hjelp eller beskydd. Jag har aldrig hört Grefvinnan, •om annars är si fasligt god, vara si hird och o-rimlig. Jag bara teg, men tinkte hvad jag tänkt te, och nu började Baron’ iter läsa. Under tiden satt jag och grundade på, om han skulle vara si ohjelpsam och s& stolt som Grefvinnan sagt; men döm nu om min förvåning, ja, äUkade Agusla! — jag mi väl säga min glädje, di jag om afton’nedkom i min kammare och finner — du kan väl aldrig gissa, hvad,-----------jo — Herr Wil-on* enasvarta aidenveat, aom jag* mycket val kinde igen, ty den ir ti ovanligt vacker,— ligga pi mitt ty-bord med en knapp argångeo. Din Ulla tog ge-naat ain fingerborg, — ail ock ailke, och aom en dana var knappen i»att. Si nir hade jag aprua* git opp till Grefvinaaa, for att berStta henne, att Herr Wilaea vitat inte var ti atolt anm hon inbillade aig, utan att han, aom andra, begirde hjelp, aår han icke knade hjelpa aig ajelf, hvilket vil ayntea af denna emiaak; men ai brydde jag mig late om det, ty di hade hen bnnake bara akrat-tat, ntan jag skickade opp vetten med Karin, oeh bifogade di min penné, men den var mycket liten och dålig» och en liten atund dercfter kom Karin tillbaka och tackade mig ai oindeligen frin Herr Wilaon och bad mig hilla till godo denna penne, en ling klar penne, den aidra vaekraate, jag nigenain i alla mina lifadagar aett« Na har jag omlindat honom med emala rimaor af gald-papper, att han aer f&r chantil nt. Och han aknl-)e vara ai ohjelpaam aom Grefvinaaa aade! Ack, Herre God! hvad aomliga fa ra t i aig litet pi men-nlakohjertat i ailmlnhet. Vi haf.va no faaligt bridt-om till Jol, bide med Julklappar och för all den frammande, som di kommer, ty Grefvianana mor, Amiralskan, kommer hit, och siGrefvens bida ty-atrar, Grefvinnan O. med alla sina barn, och den , ogifta Fröken, och nlgra frimmaode herrar, aomjag ej har reda pä. Alla dessa komma till Julafton1, och sedan skall har bli stora calaser och bal, och Gud vet ej hvad. Du kan aldrig tro, hvad jag undrar på, hvad Herr Wilson skall fi till Julklapp. Alla andras vet jag så vål; men aldrig ett ord har jag hört om hvad han skall fi# Nej, god natt, min bista du! Jag ir nu bra söm* nig, ehuru jag nästan aldrig plir bil sömnig, nar jag talar med dig, min basta och enda vån. Ack, om jag vore så lycklig och hade alla dina knnskaper och talanger! Hvad jag nu skulle veta att vårde*t sådant; men, ack, ödet har aldrig varit min lott hir i verldén! Alltid din i döden tillgifna van.

Ulla S.

Sådant var Mamsell Ullas bref, och framdeles, om vi och låsaren få mycket god tid, skall man väl lemna en liten profbit af — "älskade A-gustas” — svulstiga avar» Nu återvänder man till aalonen på Lindajo:

En mulen, kulen Söndagseftermiddag, någon liten tid före Jul, var den alldeles tona. Skymningen var redan för handen, och en nästan förkolnad hrasa i den stora marmorspiseln var det enda, som npplyste det stora, vackra, men något , dystra rummet. Så såg det ut i salonen.

Herman hade aftonen ,förut med Lördagspo^sten emottagit Henriks litia b ref. Han hade hela natten bcgrondat del, fannit »anningen .deraf och forenlt »ig ati aöka bryta igen på något, gitt, ehoro det föreföll hooom omöjligt, ty — il kan man stundom »lelna i en form, att den gladaste, IWigaate menniska på en gång blir förvandlad 4 en bildstod, otillgänglig för allt, hvad henne, omgifver, eller anarare till en skendöd; ty man ter allt, k&iMier a Ut, men förmår icke hiffa den förtrollning, aom gjort en stum och till utseendet kinalnlö& Detta Sr ett förfirligt tillstånd, som vil riågot hvar erfarit, hågon gång under loppet af sin lefnad. Misstroende till sig sjelf, kränkt och sirad stolthet, eller inbildningen derom, år nistan alltid orsaken till en dylik domnad yttre menni-ske, aom dock kånner lifligare in någonsin inom •Ig. Man vet, ett man gör illa, fett man bi* sig

diMHtÅt; man set, att naan slutligen blir,----hrad

man Sndå alltid minst vill blifra, nåmligen löjlig, eeh indå förmår man icke trida nr det stela fo* dral, man ajelf slutit omkring sig, för att åter blif* va sig ajelf, — — sådan man verkligen ir.

Herman hade tinkt på allt detta, hittills lik-vii endaat helt oredigt; men, sedan han Ack Henriks b ref, låg det oritta i hans eget handlingssätt litet tydligare an förut för honom, och, i samma ögonblick man vickes — (så att man vaknar lik-

Stdndt-ParaUeler, //, 2.?il) på egna brister, tillslnter man ögat något for andras. ”Kanske är det spända förhållande, som

rader mellan mig och denna grefliga familj,----

dessa menniskor på detta 6tälle, — — kanske ir det — till någon del äfven mitt fel” — tänkte Herman och sökte genast att öfvervinna den mot-rilljа, han inom 6ig kände att gå ett enda steg dem till mötes. Till den ändan hade han denna samma Söndagsförmiddag för första gången antagit Capitain’s många gånger förnyade proposition, att efter slätad läsning af predikan göra en längre promenade. Samspråkande om diverse, hade de vandrat vida omkring, och, då de återvände, passerade de stallgården, der unga Baron Alarik red en ostyrig häst på cordon, och en dum stallpojke förde cordonen, emedan den råtta stallbe-tjeningen ännu icke var återkommen från kyrkan. Capitain’ och Herman stadnade och sågo på. Alarik småsvor — och förtretades på den damma pojken, bytte om, skulle låta honom rida och förde sjelf cordonen; men nn bar pojken sig för enfaldigt åt och gjorde i häpenheten alldeles motsatsen af hvad Alarik commenderade. Alarik var äfven halft uppbragt af förargelse, och äfven Hermans obetydliga tålamod frestades hårdt af pojkens dumhet och omöjlighet.

— Det är då fördömdt,-------sade Alarik—-att

de, som duga något och hafva nigot vett och fÖr-ståud uti sig, skola vara borta, ty nu borde hä« •ten ridas, just nu Sr det •& illa, att han ej ri-des, när han krånglat •& förb.

— Jag akall sitta upp — sade Herman, och med ett spr&ng var han pi hästen.

Detta beslut — var ögonblickets verk. Alarik drog litet pä deu lilla trotsiga öfverläppen och gaf till en förfärlig klatsch med chambri&ren; men, till bäde hans och Capitalo’s förvåning, satt Herman, som hade han varit fastvuxen vid den ystra hästen, och styrde honom ledigt och med van hand. Efter flera häftiga volter och vändningar genom volten, stadnade Herman slutligen, för att lita hästen n&got litet hemta sig.

— Har Herr*n ridit förr? — frågade Capitain’, — som icke läogre kunde styra sin nyfikenhet.

— Det var en fråga, Ijuflig och klar, — sade Alarik, gapskrattande. — Man skall vara en sådan krabbtaska som Capitain’ sjelf, för att inte se, att den, som tå sitter på en bäst, har suttit der förr med stor heder. För hvem har Herr Wilson lärt att rida? — frågade Alarik, vändande sig till Herman, 8om tagit utaf sin lilla mössa och torkade svetten ur pannan efter den häftiga ridten.

—- För Malmerfeldt — och äfven något litet för Bahr.

— Jag skulle snarare trott, att Herr’n lärt påFlyinge af Ehrengranath, ty så föreföll det mig —- annarkte Alarik.

Herman gjorde en nekande böjning p& huf-rudet, och ridten fortsattes å nyo en lång stond, till allas nöje, och till stor förundran för ett par de skönaste ögon, som kanske någonsin blickat tram bakom en cabinets-jalousie, för att se ert ung athletisk man med vighet, styrka, skicklig* het och behag styra en eldig hast.

Ack, du rörliga qvinnohjerta, som en gdng börjat slå, livad du kan sattas i for en undrans* vård fart af små, besynnerliga, outgrundliga ting? —- — Men mera derom framdeles! —— — — Ntt vandrade de trenne berrarne, efter slutad rid t, å* ter' upp till slottet, språkande gfadt och IHligt om hästar och ridning och dylikt. Herman vexlade flera ord med Alarik på denna — några hundrade alnar långa promenade, in förut på en tid af flera månader.

Men vid bordet, om middagen, var Hermati lika tyst, lika sluten och rodnade blott, utan att sjelf begripa, hvarföre, då Alarik berättade Gref-ven, hvflken skicklig ryttare Herr Wilson var. Äfven för Blenda talade Alsrik om det, och hon kunde heller ieke förstå sjelf, hvarföre hon högt rodnande svarade: — ’"Ja så!” — i stallet att, — — som hade varit henne vida likare, helt öppet algs: — ”Ja, det såg J8g från mitt cabinetsfenster.”På ma unen g ord bör man ligga stor vigt, —

— likaledes på qvinnans tystnad. Om man blott vísate, hvad qvinnan förtiger, aå k ån de man henne vida bittre, 3n af aüt hvad hon på hela da« gen såger.

Det var i skymningen af denna aamma Söndag, som Herman, — harmsen ofver att om middagen ej ha varit i stånd att komma nr den gamla förtrollningen, — tog aig mod och nedgick i 8alonen. Den var, aom man fornt sagt, — tom — och endast opplyat af en niatan förkolnad brasa. Hvar och en var hos sig, och Herman framgick till piano’t, aåg på det nigot litet, betraktade några mtisi-kalier, som der lågo, •& mycket den donkla skymningen det tillit, slog några latta accorder på piano’t; men, då detta, till lians stora glidje, icke lockade in någon meaniska, preludierade han med icke ringa färdighet och sjöng sedan med allt fullare och säkrare röst ñera sånger, hvaraf minnet var honom kärt sedan hans glada studeut* lif, hvilket varat hela sju åren.

Ingen tycktes höra hans sång, ingen kom it* minstone och störde den. Herman var förtjust. Han hade icke på aå långe accompagnerat ain sång med annat instrument in knippande på ain violin.

— Han lifvades allt mer och mer, och slutligen sjöng han en gammal sång, aom han i sin barndom iart af Sängar-Jan, när de vallade på berget.Det ena minnet aflöste det andra, hela hans barndom sväfvade skyndsamt och rosenfärgad förbi hans rika inbildning. Alla taflorna derutnr hade fått en magisk soldager, som gaf dem nya behag, och, — — — hänförd af ögonblicket, af sina minnen, som skarpt, men dock behagligt contrastera-de med hans praktfulla omgifning, sjöng han, nt-an att rått veta det sjelf, ett improviseradt — Ofta af tankar afbrntet lof till sin dal, — sin barndom — och till dessa sina minnen. Han kände ungefär det samma, som när en nordbo står förtjust p& La Brentas eller Arnos strand, eller på höjden af lsolabellas alla terrasser, eller Milanos döme---------och ändå tänker sig hemlan-

det med alla dess behag. Otydliga, drömlika — — framkommo Hermans ord, och deraf skulle en åhörare knappt kunnat urskilja mer än några namn, hvaribland Henriks ofta föreföll, och någon gång åfven hans systerR, lilla Gertruds, Imlken alltid qvarstod i Hermans minne som en liten ljusalf, ty han hade icke sett henne, sedan hon var litet barn, emedan hon var hos en slagting de få gånger, som Herman, i början af sin studentbana* varit nere i sin hembygd.

Slutligen uppvaknade Herman ur sina drömmar, sansade, hvar han var, och att han möjligtvis — kunde hafra åhörare, — — gick hastigt från piano’t, rörde litet i kolelden, kastade enblick il del stängda cabinettet och ilervinde skyndsamt upp pi sill rum.

1 samma ögonblick som dörren till salonen stängdes, inkom ifrin sitt cabinet, som stolle deriatiil, — — Grefvinuan Blenda. Sagta och tankfull framgick hon till piano*t9 satte sig der, men anslog icke en enda ton, utan,

efter en mycket ling tystnad, sade hon blott för sig sjelf: ”Gertrud s&ledes!” —

Kort derefter kom betjeningen in med lampor och ljus, och strax derpä intridde Alarik.

— Det var för va), att f& se någon dödlig varelse på denna förhårdadt länga och tråkiga Söndagen — sade Alarik, gäspande.

— Du är bra artig mot husets värdinna!—-svarade Blenda, skrattande.

— Ja, — do är, min Gud, inte för artig mot mig heller! — genmälte Alarik — Jag kan inte begripa, med hvad jag försyndat mig. Da vill knappt svara mig stundom, när jag talar till dig, och ännu mindre skämta och skratta, mun-

huggas och leka--------som förr. — Och hvarföre

allt detta?

Blenda besinnade sig litet.

— Förlåt mig, Alarik! — — Du har väckt mig på något, i hvilket du har rätt. Jag lofvar dig att icke vara aå mera. Allt, allt skall blifva somförr! Det är dumt att handla af dninvtia bevekcl-segrunder. Nej, må allt vara aom förr!

— Men sag mig, — bad Alarik — hud har varit orsaken till denna förindring hos dig? Att jag «¡ett den, aom känner dig så vil, allt sedon vår företa barndomstid, det var inte underligt; men till och med din inan, aom annars, — Ärad vare all blindhet hoi iktft min, — ej ser stort

längre in niaan,-------att han ifven märkt det

och trott dig vara ajuk, det ar ett bevis, att saken var tydlig och påtaglig.

— Ack, hvad du alltid talar utan misskund om Ludvig! —’sade Blenda med Iterhftilet skratt.

— Ja, — svarade Alarik— den% som aldrig tror sig behöfva, att man med houom har nndseeirde, eller med ett ord, — deny som alltid tror sig vajfa fullkomlig oeh ofelbar, den behöfver man minsann icke hafva misskund med.

— Ja, —- •& kan du siga-^- svarade Blenda allvarligt, men icke jag, och egentligen borde jag val icke höra det heller; men, stt sitta en barrfire för dina ord, vore vil lika fruktlöst, som att försöka dimma upp oceanen.

— Ja; men lika fritt och ogeneradt kunde du ifven fått siga din mening om vår ilskade Gref-ve, om du bara fordom lydt mitt enkla råd och gifvit honom en fÖrb. duglig korg i stallet för —sa

— — — dig sjelf-------sade Alarik, hälften på

skämt, hälften pi allvar.

— Ja, — avarade Blenda tankfullt och med långsam, svafvande ton,— det hade visst varit rätt väl.

— Nå, aå prisad vare den gode Guden, och alla hans små sötungar till änglar! — utropade Alarik och slog sina händer tillsammans — Det var då aldra första gången jag kunnat locka dig att medgifva denna mathematiska sanning, aom jag ville bevisa, hade jag ån aldrig hört talas om pappa Euklides.

— Ack, slipper jag alla dina bevis!avarade Blenda, skrattande —steg upp från ain plats, tog Alarik och valsade med honom, oaktadt — han i början var ganska gensträfvig och sade sig tusen gånger heldre villja prata än ualsa\ men snart lif-vadea han af valsens hvirflar, och under grufligt skratt, men ingen musik, valsades nu af alla krafter, ända tills dörren öppnades, och Icke allenast Grefven, utan äfven Captain’, Herr Wilson och Clas Ulrik inträdde.

— Bravo! Bravissimo! — ropade Grefven och klappade i händerna —Det gör Fru Blenda ganska god t att valsa litet, nu för tiden, när hon sitter och arbetar så flitigt, och vädret dessutom är så gement, att man hvarken kan gå, åka eller rida ut.

Blenda svarade intet. Hennes hjerta sammantrycktes vid tanken på 6in makes godhet ochsin egen otacksamhet,'som hon kallade hvarje litet dylikt skämt mellan henne och Alarik. Rodnad betäckte hennes kind,

och, för att dölja den, och för att dessutom dansa bort sina tankar af tusen olika sorter, tog hon lilla Gabriella och dan* sade om med henne, och sedan med Clas Ulrik, till bftda barnens lika stora fröjd, ehuru de voro de mest olika varelser i verlden, ty, då Gabriella framsväfvade som en liten elfva, luffade Clas Ulrik som en björn, med si tunga, klumpiga steg, att ljuskronan skalirade, och lamporna darrade och flämtade.

Nar gossen slutat sin dans, sprang han genast bort till Herman, för hvilken han länge sedan fattat en discipels vanliga kärlek till en god, fast allvarlig lärare, — och kastade sig tungt och ovigt på en stol bredvid honom, flåsande efter andan.

— Min Gud, hvad Clas Ulrik år iför en tung lons och likasom begåfvad med bly i händer och fotter!-----sade Herman halfhögt till gos-

sen. — Min patron skall få gymnastisera till våren, och det skall visst göra honom förträffligt godt.

Början af detta tal förtretade synbarligen Grefven; men, som han ändå fann sanningen deraf, och framför allt nyttan af gymnastiken, sade han ingenting, och det var redan ett ganska orätt sätt, ty I Hermans bestämda ton låg dock någonting,likasom — en viss fråga, som man likväl alltid anser sig skyldig göra, d& man har bfestyr oro andras barn.

Blenda led af detta.

— Ja, nog skulle litet gymnastik göra Claa Ulrik ratt godt — sade bon mildt och vind till sin make.

— Ja visst, jag har aldrig tinkt annat; — gen-mälte Grefven, hvilken alltid hade tänkt Jörut, allt hvad som sades och gjordes, som dngde — men, utom Alarik, — fortfor han snaft — si lftr inte här vara någon, som kan undervisa min son i några gymnastiska öfningar.

Alarik petade i lampan, hvilken brann dåligt, teg som en mur och låtsade icke höra alltsammans.

— Dertiii hade jag ämnat tillbjuda mig; — svarade Herman helt frimodigt — men vi hafva ingen gymnastik-ställning.

— Åh, den kan blifva färdig, förrän Herrn är till reds att gymnastisera, — svarade Grefven, litet torrt och något snurrigt.

— Dertill vore jag färdig nu i ögonblicket, om det gällde — genmälte Herman, småleende, utan att märka eller låtsa märka Grefvens lilla mulenhet, — för hvilken alla andra brukade bara — tiga.

Alarik skrattade i mjugg, Capitain' häpnade, Mamsell Ulla darrade, Blenda smålog, och Clas Ulrik började helt högljuddt be Herr Wilson hålla— Ja, när vi komma upp på vårt rum, skola vi taga en början; — sade Herman — men hår ar juat icke terrainen dertill.

Clas Ulrik blef enträgen, och Herman nekade be8tåmdt; men slutligen sade Grefven, som alltid blef otålig, når icke Clas Ulrik någorlunda fick sin ▼illja fram:

— Der ute i förmaket kunde ju en början ske?

Nu blef Clas Ulrik odrägligt envis och litet

pockande; men Herman sade, bestämdare äo förut:

— Nej, icke nu! — Tala ej om det vidare nu! Hör Clas Ulrik, hvad jag säger?

Grefven gick häftigt fram och tillbaka p& golfvet, med onda svängar och harskningar, ty det var oerhärdt% att någon, och helst en sädan som Herr Wilson, icke genast lydde hans minsta vink. Alarik skrattade i myugg, Capitain'häpnade, •ch Ulla darrade.

— Bästa Herr Wilson! — sade Blenda, med sitt ljufva leende, sin; oemotståndliga blick, och gick ett par steg emot honom,—Efter man sällan sett lilla Clas Ulrik visa en aå brinnande hoc för något, helst något, som värdet minsta mödossmt, så var så oändligen god och sväng honom ett par gånger rundt omkring der i förmaket! Det

skulle säkert göra honom en stor förnöjelse.Herman såg pi Blenda, onder allt det hon ta* lade, såg på henne till oeh med ett ögonblick, sedan hon slntat tala, gjorde sedan en böjning på hnfvudet, tog Clas Ulrik vid handen och gick till det af en ljuskrona svagt upplysta förmaket, sågande under vggen till sin discipel:

— Detta gör jag gerna, men blott för att Clas Ulriks Pappa och Mamma bedt mig derom; ty annars, eller en annan gång, kunde det aldrig binda, efter en sådan envishet af dig.

Gabriella följde Sjelfmanad med. En liten ängslig tystnad rådde. Grefven gick upp och ned på golfvet med allt snabbare och håftigare steg. Slutligen sade han, vindande sig till Blenda, dock endast balfliögt, meo fullt hörbart för alla dern, som voro i salonen:

— Del ir verkligen bra löjligt att bedja% — och bedja helt ödmjukt, der man blott behöfde befatia.

<— En kall ilning genomfor Blenda, som kapade en blick af fruktan ut åt förmaket, att Gref-vens ord kunnat höras dit. Alariks glada leende förvandlades till en föraktlig och ogillande sväng med hnfvudet. Capitain* häpnade, och Ulla darrade.

Men nu fann Blenda det vara hög tid att alldeles bortblanda Grefvens mauvais-humeur och gifva hans tankar en annan rigtning. Hon talade litet om väderleken; men Grefven svarade iutetderpå, utan, då Blenda tyckte honom likasom lyssna på Clas Ulriks fröjderop från förmaket, tog hon sig mod och yttrade:

— Hrad det skall göra lilla Clas Ulrik godtatt gymnastisera; hrad han bör rara tacksam, äfren för denna anderrisning, och hvad det är rart, att nnga lärda befatta sig med dylikt!

— Unga lärda! — svarade Grefren vresigt,jnen halfhögt — Det är verkligen en bra opassande titel åt en prest-gesäll, och, hrad tacksamhet an« belangar, så tycker jag den visar sig tillräckligt med mina 500 B:co, — för att jag kan slippa att tacka särskildt för någon — vanlig eller ovanlig — egenskap hos mina barns informator.

Det dugde icke; — tänkte Blenda, en annan sträng måste anslås, om man 6kall lyckas.

— Hör, hurn hjertligt glada barnen äro der ute! Det är för roligt, när de kunna få någon liten rörelse denna fula, instängda tiden, — sade Blenda, efter en liten pinsam tystnad.

— Ja, hrarföre går inte Herr Wilson ut och promenerar med Clas Ulrik, när vädret någon gång det tillåter? Dertill vore han väl ingalunda för god, och inte vore det för mycket begärdt heller. Jag ämnar säga till honom derom.

— Ett förfärligt onus! — tänkte Blenda — och å nyo måste hon fatta tag i ett nytt ämne.— Du skall val låta göra Claa Ulrik en gymnastik, bästa Ludvig? — frågade hon.

— Ja visst! Det ar naturligt! Derpå har jag länge sedan tänkt — avarade Grefven. Och der-på vände han sig till Capftain* och började be-akrifva och ordinera om en machin, hvilken, om den blifvit gjord efter Grefvena hufvod, mer hade kommit att likna en galge, eller en klockstapel, eller en köttbur, eller ett dufslag, än en gymnastik. Capitain’ hörde på med yttersta uppmärksamhet, och svarade ömsom: — ”Jaha!” — och ömsom: — ”Ja, bevars!” Alarik reste upp på kant det Aftonblad, som förut lig framför honom, och skrattade hjertligen bakom det. Blenda var oro* lig och illa till mods. Midi under detta kommer Gabriella, alldeles ursinnig af glädje, och ber henne för all del komma ut och se p* en aå rolig konst, som Herr Wilson visat dem. Derefter kom Claa Ulrik instormande med samma begäran. Blenda, hittills aldrig van att neka sig något oskyldigt nöje, tvekade dock litet, skyggt kastande en fjer-dedels blick bort åt Grefven och en dylik på A-larik; men, när hon s&g den förra fullt upptagen med upptimrandet af gymnastiken, sade hon:

— Kom, Alarik och Ulla, aå skola vi gå ut och se, liuru barnen roa sig!

Och, stödjande alg pä Alarik, gick hon ut i förmaket.— Söla fiferr Wilson! Bästa Herr Wilson! Ack, gör om det, för all del, gör om det för Mamma och Morbror Alarik och Ulla! — tiggde båda barnen.

— Det miste varit en förträfflig konst, som så kunnat locka till sig barnens hela beundran — anmärkte Blenda, småleende.

— Det var blott ett helt vanligt salto-mortale — svarade Herman, skrattande.

— Kan Herrn göra det, — så här på stillastående fot, utan 6prång? — frågade Alarik, något förundrad och litet tvifiande.

Som barnen allt jemt tiggde och bådo, gjorde Herman, vigt, ledigt och gentilt, ett salto-mor-tale, och, när han åter stod på fotterna, tänd e-raot Blenda och de andra, sade han leende och artigt till Alarik:

— Det kan jag! — — och hemtade först sedan något andan.

I denna småaktiga verld är det ofta det lilla, det ringa, — det alldeles obetydliga, som ibland gör en otrolig eiFect, då understundom det verkliga och stora alldeles förbises; och bland menni-skors företag kan det tara ett, söm oändligen kläder dem, anstår dem, förskönar dem, då ett annat, som i det hela har mångdubbelt värde, blir obemärkt och obeundradt.

Blenda och Alarik sågo på Inarandra, lika-som för ait tyst komma öfterens, alt den unga mannen, »om stod framför dem, var ytterst behaglig; ty båda voro de på sitt sått eonnaisseurer

i menuiskoväg,-------och Mamsell Ulla suckade

en fasligt djup suck, och barnen klappade hånder-ua af förtjusning och beundran.

Imellertid animerades nlgot hvar att leka med barnen och visa sin taleut i vighet och konstfärdighet. Alarik gjorde flera vackra gymnastiska öfningar, fast icke fullkomligt med Hermans vighet och atbletiska styrka. Blenda kunde, hvad ingen annan kunde, nämligen gå p& sjelfra tåspetsarna, dansande p& en fot — upptaga ett äpple, m. m. dylikt, och Ulla hade en stor färdighet att vrida tummen åt alla väderstreck och något litet fläkta med öronen.

Mycken munterhet och skratt rådde, och, som hela Grefvens mauvais-humeur egentligen kommit ntaf, att han tyckte det vara ledsamt på denna långa, mörka, k 11 Ina 'Söndagen, då det elaka väglaget hindrade alla besökande, som annars brukade komma i mängd, blef han snart god igen, bara han fick nigot, som occuperade honom, och, d& man theo-retiskt — tillräckligt planlagt gymnastik-ställningen, så kovnmo Sfven de båda andra lierrarnc ut, for att åse alla de equlllbristiska och gymnastiska öfningar, aom nu voro för en dager. Först når aouper'en var serverad slutade man, och aldrig ihela sin lefnad hade Blenda varit så akon, aå ze-phir-lätt och aå hjertljgt glad och upprymd aom denna afton. När de gingo till bordet öfver förstugan, sade äfven Alarik halfhögt, —- aom förde henne, eller på hvilken hon snarare aagdt stödde sig, uttröttad af aftonens mödor:

— Gadar, hvad du är aöt och vacker i afton!

— Tycker du! — — Det var roligt, — avarade

Blenda barnsligt; men hon märkte icke tvänne svarta ögonbryn, aom bistert drogo sig tillsamman, och lågan från tvänne mörka ögon; som med den häftigaste ovillja betraktade henne. Herman hade hört utropet och svaret.--------Han, som

hela denna afton varit ovanligt munter och glad, sade nu intet under hela afton-måltiden, åt intet och bockade sig strax efter souper’ens slut.

— Jag tror rigtigt, han ångrar, när han ibland Hr en bra hygglig pojke, — aade Alarik till Blenda, sedan Herman gått.

— Gnd vet, — svarade Blenda tankfullt, och, föregifvande eller verkligt kännande trötthet, tog hon äfven snart god natt.

Uppkommen på sitt rum, gick Herman häftigt fram och åter, medan Clas Ulrik klädde ntaf sig, lade sig och somnade, hvilket allt icke upptog tio minuter. Sedan gick han bort till fen-stret och drog äfven med stor häftighet upp gardinen och fäste sin mörka blick på det redaahelt Hart upplysta cabinettet, i hvilket en, —om icke tvanne — skuggor syntes. Hans hjerta slog våldsamt. Han trodde det vara af dygdens harm! —-Da harliga Skaparens masterverk, — tänkte han, och fäste blicken på cabinettets skuggbild, hvarföre skall du se ut som en ängel, men

troll-

gen vara-------— — — — kanske en fallen så-

dan! — — — En trolös maka! Kan man tänka

sig nigot vederstyggligare! Skrattande bryter da den heligaste ed, som qvinnan någonsin gaf. Skämtande skrifver du blygd och vanära på din egen — till utseendet så rena panna, och lekando bryter du de heligaste band, för att tillknyta de skändligaste af alla. — Irrbloss, jag föraktar dig!

Så tänkte Herman, eller åtminstone så ville, så befallde han sig att tänka« Att hon var en Grefvinna, att hon var olik alla de qvinnor, han hittills sett, — allt detta hade han redan förlåtit

henne; — — — men, att hon —-----------------------

— Nej, det fanns en oförsonlig sträng hos Herman, som gjorde, att detta r—---------detta kunde

han ej förlåta, — aldrig förlåta.

Fru Lenngren sade en gång om Magister Mal; ”Han allt att reda ut förstår,

''Förutom blott-------sitt eget hår

-----och detta kunde med.liten ändring sägas

om Herman, ty hau hade vant sig att studera allt, forska i allt, —_— — sitt eget bjerta undantaget.Hade han blott gjort detta litet bittre, •& § kulte han iätt funnit, att den harmy Blenda« förmenta otro mot aln make hos honom väckte, var indi \ida större, än hvad en medmenniskas fel och brister hsfva rätt att uppjaga i ett christligt bröst.

Midt under detta utbrott af ovtllja i sina tankar mot Blenda, betraktade han med en uppmärksamhet utan like cabinettets fetister oeh hvarje rörelse hos dess skuggbild. En ovillkorHg önskan, ifrigare, lifligare. än någonsin, framsmÖg sig, att ett ögonblick, blott ett enda ögonblick, — — fl kasta en förstulen blick in i denna helgedom.

— Oeh dit smyger — — — nej, uppenbart går han oupphörligt! — — Jag hatar oeh föraktar henne! — sade han för aig sjelf till mörka natten, slog häftigt ned gardinen och kastade sig pl sio

Medan Herman slumrar och mi hända drömmer om helt annat än hat och förakt, — -^skulle det kanske icke vara ur vågen att se efter, om denna Blenda verkligen ir så föraktlig, så o-

re kanske äfven redan bedömt henne. Men akten eder! Kasten icke för hastigt sten på henne! Herman gjorde det, och Herman kom äfven att bittert ångra det.

bädd.

förlåtlig, så tadelvärd, som han och mången läsa-Blenda var enda dottern afen högre militalre, tom Je na na de en obetydlig förmögenhet efter a t g och dog i hennea aldraspidaste barndom. Eiikan, tillgodniijutande en af dessa otora pensioner, som sjö-officerares efterlemnade enkor och barn fordom fingo, flyttade d& med sin lilla dotter till Stockholm, der hon var född och opp född samt hade hela sin aliigt, allt personer af rikets störsts fa-in il jer, likasom hon sjelf, fast många af dem, liko med Iven ne, saknade rikedom och stora egodelar. Amiralskan ***, Blendaa moder* bo de en enda syster, åfven gift i Stockholm, och na skaffade sig enkan en liten vacker och trefiig våning, helt ni-*ra sin svågers och systers boning. De båda familjerna lefde således dagligen och stnndligen I «törsta och intimaste förbindelse, och den lilla Blenda nppvexte i full vana och öfvertygelae att anse sina coasiner, Alarik och Rosa, som egna syskon. De trenne barnen voro fifven långt enigare och mer införlifvade fin syskon. Den lilla omständigheten, att de dock icke bebodde samma hu«, att aldrig frågan om mitt och ditt knnde uppstå, och den förtjusningen, soro, för livar gång de trfiffades, alltid blef ny, dessa am& afsked, — — detta återseende, — — allt detta bidrog att göra deras förhållande vida innerligare, fin det ofta år hfindeisen mellan syskon.

Jemnåriga voro de Ifven så mycket som roöj-ligt, ty Alarik var blott ett ftr äldre än Rosa och Blenda# Om det kunde finnas några grader i de-ras barnsliga tillgifvenhet, så var den troligen högst, som r&dde imellan Alarik

och Bienda. £-* huru ytterst lifliga och häftiga båda, voro de dock aldrig oense, ntan, uppstod någonsin en liten tvist, — så var det med den lilla trygga, torr-roliga och litet mer egensinniga Rosa. Hade hoo en motståndare, så fick hon genast en till, ty det var oerhördt, att Blenda och Alarik tänkte olika eller voro oense; men, kom ett fjerde barn dertill, d& gick Rosa genast på de sinas sida emot främlin*» gen. Aldrig knnde man hafva roligare än dessa barn. Deras föräldrar voro väl icke rika, men saknade dock icke tillgångar att gifva sina barn den bästa möjliga oppfostran, och för resten alla de nöjen och tidsfördrif, som barn af deras caste pläga få.

Amiralskan *** var en af dessa menniskor, som verlden kalla ”för söta, för hyggliga, för ai-mabla”, och det just för det de oftast äro allt

detta,----------och,--------det som fattas dem, för

att vara ännu mycket mera, —— ”det märker ingen”. Man visste, att hon lefde indraget, och att hennes tillgångar jast icke tilläto henne annat; men man täflade om att se heune hos sig, kalla henne sin vän och avouera så väl slägtskap som bekantskap med henne, och hos mänga voro rela-tioner med henne ett af deras skrytämnen af första graden. Och allt detta, emedan hon var en charmant menniska, med den aldrabästa ton, den finaste takt, den mest comfortabla tournure, och för resten fullkomligt införlifvad med alla de högre — — eller rättare sagdt med den högre sällskapskrets i hufvudstaden, der man alltid såg henne, men aldrig hvarken tagande eller fående en underordnad plats. Hvar helst hon ver, så bemärktes, söktes och uppsöktes hon.

Amiralskan var verkligen till en stor del hvad hon syntes vars, ty hon var en god, en qvick, och en i alla afseenden älskvärd person; men hon hade för allt detta goda mer att tacka sin natur, sin uppfostran, sina vanor, sin smak-------än si-

na fasta grundsatser, ty hon var af dessa ljumma,' passiensfria varelser, som se tingen nästan sådana som de äro, som aldrig förbländas, aldrig uppstämmas högre, eller nedstämmas lägre, än vanligt, och som således äfven alltid handla klokt, raisonneradt, beräknadt och ändamålsenligt, utan att derföre göra v&ld på en enda känsla, strida mot en enda nyck eller phantasi. Och med allt detta var hon dock icke systematisk eller behäftad med en synlig calculérande phlegma, — utan hon var lugn, glad, fri och ledig, och, för att med ett ord beteckna, hvad hon var aldrameat, — så säger man blott: ”Hon var angenäm” — och för andraär detta hnfvudsaken. Man betraktade henne all-mint som ett mönster af mödrar, dels emedan nian *åg, att detta kall »ar hvad tion dook aatte framför alla sälUkapslifvets fordringar, dels emedan hen« nes bemödanden boro en s& härlig frukt, ty allt ifrån den 1 illa Bletidas spädaste år ansågs hon ©fver allt som det aidrasötaste och älskvärdaste barn, ock längre fram som den skenaste och behagligaste t>nga flicka, man kunde se. Och hon måtte göra hvad som helst, kon hade en gång fått tonen s& fullkomligt för »ig, ook man ville icke se några fel hos henne. ”Bonftrfor sötl Hon ié för älskvärd och väl uppfostrad}” — — Se, det rar de utrop, som blotta tanken pt henne, blotta åsynen af henne, genast väckte hos alla, utom hos afun.de«, och denna måste Uga, eller säga så med, •eh med smarta tillstå för sig sjeif, att d$t var svårt, om ej omöjligt, att sedan f& fram delta kära men, efter hvilket si mycket ondt kan komma tullfritt. Yr, g4ad ooli lekfull, ett verkligt barnan sinne, i fylliga och sköna former, kom Blenda vid sjutton år redan ut i verlden, eller, som man sä-ger, gjorcle sin debut med en ”första vinter”. — Hon emottogs med förtjusning, hvart hon kom; men, »om modern kände verlden så väl och såg så klart, äfven i sin egen sak, visste hon förut, att det skulle så ske, blef derföre hvarken förblandad eller dårad af denna framgång, utan gjordetvirtom allt, för att den på intet aitt skalle af-taga, ntan tvårtom stiga; och detta allt gjorde hon inetinctmessigt, utan att egentligen göra sig reda d erfor.

Blenda hade fött lira allt, hrad till det mest bildade fruntimmers uppfostran kan höra, och fitt lira det ordentligt och nistan grundligt, ty annars visste den sluga och skarpsynta Amiralsksn ett det nu mer blott vore en fernissa, som vid iSttatle anstöt kunde falla utaf, för att dft vina en r& och tom okunnighet. Hon hade gjort Blenda god och eftergifven, ty annars visste hon att hennes dotter, ifven utrustad med alla andra för-tjenster, dock icke skulleblifvit omtyckt. Hon hade lagt sin yttersta vinning om, att Blenda skulle bi-beh&lla sitt fria, naturliga, barnsliga, otvungna sitt, ty annars visste hon för vil att Blendas fram-giag kunde blifva ganska oviss och tvifvelaktig. Hon bemödade sig att gifva Blenda den rätta% goda smaken, och bon visste ganska vil, att enkelhet,

simpelhet — och natur i allt —* Iro de grundvalar, på hvilka den båst hvilar. Med ettord,— — hon vann verkligen ett godt Indamål, ,med goda medel, eliuru bevekelsegrunderna till hennes handlingar icke voro så fullkomligt gods, som man skulle önskat det, utan att derföre vara det minsta hrad man kunde kalla onds. Allt var bygdt

Stånds-Par allehr% ll% S.p& den nytta, Blenda deraf kunde draga i lifvet

---------i verlden -1— — bland menniskorna; det

var ett nätt och val uppfördt sommarhus, med allt hvad man for den tiden kunde önska sig; men, att det skulle knnna bestå — — i vinter och eno, mot stormar och skyfall, — — — derpå var icke tänkt, — — ty ett saknades, och olyckligtvis var det just det vlgtigaste: •— — — varm och innerlig kärlek till Gud.

När Blenda kom ut i verlden, saknade hon der till en början sin kära Alarik, ¿medan han, som gosse, nu började blifva efter och måste ännu dröja, ett &r, eller tills han med heder tagit sin officers-e*amen. Men i den enskilda familjekretsen fann hon honom alltid åter och hade, nu som forr, sitt fulla oinskränkta förtroende till honom. Det var väl just icke kärlek, som hon för honom kände; men det var dock en kän*la, som fyllde hennes unga, oskyldiga lijerta och hindrade det att ila mot andra föremål, luilka i mängd rullade sig för den unga, blomstrande, öfver allt firade flickans fotter. Men mot dessa log hon blott, dansade med dem, pratade med dem, skrattade med dem, men glömde dem, så fort hon kom hem tiH sin goda, alltid glada, alltid hjertliga Alarik.

Bland den kloka moderns omtankar var if-wn den, att från deras aldra första barndom hindra dessa dumma lekar, detta meningslösa jollerDm få»tmé och fastman, gom te dan alltid kominer så förtretligt och onödigt, än i ▼ågen, in son» ett hinder, än som en ledande orsak, men äällan el« ler aldrig till egentligt gagn. Alarik och Blenda hade sUedes vida mer vant sig att anse hvarandra som broder och syster, ån någonsin fästa sias tankar vid ett annat förhållande. Tvärtom: Alarik brydde no Blenda, ån förden ena, an för den andra af hennes tillbedjare, utan att det juat .mycket sved i hans hjerta, hvilket vät äfven till någan del kom deraf, att Blenda var liknöjd för dem alla, och Bianda, å vin sida, såg Alarik ntan oro — — prata och skämta med andra tinga flickor, i deras närmare aållskapskret*. Sådant var de unga cousinernaa förhållande, när Alarik ändt-llgen blef officer; men, — o, sorg och smärta! — — vid ett cavallerieregimente, långt nog från Stockholm, fin liten kort tid på våren fick han deltaga i alla det högre sätlskapslifvets nöjen, och denna tid var otvifvélsktigt den gladaste och lyckligaste, Blenda haft; ty, att äfven ote bland frlm-lingar se sin älskade vän, honom, aom visste allt

hvad hon tänkte, allt livad hon menade, —----------

det var en råga p& all glädje. Men no kom af-•kedsstondea: iiu måste Alarik resa ned till regi-mentet, för att dröja hela sommaren der! — —— Be voro oräkneliga de tärar, som då gjötos, de löf-ten att akrifva, att tanka på, — att icke glömma hvarandra, som di gjordes.

En grnflig tomhet ridde efter Alariks afreaa i de bida faraiyerne, och nn slöto sig Rosa och Blenda, om möjligt, indi nirfnare intill hvaran* -dra, och, om Blendas oförställda saknad och smarta voro andi lifligare an systerns, tillskrefs det den vida större liflighet och rörlighet, som fanns i hela Blendas lynne och väsende.

De bida familjerne hade redan ett par ir, öfver sommaren tillsammans, hyrt hus och träd* gårdar pi en egendom, ett par mil frin Stock* holm. Dit utflyttade de nn och lefde der ett sort fortsatt Stockholms-Iif, mer an ett landtligt dylikt. Oupphörliga, glada, lekande, skämtande, men hjert-liga bref frin Alarik mnntrade de bida familjerna beständigt, och allt, hvad som passerade, roligt eller ledsamt, och tusen npptig, som aldrig livarken händt eller kunde handa, skrefvos till Alarik, och, som Blenda hade en ovanlig förmiga att skrifva fort och ledigt och således åfven skref gerna, uppdrogs hon alltid, ej allenast att besvara sina egna, utan äfveni ofta de andras bref. Deraf införlifvades innu mer dessa tvanne unga varelser, som till allt utseende voro si fullkomligt likstämda, fttminsoue inan, di hos bida hvar-je lidelse anno slumrade, ty,---------sig sjelf ni-

stan ovetande, af hölls dock Alarik ganska mycketfria de ohyggli^aite af sin liders ntsvlfningar, just genom sin tillgifvenhet for Blenda.

Men nn kom hösten, man packade fn och styrde å nyo kosan till stengatan. Äfven Alarik vin-tades opp. Han hade en stor del af sommaren, efter mötenas slut, bott hos en sin fars vin, en medelålders rik enkliog, med ett stort, fortråffligt hos, der en syster no gjorde les honncurs som vårdinna. I detta hus hade Alarik fttnjntit mycken godhet, haft sina hastar der och filt lefvat, som hsn behagat nlatan, ty, hvart han kom, blef han alltid en stor favorit. 1 sina bref hade han ofta talat med förtjusning om sjelfva stillet och med tacksamhet om dess invånare. Vården i hnset, för långe sedan ur all tjenst, titulerad Hofmarskalk, Commendeur af Vasa-Orden, mycket rik och Mka andryg, — var ingen annan åit v&r viikånda Grefve. Han frågade alltid mycket om Alariks syster, samt om alla andra unga, gem* tila flickor i hufvndstaden, och, når Alariks tid kom att dit återvånda, tillbjöds han af Grefycn att vara honom följaktig, ty Ifven han åmnadc sig till Stockholm, fullt besluten att der söka sig en maka, för att ånyo få sitt stora husIcomplett ordning, ty nu började han ledsna vid sin ålskade syster Reginas vårdinne- och regentskap.

En out8åglig glldje rådde bland de tre noga eousiiierna, når Alarik itervånde. Blendas bjertaslog högt, men blott af ren, oblandad glädje. A-lariks åter slog väl knappast högre, men dock o-roligare, och han blef nn oskiljaktig från Blenda.

Att Grefven infördes i de båda familjerna* intima-ate krets, faller af sig sjelft. Alarik skämtade ofta med Rosa, och beskref det härliga och ställiga Lindsjö, och lade sig ut öfver, horn förträff- v ligt väl det skulle kläda henne att vara värdinna

der — etc.----------Men aldrig föll det honom in

8tt vända dylika tal till Blenda. Imellertid måste Alarik, för n&gon tjenst-angelagenhet, göra en resa på fjorton dagar till en af provinserna, och man döme om hans förundran, hana häpnad — — — och, vi måste tillstå det,----------------

hans grufliga barm, då han vid ain återkomst fann Blenda — — — éclat forlofvad med Grefve X.

Blenda blef storögd och förvånad, öfver, att Alarik kunde möta henne med förebråelser och ogillande, då hon så ofta hört honom önska detta parti för sin syster.

— Det var helt annat! — sade Alarik med blödande hjerta, ocb nu förת kom han ihog alla sina lättsinnigt framkastade ord till systern, med hvilka han dock aldrig hjaft egentlig mening, fast det kunde låta si, ty han kände Grefven, visserligen som en hederlig och beskedlig menniska, i dessa tväune egenskapers dagliga bemärkelse, men äfven som ev af dessa envisa, ensidiga, odrägligaocli despotiska hus-tyranner, som se kort, tanka knappt, och hvilkas alla själsförmögenheter inskränka sig till en blind villja,, som alla måste lyda. Af allt detta framskymtade nästan intet i saloner-na, der Grefven nu visade sig, och nu först ångrade Alarik, att icke ha framställt Grefven, sådan som han verkligen var, utan ofta öfverskuggat hans fel och ridiculer, af verklig tacksamhet och hjer-tats godhet, och nu först kände Alarik, litad han knappt vetat förut, — — — — att han älskade Blenda helt olika emot sin syster och hela den öfriga verlden.

Men just Blenda, i sitt hjertas oskuld, var dm, som tröstade honom.

— Gråt icke, min söta, snälla, goda Alarik!

sade hon och torkade tårarna ur ynglingens öga. — Gråt icke! Du gor mig förtviflad! Jag vet, sti jag borde rådfrågat dig, inan jag log ett sådant steg; men man gaf mig jn hvarkcn tid eller sans till någon ting; och, — — — omdutrormigj

eller ej,-------— en af de största bevekelsegrun-

derna, som man både brukade, och som bevekte mig att finna mig uti allt detta, var hoppet att icke behöfva skiljas från dig åtminstone. Dukan val förstå, att jag i början tyckte, det vargrufli-gen ledsamt oeh motbjudande att gifta mig med en gammal man och lemna Stockholm med allt, hvad som der blifvit mig så kärt och dyrbart, och attj«g gerna velat slippa det; men då talade alla om, huru orätt detta var af mig, hur’ glad jag skulle göra Mamma, — Tan te, Oncle, Rosa ocli dig, hur’ lycklig jag skulle blifva, och. hur' jag skulle få allt livad jag kunde

önska mig, och deriblaud stod alltid främst utsigten, att alltid f& vara tillsammans med dig, ty Grefve X. vill just, att du alltid har ditt hem hos honom. Och, d& jag grät öfver att skiljas från Mamma, Rosa och alla miua andra vänner, så svarade man ulltid, till och med Grefven sjelf: "Ni har ju ändå Alarik, eder kära, goda cousin."

Besynnerligt nog! — — Detta tröstade verkligen Alarik. Han var nog klok att finna, — — att han sjelf, nyss vorden under-lieutenant, och man någon förmögenhet, samt alldeles jemuårig med Blenda, aldrig kuiide blifva ett parti för henne, och, om hon skulle gifta sig med en annan, så kunde Grefve X. på sätt och vis vara den enda, som icke alldeles skiljde honom från henne, och således att föredraga framför alla andra.

Ögonblick funnos vål ännu, då han, dårad af aiit egen passion eller ock förutseende, att Blenda icke skulle blifva lycklig, bad henne göra om alltsammans, kosta livad det ville; men, mer sansad, teg han stilla, och, som han såg Biendas eget hjer-ta alldeles lugnt, såg henue vara honom sjelf mer varmt tillgifven än någonsin, vaknade ingen egent-lig svartsjuka. Hade Grefven varit ung, llskvlrd och ålskad, så hade Alarik troligen rasat. Nn rar han ingendera, och nn förlikade alg Alarik ai sm&ningom med idéen att ae Blenda tillhora en annan, då hon indå nåstaa aldrig knnnat komma att tillhöra honom; och hoppet, att få följa henne, bo under samma tak med henne och, — — som han nn i sin blinda ungdomsyra trodde, aldrig skiljas från henne, — — — gjorde detta drägligt.

Mången kan vi-l nndra, att deu unga, sköna glada, yra Blinda så snart lit öfvertala sig att blifva den medelåldriga, icke just obehagliga, men föga behagliga, Grefvens maka. Men den, lomsi undrar, den har icke sett alla de nåt, alla de be-vekelsegrunder, som liggas omkring en ung, oerfaren flicka, for att få henne att gå in på Sldre och så kallade — klokare menniskors idéer; de hafva icke hört alla de skenfagra löften, som gif-vas henne, icke skådat alla de luftslott, som uppresas för hennes inbildning, — — alla de lockelser, med ett ord, som föråldrar tro sig hafva ritt att begagna, nir de verkligen sjelfva Iro öfverfygade, att de dermed befrämja sitt barns vål. Lågger man nd hårtill, det förnåmsta af allt: — ett fritt hjerta, der en annan bild icke redan spökar och motverkar alla de snaror, som låggas för den unga ojerfarna, — — — si bör man slutligen icke för-undra sig,------— att radan under Julen firades

Grefvens och Blendas bröllop.

En af moderns mest öfvertygande och bevekande skäl hade varit följande ord, som Blenda, icke nu först, utan allt ifrån sin barndom hört: "Jag var icke det ringaste förälskad i diu fader, . när jag gifte mig med honom. Det vaf helt och hållet ett — parti de corwenance et de raisonne-ment% och ingen dödlig kunde ha varit lyckligare i sitt äktenskap, än jag det var!"

Hon hade varit gift två ,år och några månader!!!

Blenda hade således alltid hört sin moder med yttersta ömhet och tillgifvenhet tala om sin förlorade make, såsom man alttid brukar tala om goda och beskedliga döda, och hon trodde, att hennes mors äktenskap var det atöfsta beuset för . sanningen af den satsen: att .olika år, samt till-gifvenhet, endast byggd på aktning och vänskap, var just hvad man borde helst önska sig. Visst var det en röst i botten af hjertat, som högt och ofta ropat mj; men, som den ick$ talade för någon viss, ulan var blott ett formlöst ljud, — så nedtystades den snart af alta de andra verkliga röster och tungor, som talat till Grefvens förde,L Blenda fick ett kärt löfte, att icke förr än till våren anträda sin resa till Lindsjö, utan, omgifven af hela rikedomens glans, fick hon un som ungft»

Frn hela Tintero iilfvi omkring, från no je tUI nöje, från förströelser af en aort lili dylika af en helt annan. Detta berusade Blenda, och. hon tyckte nig ibland rara verkligt lycklig. Hennes giftermål var anno för fSrakt, att någon orm sknlle vågat ena tänka på att leta sig in i hennes glada paradis. Det fanns vål må banda några af hennes ford-na tillbedjare, som tankte något ditåt; men de hoppades p& en tillkommande linter och höllo sig imellertid stilla och på vederbörligt afstånd. Dessutom fanns ja alltid en stötesten: — Alarik vek mindre in n&gonsrn från sin convine, och, som Blendas moder med så fullkomligt gilltiga akil, — — just emedan de voro sanningens och öfvertygel-«ens, — försikrat och tryggat' Grefven, att icke en gnista kirlek fauns i hennes dotters systerliga tillgifvenhet för sin unga cousin, lemnade Grefven henne fullkomligt tryggt i Alarik* hinder; och det .var ritt val, ty må hauda hade ett tvång, ett förbild, ett bevakande öga--------just vaekt den gni-

sta, söm inno Ingnt ocb stilla låg forqiifd. Motgångar och hinder aro oftast det — stål och flinta, som littast förmå framlocka karlekens eld. No slumrade den anno helt och hållet hos Blenda och döfvadca ofia ho» Alarik, just genom den om-»tindigheten, att han hade ett beständigt, ett fullkomligt broderligt tilltride till sin sköna cousioe.

Grefve X., åtföljd af sin unga maka och helaien ilagt, reste —* när våren kom — ned till sin stora egendom, det ståtliga Lindsjö, l&vars inre Fröken Regina under tiden, och enligt Gref-vens föreskrifter fr&n Stockholm, satt i aldra bistå möjliga skick. Hela det stora huset hade undergått en fullkomlig förvandling. Öfver allt —

— ny-tapetseradt — ny-menbleradt, och allt detta rikt, modernt, och, — — som anordningarne ofta indirect emanerade från Amiralskan, — — ytterst smakfullt.

Na börjades ett lif, som var fullkomligt nytt och främmande, och som således, utom alla andra innu storre,— afven hade alla nyhetens behag —

— — för Blenda och hennes unga cousiner. Man satt nu icke i hyrda rum på en malmgård, för att draga frisk luft, ekonomisera och kunna saga sig hafva bott pa landet öfver sommaren, utan nu var man verkligen der och roade sig på alla upptänkliga sätt, utan all tanka på att spara och hus* hålla. Man hade hästar, éqnipager, båtar, bii'-lard, grannar, samt kommande och forande och långväga främlingar. Man hade allt hvad man kunde önska sig, och den sommaren var sedan kind i hela slägteiis annaler som den roligaste tid, någon kunde minnas» Visst var väl Fröken Regina, med sina tretiotre på nacken och dubbelt så många löjliga pretentioner, en liten stötesten ibland; men så tjenade hon afven ofta tillett litet mkl för de trenne unga akrattsjoka cou-•inernas tysta och omirkbara förnöjelse. Äfveii den klumpiga Clas Ulrik med sin envisa Mamsell, som 8kolle valla honom öfver allt och lira lio-nom lisa och skrifva och tala Fransyska, voro visst icke nigot roligt följe; men si besvirade sig heller just icke Blenda sirdeles dermed, utan, sedan hon en stund om dagen i fullt skratt och skimt lekt med — ”sin herr son'*, — skickade hon honom ut till hans Mamsell och glömde sedan, att han nigonsin fanns, utom nir nigot ritt de-iicat vankades att äta eller dricka, ty di hade hon alltid den glupska pojken i minnet, och mera fordrade icke heller hennes innu helt förtjusta man.

Till vintern återvände man & nyo till Stockholm, och början var för Blenda högst brillant; men sedan komrao omständigheter, som gjorde, att hon mindre förmidde vara ute, och, nir hon i A-pril med sin man återvände till landet, åt följdes hon blott af sin moder, hvilken af den lilla Gabriella redan helsadcs som mormoder vid Pingsttiden.

Alarik kände en oförklarligt bitter känsla, när han, efter fulliudadt möte, återkom Ull Lindsjö, och Blenda satt med sin lilla dotter pi armen. Det var alltid ! återseendets och afskedets stund, som han tidigast kände, att hans hjcrtaslog hir-dare for Blenda 3n for någon annan qvinna i verl-den, slog varmare in del borde, an hana lugn och lycka del tillät. Man — — — han vande •ig snart åter att endast vänskapligt umgås med henne, han vande sig vid allt, utom vid Blenda* make, som för hvar dag, hyar stund bief honom allt mer och mer motbjudande.

Man har med Rit icke sagt myckel om denna Blendas make. Del är ett ängsligt, otacksamt vä rf, att heskrifva dessa ljumma, oberäkneliga, hvardagsmenniskor, som den ena stunden äro nd-got) vare sig godt eller ondt, den andra åter alldeles ingenting, och hwtkas alla tankar, meningar och foretag bero på slumpen, väder, vind och omständigheter.

Är nu en sådan menni«ka tillika i det lyckliga förhållande i lifvet, alt han har stora egodelar och kan befalla ofver en mängd menniskor, och sjelf befailes af ingen, så blir han snart, den nyckfullaste despot, fast han sjelf tror sig vara en ängel af godhet och eftergifvenhet. Han är för blind, att någonsin märka någon öfvergång eller förändring hos sig sjcif, och på det sättet är han sig oupphörligt olik, har oupphörligt nya frat-»er och idéer, efter hvilka hans omgifning m&ste böja och rätta sig, om de villja hafva något lugn,någon fred och ro. Detta hade varit ganska lått för Blenda, och hade hittills Icke kostat henne ringaste möda; men småningom började aftenlede* hon märka, att man måste nyttja all den lilla fintlighet, som ar hrar och en beskärd, för att göra sitt lif så drägligt som möjligt* Si länge delta nn lyckades, kunde man änna säga, att Bleu-das lif hittills icke rarit annat än en blid vårmorgon, utan stormar, utan störtskurar, utan en brinnande sol eller en skarp, kall nordanvind. Den var lugn och klar, och d^e

små moln, som uppsto-do, skingrades snart.

Det var icke alldeles fullkomligt så med Alarik. Han var väl lika yr och glad som Blenda, och •om fordomdags; men han kunde icke lida hennes make, och han var dock tvungen att lefva under samma tak med honom och att som oftast pliera för hans dumma meningslösa ideer, om han tille fortfara att vistas hos sitt hjertas dyrbaraste %än. Men ibland var detta tvång, denna Grefvens o-drägliga inbilskhet och egenkärlek honom alldeles olidlig, och, märkte han någon enda gång, att den något litet plågade Blenda, så var han nog barnslig ännu, nog lättsinnig, nog obetäuksam och litet beräknande följderna deraf, att han understundom påminde Blenda, huru han hade af-rådt henne, och hura han redan då insåg, att aldrig Blendas lycka skulle ligga i denna omakaförening* Mer af ledsnad och harm, mer af god instinct, — in just af fasta grundsatser och föresatser, ryckte Blenda då litet på axlarna, bad Alarik inte tala si, bad att slippa höra det och sprang sjungande och skrattande sin vag, just för *tt bevisa Alarik, att han hade oratt, och att hon rar ganska tycktig % ty, som hon just ingalunda varit tvingad att gifta sig, ville hon för ingen del, att Alarik eller någon skalle tro, bon ångrade sig, eller att hon varit dum och kortsynt. Haruti låg visst en hög grad af baruslighet och oförstånd, men egentligen icke något ondt. Men, ack, det finns så mycket på denna jorden, som hvarken ir godt eller ondt, men som katt blifva bida delar-ne, allt som vindarne komma från olika håll och blåsa derpåi

Så har, utan särdeles många oravexlingar, hade några år framflutit. — Ett besök hai\e Blenda under den tiden gjort hos sin moder f Stockholm; men vid lifvet i bufvudstaden hade Gref-ven alldeles ledsnat, lian var der alldeles för obemärkt, för litet räknad och fann sig vida bättre af sitt makliga, hälft furstliga fandtlrf, der han var högsta hönset i korgen, hans villja en lag, och hana mening ett orakel.

Af åtskilliga handcher hade Amiralskan ickepl ett Sr varit nere hot sin dotter eller ens sett henne, men hade nn loffat att komma till henne öfver Julen samt äfven passera en liten tid der-efter på Lindsjö. Grefven hade ftfven funnit för godt göra flamma proposition till sin kära syster Regina samt för resten — per posto — öfverta-lat sin gifta, äldsta syster, som Blenda, af fler-faldiga orsaker hindrad, ännu icke gjort bekantskap med, att komma fr&n den afligsna landsort, hon bebodde, för att flfvenledes, med sina barn, göra en dylik vistelse hos sin enda broder, —• Grefven på Lindsjö.

Blenda och Alarik hadc allt några gånger I största tysthet skrattat litet, och undrat litet, — öfver alla dessa olika planeter, som Grefven ville samla till ett system, hvars sol han i alla hån-delser dock alltid tinkte att sjelf förblifva.

— Men det Sr mig detsamma, — sade Alarik, skämtande. De må komma, alla dessa stjernor. — — Du år Venus, och jag år din måne, och der-med år jag nöjd; de andra må blifva så fiendtligt sinnade de beh)iga mot hvaraudra, dess roligare blir det kanske att åse.

Sådan var ställningen, når Herman gjorde sitt intrade i det grefliga huset, oeh nu skulle man gerna villja veta, om äfvenväl läsaren kan kännaförakt för denn* unga, lättsinniga, hittills bekjm-merslöea tamt ännu barnsligt glada och yra varelse, hos hviiken annu ingeu enda passion hunnit vakna, emedan ingen egentlig motgång ännu mött henne. Hon var visserligen icke hvarken ett af deaaa helgon, som man måste falla i stoftet för och tillbedja, eller en af dessa änglar, soin man utrustar med flera dygder och sköna egenskaper, an det finnes sandkorn i hafvet, eller en af dessa qvinnliga fullkomligheter ^ som aldrig taga andra steg, an just på det rättas oåudligl lilla prick, utan hon var en skön, fast annu outvecklad knopp, om hviiken man annu icke ratt kunde såga, huruvida det skulle blifva svarta eller hvitp blommor, «är den heta solen en gång skulle fi kasta sina lodräta strålar derpå, —- — med ett ord, — — hén var en ung qviuna, hvarken god eller ond, emedan hvarken något egentligt godt eller egentligt ondt ännu mött heune på hennes lefnadsbana. Vi*Nt — liade hon en liten ålamodi^k så kallad husbehofs-religion: Hon tackade Gud alla aftnar,

-----hon visste just icke egentligen, för hvad,—

och bad honom äfven om allt det lilla, som kunde fattas henne; men något verkligt behof af att tala med ett högre väsende, att söka tröst, råd,—

stöd och styrka hos sin Gud,---------det hade hon

äunu hvarken känt eller försökt. Hon hade vördnad och fruktan för Gud;------meu kärlek och förtroen-de,------t—. — det gömde hon till vin lilla Ga-

briella, till sin goda Alarik, — till ltosa, — till sin alltid af uppriqtigt hjerta ilskade moder, — till sina öfriga vänner, —— hennea man oberäknad, åt hvilken hon enaamt egnade fullkomlig un-dergifvenhet, — nar hon icke med lek och skämt kunde afskudda »ig den, — men for resten ingenting mera. Och inte o&got mera tycktes han begira: Blenda var no en g&ng vorden en grann menbel i hana at&tliga hns, förutan hvilken han icke kunde vara, och i hvara ställe han icke ville hafva någon anuan, och, bara hon punktligt gjorde allt, hvad Grefven ville, aå fordrade han juat ioga bevis, hvarken af ömhet, — kärlek, - tillgift venhet eller förtroende, hvilket var för väl; fy dela hade Blenda verkligen icke vetat, liurn dessa egentligen skulle ae ut, dela hade hon icke med

biata fillja kunnat prestera dem,-----och, henne

aftvungna, — hade de blifiit af en högst farlig oeh op&litlig art. Derföre var nu allt så godt och al bra, aom det kunde blifva, och, hade bara tiden skyndat »ig litet, aå alt allt detta goda, — halfgoda åtminstone, — kunnat få stelna i vanans djupaste degel,-----aå hade Gud en gång på räkenskapernas stora itppgöringsdag----------emot-

tagit Blenda bland de tusen och många tusen — — Iialf-vakna, — half-aofvande, halft seende, halft Liinda, halft af himmelsk nåd förtjenta, — halftoförtjenta varelser, — —----------for hvilka lifvet

icke varit en pröfvotid, ntan en ofruktbar, torr jord, der Guds frö blott legat och hvilat, utan att gro, — uppspira, blomstra liögt, — — eller ormlikt vrida sig i stoftet och grymt afhug-gas. Nej, — icke bland dessa halfsjälar blef det det Blendas lott att framträda. På en helt annan sida skulle hon stå; ty lifvet hade, för henne gömt sina orkaner till den tid, dä de kannas bäst och verka mest: Blenda var redan tjugofyra år; men hennes utseende talade ännu om aderton eller nitton.

”Jag afskyr och föraktar henne!”-------------Det

▼ar Hermans sista ord, när han sent omsider insomnade; men icke desto mindre drömde han, att han var öfversäll, just emedan denna Blenda, — som han sä gerna ville afsky och förakta,---------att

hon, —• utmattad af någon den föregående aftonens öfningar,------— stödde sig, icke på Ala-

riks arm,——— utan på hans, snafvade med foten ----------------och föll — mot hana bröst.

Herman vaknade!

— Himmel och jord! Hvarföre skulle jag vakna wa? — tade han helt högt och reste sig häftigt upp, med en feberlik känsla. Men han var nn ohjelp-ligt vaken, och, i stället för att söka sofva, ryckte han undan gardinen,--------och se, ännu tindradelampan I cabinettet! Drommen hade häftigt upprört honom. Taaen olika, — nya, —- objudna — bilder framtrollades for hana phantasi, och slutligen, likasom emot sin villja, men öfverväldigad af sina phantastiska, brokiga tankar,-----utro-

pade han:

— Menniska utaf red! Om jag vore i ditt sttl-

le, skulle hon icke sitta der! — —--------Men i

samma ögonblick flammade hana kind af en blyg-sel-rodnad, och han ryckte hastigt igen gardinen och kastade sig & nyo p& sin bädd, utan att kunna sofva, utan att ens förmå upprepa: ”Jag afskyr och föraktar henne.”

Efter denna stund undvek Herman att ens fästa blicken på Blenda, under mftltids-timmarna, och i salonen var han lika osynlig nu som förr. —. Men deremot sig man honom ofta tillsamman med Alarik nere i stallarna, eller med Cspitain* se till, huru man uppförde gymnastik-ställningen, ät h vilken Clas Ulrik hjertligen gladde sig.

Blenda arbetade tyst och triget på sina Julklappar. Grefven var vid ett lynne, som fullkomligt harmonierade med Adventets dimmiga, kulna och mörka dagar.

— Men blir då aldrig den välsignade Prosten bra i sitt ben, — sade en dsg Alarik till Bleoda — så att han kunde komma och spela bräde, bs-ratta om Patron M —s landi hushållning och saga complimeiiter tiil din man?

— Jag måste hora efter det å nyo, — svarade Blenda, leende, — ringde genast och befallde ett litet ilbiid till Prostgården och fick snart den fröjdfulla underrättelsen, att redan samma dag till middagen kunde man vånta den — ledsamma, men efterlängtade och i höst — ofta saknade Prosten.

Herman hade redan ñera gånger hört Gref-▼ en tala om, hvilken utmärkt hygglig och heder-lig Prost församlingen egde, och hvilken storskada det rar, att han vrickat sig i foten, så att han många veckor hållits vid sången. På Grefvens be-skrifning skolle man bfifvit fårdig tro, att detta var en perla bland menniskor i allmånhet och prostar isynnerhet. Herman blef derföre icke litet förvånad, når han nedkom till middagen i matsalen och ñck se en liten, kortbent varelse, med en spetsigt utstående mage, en dito underläpp, tvånne små, grå, illistiga och pliriga ögon, under tvånne buskiga, grå Ögonbryn, och öfver allt detta en *låt — rodnande peruk. I hela denna lilla vanskapliga varelses person fanns ej en enda gnista värdighet, ej heller ett enda tecken, som loftade något inre varde, hvfilket kunde ersåtta de yttre bristerna. Upphof han då sin ståmma till, så var det ett ljud imellan knarra och pipa, eller snarare enblandning af båda delarna; anm rar mer an obehagligt att åhöra, ty det var motbjudande och vidrigt. Grefven aftg ovanligt glad och förnöjd ut, och då var han vanlig mot hela verlden, presenterade derföre Herman, med ett högst artigt till-

låg», -----för Herr Prosten, och denne trodde

genant, att här var n&got favoritskap i fråga, och att det skulle vara ännu ett ytterligare sätt att göra Grefven sin cour medelst mycken artighét mot denna han9 sons lärare. Herman utstod således ett verkligt criminal-förhör och dussintals frågor om Uppsala, om htilken nation han tillhörde, — hvad vitce gemís han hade valt, och slutligen om hans hembygd och alla de gamla prostar, der funnos och hade funnits på femtio år.

Herman svarade öppet och utan omsvep på • llt hvad han visste, men fick ofta gffva det ledsamma svaret: — "Det känner jag sannerligeti icke", — eller — ”det är mig alldeles obekant”.

Blenda fick på denna stund mera npply«nin-gar om Herman och hans enskilda angelägenheter, ån hon fornt fått på ñera månader, och hon kände en underbar rörelse inom sig, när Herman, utan att ens väga på orden, med ren och klar röst, — sade sig vara bondeson. Alarik och Ca-pitain’ — sigo upp, likasom litet förundrade, Mamsell Ulla släppte sin gaffel, och en besynnerligrodnad spred sig öfver Blendas kinder. — Gref-ven hörde icke eller låtsade ej hora det.

Men snart märkte den lilla krypande och bak-sluga Prosten, att vinden icke längre borde blåsa från det hållet, utan att nu vore det tid att af-handla Grefven sjclf och det, som närmare rörde honom än en informator:

— Det var en förträfflig gardeigård, Herr G ref-ren låtit uppsätta mellan stora ekängen och djur-gården! Och ett sådant råg-gärde som HerrGref-vens, både hvad qualitet och quantitet beträffar, det tror jag knsppt man skulle kunna oppleta i hela Göta rike! — Det är alldeles som jag säger, t 111 hvein som vill höra det, att det är en hjertans fröjd och en verklig ögonfägnad att resa öfver Herr Grefvens egor och possessioner, ty jag ville vål se någon possessionat, som har sina saker i den ordning, i det ypperliga skick och den förträffliga författning, som Herr Grefven. — Det finns väl knappt i Svea land!

— Nå, — hur1 lefver verlden med Herr Prostens granne, Patron M. på Lundtorp? — frågade Grefven, som icke allmänt ville hafva beröm och smicker åt sig sjelf, utan äfven något litet tadel på en annan, såsom ett slsgs foiiuvn åt 6in egen glans.

— Åh, — han sträfvar med denna verlden och gör efter, — aå vidt han förmår; — genmälteProsten «*— men 6ad vet, bura det kemmer till*

— det eyni inte na mer in förr något derefter, och det, som syns, det Ir miniem intet att skryta med. — He, he, he!

— Han har vål för iitet arbetare och fir klen atyrka? — anmärkte Grefven.

— Så år det! Så ir detl — Alldeles sem Herr Grefven behagar yttra, och de få arbetare, han bar, i ro utfattiga och otsvoltna terpare, och bön« der, som snart gå från sina gårdar. Och, når man dessutom vill sköta en sådan egendom med 8 k 10 par oxar, så kaft man rii föratå, hvad begrepp den karlen har i landthoshållning.

— Nå, har' slog haos nya potates-method otl —

- frågade Grefven spefeUt.

— Alldeles som Herr Grefven behagade fornt« spå; han Ack icke tredje kornet, och dessa små och elåndiga. Nej, det var ett afhantilU lyckade experimeuter. He, he, he!

— Nå, in hans msssodling då? — frågade Grefven« esktadt han lika så vål sam Prosten visste, hor9 den slagit nt*

— Uj, — oj! — sade Prosten och ruskade flitigt på hofvodet — Den vill jag ieke ens t&nka pi, ty då blir jag fårdig tro, att Herr Grefven är en verklig prepliet, ty precist gick det, som Herr Grefven behagade fåratsåga, och hen lår ifven

Stands-Paralleler, //, 4.n

fifffvg ytirst till On viss person, sota jag ej vitt irömna, att, om 1ien bara rådgjort med Herr Gref* ven förut, s& hade han gjort ganska råi. Men det värsta af allt är, att hait just för denna moss* tidlhig, och genom den Utdikning, hati derfftr gjort, fått sig en process på halsen med Lonthinra-fro^ atne, Stmr påstå, att han till cn stor del förstört deras qvarnvattefi. Ouh deruti kunde väl itlte just vara aå stor skada, — ha, hS, hä! — ty det är just Lnndums qvarnar, som ald ra mest ligga i vägen för Herr Grefvens, ha, — hä, —-hä! — — »krattade han. Herman såg på den

¿ramla amfckrarOn ochhydklaren — (ty dessa e-genekaper firo oskiljaktiga) med yttersta ovHija, och med verklig förundran irtotte han händelse« rid en alldeles dylik blick af Blenda, för hvilken hela iprosteli va* en afsky, oaktad t hon var rått glad, alt han fanns fblftnd. Grefven och Prosrteit fortsatte allt jemnt sltt landthusliålltiingstqtaller, medan Blenda talade halfhögt med Alarik. “På eftermiddagen otgjdt sig Herr Prosten i ett svall af beröm, öfver lior* mycket Gabriella vuxit, öf-ver Blendtfs arbete, frfver den förträffliga torra björkvedén, som man påtände i saionen, ocliöf-rer allt annat dessutom, Snda tills Grefven pro-ponersde -honom ei»j pfpa och ett parti bräde inne i Grefvens rum. Gapitain’ följde dem. Herman skyndade upp på sitt rum.^ Si, (f«éi tack! — ' tade AU vik, når de

ståugde dörren. Na Sro de, jaaft der }«; önskat demi Måtta de na liage der veva och (érblifva!

— Blenda drog aedaa I il ta re, drog ifven Utet på mono’, men leg -p ech aydde. Ea liten 4yat-nad uppstad,

— Skulle da kunnat Ira, att han var en bonde-ena? anda inétUgen Blenda, otan att ae upp från allt arbete.

-A* ja, — h»arfäre inte! — svarade Alarik, anm Ibland fann ett litet nöje i ait. mot si ga Blenda.

— Och hvaraf, — om jag lår lof att fråga, kan •da diam det! — speede Blenda med en visa harm i tonen.

. annars bado han ej kunnat vara en sd

lång tid ander samma tak som du och icke Mif-vlt kår uti dig — avarade Alarik, skrattande.

- Ack, il dunat! — genmilte Blenda, men Mef såd som an ros — — Tycker da di, attCnplUin' ir kir, som varit liir lingre in jag, eller tror du, ntl cm bonde-son ald t ig kan blifan det?

— Bet var två frågor på en gång! Då måste du oj vara i et eressertd att få svar på marin den ena. / Del var vål den om .Capitata', kan jag tm?

— sade Alarik, spefullt skåmtande.

Blenda ryokte Ittet på axlarna, snurrade Utet på det veck* hofsudei, men teg och sydde.

— Nå — nå! — fortfor Alarik i samme lon <—»filif na Inte si ond pä mig! Jsg skall besvara bada diaa frågor,

bara jag får veta, hvUken da forst vill hafr& reda på. Förmodligen den om Capitain’, efter da började med honom. Nå val!

— — Na om Capitain’: han kan---------i min tan-

ka — alldeles icke blifva kår, "ty det ir na en

gång alldeles emot hans nålar”, —---------och Herr

Wilson, oaktad! han ir en bonde-son, kan visst blifva ontsigligt kår, är det troHgen redan till en superis ti v grad, men, — o, förlåt, icke i dig!

— -----Kan ieke en gång blifva det! Na hor

jsg ja besvarat dina frågor dig till nöjes?

Blenda hade en otrolig hog att veta Alaråka hvarföre; men hon var för röd, for stammande, hade alldeles för kort anda, att våga tala. — Hon teg.

— Jag tror verkligen, da inte tyckte om detta!

Så ser det sannerligen ut; — fortfor Alarik oharm« hertigt — men det ir nu en och kan

troligen icke ändras.

— Och hvaraf dömer da det? ~ frågade Blenda, skrattande, för att dölja ain förvirring.

— Om Capitain’? — — frågade Alarik med låtsad enfald. Blenda ryckte blott på de vackra axlarna.

— Ja si, — ~ om Wilson! —— Jo, för det jsg ser på karlen, att lian har en flicka, som han i hvart ögonblick saknar, drömmer ojn och tänkern

på. Hela hans utseende, 'den iflfnod« bltckeu,

den oopphörliga flrgtkiftningen,-----------allt,—

— ellt — — bevisar min sets.

Detta siste sade Alarik, helt allvarligt.

— Ni, — — men em han na icke vore kir i en

iieks, — — si — —--------------Blenda fann icke

aigra erd fir att fortfara.

— 8fiblef han det ieke L dig Sndå! — sade Alarik.

Blenda teg, ehnrn hon velat gifvaallt, för att

Alarik akolle förklara detta; men det föll Alarik icke in denna gången.

—• Bet Sr så. likt er, — militaire-pojkar,— sade sadt efter en liten tystnad — att tala med magtepråk, att nppkasta satser, ntan att kunna, försvara dem, eller försvara meningar, ntan tecken till skil.

Alaaik började skratta.

— Jag tror verkligen, — anmörkte han — att ia inte tyckte om, kved jag sade dm Wilsona o-

möjlighet att blifva kir i digt------"O, qvinna,

qvinna!”-----------------

— Ack, det var nn för vil, att Tegnér fick lira eder alla att skrika pi dem! — genmilto Blenda,, harmfnllt skrattande.

— Ja, se, han kinner eder! — sade Alarik — Och jag börjar inert ifven att görs det. 8ig sanningen, Blenda!

Förtröt det dig icke, att jag sade Wilsoa aldrig kanna blifva kir 1 dig?— tförtröt! — 'starade Blendå harmfulll, men högt rodnande. —' Nej; — men jag skalle väMvaft lust att reta, hvarföre.

— NI, der hafva vi det! — genmält* Alarik När dd vill Teta, hvarfötes då betviflar du~ju

en min mening, ty anirarr behöfde dtr ej förfila-* ring derpå; och, när dn betviflar min mening, dl ir du ju af en annan, — och, når da år afeirati-han, —---------— aå — —

— Åh nej, «lata nu! — sade Blenda, liggande handen pl Alariks mun. — — Det dér påminntsi« mig om — "nyckeln till Hllå herr,nt skÄpMi —— Du vet, — — jag tycker inte erodeit ena slutsatsen pl den andta, utan «rara nu helt simf eKv pi hrad jag vili veta!

— Och det ir? — — frågade Alarik, sedan han hjertligt kysst den ord-hämmande handen.

Blenda sydde, rodnade» men svarade icke;

— Är det, hvarföre Wllsofc aldrig kunde blifiå lär i dig»

Blenda teg allt jemnt.

— Nå vål! — Din tystnad befallbr mtg tala: Jag har sagt, att, om Wilson såg dig hundrade år, så skulle han dock aldrig kunna älska dig —

(en kali ilning genomträngde Blenda), — oeh jag vill försvara min sats? Äfren om hsn Icke älskade fornt — (Blenda ryste), sftskallé tiani dock al+ drig välja d% ttil föremål för aéa kärlek« uro

— Du tro« således, att man väljer ett sådant? -r- sade Blenda trafilan för sig sjelf. — Alarik gaf ej akt derpfté

— Nej, — du fikulte aldrig — fortfor Alarik — kanna blifv» den, sons tngåfve honom n&gon kärlek. Oa står för högt för honom, —* för mycket utom grlnten af han« phantasi. Ja, svalget mellan eder ir ak stort, att det vore en vi«t grad af löjlighet, att villja ens försöku öfverstiga det. (Blead» ryckte ohemSrkt pl axlama.) Han kan finna dig skön, benndra dig, hinföras af dHi liftighet, di» akng, din dana, hela din förtjusande varelse; men, tro mig! —: — en karl il«kar icke den¡ hvara nedersta klldningaflll — han — ef underdånig vörd* nad — icke vigar vidröra. Det ir något motbjudande för en karl uti denna qvittnliga öfveriigsen-het, och allmänna lifvet, erfarenheten och hif-derna — — visa osa ju tusen exempel mot ett% »tt en kung till och med kastat sitt. hjerta &% en qvinna af de ligsta klasserna, då en manlig Individ deremot tappat sitt hjerta — — ho« ea princeasa eller drottning, verkHgt och upprigtigt Ufikat henne. Jag medgifver nog, a¿t uppfostran, bildning oeh kunskaper höjer den ena klassen fall« komligt till den andra; men, orn det något ir, son» jag aballe tro — — stadnade qvar, — stadnade Ofter — på ain ursprungliga, låga ståndpunkt, så ir det hjertats böjelser. Jag vet nog, — och med«gifver fullkomligt, «it Wilsoa i «11« möjliga per-ianligt hinseenden icke ellensst kan mäta si g med, nian sällas högi, — högi öfver de flesta af vira likar; men icke dess mindre tror jag, att han långt snarare skulle kanna känna, kärlek för en biyg* blå ögd och rosenkindad landtflicka, — än för den förtjusande, allt fördunklande, allt öfveriräffande. Grefvinnan Blenda X. (Blenda knade med möd«, dölja den harm och förtrytelse, hon kände.) —.

— Mannens hjerta älskar att halka nedföre. Det. har en motvillja för att klättra uppföre. Det händer stundom, att man tror sig göra det sednare; men det är ofta blott ett misstag, ty man förblandar si mången ging kärlek och en viss fåfänga, en viss hog, — — a faire parade de san bon gouty — — och hjertat ligger ofta och slumrar helt stilla, när en hop and/a, underordnade» ofta rätt Inmpna käuslor göra ett otroligt larm, oom skall föreställa kärlek. Ack, nej! Det vore alldeles omöjligt, att Wilson kunde brinna af kärlek för dig, ty, — — säga hvad man vill, — om svårigheter och omöjligheter sisom sporrar för kärleken, — de skola dock icke vara skyhöga. Der en man icke, — — om än aldrig så långt bortf kan se en skymt af hopp att få ega tn qvinna, slocknar kärleken, likasom en eld, der all vind,

— allt luftdrag fattas. Och humdant,------jag

vädjar till dig tfjelf, — — skulle vil en Wilsons,sa

hopp aa «t, hrad dig betrMfade?---------Att ned*

draga dig till sig gesoos ett brott, — det ligger troligen alldeles utom kretsen« af hans resa tankar, — — och, detta oberiknadt, — — hrad ut-

sigt köade han ril haffa, att du9-------du — nå-

goB8la, al långe rerlden atod, konde kanna att

tUlbftra honom?-------Yore do in fri insen gin-

ger, — — — — aknile du ån blifra det en gång framdeles — (Alarik sackade djopt), — — så —

•å-------rare r&l han ftndå alltid lika långt ifrån

din genkirlek — och ntan hopp om en sådan, — — — och så---------------

— O, do förblindade, kortsynta Alarik! —infall Blenda med yttersta tifligbet — Tror dn ril, att qrinnolijeri8i hinner nigra ståndsskilnader?

Alarik hade talat lognt och sansadt, talat enligt sin tro och ifrertygelse och trodde, att Blenda afhörde honom, nngsfir i samma lugna sinnea-stinning, om ett nistan likgilhigt ämne. Man döme derföre om hans förrftning, nir han, — rid Blendas utrop, — kastar blicken pi henne och Baner henne med brinnande kinder, darrande lip-par, och storn tirgr skymma hennes dgoa*

— Blenda! — sade Alarik, — Hr adan denna upp* rallning af kinttor? — — — Har jag sagt nigot, •om plkgat eller atott dig, al ret Gud och mitt eget aamrete, att — — — —* — Åk, n*j! — ^ honfcm & nyo Blenda —

r— Jag vet inte, bfad jag kom nit tänka på.——r

Hon steg hastigt upp ifrån sitt arbeU, gick borl till ett feoster och torkade fort bort de ot bjudna tårarna.

— Blenda! — — Jag fattar, — jag förstår dig

Icke i detta ögonblick!----eade Alarik, efter ea

liteu tystnad å ömse sidor.

— Tank icke mer derpå! r- smålog Blenda och tog vänligt Alariks arm — Kom, min godaAlarik, •kola vi gå och promenera litet här i salonen, ty jag ser ej att knyta längre!

De girtgo nr cabinettet, de gittgo tysta nig ra hvajrf upp och ned i galoneo; meu slptltgeo sade Blenda, troligen för att komma på nyataukaroeh nya samtalsämnen:

. — Ser du, Alarik, huru härligt fuiUnåncn stiger upp der bakom skogen? O, om det vore en Au«

guati-afton! — —

~ —r Ja; men en bärlig månsken^aftoti blir det j alla fall, — sade Alarik — och märket» är alldeles torr, ty det fryser allt jemnt. Vill do inte taga din pelisse och göra ett par 6lag i stora al-iden? Det skulle göra dig oändligen god t efter allt detta stillasittande för de förb. Julklapparna, som taga med sig din helsa, ditt lynne och diua tjusande färger. Kom, min söta* goda Blenda!

Blenda tryckte tacksamt vännens band ochuUii alt mra, ia i riH rum, far att f& daa omtalade pel»« aen; men Alarik giek aUt jematupp och iutd, mdl allt snabbare ateg — ock tade för alg sjelf:

— O, Blenda, Blenda! Hrad jag farit ontaigligt lycklig, om da någonsin ko ana t biifva min! Mea bvilka helvetiska qvai jag akalle k in t, en» du ieke aliéna»! tillhört ea annan, utan ifven ilakat

en annaul - —---------Se der! Ba Ir redan fär-

digt Kem nu, da goda ängel, da s&ta, hulda va« relie!

Och de giago tysta ur salonen.

lier bief aeènen snart alldeles förändrad: Mån-ekeasdagern, aom i långa fens terfor mer låg tigande på den

Engelska blommiga mattan eller atod hög och be mak på de dyrbara, men något mörka tapeterna, utestängdes anart af ett par betjenter, aom beetillsamt drogo för — de lätt löpande ai-deagardinerna aamt tände lampor och ett par ljut i hvar krona. Sedan gingo de 8in vig.

Herman hade suttit i eiU höga fenater och tankfullt betraktat månen, aom vandrade fram.mellan oroligt skyndande moln. Äfven inom honom fanns ingen ro mer, utan en obeatämd längtan drog honom anart att, ute i den friska vinterluften, af kyla den brinnande atroospher, aom tyckleakmgifva honom, hvart han tog vägen. Han kastade en kappa öfver axlarna, och ville sedan taga si n mossa, sina handskar oeh en liten trogen kåpp, med hvflken han i luften oeh i sanden teeknat mång’ underkur runa; men ingendera af dessa små-persedlar var till finnandes. Dfc pftminde han sig, att han haft allt detta i handen, nir han inkom i salonen, strax efter middagen, emedan han och Capfitain’ varit ett ögonblick nere vid den innu icke fnll&ndade gymnastiken. Herman tog således vfigen till salonen, men fann den till sin förvåning alldeles ton&j och något Sann besynnerligare, ------ att cäbinettets derr stod haiföppen^

men, då han hastigt framgick på golfvet, sprang' dörren helt och hållet upp. Herman stadnade

tvärt,-----vlntade i hvart ögonblick, att en hand.

skulle framkomma och stånga denna för honom otillgängliga helgedom, ty afvenvftl cabinettet var upplyst af en der antand lampa. Men handen u-teblef, eeh Herman närmade sig ovillkorligt ett

par steg,---------------- stadnade åter,----gick

& nyo ett steg------oeh sel nn lig jo hela taber-

naklet öppet för hans, — för första gången i liant lif,-----barnsligt nyfikna blickar.

Cabinettet var, likasom Hermans rum, i ett af dessa förotnåmda torn eller utbyggen, faot p4 motsvarande sidan. Det hade tvånne, djupa, höga fenster, fullsatta med doftande blommor ochhslfskymda af höga, fria tak till golf fallande mörkröda sidengardiner. Ea liten mjuk soffa i antik form, med srillande aidenknddar, ett litet arbetobord, der en halfknuten grön ailketboarae hingde, en list fruntimmers-chiffonniére med åt* ckilliga preciösa på. Ett oiitdligea vackert skrif-bord med allt sitt utsökt eleganta tillbehör, ett amakfollt och dyrbart bokskåp, åfven i antik, Götisk form, med några völ bundna ildre böcker, men många nyare, endast håftadesem vanligt, samt

en stor så kallad Emma---------och några andra

smirre saker, utgjorde rummets prydnader. Herman kånde sig i början illa till mods; men, sona ingabref, inga handskrifter eller dylikt låg till-gingligt eller framme, repade han snart sitt vanliga mod och stadnade qvar, binda hvad sota binda kunde. Han framgick meehaniskt till bokskåpet och kastade ögonen på Blendas lecture. Bet första, hans blick föll på, var Jean Pauls Tt* tan; den låg öppen, Herman blef glad och förvånad. Derefter kom ea hop bittre och simre af dagens nya literatur, men icke något att just e-gentligen harmas öfver, förrin han fick se — — — ett Svenskt original, som han icke viatat; —— men till lians glidje, och till heder för Blendas smak, voro blott några blad af första delen uppskurna. — Hir, som öfver allt annorstides, voro ”Teckaingarne ur HvardagsHfvet’* val och aorg-flitigt buitdna, ne« indt temHgem slitna geti«« flitig läsning; — allt till.heder for Blendiaa hjer>-ta och «mak. Htinatn kände har denna plågsan*-oa oro, — detta, — om man a& vågar alga ona

en man,--------detta darrande,, for att fiona något,

aom han icke tyckte o«, Icke gillade bos Blenda. Denna klnala Ir ofta inatinetlik och ovillkorlig, man må aiga aå högt och ak mycket man vftU, att dcta föremål är osa likgilltigt, mf&ky värdt, förhatligt ra» m. Detta ir blott utrop, — bakom hvilka hjertat ofta smyger, endast för att gömma sig.

— Nej, — detta går vil Inte längre ao! —sade Herman tyst for sig sjelf, lutade sig ned, ladc läpparna på den halfknulna boar«en; men, — i oamma ögonblick de vidrörde den, rann honom tanken på Alarik i ainnet, och att deti troligen var honom åmnad# Han sammanbet våldsamt tin-derna och ilade ofördröjligen or cabineltet. I salo nen tog han blott mössa Och kipp — — och skyndade sedan ut, — i kall laft och kinskr-los minglans.

Månen slösade ifven sitt silfver denna afton -på stora alléen% och fläckar deraf voro alldeles Ijaaa och klara, så att livarje, ifven det ringad, föremål lig tydligt, di andra stiftlen deremot voro alldtlCs kalsvarta. Eö vanlig händelse i starkt månsken biand tråd, hvaraf somliga iro löffallrta, andra åter innu hafva sin gula höstdragt q'ar.Herman viude dHål mu heg eeh sia* iiuUi, i-lande. ateg. Han ville likasom springa andan tina egna, orediga kanaler, siu eget — ojämnt, oroligt klappande hjerta. Men, aek! de följde »ed och talade ett nytt, ett hiltilla för Herman okäedt apr$k, om lidelser, aom kvarkan religion, moral eller förnuft gillade, och aom alla deeaa trenne magter aa mm antagna ieke voro i atind att full-ko ra lig t qväfta, nedtysta och kufva. Det fauna en roat i botten af Herman« hjerta, aom di och c)a h viskade de hänförande orden: "Tänk, om hon inre oskyldig och dygdig!”--------en annan, aom aa**

de: "Tänk, om hon vore fri och dio gelikel"—— och, för att fly denna — hjerta t« farliga aireu-sing, ilade Herinan allt fortare och fortare, likasom kunde nau springa undan den mögligaste lidelse, aom Skaparen nedlagt i ett menuiskobröst. Än ilade Jun efver en bländande mindager, än genom en kois vart skugga; — — — men hastigt

hejdar han sitt lopp, — — — stadnar---------— och

Jyaanar, Han tycker aig hora sagta roster framför sig, aom närma.sig allt mer och mer. Herman andades icke. Man liar ibland eu underbar för-miga, att känna närvaron af ¿let fö re mil, aom uU-slutande sysselsätter värа ta u k ar, äfven när det döljea för vira yttre sinnen» Herman trodde *ig snart i den sagta ln i »k ningen dock igenkänna Blett-das röst. Herman var sjelf i skuggan, — — oclise Bit,---------frarotrider der icke i mångfia-

sen ett par «r — titt slutna till hvarandra, som

vandrar framåt!---------— Herman kastar sig emot

ett af alfcfens stora trid, och,, dold af des» skugga, och ntan artt ens draga andan, liter ban Alarik och Blenda passera firbi, och hör blott de orden från Blendas llpparr

— Ja, min gods, dyra Alarik! -------Hvad mitt

lif vore föga afundsvirdt, hade jag ieke digi

Och derefter Aiariks svarr

— Ack, Blenda, min ilskadevan! Dessa dina ord

vore i stånd att vicka upp mig, låge jag an i min kalla graf, — och-----------

Och nn hörde Herman icke mera! Men var icke detta nog? Kunde val nu mer ett tvifvel upp-stå om hennes otro* hennes brottslighet? — —

— Jag föraktar henne! — sade Herman och tryckte hnfvudet våldsamt mot tridets stam. Men i detta ögonblick af olidlig, namnlös smarta vaknade åfven hela hans förmåga att skåda ned i sitt eget hjerta, att der — — med rysning se, huru det brann af en eld, som redan, — Herman ove* tände, — hade fortärt många af hans bittre känslor. Hade Blenda framstått för Hermans blickar i fulla glansen af qvrnnlig dygd och oskuld, aå hade hon må bända Sfven då vackt en art af kärlek, eller snarare af dyrkan och tillbedjande i yngUn-getvs rena, men varma hjerta. Denna ka na! a hadeni hända farit mild, helig och nästan välgörande* l>et hade farit en Ijaf sommarflikt, aom susat öf* ver hana hjertas ljusgröna vårbridd, för att gif* ▼a ed ny, en förut icke anad värma, ett nytt o-kandt lif it allt, hved aom grodde der, af god t och rent frö. — — Nu åter rar Hermans otillbörliga lidelse en storm, som hirjande framgick i hela hana varelse. I det förra fallet hade Herlnanaf-skytt att — Ifven i sina tankar — neddraga fö* remilet för en ren kirlek och en oinskränkt be* undran från den höjd, der det i verkligheten stod$ —- — —- nu åter — lekte hans glödande phantasi med bilder, lika hinförande, aom de voro otillåU na, lika bernsande, som de voro omöjliga att er* ni. Hans onda dlmon hviskadeallt jemnt: ”Hvad en annan dödlig i verkligheten eger, det miste

du vil åtminstone kunna få tftnka dig,”------och

måhända vill det öfvermensklig styrka till för en Ung, 1 i fl ig man, att ur sin inbildning jaga den för* sta tjusande qvinnobild, som der med våld inträngt,, när han på en gång ar fri från alla band sjelf och icke anser sig begå ett helgerån mot en ren him me le os ängel, då han tinker sig föremålet för sin brinnande lidelse delande den,------besvaran-

de den och låtande honom, i ett rus af jordisk, fröjd, glömma hvad han bröt mot religion och moral.

Med förskräckelse gjorde sig Herman redo föt•ig sjelf: Bet var icke afsky for brottet, det var icke förakt för ett lågt, sk a adligt handlingssätt, »om tinde hans häftiga, brinnande ovillja tiiideii-'

na Alarik,--------det var* *- fri» i ande svartsjuka!

4 Ju djupare Herman nedsteg i sitt hjerta, dess Svartare och hemskare sög der nt. Det var icke religionens dufva, som der nu mer hade sia tillflykt i ostörd frid; — — det var en otillåten kärleks,—* «** det var hatets, — svartsjukans och håmdejif ormar, som vredo sig omkring hvarandra och hir^ ja de och förtärde allt, utom sig sjelfva.

Herman ryste« men hade -doök nog sans qvarf att tacka Gud, som dragit sjelfbodrageriets tio*' kfcke från hans ögen och Visat honom, hurq långt det onda redan hunnit, oeh hvilket våld han må» ate gira på sig tjeif, om han skulle kunna hindra dess vidare framfart,

En oupphörlig strid fortgick nn inom Hermans brist, och, ju tystare, ju mer sluten-inom sig han for andra syntes, dess våldsammare stre* do de onda och de goda magier inéra honom. Än segrade de ena, 3n de andra: Än unnade lian

Sig att tänka sig lycklig och älskad vid Blendaa •Ida, in smakade han i inbildningen sötman ef »tt utträngt Alarik, att se honom qvida ooh lid«,*

* och in'förbannade han sig sjtdf samt alin dessa foster af en mörknad phantasi, och före* natte sig att återgå tiii fordna bittre »ankarf — —•ft

Ilska, hvaft1 turn iåd 'âlskol, och ^lihlji Ithvié «on dd rar honom lift och dyrbart. Och 4itf Hormons (Séivtr — måste tiHiggas, att hoi» oft« nog lyckades i dessa bemödanden.

Många gånger, under loppet af deaaa förita dagar, då hi» först börjat lire sig att rätt skåda ned i ain själ othaftt hjerta, kånde han en otro* Mg bog att loarna tillsamman, att fly hela stridas platée» «ob återrlnda till fordna Våra trakter oeh fordom ålskade sysselsåttniagan Men déttn ansåg Herman sam höjden af omanlighet. — ^BiH^ fte fly in illa fftkta!" *• borde rera frvarje qwin-ne# valspråk, men minnena åter: ”Sudna q var osh kåmpa förtvtfledl!“ — 81 Unkte Hermao, ©eft han atadnade ftfven qvar. *

Äii fnatn Blondas bröst, — 1 var Ifven

Stt der kamp oob stridf — —

* Aek, nej! Dertilft var hon åndå myoket för yt* Hgt, rnynhet för grnadlöst <oeh Httsinnlgt nppfb* Otrad. —*-• Allt sedan den aftonen, då hon höll

pfciatt föbråda sitt hjerta för Alarik« tog hon den Största omsorgs att för honom och för hela vert* den dölja, hvad der föregick; me» för sig *$«14 och i sin rabttdniag, der tog hon en rik ersittnlng for «let ivåag, som verldsltfvet låst henna att i* tigga sig; en lirdom, som hon dock na, får för*H

«ti gången i sitt Hf, behofde begsgna» Förut kade hon, åtminstone far Alarik, aldrig tratt tig heböf va dölja, livad sam föregick inom kenne$ men na skulle hen ej för all verldens gode velat^ att han haft förmåga l&aa i hennes hjerta.

Blenda hade ofverlalat sig till att fördraga aln make. Hen hade vid altarets fat lefv&t ha» nom trohet och lydnad, och, nar hen punktligt Uppfyllde det sednare ach bokatafligt icke bröt mot det förra, trodde aig Blenda, — likasom »l många med henne, — göra alldelas nog. HRtille hade hennes prof icke' heller varit eå hårda. I aln

verkligt rena kiaaia för Alarik fann Blenda Icke ett gnista af brett, och, sem kewet meke ie* ke förmenade henne denna Hllgifrenhet, njöt kti deraf fallt, men Sfven oskyldigt. Andra unga min hade hittills varit föga farliga för Blenda. Van vid deras oioskriakta hyllning och vid det ealon8-språk oeh den baUcourtoisie, sem börjar att få elit mindre och mindre moduiatiener, ansåg hon deras gird af benndran oeh iiålbedjaadesam en röt» tighet, den ingen förmenade henne, oeh den ingea. kund'e neka hemie, emedan ingen hade nekat henne dem Bion se, nu — uppstod för hennes blickar en neg man nsfcd alla de företräden* sem en hårlig natur eefe en i hög grad full&ndad uppfostran kan gif-vi, Såg hen på honom, — — — så varhan mm* Ugt akönare ftn alla dem, hon hittills sett* hördahon honom, ----------ti firée hti elft nytt, frimo*

diftf djerft och eget språk» son hade alla nyhetens reieåaeT for den Ufllfa, kinsliga, sill app-fattande Blonde» Hermans organ hade eitoemot* st&ndligt behag, oeb, nir na orden, som afigon ging ftoto från hans lippar, hade en helt annan» fullare, renare, hdgre tendens, ftn allt det prat eammaalegdt, aom hon hårt af alns unga, dansan* de tiUbedjsre, Alarik and antagen, men Alarik rar — dercmet hlett en spegel, der Blende til åter* eåg troget ech saaut, allthvad hon ajelf kin t och erfarit hela iifrot igenom, — men sillen nigot nytt, något, som hon hrarken knnnet ene eUer drdrnma till, — nir, eiger man, denna skarpt i igenea fallande skäaad mellan Herman och alla de nnga mån, Blenda fårat sett, tydligt framstod får hennes tinne, så må msn leke undra, att det deraf blåndadoa och betaga.

Sådan riaede sig Herman för Blenda» Hsa ver detta visande, som hon ajelf anat och dråmt em mången gång, nian nit i sinn tanker kanna gåfre det någen form; — — detta rftsende, tam qvfnnan oupphörligt söker, säker, tills hon fa natt det, eUer söker det iaau på grefvena brådd; — v- detta våaeade, sent år henne ifverlågaet i ntfr, nom and en ende bliek ko fver oeb beberraker bésne, just genom denna får qvianati aå oemotståndliga oeh ratande ifvertågseOheft* Oeh mftO*

»lod det framfar henne, ieMa »fcwi»dfelH»4

Met» del *toá katít,t dikuojét, ehUei SnoÉi tigsjtift* ella en eoiia blick af gillande, Inira flumlre iif beundran eller táUgifventoet fót Aan«pviom finí aran vid en dylik hyllning« iQiinnan ir alltid akarpuynt o oh alineende, nir hot»' aáakar: Del var

leke nog, all Blenda iroéde i% li«a fc©M och Ui» nijdbet ho» Hermán« bou upptickieafvea, hvaá lom verkligen ho* honomfann*, honaåg med ¿tu« «di qvifd «mirla det förakt «bel d«i «ed«nlll}^f ao in kon vaokt hes honom, otan att hegripagen* t>m hvad, ty toan Itunde iekeifltta, att heoRenp ateriiga vinakap för Alarik knnde s&iilotytfar., ©ch att Hermán knnde vara al-sträng, all han pådetta blotta sken fördömde hennes Hon liad* da, att hennes fe) f han* ögon voaotoenne* kord^ tusnner st&Bning I lifvet, — octi lian afskyddctder* före bftda delarna. huta mingan glng, v natv laña djupa tystnad, ¡nlr hon helt och ode la dt öf-vcrlevnnade sig it tanken p& Herman och den brfu*» naide kärlek, ' hon fiv honom kände och för »ig ajelf, b okön de« tonrn minga tusen gånger ön*ka^ de hon •*§ icke att vara född u ad er torf taket, •otan encada af alla de fördelar, aom rikedom neh börd gifvit henne,.meredergmet begåfaad «oed. mångdubbla naturliga behag, si att Herman lieke

•hunde gå .henne förbi,-------icke hunde ae hen»

ate, uta*n att åhka henne, ntan atl upplyfta henneOi

fHl sig, utbilda hennes förstånd i likhet mtå hsm, llra och o od er v Isa henne, si ati hon kände få Manda iin oåodligakirlek med denna tacksamhet* •Om icke mer finner nigro gransor, nlr dea eg* ansett öfver allt annat ålskedt fö rem åk '• Hur ti olika det ieke ot i Blendasveka,

varma hjerta, emot i Ilormsna! Han hatade och afskydde sjelfva oin ovillkorliga känsla, hon &ter Hakade och liyélade åfvenvSI den. Han bortja-ga de, aå a idi han knnde oeh förmådde, minsta skymt sf Blondas bild och sökte alla medel att sfvinda sina tankar från henne; — hon åker heliöfde blott vara allena eller i minsta ro med •ina tankar, får att genast locka Hil sig ynglingens forledande bild.

Genom Prostens frå g vishet hade bon. fått veta några af Hermana enskilda förhållanden, och dessa blefvo stödjepunkterna i hennes drömmarom •lllhet på jorden. Herrman hadc en ging sagt, att han visste sig icke ega

flera aahfuriga inain moder, oeh denna moder utrustade Blanda i siaa tankars rikedom med alla de dygder, alla de be* hag, en åidre q vinna kan hafva, och öfver allt <Uu ta kastade hon med en %iaa stolt förtjusning den enkla, men prydliga och hågtid liga — Svenska boud-dtagfen.

Hemtes mest älskade pbantaai var att; taofc* *ig fattig.oah åfverleranad åt sitt öde, utan ett endastöd på jarden, förrän Herman kommer, lik fel} ängel från himmelen, och räddar henne från e-linde och vanära, och förer henne hem i hano

moders enkla ho«*--------och der--------under det-

ta låga tak, — der fiHner Blenda den himmel p| jorden, hvaraf icke en dag, icke en timma, icke

en aecund--------- kan leta« opp på Lindsjö prakt«

folla slott. %

Äfven i Blendat mest phantastiska drömmar ingick dock alltid hennes stora tillgifvenliet för Alarik, ty på ett eller annat sätt var kan doek ali« tid med slutligen, alltid som en vän, som den, hvilkea bortkastat alla fördomar, för att glädja sig åt Blendas rena, verkliga lycka, och åt den vän, han funnit i Herman.

Med BlendaS rika lifliga inbildning ersatte henne« phantasi henne ofta den hårda, kalla gläd-jctomma verkligheten, ty hon, den glada, yra Bien« da, som förr fnnnit nöje i allt, Äonhadena, likasom i punkten af en brännspegel, samlat alla sina tankar om fröjd i detta lifvet omkring ett enda föremål, och en enda hald, mild blick af honom, var äfven allt, hvad hon oa mer önakade. Med ett ord: hon närde en häftig, fast hemlig och o* synlig eld, otsn all tro% och, — vi måste tiU Blendas försvar äfven säga, — ntan allt hopp, all önakan, att den någonsin skulle få någon Inft. Men, ack, — blått en blick, — en enda blick från, bjertatf•r

8e fler Blendas enda önskan, och kon anade icke, ett jast detta skulle rara det farligaste vinddrag

for så mycken eld.

Att icke Grefven roårkte nigo« fårändring kos Blenda, mer in de« ha« tillakref hennes trig-na arbete med Julklappens, det var visat icke för« nnderligt, -ty lian hade aldrig klnt, aknlle aldrig ens kanna Mra att kinna sin unga maka, ehnrn kan trodde aig gift detfoOksmligt; men, att Blenda« lidelse kunde vara en hemlighet för Alarik, det låter «listan otroligt; dock mlate man komma thog, att, om cn mana akarpsinnighet, hora stor den ock mi rara, först skatt svika, ai ir det i frftgan om 4ivad aom föregiv eller icke föregår inom qvin-iian, och att ingen hemlighet ir någonsin så våt bevarad, som den en «¡vinna verkligen vill förtiga. Nog såg Alarik, att med Blonda var en stor för» åndring inträffad; men han tillakref det sannerligen eu hop yttre orsaker och hade en gång fått i sitt liafvad, att Blendas ängsliga och eviga Julklappar, som liöllo henne, mot hennes vana, så stilla och så linge uppe otn aftnarna, verkade högst meirligt för hennes helsa, sch att, bara dessa en gång vore fulländade, akuHe Blenda åter bllfva sig fullkomligt tik, både till lynne och allt annat, och, hade icke Alarik kommit upp med detta påstående, så hide det säkert aldrig fallit Grefven S tån ds - Pa ra lleler, //, 5»1« af egen inspiration, Emedan detta tråg.na ar* betande och aträfvande åfvcn plågade Blenda, trodde hon detsamma aom Alarik, till en stor del, och hade hela tiden längtat till de eviga tapiaae-riearbeienaa slut; men, om det var för att di påbörja den sista af ^alla aioa Julklappar,----en

bourse, — —- hvara tiilkbmmande egareegnadeafika många tjata tankar, aom der knöts roaskor påbonr* sen, — — det vet juat icke häfdatecknaren; men

aåker t år likval, att Blendaa lynne,---ty qvia*.

nana lynne beror bra mycket af am&aaker, — att detta bief rida båttre, allt »edan hon började med detta arbete, bvilket omvexlade med att gör® dockor och dock-kläder till Gabriella, något, som af-ven oandiigen roade den ungdomliga, ännu barna-Blenda,

Alarik såg detta med största glädje och väntade aig mycket godt af den sig allt merochmer närmande Julen.

Ehuru ingen halftimma, ingen minut i en menniska9 lif tyckea vara lika, finnaa demti dock stundom stående

korta tider, då ingenting föråp-drar aig, då tankar, kånalor, tycken och intryck atå och våga, ovissa, om de akoia atiga eller falla. Ett sådant atatua quo var nu en liten tid i Herman» själ, ett aådant i Blendaa. Herman stred mot ain böjelse,»•

Stunda iaförlifvade sig med sin, och så skygga voro de båda, att de sällan eller aldrig vågade kasta en flyktig blick på hvarandra; men, konde det binda, var det någon gång en möjlighet, att deras ögon en iMtendedei af en second mattes, då fanns en fall-komlig harmoni mellan dessa hjertan i lågor, och då brunno deras kinder af en eld, som endast klrle-ken förmår tända. Men, som de båda hastigt ned-sUgo ögonen eller väodedem bort, — så — var det blett det viUende, som i sin vishet nedlagt så häftiga lidelser i ett svagt menniskobröst, för at,t

bereds oss tillfälle till strid och seger,-----det

var blott detta allseende väsende, som märkte den höga, betydelsefoila rodnad, hvilken upplågade på

en gång, Hk a so ro af en elektrisk stöt,------och

someedan så småningom slocknade, allt som hjer-tat återtog en någorlunda vaulig tact.

Do tröga, ejelfiiska— rikedomens IsstdFSgan-de Grefve, och do, småbebändiga Capitaiue, begåf-vad med en själy som fått rum i ett nötskal, och ett hjerta, så stort som ett knappnålshufvud, och do, lilla hjertnnpoa och platt sentimentala Mamsell Ulls, —— och da,— trogna, goda, älskvårda Alarik! Ha den J kunnat drömma, om hur* mycket kärlek som tyst brann omkriog eder, så skollen J känt eder aom hsden J stått vid foten af ett brinnande Vesuvfias, omhvärfda af eld på alla sidor. Arma Alarik! Den dagen skulle väl komma, då if-ven den brinnande, flytande invan »balte nå ditt •— na i lugn, säkerhet, frid, — kanske Ull och

med f ett aflågset hopp,------invyseade hjerta. —p

Men Innu anade detta intet. Der var ett lugn, — men ett lugn, så hemskt och fullkomligt, som alltid lugnet före en storm.

Nu kom Juten. —----------Sjeifva Julafton* vfla-

tadeS atia de främmande* och hela huset var i den prydligaste ordning för deras emoitagande. Förrän thedags trodde man sig icke f& höra ut-af någon af gästerna, utan, som Blenda haft otroligt att göra på förmiddagen, gick hon morgonklädd till bordet om middagen, och något hvarf seende, att hon var inquiette att komma derifrån, skyndade sig; att äta, så vidt de kunde. G ref ven, som annars brukade tugga i largo-lento-tact, :drog »u till med ett allegro-con-brio. Capitain* slef-vade ut{ sig soppa, fort, behändigt och konst-metsigt. Alarik sväljde maten nistan hel. Ber-' man åt obetydligt, och Ulla alis intet. Endast Clas Ulrik g af sig sin vanliga goda matro. Midt under detta hör man ett gräsligt skällande af alla går* dens hundar, och, aom marken var hårdt tillfrusen, men fngen snö fanns, kunde man höra ett åkdon redan på ganska långt håll, och, att ett sådant var1 antigsade, kunde au logea betvifia, som icke varit stendöf.

— Kan det vara Mamma, aom kommer •& tidigt redan? — sade Blenda, gladt uppspringande.

— Åh neji Det ir troligen mia ildsta syster, ty hon ir alltid ute i tid — sade Grefven med en viss familje-stelthet; ty af alla Blendas fel fanna intet, som i Grefvens tanka var större, ia att hon stundom lit viota pi sig; hvilket han di alltid sa* de att hoa hade i arf efter sia Fru Moder.

Blenda oeh Alarik vexlade en fjerdedels blick, och intet af allt detta undföll Herman.

Grefven hade ganska ritt: Nu tigade in pi girden en stor fyrspind oeh åttasitsig, af de gamla, oformliga tickvagnarna, som man redan pi minga stallen slopat och aavindt till hôtel för kycklingar och kalkon-ungar. Men nu plockades ur denna nigot, som vil inte var nigotdera, e-huro mycket sligt-tyeke dermed kunde finnas: Det var små fröknar och små herrar, fyra till antalet, tvi af hvar sort, sedan tvanne fullvuxna fröknar, si en gouvernante och sist Grefvianaa sjelf. En liten omirklig suck undslapp Blenda för hvar och en, som tömdes ur vagnen, samt di och di ett ögonkast pi Alarik, som stod i fenstret, med korslagda armar af lutter förundran öfver en sidan mennisko-gröda, ty pi kusksitet satt, utom ku-akea, en fullvext son,* förhoppningsfull Under-Lieu-lOfi

tenaot, med vithet oeh lärdom, nytt bouteillerad, korkad och hartsad hos Major Hazelius, och sist kom en vagn eller kärra med kammarjungfrur och betjcnt.

Grefven hade sjelftrafvat utaf, för att erpet-taga hela denna skara, men, i anseende till deif Starka kylan i de kalla stentrapporna och Blen« das tunna klädsel, bedt henne stadna qvar uppe i rommen; hvilket hon gerna gjorde, hälft darran-de att skola göra bekantskap med aå många aa^ förvandter på en gång. Alarik satte hSnderna I fickorna och sade sagta till Blenda: >

— God natt! No g&r jag och hviltr mina ögon» medan du lär att klnna hela din slägt. God natd — — Blenda log. Herman gick opp på sitt rum* mörk i högen. — När de voro gångna, tade Blenda till Ulla:

— Ack» min Gud, Ulla! Att jag inte hade vett och förstånd att kläda mig I förmiddags! llurti åkall jag hinna med dett — Hinna att lägga In mina Julklappar, och ändå hålla så mycket såli-skap, som uu behöfs?

* — Åh, det skall v ii gå för sig, söta Grefvlnna HHa! Var bara inte ängslig! Jag akall hjelpa till feied allt, hvad jag kan, — sade den hjertans beskedliga och tjenstvilliga Ulla.

Och nu öppnades dörren: Grefven kam inslå* pandes med sin syster} ett Ungt, torrt fruntimmer»håra sina femtio, med tunna llppar ochtträf upp-»jo» Blenda presenterades genast for alo svägerska, ocii ett ceremoni-famntag blef följden der af. Sedan blef en liten artificiei sorgscéne mellai Grefvinnan Britte^Julie och hennes broder; ty hon hade icke sett honom, sodan hennes man dog, oeh sedan Grefvens förra Frii afven var samla4 till sina fader» I pa rent hes ssgdt, hade Gref* vtananBritte-Juiie aldrig tftkt hvarken dan eng eller den andra, utan varit obstinat mat sin man och gr& och tvar mot sin svftgeroka; men nu talade hon om salig Salomon och tålig Sara och boll nisduken strax bredrid ögonen» Undar dessa litet på effect b er åk aa de ömsesidiga sorgotgjutelser gjorde Blenda en baatig och lustig bekantskap med •in neveu, den njbakade Under-Lieateeanten, sina fullvuxna niécer Hilda och Thllda, tvinne oformligt raka och vål snörda € i c kor, och sedap med alla de små, som tkreko oto hvarandra, tj en hade frur oit om nigan, en om öronen, en om en tumme, och en om en tå. Gou ver nan ten, Mamsel l>elaville, en Fransyska, som var född och uppfödd i Stockholm och talade vida bittre Rosplgska och pig-Stookholmske in Fransyska, oah som endast hade sitt Franska namn att tacka for benimningen af Fransyska, hon skulle hjelpa alla dessa sroå-fcviken, men hjelpte nått opp ingen, utan skrek, påfil i och högljodd Fransks, in till den ena, an till andra, an att helsa, an att tiga, an att svara.

Hela rummet blef fullt af peUar och reskla-der. Blenda var alldeles yr i hoftudet och visa« te icke, hvar hon skalle börja eller sluta, och såg aldrig någon dager uti att fi in dem i sa lönen alla på en gång. Hon, som minst af slit — var tafatt, blef det verkligen nu, och* for att hafva nå* got att göra i denna förfirliga röra, tog hon en unge ensam för sin del och skulle pelss ntaf» Men den skrek som en raf, hade ett endt finger och en knappnål, soai stack henne i ryggen«

— Nej, för Gods skull, — sade Blenda hatf-högt till Ulla ~ tagdeana och gif mig en annan!

Men nn började Bonne-Araie att eomplimen-tera, och syster Britte-Juiie hade just slutat sin likpredikan öfver salig Salomon och salig Sara for Bror Lndvig, och man började begifva sig tUl sa« lonen. Men det var icke något lätt göra: en hade tappat en handske, en annan förlagt sin nia* duk, och de andra förlorade sina, medan de ref« vo bland reskliderna Tör att leta.

— Siadna du qvar med dem, — kira Ulla! — sade Blenda och bad de stora åtminstone vara så innerligea goda och komma med henne S sa lon em Blenda hade.icke af naturen fått ratt mycket tålamod, och sä|lan hade detta varit på eit sådant prof som nn. Hon var alldeles försagd. Nirhsnm

kom nr detta fasliga barnpratet och skriket, blef del dock båttre; men nu kom en ny svårighet: Grefvinnan Britte-Julie hade Inte pi inånga, min-ge ir varit på Lind»j5, der hon annara var född, uppfödd och gift. — För hvart rnro9 man nu passerade, aom var aå totalt omskapadt ech för-vandkadt, egnade hon en suck och en påminnelse åt det gamla, som varit, hvilket oftast innebar ett litet klander öfver det nya% som na var. Återigen kom nu salig Sara på tapeten, och Blenda tånkte med en liten harm pi, att hon, under alla de åren, som hon varit gift, icke sammanlagd! hört aå mycket om salig Sara, som nu på denna lilla stund. ”Min Gud,” — tånkte hon — ”skall det

blifva ett hvardagsthema!”

Först i salonen började man spörja, om hela denna skara hade åtit middag eller ej, och nu begaf det sig, att detta var ogjordt!

På det hela var detta en vålsignad sak; ty, under sken af vårdinne- och mat*omsorger, fick Blenda aflågsna sig ett ögonblick, draga andan och oansa sig en liten smula.

Når hon kom ut i matsalen, eå stod redan Capitain*, som varit en af de oförtrutnaste och ivrigaste afpelsarne, och lagade på ett ridicnls-Ms, aom creverat, och Alarik stod och sig pi, allt med bönderna i fickorna och för resten mycket förgrymmad, ty man hade osat i hana rum, så attliAri kunde'ej vara der. Blenda komieitgruftigt skratt åt alU detta sammanlagd t; men, söm Alarik -ändå var utestängd från sitt rum och ej kunde ,tänka på att få ostörd sof.va sin middag, som hau beräknat,—bad Blenda honom gå lilla garderebe*-vageu in i hennes sängkammare, der tända e« taxstapel och börja att ligga in oeh försegla en hop Julklappar, som redan lågo framlagda pä sängen.'

— Gerna, — sade Alarik — bara jag slipper gä in i saloiten och* räkna éfver hela detta mensgerie.

Alarik giok, och, just när han smög upp fär dert lilla vindeltrappaii, gick Herman förbi, insvept i sin kappa, för att göra cn lång; promenade i skymningen.

’Hvad han tänkte vet Freya —-— och Skal» den, dan vet!”

Inom någva ögoablick var en ståtlig dfner sec-verad, oöh Grefven förde in syster Britte*Julie, samt Bienda sin neven, som på vägen frågade henne, om hon vårit nyss i Stockholm, sade srg komma nyss derifrån, hejsade från Blendas Fre Möder; hos k vilken han sade sig gjort en vis i te» fast han icke ftuinit henne hemma. Blenda herätv tade honom, att hon h var stund väntade sin Mam? ma, och di bekjagade unga Adolf, att han af en särskild håndehe ieke hade Jiigra v is it ekort, nfitf ha#i gjorde den emfömaldp visiten. Blenda amå-m

iog och viiile redan no, hor' pass trovärdig t>^ reu’n var»

Capitain’ förde de två unga damerna, och %lle Delaville föste io barnen* Clas Ulrik hade ^hittills stått som en stock och ej giftit minsta tecken till iif; men, när man Återkom in i matea-den, iter satte sig till horda och ftter börjadeäta, då vaknade äfvenväl hans liftkrafter, och han åt om i ge ii med appgtit af prima aort. Äfven de rensande gjorde heder åt Bi endas diuer. Ljos voro ifven anlända, och nu forst började Grefvinnan iRr il te-Ju lie att mönstra Clas Ulrik och anmärkte, suckande och seende på sin bror: ”att han hadc ett drag öfver ögonen oeh ett drog under nit san, som mycket liknade salig Sara”, — och frågade nu ain broder, aBt med en suck, om han ej fann /illa Robert frappant lik salig Salomon. Grefvinnan Britte-Jolie fann nu för god t att fråga efter sin lilla gud-dotter, Gabriella; men Blenda sade henne, att hon, för att hålla sig vaken och sn&ll om aftonen, nu sof en grondelig middagslur.

Efter slutad ätning fördes gasterna till »fna rom, som mrycket ordentligt och berpämt voro i érdning ställds för dem alla; men icke en enda af Biendas förnuffcseniiga anordningar blef bestående, utan en general-ändring skedde nu med sängar, hord och alla andra meobler; och, som alla dessa voro fulla med askar, påsar, knyten och byI-ten, si bltf en revolniion, dess make den endaot kan tanka sig, som sett nigot dylikt. Barnen skre-ko på Svenska med hvarandra, —- Bonne-amie pi Fransyska till bida Fröknarna, Grefvinnan Britte-Julie gaf ordres och contra-ordres it en af bosets jungfrur, medan hennes egen dito anno stod i en vrå, i monklide och vantar, som en pelare, ntan tecken till lif eller fövstind. Blenda blef helt matt oeh svettig af allt detta och aflagsnade sig slat-ligen, nnder förevändning of diverse bestyr.

Innerligen, ja, barnsligt glad, att ett ögonblick slippa ifrin detta, ohyggliga väsende, kom hon sroisjongande oeh halft dansande in i sin sing-kammare. Men der mot te henne en förfärlig syn af en helt annan beskaffenhet: der satt Alarik, och omkring honom ligo tjog ta Is med mycket val

förseglade paqoeter, men —-----------ingen euda

med utanskrift pi, — — ty dem ville Alarik att Blenda skulle skrifva eller dietera sjelf, och hade

i häpenheten och sin andans ifvev-----totalt glömt

bort,—-att man nu ej kunde utanpå se, hvad som fanns inuti. Blenda blef först stum af forv&ning, men kastade eig sedan r ett gapskratt på soffan, oeh Alarik blef desperat ond pi sig sjelf, för det han varit så dum, dessutom pi psqoetema och ifven nigot pi Blenda, som skrattade. Tiden för»' gick imeliertid. Paqueterna refves upp i vredesmod. Blenda bet om en klidning i sin tottelt*och dicterade under tiden, skrattande och sk8nitande, verser och utanskrifter, som Alarik, ifven skrattande, — nedskref pi de nja paqueterna. Denna stunden var ett himmelrike for Blenda, aom dock i häpenheten glömt att lita fålla ned gardinen i sin toilette, helst hennes lilla oraklåd-sel skulle gå si fort oeh behändigt. Hon anade ej, att tvänne mörka och fördömande ögon sågo från sitt mörka rum i tornet midt öfver, huru lion svängde halfklidd i det ena fenstret, och huru Alarik satt i det andra; men dessa bistra ö-gons egare kände localen alldeles för litet, att veta, hurusom der fanns en stängd dörr dem Imel-lan, oeh han var för litet herre öfver sig sjeif I detta ögonblick, att förmå sig gå från fenstret, blunda eller tänka pi något annat.

När Blenda var klädd, oeh alla Jolklapparne inlagda, körde det åter, och nu kom Blendas moder, den älskvärda, goda, glada, af alla mennlskor omtjekta Amiralskan. Blenda ilade i sitt hjertas glädje trappan utföre och tog emot sin Mamma vid sjeif va vagnen.

Grefvinnan Britte-Jiilie, som redan satt klädd och uppstaplad i en soffa uti salonen och sag allt detta genom fenstret, emedan Grefven låtit antända roarechaller vid porten, sade — litet Spanskt till Capitain*:

— Nu är min svägerska icke ti rädd för förno

kylning, som for ew «lund sedan» Crud litdetbe komma val!

Men Capitain’, den bj ert ans goda och fromma menniskan, som inte anade något ondt, oeh som tyckte, att Blenda var ett af Glida skapade miit-sterverk, oeh trodde, att alla andra tyckte så intd, «varade enfaldigt oeh beskedligt; t — Ja, det ar en rigttg ängel, -+ m& Grefvinnan tro, — som glömmer både sig oeh tia» helaa for aina vänner»

G ref* innan Britte-Julie gjorde en knyck på «aeken och vände sig till sina döttrar.

— Hilda, ma fille, avez voua vtt tar tes nete«, qui est »or le forte-piano? Thitda, ave« vattsre«» garde sur fes figure», qtii est ici tout autonr?

— Noii, Ma man. pa* eneore, -— avarade Fröken* Hilda, som inbillade sig vara ett ehef-droeuvre i musik.

* — Non, Ma m a ii, paa eneore, — svarade Fröken Thilda, som trodde arg vara ett dylikt i den bildande konsten, och denna tra hade de fått på ett högst eget och negativt sätt, ty den ledde sitt e* gentkiga ursprung från omöjligheten för Fröken Thilda att fingra forte-piano, oeh samma olägenhet för Fröken Hilda, att kunna draga ett enda •treckmed en blyerzpenita. Be ra» konstfärdig« heter voro s&ledta högst relativa och kunde ock:XU

aldrig kamma i beräkning 8om sådana, annat »n jemförelseus. ,

Imellerlid omfamnade Blenda sin Mamma icke en gång, utan många, och förde lieiuie, under tusen glada välkomsthelsifcingar, till hennes ro ra.

— Ack» Irvad detta var roligt! -— sade Amiralskan — Hvad jag ontsägligeu lingtat och tränga lat efter denna stund! Och hvad min fileuda är sig lik! Får jag se på dig! —- Jo, aildeies min samma vackra, söta Blenda!

Grefven stod der afven och talado om: -r- ’\in f ägnad att se Nå di* Sv ar mor”; —men i den moder» liga glädjens aldra första utbrott märktes detta knappt af Amiralskan. Nästa minut var hon dock åter det sig aldrig förglömmande, aldrig af kä<tr sia öfvenäldigadc fruntimret, hvars schola varit den stora vertden, — allt ifrån första barudomeiK Med det vänligaste leende räckte hon handen till in måg och .hade den förekom ma u de artigheten att fråga, först efter C1&9 Ulrik, och sedan efter lilla Gabriella. Den scdnare sof ännu, och C lan Ulrik trängde sig fram till Amiralskan, lika nöjd, hvem ha» trampade eller skuffade, för att få —* "kyssa Mormor på hand**, — väl vetande, att den* na samma förträffliga Mormor — hadc en pirat* anm var/outtömlig i ©a ra me

Ils vägen.

Ett ögonblick for en mörk, nedtryckande tan* ke genom Blendss själ, — — den — att för för-_sta gången hafva en mag lig känsla inom sitt bröst, som hon hvarken ville eller förmådde meddela sia moder. Det orätta, det fördömliga i Blendag häftiga, fast för hvarje menskligt öga dolda — böjelse — hade nästan aldrig framstått med aå b jer t a färger för hennes själ, som i detta ögonblick; men hon gjorde, livad så många gjort före henne, hvad så många olyckligtvis komma att göra efter henne: hon jagade hort de mörka, frätande tankarna, och behöll blott de ljusa och leende. Äfvea skingrades de förra betydligt af all den rörelse, som rådde omkring henne.

— Alarik kom nu äfven och omfamnade deniu-nerligen älskade Tanten, som han aldrig kunde förebrå någonting, mer än att hon ofvertalat Blenda att behålla sin korg oeb kasta bort alg sjelf. Men i detta ögonblick var hvarken tid eller rum att tänka derpå, utan han helsade henne med en verklig, sonlig tillgifvenbet.

När den första belånings- och gladjeparoxys-men var förbi, sade Amiralskan:

— Nu hafva ni andra kära gäster, —mina goda vänner, som vänta eder i salonen. Återvänd an till dem! Alarik kan stadna hos mig, till» jag ruskat upp min resmösaa.

Grefven ville göra granna och långa Invänd» ning&r, Blenda hade svårt att lemna den goda,Itira modern; men med en liten betydelsefull blick på sin dotter tade Amiralskan:

— Gå nn tili din goda svägerska, mitt kåra barn! Hon kan ej aå vil aom jag reta, horn mycket do ålakar dina anhöriga.

Blenda gick. Grefven atadnade qvar.

1 8alonen såg förfärligt nt: Grefvinnan B ritte-Jnlie, i atåtlig hofvudbousd, aatt midt i soffan, och de andra' fruntimren, oåndligen friterade, raka oahatyfra, på yttre kanten af stolarna. Lieutenan-ten, neven*n, bliddrade i Gallerie der Zeitgenos-aen och ntropade då och di:

— Kort, brad den år lik den eller den!

Barnen tradgo omkring, tydligt besvärade af

tina högtidskläder och nya skoplagg« Capitain’ och Ulla stretade med 8ållskapahillningen. Ljus och lampor roro lända öfeer allt i alla rum, och eit fatanarftrd högtidlighet tycktes råda från golf till tak.

Blendaa ankomst satte rål litet lif i spelet, ty, medan hon sprang genom förslogan, föresatte hon sig att öfvervinna den råddhsga oeli quasi anthipati, som hennes svägerska* kalla och stela nppförsnde väckt hos henne. Hon började nn språka med barnen och rigtigt låra sig dem ut* antill, och snart logo mot henne både lilla Robert, lilla Ludrlg, lilla Fanny och lilla Lina.

Capitain* och Ulla, som no ansågo sig aflösta,lu

riUede ut, — fi>r att, som de sade,--------* få heti»

på den ”söta, änglalika Amiralskan”, — Ater en knyck på ¿ten grefliga Britte-Julianska nacken; men dessa blcfvo många, når dörren slutligen öppnas, och Grefven kom införande med den ännu helt vackra och «andligen behagliga svårmodern, åtföljd af Alarik, Capttain*, Ulla och Claa Ulrik» Nnskedde en stor presentation, ty hvar» ken Alarik eller Amiralskan kände någon af de nya gåsterna. Stelheten öfverröstades nu allde** les af den glada, artiga lefnadston, som från dst-ta ögonblick blef den rådande. Amiralskan vande sig genast med flera angenäma och smickrande Otd'till Grefvinnan, talade dessutom om aå många småroliga ifventyr under sin resa, som > sig sjelfva visst voro ganska obetydliga och vanliga, men aom, väl och naivt berättade, väckte allmant skratt och monterhet. Midt under allt detta sa* de Blenda till Ulla:

— Kära Ulla, — laga nti, att vi få extra godt

thé, — helt anart,-------och till Claa Ulrik sade

hon helt aagta, hviskande:

— Kära, lilla Claa Ulrik! Gå nu npp till Herr Wilaon och bed honom för all del komma hit ned i salonen, och, när han kommer, så tag honom du sjelf i handen och för artigt fram honom och presentera honom för Mormor och Tante, »iskall du, utom allt annat i afton, ifteu genant få dettaStora, graftnn päron af »ocker, som jag har hår f handén, under min näsduk.

Clas Ulrik beståg päronet en secnnd oeh sprang genast. Blenda kände en orolig fruktan; mta smrt öppnas dörren, och Herman, högst väl och smakfullt klädd, och med en säkerhet oeh hållning, som nästan var förvånande, då man så der, tid hans år, inträder i ett iiftaUn alldeles främmande sällskap, kom, färd' af Clas Ulrik, fram till Ami* raiskan, och både han sjelf och alla andre små« hg o, när Claa Ulrik sade:

8e Itär, min söta Mormor! — Se här, kära Tante, —* — är v&r snälla, beskedliga Herr Wil* son, aom alla tycker om och håller utaf, och jag aldrameat. — —» Mamma, får jag milt päron?

Blenda dolde s!» höga rodnad sned att kyssa Clas Ulrik, gifva honom han» päron och »agta försäkra honom, att lian aldrig vaHt så snäll och lydig som nu.

Man drack thé, och conversationen blef deraf verkligen litet animerad. Alarik, pft Blendas ty-ata, hastiga, mer» enträgna bener, slog då och di e» liten nödtvången krok omkring fröknarna. Cn-pitain' »dm i re ra de Mamsell Dela ville*s pirs ti ne. Herman hade samlat alla barnen omkring sig, och Blenda satt pft ena, Amiralskan på den andra si* dan om den raka Grefvinna» och tmngo henne, med sin förekommande artighet, att äfven blifvalitet tillgänglig. Grefven marcherade upp oeh ned med sin neveu ock forharde hanem ifver hiH cours far He selin#, oeh neveo'n »varade ungefär hvarannan gång: VJa, min nådiga Onde!" — eller* — *'Nej, min nådiga öncle!,,

No kom Gabriella inspringande och Ilade genast till Mormor, »om blett kysste henne af sjil och hjerta, men sedan satte henne på Grefvinnaa Britte~Jnlie's knä. Gabriella vände sig förändrad och anno litet sömnig till denna Tsnte, mätte henne med bi9tra blickar, gjorde sig p& en g&ng löe* hoppade ned or hennes knä, sig anno en gång misstroget ock hälft bortvändt på henne, oeh sade sedan;

— Nej, fyI — Hos dig vill jag inte vara. Da tor ledsam ot. — — Tacka vill jag min egen Mormor!

Detta gjorde tydligt ett oangenämt intryck p& den atela Grefvinnan och ett ganska obehagligt äfven på Amiralskan oeh hennea dotter; men den förra fann sig genast och sade, skrattande;

— Ja, jat Gabriella lilla, — — blir do bara sl bekant med den goda Tanten som med Mormor, al fl vi väl se, hvem af oss som får äpplet af dig.

Med lock och pock blef Gabriella snsrt litet tamare mot Tanten; men mot sina små cousiner var hon högst oblid i början. Den Ulla lätta, viga och smakfullt klädda flickan, med tina alldelesm

guldgula lockar, klarblå ögon och törnroskinder, var som en liten sylph emot desaa tunga, klampapde, stampande barn, som tycktes tttlhöra ett helt annat slågte.

Na började man tala om syster lie g in a och aroa sig Htet får, att hon icke hördes otaf; men Blenda påminde något hvar, om huru hennes Svågerska Regina — -t- — visst icke just lät vänte på »ig, men ändå alltid tyckte om att komma sist, nar hon icke kunde ko na ma först.

— Bet är på en rätt oförmånlig aids, som vår syster Regina dft gjort sig känd hos vår Svägerska — sade Grefvinnan Britte-JuHe, litet Spanskt Ull sin broder.

-— Ack, neji — sade Amiralskan glid tigt och le-digt — Lägg nu inte detta liHa fel den goda Frö* ken Regina Ull last, ty då tar jag det som en pik till mig, — som alltid år för sent ute och alltid kommer sist, antingen jag viil eller ej, utom just i dag, — för hvilket jag äfven begår en mentioo honorable af min måg, — tilläde hon, med en artig nick till Grefven.

1 ett sällskap af olikartade och mot hvarandra litet skorrande naturer och sinnesstämningar finns vål ingenting bättre, in nir en person, med allseende blick, med fin och ledig verldston, och detta smidiga i tankegång, och lekfulla i ord, jom endast verldslifvet gifver, — — når en sidanperson tipp står som medlare och tillrättastallare

tid alla tillfällen. Blenda hade för mycket sett denna stora konst praktiseras af modern, för att icke sjelf liafva iart sig något deraf; men, som tio# på det hela var vida Jifligare åu modern, hade långt häftigare böjelser och någon gång små a b sene qr och distraetioner, kunde bon aldrig i detta fafl upphinna modern och öfverlemnade alltid åt henne, så % itlt hoti var närvarande,, denne härliga-roll af uuiver?al-fred*stiftare.

Men den ena stunden förgick efter den andra, och ingen Fröken Regina hördes utaf* Barnen, som för väl \isste, att det var Julafton, började blifta oroliga, och man började tala om o-lyckshändelser, om att låta barnen få sin förnöjelse och traetat, och att klockan var nära åtta, — — då ändtilgen en vagn rullar in på gården, och ett fruntimmer kort derefter med mycket buller och bång intrader i salonen, allt insläpad af Grefien. Af hennes första anblick såg man tydligt, att hon jast var bland dem, som ville vara på en gång både först och sist* Nu skedde högljudda, på stor dramatisk effeet beräknade hels-ningar, och derefter rese-äfventyr, — men så vidunderliga, så långt och vidt och bredt relaterade, att barnen höilo på — — — först att dö af otålighet och sedan att somna af lutter ledsnad. Men vår goda Amiralska visste råd för allt, ochrid första ebb i Fröken Rpginas ordström, eller aå fort det blef henne möjligt att hon né t em en t få ett ord i laget, sade hon:

— Fröken Regina ar alllid efterlängtad och e-tåligt väntad, hvart hon kommer, men i afton mer ån någonsin. Se på barna-skaran der borta! — — De stå nu i den gladaste våutan, att Fröken, blapd alla sina möten under loppet af resan, äf-»en händelsevis träffat på Julbocken och tagit den med sig hit till dem.

Detta blef nu en iiten signal till barna-fröj-dens begynnelse, och nu uppslog Ulla, likasom med ett trollslag, eabinettet* dörrar, och der möttes ögat verkligen af den vackraste anblick, man kunde tanka sig, när man äfven beräknade all den fröjd, den skulle åstadkomma. Blendaa rika upp-iinningsgåfva och CapitaiVs makalösa talent att utföra den visade sig här i hela sin glans. Hela rummet var beklädt med stora, höga poroerans-och lagerträd ur orangeriet, och dessa behängda med olika sorter frukter af «ocker, gjorda af Stockholms bästa conditor, den makalösa David-son, och tå naturliga, att man kunde misstaga sig om dem. F& midten af rnmmet reate sig Julgranen, som med sina otaliga ljus och förgyllda äp-ien, päron och vindrufvar räckte nästan upp till taket. Dess bas utgjordes af ett rundt Julbord, tippdukadt med Julkusar och alla möjliga läcker-lieter, allt upplagdt på en fullständig baraservice af vermeil. Bakom traden skymtade fram här och der hvita, förseglade paqueter, som med någon svårighet kunde dragas fram, då utanskriften alltid var till en af barnen, hvilkas fröjd var sl gränslös, att de funno inga ord och knappast någon rörelse alt beteckna den mcd. Härifrån gjorde dock Gabriella ett undantag, ty hon sväfvade som en Hten dansande elfva från det ena tiil det andra af ali denna härlighet och gjorde de roll« gaste och naivaste reflexioner. Clas Ulrik låt sig heller icke länge förfära, ut&n började snart taga till bästa, — under ganska lustiga anmärkningar, af den ymniga välfägnaden. Men de andra stodo med utpekande magar och oändliga munnar, öppnade till skratt, som dock stadnade i detta vidöppna tillstånd af lutter förvåning och beundran. Mea barndomens glädje, den må då yttra sig huru som helst, väcker dock aHtid förnöjelse och tillfredsställelse, åtminstone hos dem, som bidragit der-till, och Blenda kände sig helt lycklig, när de alla komma omkring henne och i tafatta, men fijertliga ord betygade henne sin tacksamhet och sin förtjusning. Clas Ulrik var ganska mångordig; men man hörde redan en stor skiinad på hans sätt att uttrycka sig nu, sedan hana uppfostran var i aå goda händer. Amiralskan gjorde denna sanna anmärkning halfhögt tiil Blenda, aåatt den trief en artighet, både for fadern och läraren. Detta gladde Herman verkligen, som i-btand i sin ungdomliga otålighet trodde sig så på hälleberget och alllid stå qvar på samma punkt, nar han uppoffrade tid och ospard möda på den* na Clas Ulrik. Men endast ett ovant 5ga kunde upptäcka den skilnad på nu och förr, som verkligen fanns, fastan den varit så omärklig for hvar dag.

Herman, likasom alla andra, lockad af Amiralskans oemotståndliga tjusningskraft, närmade sig henne snart, och, som hen fullkomligt hade i sin magt den stora olärbart konsten, att ratta sina samtalsämnen efter den, med hvilken hon talade, fann hon snart en sträng, sem oindiigeu roade Herman, nämligen theatern. Med noggrannhet och stor omdömesförmåga, men utan alla konsttermer och sökta phraser, gjorde hon behagligt reda för den nya operan: "Ben stumma från Portici" — —och för det satt, på hvilket man gaf den odödlige Schillers —1 ”Jungfru”. — Derifrån öfvergick man snart till tidningarnas så olikartade recensioner deröfver, och Amiralskan förklarade sig vara fullkomligt af Dagligt Allehandas mening i detta fall.

Midt under dessa samtal började då och då, genom den outtröttliga Capitain’s försorg, en och annan Julklapp till den äldre delen af sällskapet

Stands- Paralleler% //, 6*att dansa in. Blenda* vackra, smakfulla arbeten« hvarpå ingen blef lottlös, beundrades allmänt, och på henne sjelf regnade del Julklappar naturligtvis. Dyrbara och prydliga från hennes man, gen-tila och smakfulla från hennes moder, och de alr dra horriblaste tapisserie-arbeten från hennessvä-gerskor och niecer, med så många olacka djur och kräk på, som Noacli hann samla ihopa i sio arch, alla på bjerta, fula, opassande bottnar.

— Det var en otäcka! — — Den skulle vil aldrig i verlden Herr Wilson villja lägga örat

— sade Clas Ulrik, som redan kände Herman* ay-tipatlii for grodor, nir Iihii i förbifarten fick se

Blenda sitta med en kudde i handen, på hviiken

\

en stor padda eller groda var anbragt på en alldeles eldröd botten.

Men Amiralskan anmärkte genast, bor' högst naturlig denna groda var, hur’ hon tycktes just villja taga ett skutt, för att hoppa ifrån kudden.

— Ja, det vore det bästa hon kunde göra, sade Clas JJIrjk och sprang sin väg. Men Fröken Thil-da var ganska smickrad af AmiraJ$kan9 reflexion« bröstade sig mycket och talade alldeles för myc« ket, om hur' svart det varit att välja färgerna, ock liur* omöjligt det ar att få de odeciderade färgerna af sephir-garn.

Af dem hon förut .kände, hade Amiralskan icke glömt någon med små gcntila bevis, att honItotn åhog deras olika amak. Capiiain’ tall aIldeT iea förtjust med ett litet, högat elegant monterad t verktygsbestick i handen, Fröken Regina bläddrade i ett tomt, men ytterst prydligt, Albtim, — redan drömmande om allt det lof och prisy den skulle komma att innehålla, och Ulla kunde aldrig pg prisa alla de ahawlar, shawietter, — tyger ocli preciösa, som hon fick, dels af Blenda, dela af henpes moder. Alarik hade ej orkat med Jnl-klappar till någon mer ån Blenda oeh båda barnen. Herman gaf intet och fick intet, förrån mot M«ta slutet ett litet paqnet kom honom tillhanda. inan paquetet rar bratet, blcf han obehag« ligt öfverraskad deraf; men, når han blott såg den lilla boursen, som han så val visste hvilka bänder den virkat, då kinde han en oemotståndlig känsla af oblandad ungdomsglädje, af ett kärleksfullt och tacksamt hjertas första fröjd, som i detta ögonblick glömde allt, utom den saligheten att vara iliogkotnmen ef henne, aom han,t mot sin vill -ja, mot sin öfvertygelae, dock öfver allt annat älskade. Denna lilla boarae var dessutom för Herman så mycket vålkomnare, som den väl icke var tom, men endait fylld med de små nya, vackra styfrar, man nu har. Något af mera värde hade plågat honom och förtagit den lilla glädje, aom nu ovillkorligt infann sig. Han lade den genast vid sitt hjerta, och den tacksamhetsblick, som tystoch hastigt egnades Blenda, undföll henne heller ieke, utan uppjagade på hennes kind denna ro* senrodnad, som endast 3r ett barn af kärleken.

Men slutligen blef man här, som annorstädes, äfven trott vid Julkiappar, oeh en elegant souper förtärdes hastigt nog, under hvilken alla voro li* tet sömniga, utom Fröken Regina, som hade ta* sen saker att saga och friga alla menniskor.

Blenda iick om aftonen tillfälle att en liten stund ostord fl vara inne ,hos sin moder. Månget hjertligt ord sade de dl hvarandra, och min* get litet godt skratt nndföll dem vid minnet af den tilländalupna aftonen och den "beskedliga, men ledsamma slägten”, som Blenda kallade dem.

— la, Fröken Regina är visst odräglig, det är, onekligt, sade Amiralskan; — men hon är ändl tusen gånger bättre än din äldre svägerska. Ak* ta dig väl för henne, och var ytterst uppmärk* sam mot henne; ty hon är af dessa, de svåraste af alla menniskor att lefva tillsammans med, —? — som hvarken kunna gilla sig sjelfva eller »ill* ja"gilla andra, och som oupphörligt sitta p& lar för att anmärka fel hos andra, för att dermed quitta sina egna. Hon är slag och afaadsfatl^ Hon har ledsamt sjelf och känner ingea 6tdrre njutning, än när andra kunna fl det äfven, helst de, It hvilka lifvet tyckes le. Jag bedrager migkke på henne. Jag har noga gifvtt akt på henne i afton.

Hennea ondska ligger för mycket 1 dagen, att kanna betviflaa. Akta dig väl för henne!

Blenda, yngre och godtrognare, tog till en del Grefvinnan Britte-Jalie'e försvar och försäkrade, att, horn kärf, stel och sträf denna ock forefölle, trodde hon sig ändå i längden kanna fördraga henne bättre än Regina, aom var typen för allt odrägligt och obehagligt, i Blendas och Alarika tycke.

— Säg icke så! — sade modern —• Den dag torde komma, d& do säger oeli medgifver, att Regina är en ängel emot systern.

— Fy, bevar’s! — skrattade Blenda — Då blir det godt om änglar!

— Ja, ja, —- skämtade Amiralskan — en ängel jemförelsevis blott, ty i hennes odrägliga hog att tynas och höras, att, med ett ord, väcka allt det lilla nppseende hon kan, på ett eller annat sätt, ligger mera ridienl än elakhet. Hon är så fällt nt sysselsatt med sig sjelf, att hon inte hinner så mycket tänka på andra, och hennes löjliga «genkärlek, hennes blinda tro, att alla bemärka, alla benndra, alla härma eller afnndas henne, gör mycket mindre ondt, än den mattar och tröttar, väcker medömkan och skrattlast. Nej, nej, mitt barn, tacka da Gad, att du ej har två aådana svåger*«kor som Grefvinnan, ty en dylik, och ogift till, vore virre in alla »ju arfsynderna tiHsamroan«! Nu kan man ändå lite blidka hennes hatfnlla stamning med att vara artig och vanlig möt bar* nen, ty det såg jag likväl var hennes svagaste si* da, och derpä må man icke nndra. Gör derföre livad du kan för dem, och framför allt visa dig aldrig trött vid dem, om do in dignade af ledsnad! Skaffa dem något litet nöje, så att man blir utaf med dem, men så, att det ser ur, scim ville du roa dem, så vinner du tvinne äudamål på eu gång! Såg för all del till Gabriella, att vara artig mot sin Tante! Hota och locka, det finn* ingen annan method med så små barn. Gör, med ett ord, In ad du kan, för den goda fredens och endräg-tens bibehållande, ty ingenting är virre än att vara 1 fejd med sin slågt, och, huru man då in må göra, så får man dock alltid tort, och det med skäl nog, ty, har män fått pt sin lott — hufvud, förstånd och god villja, så må man väl bruka dessa håfvor till sin förmån, och den består alltid i ett godt förstånd, en viss ntvärtes sämja med sin omgifning, sina anförvandter och hela verlden för öfrigt.

Blenda tackade modern hjertligt för dessa välmenta råd, som onekligen voro goda, emedan de ledde till ett godt ändamål genom goda, — åtminstone oklanderliga, medel. — Men, ack! hoiireflecterade icke tili, att dessa råd dock icke flö-to or den enda klara, rena, outösliga källa, mm sprider det goda för det godas skull, och icke för det godas vinning.

Blenda gick trott och tankfull till h% ila. Så snart hon släckt ljuset och tillvin tit sitt öga, kom sjelfmanad Hermans bild, förhärligad af denna första, enda ömhelsblick, — — — denna blixt från hjertat, som antände, just för det den brann sjelf. Blenda kunde icke tänka sig mätt på den saligheten, att ilskas af ett 6 a dant hjorts, så olikt alla dem, som förut rullat sig för hennes fotter. Hon hade kint en outsägligt ljuf känsla, när hon •»« honom med så mycket interesse samtala med hennes goda, älskade moder. Äfven hade hon med en viss glädje och förnöjelse, blandad med någon förundran, sett honom ledigt och artigt a-dressera sig till de andra damerna och började nn eftersinna, om det icke var mot henne ensam% aom han iakttog ett så högst förbehållsamt och kallt uppförande, —livilket, sammanlagdt med den eldiga, till hjertat trängande blicken, gaf Blenda mycket att tänka på och förde henne icke långt ifrån sjelfva sanningen. Dock tviflade hon, — — ty man tviflar starkast, när man ifrigt önskar något, — — och den «¿v inna, som sjelf älskar,som vågar medgifva det för sig sjelf och icke skuile önska att afven blifva älskad tillbaka, — —* om än med en aldrig så stum kärlek, — •—— den är äuuu icke af qvinna född.

Herman kastade sig klädd på sin bädd, tog upp sin lilla bourse, tryckte den krampaktigt till sina läppar, men hånade, — ögonblicket derefter,

— detta utbrott med att kasta boursen likgill-tigt på bordet. ”Men tänk, om hdn är oskyldig

och dygdig, fast skenet är emot 11611061*'-----------

hviskade en roat, som nn allt oftare och starkare lät höra sig inom Herman. Att Blenda var liang hjertas idol, kunde Herman ej mer neka för sig; men, att hon skulle vara det, och han ändå veta henne ovärdig lians ovillkorliga kärlek och hyllning, det var honom en afgrundstanka.

—---------— ”öm hon äudå vore den rena, äd-

la, idealiska qvinna, som jag tänkt mig, — — så skulle jag icke blygas att ha inrymt henne i mitt hjerta, fastän hon tillhör en annan. Jag skulle

tiga och älska, —-----------------och hoppas att i

ett högre, — ett ljusare land möta den, som på jorden blef mig förnekad. — — Men, om hon är brottslig oeh eländig” — — — — —--------------------

— Och här stadnade alla Hermans tankar! — — Ilan skulle gifvit en verld, för att blifva öfverty-gad, om att Blenda Tar skuldfri. Han var ung nog, barnslig nog, att ofta friga alumpen der orm Hastigt uppreste han aig nu afven från sin bädd, med föresats att räkna de runstycken, som rera i bonrsen, oeh anse det jemna antalet som Blendas frieägelse-dom. Detta rar äfven ett af sin* ncts konstgrepp, for att anno en ging få nigot att göra och bestyra med denna lilla talismán, omkring hvilken Hermans alla tankar och blickar, mot hans villja, mot hans föresats, — indi dröjde. Han tömde hastigt boursen, men se,----------

— na rar' hela den glädjen slut! Der lig ju ett par smi, runda ting, invecklade i fint mörkbrunt papper.------Med högsta ovi Ilja aftog han pap-

peret och kastade sedan ett dussin ducater fram efter bordet.

— Fy,-------det Tar di blott en masque för det-

ta bedrägeri! — utropade han och Tände Uicken med häftigaste ovillja frin gnidet.

Herman Tar, som man väl minns, — grnfligt häftig, och lika hastig var han! sina beslnt nu, som i sina barndomsdagar. Han tog ailedes, ntan minsta betänkande, ett pappersblad och akref följande:

”Värdea förlåta, — nådiga Grefvinna, — att jag vänder mig till eder, och icke, — som jag det mi hända borde, — till HerrGrefven, med en anhållan, en bön, — — för djerf att kunna kallas ödmjuk:Återtåg edert gold! — — — Jag har på lutet fiitt gjort mig fértjent deraf, och, — jag vågar ifven tilligga det, — på Intet sått gjort mig förtjent af et» almosa. Återtåg derföre edert gold — — och anvind det till någon tacksammare, någon, som på en gång bettre behöfver och mer förtjeoar det art jag, och försköna mig ifrån att tacka for mera, ån hvad jag af gåfvan behåller, hvilket, — om det ir tillverkadt af de rena, oskyldiga hinder, aom jag önakar och hoppas, har för mig ett varde, som Intet guld I ver Iden någonsin kan fl!'*

Denna skrtfvelse vecklade Herman omkring du ca ter na, förseglade alltsammans och föresatte •ig att genast på morgonen nedsanda det till Gref-vinnan. Han visste, —han anade icke, horn mycket karlek, boro mycken passion låg gömd i dessa stolta ord, aom tycktes mer komma från en Spansk Grand, in från den Svenska b onde-son en.

Men Herman var no en gång s åd a nr, och de, iom klandra honom, hafva rått; men de, som ilska honom med hans fel, de hafva ifven ritt.

Herman kunde icke sofva om natten. Den tankan svåfvade oupphörligt för honom, att han for första gången talat ett par ord or sitt hjerta till henne, som han oopphörligt tinkte på, utan att veta, huru han skulle tanka sig henne. Han tycktesig se henne Hst desst ord och ville gtfvit i nyo en verld, om han vetat, bvad hon dervid tinkle* "Ingenting kanske!" — tinkle han, och i denna tanka, att vara alldeles likgilltig fér den man ölskar, ir någonting så hemskt och förödmjukande, Mit man blir får dig förbanna sin egen svaghet* Och Herman gjorde det ifven*

Andra morgonen var en faslig rörelse i hoset* Man skulle farit mangrannt i ottesången; men jemnt och nått alla — hade försofvit sig, utom Fröken Regina, som verkligen varit der, och som

rummet. Hon var i högsta grad triumpherande öf-%er detta företag och ansåg sig nu böra göra fullkomlig reda för sin otteresa:

— Det var ett charmant vider I morse! Starkt månsken och litet snö fallen i kraken! Det bfef en verklig uppståndelse I kyrkan, når jag kom. Alla trängde sig omkring mig» och hvar och en ville hafva ett ord eller

åtminstone en nick otaf mig. Jag trodde, man skulle fråga efter eder, undra — sju so f vare, mals poiiit do tout, — —

man var aå förundrad att få se mig, att man glömde allt annat. Fru Wadell tyckte, att jag blifvlt så fet, och Prostinnan sade mfg, — Gud förlåte mig! — tå mycket complimenter, att jag höll pi att blifva helt egenkår* Hon ir en bra hygglig

kom hem, just när alla andra möttes i frukost-raenniska, Prostinnan. Prosten har blifvit gammal, man lika vänlig och välmenande som alltid. Han sade mig så många artigheter, att jag blef alldeles stum. Det är for roligt, att se sig vara så välkommen och så firad på en ort, der man varit förr. Då först börjar man tycka sig hafva något värde. — — —

På det har mättet, — ty detta var blott en liten profbit, — gick Fröken Regina på, utan att nämna ett ord om predikan, eller något, som med dagens högtid och åmiunelse hade minsta sammanhang, utan omkring henne sjelf svängde alla hennes små tankar i en evig ringdans, likasom guldfiskarne i sin glaskupa. Herman trodde, att hon var galen, och yttrade ett flyktigt ord der-om till Alarik och Capitain*. Den sednare säg helt förskräckt ut; men Alarik sade spefullt:

— Ja, — man kan åtminstone med skäl säga, att, om' hon ieke är galen, så är hon ännu mindre klok.

Fröken Regina tyektes i allmänhet vara litet besvärad af att ej mer vara värdinna på Lindsjö. Blenda fyllde så väl och så fullkomligt denna plats, att hon såg med en liten viss grämelse, huru det skulle blifva henne omöjligt att stundom få taga eommando-stafven; något, som hon hoppats, och trott./

Blenda hade med förvåning, men äfven med en hög grad af förnöjelse, emottagit Hermans skrif-velse. Uppvuxen i dessa falska oeh skefva åsig-ter, af hvad som skall vara ädelt oeli ridderligt, kunde hon icke neka för sig, — alt, ju mera Herman hade, äfveuväl af de högas stolthet, dess närmare stod han henne, och dess mindre behöfde hon rodna för sin kärlek, hviiken betydligt rotfä-ste sig af denna händelse. — M& hända finns intel fel hos mannen, näst feghet, som qunnsit afskyr så mycket som girighet. Att se Herman alldeles fri derifråii, höjde honom mycket i Blen-das tankar. Och sedan! — — — Dessa ord,htil-kas hela och rätta betydelse Blenda tål »eke e-gentligen fattade, men i hvilka dock låg något varmt och hänförande, — dessa ord, om den Ulla icke dtersända boursen, — voro som en somtnar-fiäkt för Biendas hjerta.

Grefven, som i sin vacklande charakterslöshet ån var litet snål, än ytterst gifmild, blef något ond, när Blenda, utan att bifoga skrifvelsen, berättade honom, att Herr Wtlson på ett mycket artigt, men bestamdt sätt återsänd! ducaterna» Men, då Blenda, — till all lycka, föreslag, att mat» framdeles kunde förvandla dem » någon nipp eller dylikt, blef han god igen och stoppade dem förnöjd nog i sin ficka.

— Artigheten ar alltid gjord imcHertid, — sa-'de han och glömde anart allt ta mm a na» Men Blenda glömde del Icke. Hets dagen avafvade Herman« ord för liennea inbildning, och delta om i hana akrifvelae förklarade hon pi ell hell annat satt, — vida mer tillfredaaiiilaiide för henne« hjerta, — in Herman del menat, och hon kan-de en innerlig hog all förtia«a honom, det hon sjetf och ingen annan virkat bouraen; ty aom ell tiifvel de rom fattade hon Herman« om. Men, hu-ro «kulle detta de? Herman talade ju aldrig till henne, och att ajelf börja, och det med delta kinkiga ämne, derllll k au de «ig Blenda föga benigeii* Huru skulle icke hennea hjerta svidit,om hon vetat ritta belydeNen af Hermans omZ — Men det» tiden var ej kommen innu, di det skulle lig*? ga tydligt för Blenda* förvånade sinne»

Dagen förflöt på ett oroligt. aitt: hvar och éi> ville rigtlgt komma i ordning, och det akedde med att apringa fram och åter. Alla de unga herrar* ne drogo nig in i biliard-aaten, der det befann*,, alt Lieute.nant Adolf, oaktadt sitt utomordentliga , skryt öfver alna bittard-bedrifter under läro-cur-sen% befanns vara den aldra avagaste, och att Herman, aom ingen viaate att han ens spelade billard,. var allaa deraa mista re»

— Men, hvarför tnaan har inte Herran talat om,att han spelade billard? Han bet)5fde ju iole der-före skrims mig, med alt ban apelade «& förb. ill! — aade Alarik, bålften skämtande, hSiften harm*-fullt — Man kunde jo då fått alg mången härligt parllt medan Capltain* klistrade, filade och petade på sina Julklappar under denna långa höst?

Herman svarade Ingenting. Han fördömde sjelf den motvillja, han Ifrån aldra första dagen kant för Alarik, och som sedan betydligt tillwixit; ty, ehuru han linge sedan upptickt, att Alarik; under en dandy'» eleganta yta, har något gan»ka redbart, tryggt och fast inom alg, kunde han på intet satt förmå sig att nirma sig till honom» O-»ynllg stod dock Blenda alltid imellan dem, och Alarik kände en instinctlik svårighet att komma fort med Herman, ehuru han gillade honom i allt. Glad och ledig med alla andra, kinde Alarik sig ofta bunden och tvungen tillsamman med Herman, afven ofta färdig att motsåga honom, ehuru de I tiagens största fråga, — i politiska meningar, ofta tinkte fullkomligt liks, fast de nttryckte sig aå olika; ty Alarik, uppfödd i baghetens k re t t oar, sade sin* mening i hofsamma, afta förblom* merade och tvetydiga ord, då Herman åter brukade detta kärnspråk, dessa ord, bakom hvilka blott låg en enda djup oeh klar sanning, des»a enkla, men rikt innefattande ord, som komma ur djupet af bjertat oeh öfvertygelsen, och som för-aktå att antaga så va! den ena som andra Tarf-ven, — — detta språk, med ett ord, — som luftens fria fogiar skulle tala, om de liade en langa, -----som icke blott vore skapad för att sjunga*

— Nej, — det ville helt andra forhållanden till, som framtiden dolde under sin ogenomträngliga slöja, att bryta förtrollningen imellan b&da dessa unga man*

Herman följde i dag med strömmen oeh kastade blott då oeh då en besynnerlig jemförelse-tanka, på huru himmelsvidt olika Juldagen tillbringades på Lindsjö emot i hans stilla fädernehyd-da, eller i den — alltid i kart oeh heligt minne bevarade — Pastorns lugna, fredliga boning i Dalen. Ea tyst och stilla andakt rådde alltid der på denna samma högtidliga dag, och den af bröts nästan endast af religioosöfningar eller de oundvikliga anordningarna för en läckrare måltid än vanligt. Till och med Pastorskan, som annars alltid talade med en henne egen, högljudd och fryntlig stämma, hade sänkt densamma betydligt denna heliga dag, och köksdrama’t gick så tyst och stillsamt, att man kunde komma i frestelse tro, att der endast sysslade goda, sagtmodiga andar, som aldrig kunde uppföra någon köks-tragedS. —

— Herman tänkte på de väldiga, kärnfulla och kraftiga ord, som hans vördade och älskade lärare och fosterfader, med högtidlig röst ochomgif-%

m

ten af andäktiga och uppmärksamma åhörare, iftt ljuda under det gamla vördnadsvärda templets hvalf, och som så ofta funnit geuljud i Hermans och hans tan Henriks unga bröst. — Herman tänkte p& sin moders stilla, djupa andakt och de fromma böner, hon för honom höjde från ett rördt och varmt bjerta, fullt af tacksamhet och fröjd öfver hvad Herren gaf sitt folk på denna dagen.

-----Han tänkte till och med på hur* härligt

gamla Sångar-Jait, — uyrakad och putsad, med ain dråpliga basröst ledsagade församlingens lång, när den uppstämde:

Se, natten flyr för dagens fröjd,

Och änglara röst från himlens höjd Det bud till fromma herdar bär,

Att född den gode Herden är!

Herman sackade djupt, då dessa tankar, likasom af sig sjelfva,-----------likasom framsusau-

de ur ett fjerran, trängde sig till hans sjal. Bil-lard-queu’n ulle nästan atadna i hana hand, och hau tänkte med smärtsamt vemod, huru olika allt, omkring honom nu föreföll, hnrn förvandlad han ajelf var; och med en hemsk rysning måste Herman för aig sjelf raedgifva, att detta ingalunda

var till-----ett bättre. —— Men han alog med

våld dessa tankar ifrån sig, gjorde en grann må» sterstöt och sade: parti!

O, hvad en menniska af ställningar och för»*

hållanden i lifvet kan förbytas ocli förvandla*! Men, har grundtonen från början varit ren och

klar, och ftfvenväl den faller, då ar det illa! —

✓

Fram emot middagen talade man hår och der om att låga predikan; men Blenda såg ingen dager uti att någonsin få alla församlade på en gång, utan försäkrade småleende, och utan att dermed mena det ringaste ondt, — att hou heldre ville ensam afbedja alla de öfrigas synder, ån samla ihopa dem och få någon sans på dem. Och af predikau blef det heller ingenting. Men ett gammalt häfdvunnet Juldags-ceremoniel iakttogs dock: Ingen främmande var bjuden. Familjen var inom sig, och detta tyckte alla vara nog!

Först till middagen voro alla till finnande«, och hvar och en berättade nu, huruledes de passerat sin förmiddag, och Fröken Regina berättade, huruledes hon hjelpt alla, huruledes ingen kunde rätt förstå eller begripa, huru man skulle bete sig och inrätta sig commodt och väl för den långa Jul-sejouren, förr än hon kom med råd och dåd och hjelp. Och ingen motsade henne, just för att alippa höra henne bevisa sin sats, och deraf kom, nu som alltid, att Fröken Rcgiuas egenkärlek till* vexte och förkofrades hvar dag och stund.

Eftermiddagen hotade att blifta förfärligt trög.Man satt i salonen, rundt omkring en stor eldbrasa i marmorspiseln, och Amiralskan gäspade gång p& gång ba kom »in parafeu och hade ingenting roligt att förkunna. Fröken Regina berittade i en eagta och hvasande ton om alla sina, — un-der loppet af året, — förrittade storverk för aln tystlåtna och orörliga nyulrr. Fröknarue och Mamsellen autto på stolkanterna. Grefven tog nig en lur i förmakssoffan. De unga herrarne små* pratade i ett fenster, och barnen sprnngo ut och in i cabinettet, der deras Julgrannlåt ån nu orubbad var qvar. Blenda gick orolig hit och dit, talade litet med livar och en, och aftledea äfven med Alarik, aom aagta förklarade henne, att, om honvo-re lik stuR niicer, skulle han resa sin våg dagen derpl, på hvilket hon svarade, ftften helt ssgta: — Söta Alarik, tänk nu inte på mig, — utan gör din cour till mina niécer! Nog Aro de att pre-ferera framför en gammal Xante, som du sett öf-*ver tjugo år! — — — och härvid såg hon så skSImaktig och lekfull'ut, att det minsta, man någonsin kom iliog och tAnkte sig, var — — — — en gammal Xante. —

Imellerlid kom Hilda hort till Blenda och bad: — ”söta, goda Xante!" — i några utsökta och tillskrufvade musikaliska termer, att hon ville sjunga och spela litet nu i skymningen, lilenda hade ingen hog. Blenda var dessutom ridd, ty honhade *ännu* aldrig sjungit för Herman och ansåg honom som stor konstdomare och sträng dessutom. Dock ville hon visst icke låta bedja sig, helst Alarik stod helt förundrad, öfver att Blenda gjorde minsta svårighet; en sak, så alldelles olik henne, både i anseende till hennes verkliga talent och hennes väl vetande, att äfven en sådan förminskas betydligt af persuasion.

Under tiden hörde man alltjemt, borta i ett af salonsfenstren hos Herman, huru Clas Ulrik mumlar och puttrar med en missnöjd och envis ton, och slutligen kommer han springande till Blenda, sägande:

— Mamma! — Herr Wilson vill inte hålla, hvad han lofvat mig, och det är så mycket fulare, som han sagt mig *sjelf*, att den, som sviker sina löften, — är en bedragare, förhatlig för Gud och menniskor, — fast *ingen* bör hata. Mamma! Är inte då Herr Wilson en sådan bedragare nu?

Ett allmänt skratt blef den stackars Clas Ulriks enda svar; men, som han sällan brukade blifva förlagen, blef han det nu icke heller, utan fortsatte sin anklagelse i rigtiga former och blef så mycket vältaligare, som denna anklagelse verkligen hvilade på sanningens och icke på advocaturens grunder.

— Jo, Mamma! — — Om ni alla skratta aldrig så mycket, så säger jag ändå, att Herr Wilson ären rigtig bedragare; ty han har lofvat mig hela hösten att, om jag kunde alla fyra conjugationerna alldeles som vatten till Jul, så skulle han sjunga en visa för mig om en scholmästare, som stafvar med scholbarn, som skall vara mycket rolig, och jag vet precist, att jag kunde conjugationerna rigtigt Julafton’, om förmiddagen; men då kom Wallgren och sade, att bordet var serveradt, så att Herr Wilson hann inte sjunga, och så kom Tante der, — och så har jag glömt bort alltsammans tills nu.

— Och conjugationerna äfvenledes? — frågade Herman, leende, —

— Nej, visst inte, — svarade Clas Ulrik — utan jag skall repa upp dem nu i denna stund.

— Nej, svarade Herman, skrattande — vi skola ej så der gratis lära bort vår Latin; utan, för att nu afskudda mig denna afskyvärda beskyllning att vara en ”rigtig bedragare”, — — så kom med mig nu, — Clas Ulrik, — så skall jag sjunga — ”visan” — för dig, — — — — och Herman gjorde sig färdig att gå.

— Ack, nej, — — ack, nej, — — ack, nej! — sade Fröken Regina och for upp på golfvet som en raquette, förtjust öfver att så här kunna taga i flykten ett redan länge önskadt tillfälle att komma i någon contact med Herman. — Ack, nej, — för all del roa oss alla med den lilla allt förroliga trio’n! Jag och någon mera (hon såg sig om), Baron Alarik till exempel, vi kunna ju sjunga första och andra stämman, — — — — — — och hon flög i ett skutt till fortepiano’t.

De andra instämde i hennes begäran, och Herman, så van att sjunga, — lät visst icke bedja sig, utan sjöng med sin härliga röst, och för resten — qvickt, muntert och ledigt, detta lappri, som, när det *så* sjunges, roar alla. Och alla voro äfven högst roade deraf. Alarik försäkrade dock, att tvänne fruntimmersröster passade vida bittre till scholbarnen, och Fröken Hilda — ”biträdde benäget” — sin Tante med alla anspråken af en — ”musikälskarinna” — af prima sort.

Sjelfva vår tungsinta Grefve uppväcktes ur sin middags-slummer, och Herman måste börja sin sång å nyo, till stor fröjd för alla, och särdeles för barnen, som med sitt hjertliga skratt nästan öfverröstade hela musiken, hvilken Grefven äfven påstod var den *roligaste* och *bästa* han hört, allt sedan salig Dupuis’ tid, — den roliga menniskan! — Amiralskan var alldeles af Grefvens tanka och sade, skrattande:

— Ja, — Gud förlåte mig och min musikaliska *osmak;* men sannerligen roade icke detta mig långt mer än mängden af de Italienska arier, som man hugnas med nu för tiden i vår goda stad.

Munterheten blef allmän, och, sedan Hermansjungit Mozarts bekanta serenade och många flera småsaker i samma stil, sjöng han allena, med utmärkt god smak och verklig talent, flera nyare sånger och slutligen — — — den enda han nåt gniisin, — fast henne ovetande, — hort Blenda sjunga, nämligen Söderlands kan i Norden* — och sjöng den på detta sann t poetjska,—obestämda,

— tactiösa,------ af hjertat oeh vindarna i- bero*

ende sitt, -r— som troljgen varit den stora, hår•* liga Bardens mening med hela sången.

Be flesta tego stjlla, -------linge sedan de

sista tonerna af Hermans tjll innersta hjertat trängande sång förklingat. — — — Men, se Fröken llegiua! Hon var icke den, aom af förtjusning

ht,ef stum! Hon for upp af sin stol,-----larmade,

orn huru betagen hon var, — extasierade sig med ord och åtbörder, sade sig vara till den grad förtjust, att hon föresatte sig lira denna sing den k>»nimande förmiddagen, och bad Herman bHf»a hennes mästare.

Herman bockade sig endast och sjöng genast något annat. Blenda köode öfrer Hermans härliga sång och det sitt, på hvllket den togs emot, en glädje, som var för naturlig, att ens fördömas, om man ej N.B. skall fördöma hela Blenda, hvar-om ar tu tal. Få saker kunna v|l göra ett angenämare intryck, in ett se någon, som msn iiskar, eller till och med — någon, för hvilken mau blottlifligt interesscrar sig, vinna ett allmänt bifall f den sällskapskrets man Sr. Dernti ligger visst ingen egentlig lycka^ men en förnöjelse, en tillfredsställelse, som man skulle vara ntaf stock och stes — eller latter philosophi (i ordets hvardagliga bemärkelse nb.) — för att ieke lifligt kanna. Blenda gjorde det Sfven. Nar man hänfördes af Her* mans starka, klangfulla och af djop känsla inspirerade sång, kände Blenda en l&ngt ljufvare känsla, än den sjelfviska förnöjelsen af att sjelf vinna bifall; och, när han, — med Hngdomeglad humor% föredrog någon munter, skalkaktig sång, åt hvilken alla skrattade och ropade: — ”Bravo!

Än en gåog!'*-------r då svällde Bleudas bröst

af denna glädje, som väl icke utbrister i skratt, men som genomströmmar sjal och hjerta. Bland alla var hou dock den, som minst lofordade den förtrollande;* sångaren; hvilket af Herman genast

uträknade9 som ------- — — liknöjdhet, kanske till

och med litet harm, att det icke var Alarik, som ajöng.

Med blygsamt småleende mottog Herman alias smickrande bifall, och af hans sätt, att icke göra väsende deraf, syntes, att han var ganska vaa dervid.

Alarik visade åtminstone icke en gnista afnnd, utan, musikalisk som han verkligen var, fast han endast hade en liten smånätt kammar-röst, komhan i verklig esta« öfver att på så Dira håll haf-va en så — — ''dråplig sångare".

— Herr Wilson lirer jast ha en sirdeles glådje af att i allmänhet gömma sitt ljus under ena skäppa, för att sedan så mycket mer blända derraed. — sade Alarik — Jag kan aldrig beskrifva, hora förvånad jag bief, — fortfor han — då en Liber Stu-diosus% som studerar för att blifva Prest, anmäler sig att sitta opp på en vild, knappt halftämd häst; men jag försäkrar, han tog reda på honom, som en gammal cavallerisl, och rider i allmänhet som en stallmästare. Och i förmiddags öfvcrra-skade han oss alla med sin stora färdighet på billard, och nti i afton med sin dråpliga sång.

Hvad en lidelse, som förnuft och religion o-gillar, hvad den alltid sprider ondt omkring sig och härjar och undertrycker det goda% som fordom spirade högt upp och blomstrade i det rena,

oskyldiga hjertat!------------Ålariks oförställda

beröm harmsde och förtröt. Herman. — Han tyckte »ig äfven deruti duna en viss förolämpning, som -han väl icke kunde förklara, men som han bittert kände. Han preltidierade tigande ,på piauo't, men vände sig efter liten tystnad till halfs derifrån, och sade, allt under piauo-accompagnement och adresserande sig till Aisrik:

— Herr Barou tyckes tro, att en — "Liber Stu-

Stands-Paraildci\ //, 7.diosus, som studerar for att blifta Prest", :— — icke kan belibfva stort mer an ett uns Hebreiska g&mt ett gran Grekiska och Latin, — och att allt annat vetande är barlast, som gerna kan kasta6 i sjön.

— Gerna för mig; — svarade Alarik skämtande — men säg mig bara till, när Herrn kastar oi* ver bord sin dråpliga röst och mycket annat äf-ven, som Herrn har i mångfaldigt rikare mått äo jag, så att jag må få fiska npp det, om det jnu fin skulle kosta mig att dyka till bottnen eller fråkta mig dit under dykare-klocka.

Herman rördes af Alariks öppenhjertade bifall, under hvilket icke tycktes ligga det ringaste annat ån lians verkliga mening. Herman rördea af sin egen himmelsskriande orättvisa mot en ung man, som icke gjort honom annat ondt, som Ju* icke kunde förehrå något annat fel, än att älgka, och kanske älskas af Blenda. — <— Herman .rör» des af det goda hos — sin rival. — Herman var således icke så djupt fallen, som han kände, ty sista instansen af en brottslig kärlek är en o-begränsad orättvisa, mot den man tror vara Jyck-ligare ån en sjelf. — — En våt hinna drog sig öfver Hermans öga, ,oc!i han räckte slutligen handen till Alarik, medan han alltjemut preludieradc med den andra, i basen.

— iBaron Alarik tror mig lingt bättre än jsgm

är, — sade Herman, for ett ögonblick bortglömmande sin harm och endast talande nr ett manligt och uppfigtigt hjerta.

Icke det ringaste af allt detta undföll Blenda: hon talade vid sin mamma, hon var uppmärksam mot aina svägerskor, hon afhörde och besvarade Hildas tillgjorda reflexioner om Hermans sång, hon sade dä och då ett artigt ord till Mamsell Deiaville, hon gaf aom oftast ett artigt, fast litet kort, svar till sin nftgot näsviaa neveu, hon glömde aldrig ain man, hon gaf då och då sm& uppdrag; ät JUlia och åt den beskedliga Capitain', hon lekte och pratade med barnen; men icke desto mindre märkte hon allt, och af hela Hermans och Alarik 8 samtal, aom de eu

lång stund sedan fortsatte, undföll henne icke ettord, icke en blick. Sanningen började blixtra fram, men cå hastigt, ett hon omöjligen kunde urskilja dess former. Hon nig blott, ett den blandade och förvirrade hennes öga, — — hon kände, att den upphettade hennes kind och satte hjertat i spräng; men hon »visste ej rätt, h vårföre, ännu«

Blenda sattes denna afton på hårdt prof: hon måste, — böner och undflykter hjelpte inte, — hon måste sjunga en duo ur Figaros Bröilopp — — — •— med Herman! — och Fröken Regina akul-ie sjelf accampagnera. De atodo således på hvar ain sida om henne« stol, — — och en gång, — —US

den första på trenne månader, som de varit dagligen tillsammans, — vidrördes, af en händelse» deras händer, — — och de stadnade båda! De föreburo alla möjliga andra skäl, an det enda veTkliga, och fingo börja å nyo, men aktade sig för ett — "om igen*'. Deras röster accorderade förträffligt; men båda darrade, — — särdeles i början.

Hda natten derefter — tyckte de sig —

— både den ena och den andra — — vakande och sofvande — sjunga tillsammans. Herman började glömma allt det orätta, allt det fördom-liga — — brottet — synden af att älska Blenda,

— _ — för att endast och allenast tänka på lien*-

ne. Ett ögonblick fördömde han denna sin svaghet, och det andra — — — var han åter tillbaka, — — och för resten nästan otillgänglig för alla andra tankar. — Han saknade negativt —sina trålaktiga Ieetioner,med Clas Ulrik, hvilka na under Julen hvilade, och som förut tagit hans tankar i anspråk. — Blenda åter — — tänkte pl allt, glömde intet af hvad som hörde till hennes stora, ansvarsfulla kall; men öjver allt detta, — likt en rosenfärgad himmel öfver en öken,--------häng-

de tanken på Herman, hvilken hon aldrig bortjagade, utan fast mer amalgamerade med alla andra tankar. Och, kom hon ett ögonblick i ro, då trädde hans bild fram, omgifven af hela klrle-kens strålglans, och, for att s&ma sig, för att äter komma till förnuft och verklighet, tog hon dä,-------icke af föresats,-------icke af princip,

— — utan af ren instinct, sin lilla Gabriella och

tryckte henne till sitt hjerta, gifvande henue tu* sen små kirieksnamn, likasom för att indä gifva luft åt sitt hjerta till ett annat lika älskadt fö* remål. Hennes böjelse var dessutom af kärlek innu blott hvad Champagnefragga är afsjelfva den härliga drycken: den var icke byggd på vänskap, förtroende, profvad tillgifvenhet och länge grun* dad aktning. Den var intet af allt detta. Den var ännu endast detta rus, hvars tillvarelse man känner, utan att kunna fatta eller reda, när eller hvarföre det kom,v när eller om det någonsin skail förgå. Man tycker sig stundom skola vakna der-utur, och hela hägringen kunna försvinna; men den första smärta, den första bittra tår, som en sådan kärlek kostar, den skrifver äfven den första verkligt outplånliga runan i vårt hjerta. Inan man är förvissad om genkärlek, eller inan man lidit för sin kärlek, är den blott en i hög grad stegrad smak, — ett tycke, — ett gillande, en beundran, — en hjertats utmärkelse, med ett ord, något, som dock — lätt nog — kan blåsa bort, — — falna bort, om plötsligt tid och rymd kommer imellan; — —------------------- men sedan,

— sedan vexer och slår den rötter för hvar stund,om hjertat eljest år sådant, att nigot dernti kan Vexa och slå rötter.

Blenda var just nu vid denna öfvergångspunkt.

-— — — Fraggan var färdig att falla, för att endast lemna det obemängda vinet qvar. Blenda älskade af hela sin själ, — — och det värsta — — — eller, djupare tänkt, det bästa af detta var dock, att Blenda trodde sig alldelea icke brottslig eller ens syndig genom denna tysta, passiva, i botten af hjertat gömda kärlek, ty den fulla rättvisan må lemnas den stolta, — om icke rätt tänkande, dock alltid rätt handlande,

Blenda,------att hon giok aldrig ett hälft »teg,

gjorde aldrig ett enda försök att närma sig eller till sin fördel intaga föremålet för denna tysta känsla eller, med ett rW, en blick % en tankarnas frånvaro, förråddeden, hvarken för honom eller någon annan, och då trodde Blenda

sig göra nog!

Och hvarföfe? —----------Jo, emedan Blenda -

egde allt, —— ja, allt, — hvad man hos en skön själ kan fordra, utom sann och verklig religion, Och denna brist ingredierar i allt, äfvenide minsta lifvets skiften, och huru mycket mera dä i alla de större!

Annandag Jnl har af våra vanory —-------små

hvardags-gudomligheter, som Svenskarne ära, —

Atillbedja — och mycket offra åt,--------blifvit se-

dan urminnen tider helgad åt dansen. Ingen småstad, som då ej har sin assemble eller, moderaare taladt, — sin soirée; ingen ort, der ej någon af possessionaterna då låter spela upp till en tarflig eller prydlig bal, och visst ingen by eller något af flera åboer beboddt hemman, som ej då består sig en stojande och munter lek«toga, eller någon betydligare herregård, der ej folket får — "roa sig", — ty, Gndi tack!--------den tid år mest for-

bi, då man nekade de ringare klasserna att dansa.

---------Att dansaf — — — Man upprepar detta

ett par gånger, för att dey som ej tro sig höra ratt, dock skola iinna, att de göra det, och för att des som aldrig kunnat tänka sig något dylikt, skola f& veta, att det fanns en tid, och det i nittonde seklet, — då folket livarken fick eller tordea dansa. — Men nu dansa de!

På .Lindsjö var denna dag stor bal: alla grannar bjudna ”på kaffe samt att passera aftonen med dans”, — och klockan fem å lialf sex klingade o-taliga bjeilror på borggården, ty alla ville försö* ka det unga slädföret på den om natten nyfallna och jemna snön. En dylik liten slädfart, helst om den är den första under vintern och med ett nöje i perspectiv vid resans mål, stämmer sinnet gladt och muntert i förtid, och glada och muntra voro åfven alla de minga gåster, som, efter handaftacklade och afpelsade i varma trefliga rum af fullständig och påpasslig betjening, kommo in I bal-salonen, der vaxljus och lampor vore a& rikt och g& väl distribuerade (ara vare Blendas uppfinnings« och Capitain’s verkställningsförmäga), att en soldager tycktes m5ta deras blickar. Blenda var öfver allt och tycktes dock aldrig röra sig

ifrån sin ratta plats, —-------och se, det — det

ar just vårdinnans största och svåraste åliggande. Hon bemärkte allti men fjeskade med intet, och verlden skulle stått stirrande och förvånad, med hängande händer och halföppen mun, om den vetat, — oin den ens kunnat ana, — att midi under allt detta — — — — sysselsatte sig dock Blendas tankar nästan endast med ett enda föremål.

Bland balgästerna* var äfven en temligen hygglig familj: en Lagman Q. med Fru, söner, döttrar samt en ganska smånätt, vacker och gentil gonver-nante af första upplagan, d. v. s. som nyss an-trädt sitt värf. Denna unga flicka hade, före sin gouvernantes-befattning, tillbringat sin mesta tid i Uppsala hos sina slägtingar, i ett hus, der Herman ofta hade tillträde och gerna sågs. Hau kände henne således ganska väl, och den förundran och öfverraekning, som han tisade, då flic* kan, som han ännu förmodade vara qvar i Uppsala, — inträdde i salonen, undföll icke Blenda»rfr ty ide* af treirae tom en heft annan könsfsy och, nar Herman med en, — akt egentliga natur tillhörande, — glad och liflig uppsyn gick fram emot flicka», för att hela* Henne och taio med henne om gemenaamma vinner ech bekant», — —

— då smög sig en suck, — — den jör$taf

nr Blenda* hjerta; — — och, nir Herman sedan förde bort fläckan i valsens magiska trollcirklar,

*-----d4 — — — måste Blenda hastigt blinka,

för att ej en tår, — — —* — —* — den förtfa, —

— skulle falla, utan drifvas tillbak* till hjerta tr derifrån den kom. Men rcke ett menskligt öga kunde upptäcka allt detta. Blenda tycktca rara ajelfta glädjen, sjelfva dansens lätta, yra gudinna^ ajelfva själen i allt detta lif.

Dessutom pratade Hon med Fruarna imellan dansen samt svarade artigt och skämtande’ pk d*e äldre herrarna es»* pHm enter.

— SNHa Fru Ç.1 — tade hon* en gång titt Lag* manskan — Jag har som barn kant en Mamtelf Falin. Kanske det ar denna samma, som nn ir gouvernante hos Herrskapet? iörsjag fråga, hvad hennes förnamn* år?'

— Hon bar flera namn, —^svarade Lagraansfcsn

— men kollas endast Gertrud.

— D& var det icke hon, —- tade Blenda,. Mcåf» M«4e. —• — —* Då var det Aon, som haïr e* gäng:besjöng, — tinkle hon, och hjerUt!-----------llurts

det sved vid denna tanks!--------- >

Men nu kom Alarik, (or att med henne i sam* ma ögonblick börja en cotillon. Alarik och Bleu* «la hade så mången sådan anfört, och, som detiill fordras en viss vana, mycken fyndighet och en fin blick, som genast kan urskilja, hwlka tourer sona för ögonblicket passa, och hrilkp som alldeles i c* ke passa, fast de en annan gång kunna vara gar»«' ska användbara, — — så utsagos Blenda och Ar larik enhälligt att föra den an»

Nu tycktes äfven både Blenda och Alarik vara i sitt rätta element; ty man kunde icke se når got behagligare in det sätt, på hrilLgt de fyllde sitt dansande värf. Herman dansade med Mamsell Gertrud. Blenda blundade heldrc, an stt se. P* dem* och ännu hade hvarkeu slump eller intention fört henne mot Herman och tvingat henne att valsa ett helt eller halft hvarf omkring den stora dans-sa lönen med honom. Hon darrade för hlot~

ta tankan,----------fruktan,--------- och nu; t- nur

— för sjelfva verkligheten!

— Förlåt mig, Herr Wilson! Jag kan ieke val-sa uu; mitt skobaud brast! — sade Blenda och ilade hastigt in i ett sidorum. Hennes hjerta klappade våldsamt, och för första gången kände hon, att förställning torde icke alltid, — icke evigt blif-va henne möjlig. Herman vände med mörka blickartomhåodt lier till sin plats, och, nir han sedan sig

Blenda»-----åter vorden glad och fri» — svänga

om med atn unga Cousin» knöt sig hans ena baud öfver hjertat, likasom för att tjata det,---ned-

trycka det, —• — och den andra, — likasom för att hota något, — liämnas på något. — — Men i alla andras ögon tycktes hau blott vara sysselsatt med lilla Mamsell Gertrud, som glad, — ledig ocli icke utan ett litet småbehåndigt coquetterie visste att in med ett, än med ett annat hålla den unga, .vackra och i Uppsala allmänt omtyckta Wilson vid sin sida. Fröken Hilda och Fröken Thilda hoppade som — ”våra vanliga skator”, -------d. v. s.

en opp och en ned. Mamsell Delaville gnftade på, når hon någon gäng blef uppbjuden, det vill med andra ord säga, oär det fattades en damc» hvilket ofta nog hände, — när Blenda uppoffrade dansens nöje för sin värdinne-skyldighet, när Uila hade förhinder, — och Fröknarne Hilda och Thilda lagade aina skoband, som verkligen gingo ur, eller tingo sina bal-moraler af Nådig Mamma, som bistert manade dem att dansa raka, hålla ut fotterna, göra sina bästa, steg, och som allvarligea befallde dem — ”se glada ut”. — —— Lilla Ulla dansade äfven och aåg rätt näpen nt, irncllau en mängd små bestyr, som hon oundvikligen måste hafva; men den allseende Blenda atyrde så visiiga, att den snälla Uila dessimellau fick sig enliten dan*, 5* m«d Alarik, — an med Capitavn',. an med Glas Ulrik och andra disponibla danseu-rer, hvaribland Herman- dock ingalunda var. Lieu* tenant Adolf ville gern» ratta tourerna i Fran-faiserna, och: för resten fann han- för godt att springa rnndt omkring sin onga, vackra Tante* förfölja henne, hvart hen tog vägen, ooh tyckte« hafva 1 sinnet att uttranga Alarik. Ack, en sådan-dåre, — — — 6om han, och flera- med houoml:

--------Blenda« moder var outtröttlig i* sällskaps-

hållningen (den ledsammaste af all hållning}*, och detta med en graoe, — en* artighet, en ledighet och en vhs godhet, som förtjusade alla.. Be andra Fraarne hörde henne med stor beundran och sneglade på hennes hatt, som de trodde hade flugit från Fölker, samma dag hon afre-ste fr å-o Stockholm, — speculatiou på en* dylik, stoffe ring”.. —— Tank, om do vetet, att den stått i en ask på fLindsjöt sedan fjol-året!---------Frö-

ken Regina var öfver allt, eller, rött a re sagdi, — saknades ingenstidesf; ty, der bon ieke var, den hördes hennes galla röst, ooh hon visade skenbart missnöje öfver att icke sjelf få anföra cotilloneu^ något, hvaruti hon sjvlf påstod sig excellera. Hon dansade annars för det mesta med Clas Ulrik». Blenda hade vål* tiggt Alarik alt förbarma- sig- öfver henne;, men hittills hade det varit förgäfves-G ref \ innan Britte-Julie satt i, ett mörkt hörn. afcatt sidst Hmy t**1* gjorde därifrån ganska många upptäckter, livilka hou gömde för 6ig ejeli tills vidare, och tills lagom tid hief att med vinning tigga den i dagen. Sålunda tvifiade bon nu icke längre, att Alarik aar en gynnad friskare hos hennes unga svägerska, och visst icke den —”broderliga vännen, som han skulle gå och giUa för”f

— — vidare upptäckte hon* att Informatorn var dödligt kar i den främmande Gonvernanten, hwl-ket skulle komma att «-”ansenligt distrahera honom och göra honom liknöjd för Clas Ulrika edu-catioo”. — Dessutom äg hon från sin vrå, — att

— ”UWa var en ator siarfva”, — ty hon ho de o-upphörligt små förtroenden alt gifva Capitajn’, och detta såg Grefvfanan Jfr i t te-Xu lie, just sona hon aåg allt annat,, nämligen på den aldra värsta sidan, och utan att besinna, det de båda hade med värdskapet alt göra: den ena, livad the, ii-motiade, frultier, coafeeturer och glaecr beträffade, och den andra — alla sorter fina spirituösa.—

-----Gr ef ven satt grötmyndig och skrytsam vldr

ett wh is t-bord, och, om man vetat hafvaett origi-ginal till#den ut- och invärtes boende sjielfkära'*

och dumma------aristokratien, som ännu kan upp-

tickao här och der, sfr beböfde man blott se, hö« ra och något litet känna vår goda Greåve. Läsav-ne», har ännu gjprt ingendera? men hans — (G*v.f*ven») tid kommer stil, di han låter både ae, hora och känua sig.

Balen var, — med allt detta, .— förträfflig, och, i hela landet deremkring, alldeles oefterhärmlig; ty sillan nog förenas rikedom, god och tillräcklig local, smak, arrangement och möjligheten* att få hvarje phautasi verkställd, oi val som hås ▼ar fallet. Först emot morgonen, efter eu solid frukost, afreste de förnöjda gasterna, och Blenda, som till utseendet varit sjelfva glädjen, gick In till »ig, — trött, liknöjd för allt, utom för eu enda tanka, — och denna var,--------------— ja, gissa, hvad den var! Jo, — en önskan!--------En ön-

skan, som blott kärleken kunde alstra, och karleken begripa: — — "O, att jag vore denna fattig beroende, fader- och moderlösa 'Gertrud!** —

Gabriella sof så godl, när Bi end a kom in för att lägga sig, ty Blenda* sang ka mm a re varäfnn Gabriellas sofrum. Hon lutade «ig ned of ver den lilla, kysste henne innerligare an någonsin, och på ba rnets kind föli denna första t&r, aom skulle följas af så många flera; — denna jörsta tår, som bränner in kärleken i hjertat, i stället att den fornt, likt en phosphoritk eld, blott flammade |»å sjeifta yiau, uiai» att denna deraf lidit, om nå» gon pust kommit och blåst ot den grundlösa elden.

Men morgondagen var Blenda sig åter lik. Eu-da<t Alarik t\ckte sig märka något felu*rnk*igt ilöt

Blendu blickar och frågade henne, mod om t och

iiftigt deltagande, om hon rar sjuk---------eller

ledsen for något. Ett ögonblick atäfvade den tanken for Blenda* sjil, hurn Ijttft det skulle vara* att få öppna heta sitt hjerta för en tan, sådan som Alarik; men ett nästa ögonblick — framti*» sade för henne allt det hånfulla, förnedraude och eländiga i en dylik bekännelse; — — ty Blenda gjorde stor skilnad på kanslau och bekännel*« n

deraf,-----märk det! — — och derföre teg hon*

tog en glad uppsyn och svarade Alarik ¿kännande, men med en låg, endast för honom hörbar röst:

— Om du ibland tycker, att jag aer ut, aom hade jag litet myror i htifvudet, så se dig bara om-kring, och du skall ej behofie fråga, htarifrån myrorna komma.

— Ja visst, — svarade Alarik med like låg rött — och kastade ögouen hastigt på den församlade slagten — — nog aer jag myrorna och stacken; men hvad du skall med dem i ditt hufvnd attgnra, det begriper jag inte. Nar de få mat och värmas och aå mycket förnöjelse,tom de kunna inrymma, •å behöfva de 131 inte mera, och framfor allt inte att titta in i ditt vackra huftod»

— Ja, — ja! — genmalte Blenda, skrattande Bet är just inat, varma och förnöjelse för »iuag ärter, — — tom ritter värdinnan' i största: bryderi.

— Aek, vore alla si litt förnöjda som jag, — •varade Al«ri4 sagts — si hade du vinga bekymmer; ty, när jag får se dig, bryr jag mig inte mycket om matr ar alltid varm och kiuoer mig si

förnöjd,, jag kan blifva,-------icke kunde b lift a,

ty derpå* ar stor skilnad.

-r- Ack, du goda, tillgifna, — aldrig vanskliga Alarik! — sade Blenda, suckande ocli texnligen*

sagta, som- hon trodde; —• —-------------men just

de orden uppsna ppade G ref \ innan Britte Julie, sona alltid satt närmare, än man trodde, och hade bittre öron,, än men anade.

Ett par dagar fram Hö to, utan att något särdeles anmärkningsvärd* timade, utom ett samtal mellan Grefven och* hans äkUta syster, som vore synd att icke anförar

— Har skter du så ensam* och specnlerar, — sade Grefreirtill Grefvinnan Britte-Jtilie, som stad-nat q,ra* i ett förmak, sedan alla andra dragit sig in till en stor brasa i salonen* — och det tar p* sitt och vis — fbrlfor hs*#- — rått bra, ty jag hsr en sak of en viss vigt, sem jag viil tala med dig om: jag hsr under dessa degar uppgjprt en Ikonplan i milt hufvud, som skall accommodera osa alla ganska väl. Jag vill gifta bort din Ililda.

Grefviunan sperrade opp ögon ocli öron, och, tom goda partier för hennes döttrar ändå utgjorde hennes cardinal-tanka, s& kände hon tig ganska förnöjd vid detta tilltal, ty hon visste nog, att ej bror Ludvig propouerade någon — icke — antaglig.

— Jo! — fortfor Grefven — Jag har fonderat nt, att vi, under loppet af Julen, skola förlofva din Hilda med Alarik W. — (Grefvinnan gjorde en knyck p& hufvudet. Grefven märkte det ej.') Ilan är väl iute rik just; men, när hans föräldrar en gång dö, tör han fä en rätt vacker fortune, ty Presidenten O. har förlorat sitt sista barn, och då lär hela den förmögenheten gå till Ala-riks fader och hana syster, en gammal barnlös enia, — Generalskan R. på Bolycka. Dessntom är Alarik af god familj och har således goda aspecter i tjensten, ty namnet, — namnet gör ändå — (entre nons) — mera än man tror och vill medgifva, nu för tiden. Och han är ju en rätt beskedlig och hygglig gosse, eller huru?

— Jo-o-o; — sade Grefvinnan, menande — men jag tviflar ändå, att det låter sig göra.

— "Låter sig göra!" — upprepade Grefven med någon liten harm — Det blir min affaire.— Ja, ja! Det torde inte blifva så lätt! — sva* rade Grefvinnan, allt med samma menande ton.

— Och hrad skulle hindra, om jag får fråga? — Hrad skulle hindra? — fortfor Grefven- med denna harm, som han alltid hade tillreds rid minsta motsägelse.

— Det kunde vara mycket det! —

— Och ndgot, — om jag bara får bedja!

— Ett annat attachement tili exempel! — sva* rade den sluga Grefriiinan.

— Ja, om det är ett antagligt vaf, som din dotter redan gjort, — genraälte Grefven, litet sagt-modigare — det vore det enda; men derom har du inte varit s& och god underrättat mig ännu, hvilket något fdrundrar mig. Jag är dock hennes enda morbroder och hennes giftoman dessutom!

— Hvem säger, att hindret ensamt kan komma

från min dotters sida? Baron W. kunde ju tili exempel hafva — — ---------

— Slidder sladder! — afbrot henne Grefven o-tåligt — Alarik har visst inga sådana attache-menter, hvarken har nere eller i Stockholm, det känner jag particuliert. Det skulle väl jag veta. Ilan är ju daglig gäst i mitt hus.

— Nå, ja; — sade Grefvinnan listigt, — hvem vet, om han, ej här mår så oändligen väf, att han aldrig önskar sig något bättre.

— Hm! — sade Grefven — Han kan väl intein a

tara har i all ain tid ändå! Det &r vill hvarken hans eller min mening, fast han na håller till här, för att bo inom regementet, och dessutom, emedan han ar så nSra alagt till Blenda.

— Ja, man måste tillstå, — anmärkte Grefvin-nan — att ingen bror och syster kunna t ara ht ar* andra mer kära och tillgifna, men vål mindre.

— Ah ja! De åro ju ockaå uppvexta alldeles som syskon; — gäspade Grefven — men det hör inte till asken.

—Jo, hvarfore intet — genmälte Grefrinnan — Må hända år just denna syskonkärlek, hvad som lägger största hindret i din plan. flnra vet dn, min goda broder, — om ej Baron W. prefe-rerar sin systerliga cousiue framför alla partier! verlden?

Grefven säg på henne med sina stora, dumma, talgiga Ögon.

— Och deroti vore visat ingenting ondt — eller anmärkningsvärdt. — fortfor Grefvinnati — Man har ju tu«en exempel på dylik vänskap, aom alldeles absorberar all annan känsla, ocli aom är en stor orsak till alla våra garnla ungkarlar nu för tiden. Jag för min del tror aldrig, att Baron Alarik W. tänker på att gifta sig, åtminstone så länge lian har ett så trefligt och godt hem aorn nu, med så mftnga tusen agrementer, ty hati är ja som — andra — Herrn i huset — alldeles.— Jag begriper inte, hvad dn menar, min kära Britte-Julie! — sade Grefven, och vredena rodnad purprade redan hans annars nankinsfärgade anlete.

— Jag menar ingenting — sade Greftinnan, med cn stygg knyck på nacken — och säger änna mindre.

— Ja, Gud vet, — sade Grefven, ond — hvad nl qvinnfolk mena och tänka,, och tycka och så-ga, derpå blir ingen slug; och lika godt kan det vara, ty deruti är oftast rätt liten eller ingen mening, och nog ser jag, att du inte tål Blenda, for att hon är ung, och du är gammal; men da tåide minsann aldrig salig Sara heller, förrän hon väl var död, och jag undanber mig alla vidare sårande reflexioner och allusioner, och, när mlu plan går i verkställighet, — en sak, hvarom jag aldrig ett ögonblick t villar, — sä f&r du sitta med l&ng näsa, — min kära syster.

Allt detta sade Grefven med mycket humeur, steg upp och gick sin %äg, — men — var mulen och tvär mot Blenda — och mycket observatör hela den öfriga dagen.

Ack, om de goda mennltkorna kunde lägga sina ord så *>¿7, som de onda!En dag, mellan Jnl och Nyår, var man bjuden på diner och bal bog Lagman Q. på Svane-boda. Amiralskan var icke ritt vål disponerad (orkade icke), utart bad att få atadna liemma hoa lilla Gabriella. Alarik åter hade oänd ligen ger-na följt med, men hindrade« af en regiments-post, som lian akulie afvakta och aedao expediera; men alla andra gjorde sig resfärdiga, utom den stackar« Lila, som var bjuden, ecli för hville en en plats blef ledig gcnoui Amiralskana hem-mavaro. Blenda hade aå gerna unnat den beskedliga Hickan detta lilla nöj**, som hon visste Ulla satte ett så stort vårde på, ty, att vara borta ocfl vara främmande, år för de beskedliga husmamsellerna en verkligt ren jonissanee, — och detta kände Blenda så val; men Grefven sade torrt till Blenda:

— Nej, jag tackar! — Inte både Informator och Husmamsell på en gång! Det undanber jag mig!

--------och den stackars Ulla fick atadna

hemma.

Man reste på klingande före, öfver sjöar, iärr och moras. Grefvinnan Britte-Julie anmärkte, under loppet af dagen, dels till ain syster Regina, dels till flera andra äfven, att hennea goda svägerska Blenda var ovanligt ”tankspridd och preoccnperad i dag”, — — och deruti hade hon verkligen rätt. Blenda hade aldrig förr uppburitminsta tecken till snäsa af sin man; men nn, P* eii par dagar, och aSrdelea for denna resan, »om inte mycket roade JUenda, hade det vankats flera sådana; dessntom hade hon icke mer alla sina skyldigheter, som värdinna, att Iakttaga, utan hade nu fullt tillfälle att, — ined en känsla, som vore omöjlig att beskrifva, ae alla de små nät och krokar, aom den vackra Gertrud utlade för den unga Herman.. Hon sågf, huru han tycktes fastna i dem alla* ty Blenda hadc aldrig förr sett Herman glad och fri, sådan han >af naturen var bland bekanta och dem, han trodde Icke såg ho# nom öfver axeln för hans ringa härkomst. Hos Lagman Q. voro flera unga studerande, aom hade följt med Lagmannens söner till Svaneboda öfver Julen. Alla dessa voro Hermans fordna Uppsala-bekanta, inte heller hade han Clas Ulrik att täa-ka pä, och allt detta sammanlagdt gjorde, att Herman var sig på intet .vis lik, utan deltog pl allt sätt i alla dagens nöjen och aflägsnade sig, endast hvar gång han möjligt via kunde komma i ringaste contact med fllenda, hvara tankspriddhet ingalunda undföll hofiorn, och livilken han på sitt sått uttydde, (mellertid ökte det mer än min« sk&de hans glada lynne, att en enda gång slippa •e Blenda le åt Alarik och samtala med honom på ett för alla andra nSatan ofattligt gpråk*

Lagroanskan *Q. var ett af dessa fruntimmer,

y Googlem

•om med våld villjt nlotla sig In i anaed da och rika familjer, för att sedan Jcunna tala derom och deraf göra sig ett nytt trappsteg till att kunna komma äiinn längre* Hon -hade na en brinnande bag, att man «kulle siga och tala om, huru insyltad hon var med firefliga X:iska familjen, och, for att vinna detta ändamål, -skulle saken ifven hafva något sken ef verklighet. Som hon var slug nog, att i luften kanna, huru litetdetta skulle lyckas, om hon började ined Blenda, hakade hon sig i atållet fast v(d svägerskorna och --Grefv.en samd var mot dem så rimligt artig, rtt de voro allde-1«« förtjusta i -den goda, hyggliga, -charmant& Lag-maaskan 'Q., hennes man och hela hennes hus, ty auånga, ja, de mesta,— uppskatta roenoiskors varde, endast efter det rökoffer, som dessa tända för dem. Lagman Q:s egendom, Svaneboda, låg ganska långt, det vill på landet sigp nära två mil, från Lindsjö, och L&groanskan hade så långe och *å mycket persuaderat, tills Grefven till halfs h>frat, att hela sällskapet skulle stadna rjvar öfver natten — efter balen. -Blenda hade dock knap-paat hört på detta project och ännu mindre för del tänkt efterkomma det, och aldraminst utt, nar hennes Mamma var hemma allena. Hon blef •åledes högst förvånad, när Fröken Regina frajii aftonen, hals öfver liufvud, kommer med dep ¿nyheten, att hernies broder iofrat Lagman Q. ochhans Fru, att hela sällskapet skulle stadna q var till andra dagen.

— Ja, — alla — utom jag, — svarade Blenda artigt, men steg upp och gick in tili sin man, som i ett annat rum satt vid ett whist-bord.

— Jag visste val, hvarifrån svårigheterna skulle komma, — sade halfhögt Grefvlnnau Britte-Julie till sin syster, när Blenda gick.

Blenda lade sagta sin hand på Grefvens axel och bad om ett ögonblicks samtal. Grefven såg misslynt nt och spde sig icke genast kunna lem* na spelet. Blendç satte sig ned och började att samtala med någon, för att afvakta en läglig stund; men, då en sådan icke tycktes fillja komma, framgick hon ännu en gång till Grefven samt hviskade sagta och i högst vänliga ordalag, att, ifveu om alla de andra stadnade qvar, utbad hon sig dock att få resa hem, 1 anseende till den oro, i hvilken hennes moder annars skulle råka, helst hen nog hade en sådan ändå för den stora fjärden, som skulle passeras, och alla de mindre sjöarna åfven, huru säkra de än kunde vara.

— Äh, man kan skicka ett bud, — svarade

Grefven torrare, än han nigonsin brukade avara j Blenda. I

— Ja; men jag har alldeles Icke beredt mig der-på. — genrnäite Blenda, tyst och sagtmodigt — Jag har hvarken naitkläder eller ombyte af kläderKr i morgon, och Icke har jag gjort tillrSckliga anordningar för den stora middagen, vt skola haffa — på Nyårsdagen, — som ar i öfrermorgon.

Det sista var ett argument, aom verkade betydligt, ty, hvad det andra om toilettea angick, fum Grefven ingen omöjlighet, att man ju icke kunde stiga upp och kläda sig genast på morgonen i tn ljusblå florskladning, likaså vil som man kunde hafva den om aftonen.

— Ja; men dertili bar jag obetydligt lust. skämtade Blenda.

— Ja, — och det vore vil det värsta af allt, — invande Grefvinnan Britte-Jo lie, som tillkommit for att få hora csnclaveo — om vår goda Blenda skulle göra något, till hvilket hon ej hade lust, och, att hon har mänga akil att reta hem, det kan vil ingen neka.

Grefven aåg ond nt och sade sagta till Blenda:

— Ja, så res dft! — Alen då kan Herr Wilson ika med dig i tåckslidan, ty man kan ej begira, 4tt dessa artiga roenniskorna skola hirbergera informatorer och hoamamseller ifven.

Blodet sprang upp 1 sjelfva Blendas tinningar, och med denna skygghet, aom qiinnan alltid kin-ner att nirma •i« ett föremål, som icke ir henne likgilltjgt9 helst nir ben anser det kallt och lik-

Ständs-Paralleler, II, 8.gilitigt far henne,—svarade hon hastigtoch vänligt, men ändå bestämde

— Nej, min goda Ludvig, tillåt mig slippadel! Det skulle pä iutel sätt hvarken passa eller behaga mig.

— Ja, så gör allt hvad som passar och behagar dig, — svarade Grefven vresigt, men ändå i det hela alldeles gillande Blenda* afslag, inom sig — så måtte du väl blifia nöjd; rtien kom bara iheg, att det äfven måste passa och behaga mig, annars blir jag inte nöjd.

Blenda förvånades öfver denna nja, alldeles ovanliga ton, ty, om än Grefven hittills varit vre* tig, guatig och missnöjd med hela den öfriga verl* den, så hade dock Blenda alltid varit ett fullkomligt undantag, enda tills nu; men, som hon icke kände sig på något sätt skyIdig till deu minsta förseelse mot sin man, tog hon Grcfvens lilla hnmenr for en frukt af hans otour i spelet, en händelse, i hvilken Grefven aldrig kunde jfiuna sig eller hålla coutenance, emedan han dertill hade alldeles för litet hufvud och charakter. Blenda lade det heller inte särdeles på sinnet, utan, tvärtom, tackade gladt och vänligt sin man för lians godhet, att, nu—soflä alltid, — efterkomma hennes önskan. Grefvinngn Britte-Julie såg blott på sin syster Regina; men mycken dold ondska låg j den menande blicken.

Lagmauskau gjorde tusen artiga invändningar;ttién Blenda %ai* och forbléfartig, men obeveklig, och, när man sonperat, tog hon afsked, oändligen glad alt, —* ao ra Hon trodde, — få sitta ostörd och val inbonad i den goda täckslädan och der fritt kunna öfverlemna sig &t alla de tankar, som tusentals bestormat hanne hela denna dagen. När hon var rasfärdig, sade Fröken Regina godsint: — * — Det ir för ledsamt, att vår lilla Blenda ändå •skåll resa så ensam midt I natten! Någon af her-rarne hade ändå bordt följa med henne.

— Ja, Gud gffve, Alatik varit med i dag, — sva* rade oskyldigt Bleuda — ty han hade säkert gjort mig den lilla uppoffringen!

'— Ja, ett surrogat för honom kan jag aldrig tdifva — sade Herman, söm Blenda Icke ens sett vid hela afskedstagandet, men 10m na stod fullt ¿'eg&flidd bakom henne« —

— Men, *»—. fortfor flermin — om något skulle iiända under hemresan, så kan jag ändock vara till sidgöt biträde, ty jag har skaffat mig en liten slåda och ämnar föija Grefvinnan, medGrefvinnan* tillåtelse — likväl;

Förundrad, och «ned en känsla af m&ngblan-dad fröjd, såg Blenda blott upp på Herman, men kunde icke få öfver sina dårrande läppar mera ån det enda enkla ordet: "Tack!" — — Och de reste.

— Hörde du, livad Informatorn sade,-— hviakade Grefuunan Britte-Julie, stötande sin syster Reginapå armen, —

Det Sr ändå fasligt, att det redafe är så i hvars mans mun.

—. ÅN, det skall snart taga ilat;— sade Fröken Regina, bestallsamt - jag skall nog sitta pe for både saken och pratet« Jag har val kannat uträtta mera äo så, förr en gång i mina dagar. Da skall bara få se! Jag skall tala med Ludvig, jag ekall tala med Blenda, jag skall till oeh med tala med Alarik, om det gäller; ty jag känner hé-nom rätt mycket, sedan den sommaren vi voro tillsammans, Inan Lod vig någonsin var gift. Dl, den tiden, var han likväl mycket hyggligare, så artig och förekommande.

— Ja, det är han nu äfven, sade Grefvfn-nan Britte-Julie, styggt leende, t- fast inte mot dig, Inte mot oss.

— Åh, allt det der skall nog blifva annorlunda, låt mig bara taga tag i saken! — sade Fröken Regina, umler det hon och systern återvände Ull balromnvet. Grefvinnan fnös litet, oeh detta skalle betyda det ringa förtroende, hon satte tiil syster Reginas förmåga i den vägen, och htraf höll på att uppkomma en af de tusen små tvister, som alltid egde rum, byar gång de båda syatrarne råkade .tillsammans, och af h,vilka en opartisk grann-skare snart skulle funnit tydliga bevis, så vil på Fröken Reginas goda hjerta och dåliga hnfvud, som på Grefvinnana någorlunda goda hufvud, menits

myckel dåliga hjerta, — — ty ti der ungefftr ▼oro de båda systrarné af naturen lottade.

Imellertid ilade tickilidan lustigt fram på etn glatta ban’ i glindrande månsken och med klart klingande bjellror, som Alarik och Herman stlmft med stort besvir, harmoniskt rena. Men med alla. Blendas tankar ville det icke gå efter utrik-ning. Hon hade riknat på lugn, — ro — och en ostord ensamhet; men intet af detta infann sigf ty en obestämd inre oro följde henne, och, som Herman tyckte, att kasken körde ovanligt vårdslöst och vådligt, kom han ganska ofta fram till tick8lådan, dels för att hålla uti den* dels för att uppmana kusken att köra försigtigare och Inte flyga på detta sitt.

— Åb, lappri, det går nog galant och bra! —• ade kusken — Det må vftl jag förstå!

Blenda kinde sig snart ifven ridd, ty tick-iltdan slingde från höger till venster, och, når Herman, — springande bredvid slidan och håU lande i vagnsdörren, hvars fenster Blenda ned* fillt, — slutligen helt allvarsamt sade till kusken, att, körde han icke genast långsamt och ordent* Ngt, så satte sig Herman sjelf opp att köra, — — då lade Blenda sagta sin hand på Hermans och •ade innu en gång: "Tack!” — — Herman sigJblott pä henne; tnen den blicken trängde nedt Blenda* klappande hjert*. , , , r

Man hade imellertid hunnit till den stora ajon, och, som nedkörseln dit var ganska svår, och knsken blott för ett ögonblick, nar Herrmai) bad honom, sagtat farten, men nu körde lika fort eelt vårdslöst, — ropade Herman redan på långt håll; ; — Håll stilla, genast! Våga inte fara ned p£ ajön, inan jag hinner komma,, eller du skall ängr* det! Men, som kusken ettdera icke hörde denna befallning och hotelse, eller icke brydde sig derT om, och som bakpå tåcksladan endast stod en liten .jockey, hvilken ieke kunde bålla nii den, begaf det sig, att det uti en gruflig fart kördes omkull, just rid nedfarten på sjön, och att, når Herman kom, lågo histar, slads, kusk och allt; i en hög, och pojken nlfvade och skrek, för att lian stolt sig i hufvudet.

Med en af vrede, karlek och fruktan mång^ dubblad styrka försökte llerman, biträdd af sin skjutsbonde, att uppresa «lådan; men, som han fruktade, att båstarue då kunde börja skena, lå{ bau bonden i stallet gå fram till dem och. bestå! attensaro försöka få Blenda nr tåckslädan* utsp att nppreaa den. Blenda var alldeles tyst,: ocfy Hermans hjerta ville «tadna, då han »åg .deji 3nöj gom inträngt i täckslådan genom det qppna fen-; etret, starkt färgad med blod. Slulligeti lyckade*¿et honom att draga ut Blenda, men afdånad, och med denna outsägligt kära börda går han från släda och allt, för att i en liten sluga, strax bredvid, söka all den hjelp, som för ögonblicket kunde fås. Vid första slaget på den låga dörren kom en ong htfstru och öppnade den, och, då Herman med ett par ord underrättat henne om förhållandet, kastade hon rena lakan öfver sin tarfliga, men ovanligt snygga bädd, medan hennes man blåste upp en fladdrande eld i spiseln. Biträdd af den unga hustrun, öppuade Herman alla Blendas peJs-kläder, och sedan, utan all ceremoni, uppskar han med en pennknif hennes hårdt sittande skarp. Hustrun hade händelsevis litet ättika* och, så fort man dermed badat Blendas tinningar och hållit litet déraf under näsan, slog hon matt tipp ögonen, och hennes första utrop var — — — — A* la rik!

Troligen sansade hon icke, att det kunde va* ra någon annan, som så broderligt bistått henne, ty hon var mer domnad och förbryllad af den häftiga stöten, än egentligen afdånad, så att hon hade haft känsla, oro icke just medvetande, af hvad aom tilldragit sig, ,

Herman hade hittills endast varit karlek, t ill* gifvenhet och omsorg för Blenda och hade nästan for första gången glömt, att en Alarik ens faunair«

till. Men hu vaknade han nr sin Ijofva villa och avarade:

— Nej, thy värr!------Baron Alarik är icke har,

och ingen annan ens, än den Grefvinnan kanske minst vill betjenas ntaf.

Blenda aåg på honom med stora ögon, sansade nn på en gång hela förhållandet och sade:

— Det har vält med täckslädan, och Herr Wil-son har burit mig in i denna stuga! Är det inte så?

— Jo, — svarade Herman — så är det olyckligtvis; men huru mår Greft innan? Grefvinnan måste hafva skadat sig på något sätt, ty det var blod i den snö, som inträngt genom det öppna vagnsfenstret.

— Det känner jag inte, — svarade Blenda, och hennes öga hviiade för första gången oafvändt på Herman. Han stod ännu bredvid hennes bädd; af en oemotståndlig känsla tog Blenda hans liand, tryckte den sagta — och sade ännu en gång blott det enda ordet: ”Tack!” — — i hvilket kan ligga så mycket, eller så litet, allt efter den blick, som bifogas. Herman tog med förtjusning denna hand joch skulle just föra den till sina läppar, då han fick se den vara färgad af blod. Af en ovillkorlig och oemotståndlig känsla var nn Hermans första rörelse att med sina läppar snga bort dettablod-------Blendas blod! Och till allt detta åt-

jick icke en haif second.

— Ni har skadat eder — sade Herman, stammande, och höll i sina händer denna hand, som han så inånga tusen gånger önskat att blott ett ö-gonblick få trycka i sin, — till sitt bröst, — till sina läppar. Nu lemnadcs den frivilligt, och långsamt upptäckte Herman en liten rispa, troligen af den splittrade glasrutan, och långsamt förband han den med en näsduk, doppad i ättika, och slutligen tryckte han sagta de små fina fingrarna i-mellan sina.

Blenda bara såg på honom. Hon var så lycklig och i sina tankar — så oskyldigt lycklig, ty hon var ju passiv för allt detta, som händt? Icke hennes vfIlja, icke hennes önskan ens, hade föranledt det ringaste af hvad som timat, och Blenda anade ännu icke, att i sjelfva denna fröjd, öf-ver hvad ödet fogat, — var ett gift, — ett ondt, — ett brott. De voro länge alldeles fullkomligt stumma; men det är något på en gång heligt och magiskt i denna kärlekens stumhet. Under denna tystnad, — detta yttre lugn, är dock hvarje sinne vaknare ån någonsin,-------öfver hvarje syn-

ligt föremål sväfvar ett rosenskimmer, — luften doftar af ångande vällnkter, och man hör harmoniska ljud, — likt eolsharpans svagaste toner! — komma, — försvinna, — dö bort — och återkomma,-------- - — och känslan —-— ar rikare

än någonsin! — — — O, de tysta, de saliga stua-der, då kärleken ännu är stum, men så vältalig i siu stumhet!---------Det är just dessa stunder, —-

— rena, ångerfria, — — htarje önskan fyllande,

— heliga och oförgätliga, — — som må hända

ensamma och allena kunna gifva någon försmak af den himmel, som väntade oss, kunde vi bara framgå på vår bana med ögon, endast öppna för det sköna, härliga målet, men slutna för hvarje lockande frestelse, som vid hvarje steg vill draga blicken åt sidan,---------allt längre, allt djupare,

— allt bedrägligare.

Herman lösryckte sig med våld nr denna förtrollning.

— Nej, — sade han — jag mdste ut---------------- och

se till, hnrn man skall komma vidare; ty här —

— — få vi väl icke stadna likväl!----------— Och

han gick.

I dessa ord låg intet, — och ändå så mycket! Blenda såg sig tyst och tankfullt omkring: stugan förrådde armod; men detta framstod ej 2 fula, motbjudande former, utan låg så stilla och rörande bakom en hög grad af ordning och snygghet. Ovillkorligt sväfvade för Blenda, för den rika, sköna, af all verldslig glans — orahvarfda Biet)* da, — — hvars minsta juvel i de rika örhäiigena, hvars minsta perla 1 halsbandet var mera lärd,in a.Mt hvad hon sammanlagdt har säg omkring sig, — i- -?t för henne sväfvavle dock den tanken: — ”0, hvad jag här skulle tara lycklig vid han« sida!”

I)eti unga hustrun stod vid spweln, med förvånade, oafvända blickar. Mannen hade följt med Herman, far att se till, huru det var med hastar, slädar och folk, der nere vid »jö^trandeiK Blenda lemnadu dock snart si o tankfulla ställning, reste sig upp, kastade ut«f sig pelsar och kappor, i jivllka hon legat insnärjd, samt stod der nu, midt for den högt fladdrande eldbrasan, i hela glansen *f sin skönhet och sin eleganta haldrägt.

— Ack, min Gud ocli alla hans änglar! —-------

Jag såg aldrig maken! — sade den unga hustrun, Stum af förvåning öfverBIcndas skönhet och prakt och knappast vågande att närma sig henne.

— Tycker du det? — sade li len da, småleende, och nästan blygdes öfver all sin grannlåt, Hon närmade sig sedan den unga qvinnan, för att spörja henne om hennes omständigheter och villkor, i en tyst och brinnande förhoppning, att hon skulle säga sig vara lycklig, glad och nöjd. Denna innerliga önskan fick Blenda i rågadt mått uppfylld; ty mail kunde icke upptäcka tninsla spår af klagan eller oförnöjdhet i hela hustruns berättelse, om hur’ hon, efter flera års trogen kärlek till sin Sven, slutligen nått målet för alla sina jordisk»Bnskningar, tom vsr förening med honom och en möjlighet att med arbete och flit draga tig fram.

— Och det kunna vi nu, — Godi tack och lof?

— fortfor den unga qvinnan. Visst hafva vi liten gäld p& vår stuga till dem, aom hjelpte Sven att bygga; men, gir det nu bara bra med fi«ket till våren, och får jag bara hafva helaan, och gossen der borta i vaggan likaså, så att jag kan få spinna upp — allt hvad jag fore helgen tagit emot

— och mera till kanske, — aå går det nog bra för oås, och, blifva vi bara en gång quitt vår gäld och skuld, — och Gud förlänar helsan, aå stå vå oss galant.

— Huru stor kan eder skuld varat — frågade Blenda i en glad förtjusning, att kunna afhjelpa dessa lyckliga menniskors enda bekymmer.

— da, jag kan inte så noga veta det. — sade hustrun nästan iiknöjdt — Jag vet aldrig rätt, huru Sven uppgjorde det med byggefolket. — Som ma ska’ ha’ pengar, och samma ska’ han bygga åt i-gen — till summers, — så mycket vet jag.

— Kan eder skuld vara öfver en femti, — sex-ti riksdaler? — frågade Blenda, som tänkte på innehållet af ain lilla bourse, hvilken alltid låg i hennes pirate.

— Åh, God bevara oss nådeliga! — sade hustrun — Hade vi en sådan gäld och skuld, så vo-!re det vål aldrig värdt for oss att tanka på att komina på grön qvist. Vi till, — aom blott skola iefva af våra händer; ty ii hafva hvarken korn att a& eller fält att skörda.

— Nå, så använd livad sora är deröfver, till hvad ni bäst behöfva! — sade Blenda och tömde hela boursen, med allt hvad der fanns i gald och silfver, i hustruns hand, som på Blendas uppmaning räckt ut den, i tro, att hon skulle få några carameller eller dylikt, som hon förmodade att den granna Frun hade I den granna påsen.

—r Himmelske Gud! — Det är silfverpengar, och kanske gullpengar di gule! —sade hustrun, nästan darrande — Nej, det går inte an! — fortfor hon och räckte Blenda allt sitt mynt — Det vill jag alls inte ha'! — Det skulle di bara kunna tro att vi kommit åt på oärligt sått. Nej, tack, — kära Fru, tag bon igen det! Det ser rigtigt hemske-

fullt nt! — — —---------Och, när Blenda drog sig

tillbaka och småleende satte sina små händer i sidorna, likasom för att visa, det hon på intet sätt ville återtaga sin gåfva, då framgick hustrun till bordet, — tog en af Biendas sliawlar oeh lade penningarna varsamt derpå. Blenda stod der alldeles förvånad oeh nästan nedslagen; ty hustrun, som förut betraktat henne med en viss barnslig förtjusning och godsint välmening, såg nn ängsligt och raisstäuksamt på henne och sade hälft för trgsjelf, b 1 i c k a «i (1« ut geuom det liHa fenstret j den tysta, mörka natten:

— Ack, Herre Gud vet^ hvad Sven gör så länge ute! — — — — Derefter vande hon högst o-roliga blickar åt vaggan, hvilken Blenda nårrnat <ig något, och, då Blenda ville lyfta litet på den lilla halsduken, som modern lagt öfver det sofiaude barnets anlete, kom hon hastigt frain från feustret och sade, med en af oro och förskräckelse darrande röst:

— Nej, kära, Nådiga Fru, rör inte vid lille! Jag förstår mig inte på allt detta; men det är aldrig rätt, som det ska* vara. Gud tröste mig, att-inte Sven kan komma! — fortfor hon, hälft gråtande,

Blenda, icke uppfödd på landet, kunde icke begripa hennes farhoga, ehuru hon tydligt sög, att hon %äckt en sådan, just med sin gåfva. Ifon trodde den komma deraf, att petiningarne voro i klingande mynt, som ännu visst icke är allmänt på landsbygden, gick derföre fram till bordet, |og på uytt sitt guld och silfver samt framgick några steg emot den förfärade unga (jviniiaii, i mening att säga henne, att hon ville vexla allt detta i sedlar och skicka henne, när hon kom b em.

. — Nej, korn inte hit! Kom inte till mig med {let otyget, — ty du är en gemen trollpacka, som vill fresta mig till något ondt!. — — Det ser jag grannt. —sade den arma qvinnan, i yttersta vända, och kastade sig öf\er det sofvande barnet,Jikasona för att skydda det mot allt detta onda, och läste deröfver sagta, men hastigt ett — ”Fader vår” etc. Nu för*t upprann sanningen för Blenda« sinne, och en förfärligt hemsk känsla intog henne, att så der, midt I natten, — icke för-klädd, — af ett ganska klokt och förnuftigt mensk-ligt väsende blifva hållen för en frestelse fr au mörkret» magter. Ovillkorligt föll Blenda i en häftig gråt, ville anno en gång närma sig qyimmi; men, då denna tycktes villja gifta sin nöd tillkänT na med gälla skrik, skyndade Blenda längst hort i ett liörn af stugan, der hon tyst och ängslig nedsatte sig på en liten pall, och en hemsk, oredig

tanka rann genom hennes sin ne, att sa\--------just

sd, — som denna qvinna det gjorde, borde man undvika och fly frestelsen, i hvad form den ock framställde sig. £n jemförelsebliok på henne sjelf kom henne att ovillkorligt rysa.

Blenda lick dock icke tid att genomtänka det* ta rätt, ty nu hördes hastiga steg. Hustrun såg oroligt åt dörren och gaf Ull ett utrop af glädje, då Herman, åtföljd af hennes Sven, hastigt inträdde. Ilon ropade genast hort sin make, och gannolikt förtrodde hon honom helt sagta — sin oro och fruktan. Imellertid berättade Herman för Blenda, att med åkdonet, hästar och allt stod det rätt illa till. Täckslädan var ohjelpligt sönderslagen, åtminstone för ögonblicket, kusken ha-de ral Icke sårdeles skadat sig, men var I ett fullkomligt rim g t tillstånd; håstarne voro if-ven något skadade; men med gossen rar ingen fara. Herman frågade således Blenda, em hon befaltde att stadna qvar flår, tills han farit hem till Lindsjö efter annat equipage, eller hnrn bon ville göra.

— Nej, det går inte an; — sade Blenda — der Anns dessutom icke någön tåckt slåda mer, ty de 8ro alla i denna moment på Svaneboda, och Mamma skulle blifva grufligt orolig for mig, och en evig tid droge det ut, inan jag komme hem. Otom allt detta, — tilläde hon, på en gång suckande och leende — så vill jag gerna komma snart härifrån, ty den goda, men vidskepliga hustrun håller mig

for inte mer och inte mindre ån en--------------—

”trollpscka!”

Det kostade verkligen på Btenda, att gifva Herman detta besynnerliga fortroende. Hon tyckte, att deruti lig något hemskt och fdr henne sjelf hånligt; men Herman, långt mer van att se det tågre landtfolkets ännu långt ifrån utrotade vidskepelse, log blott deråt och frågade å nyo, icke utan att något litet svafva på rosten, om Blenda skulle tro sig våga att iemaa sig åt Hermans vård, då han försäkrade henne, att hon icke skulie utsättas för minsta fara, om han fick förtroende att srepa in henne i pclsar och fållar samt sedan kö-ra for henne, i den Ulla slidan, som han förut begaguat. Detta var ett fullt antagligt tillbad, och med mångbiandade känslor jakade Blenda genast dertill och sade tyst till sig sjelf: ”Jag kan jn icke göra p& annat s^tt? — Det Sr jo den enda förnuftiga utväg, som finns?”--------och ”ja”

— avarade hvarje rost inom Blenda, b&de förnuftets — och andra, mer falska och bedrägliga.

Sven hade imellertid sökt att lugna sin stackars förskräckta unga maka och försäkrat henne, ”att det var ett rikt herrskap, som hsn hört talas om m&nga tusen glnger, — 'Grefvens pl stora Lindsjö’, — ett fasligt beskedligt herrskap, med en Grefvinna, — 'så go\ — 'så go' — mot alla fattiga; — att hon nu vält omkull, slagit sönder åkdon och allt, — och att Vngrid rar rätt oförnuftig, som inte tackade och bad att få behålla något litet åtminstone af de många pengarna.”

Hustrun stod nu, med sorg, bedröfvclse och ånger målade på hennes naturligt talande och öppna anlete. Blenda hade så gerna velat förnya sitt tillbud af den obetydliga gåfvan till mannen; men hon fruktade samma svar, och dessutom kände hon sig skygg, att så der — se ut, som ville hon spela rollen af den ädelmodiga framför Herman; ty till Blendas fel hörde dock ingalunda att villja pråla med sina många verkliga dyg->8 a

der. Geroa hade hon så oförmärkt velat lemna hela boursen qvar p& bordel; men hon fruktad« då, att den enfaldiga unga qvfnnan knnde t ra k i g göra en Gudi behaglig gerning med att kasta allt-sammaue — — i sjön. Itände 6ig äfven för

blyg alt förtro Herrnan detta sitt bekymmer och tag helt långsamt på sina peUkläder, för att under tideu utfinna någon uttag, att med sin gåf«n göra det unga, fattiga paret både glädje ech gagn* Ilerman hjelpte Elenda, tills hon var fullt resklädd; men sedan gick han ut för att tillse, det slädan blef uppkörd till stugan, och då iakttog Blenda skyndsamt tillfället, gick hastigt bort till mannen ocb sade med snabba ord, men mildt och nästan ängsligt:

— Kära Far! — Jag har af er hustru hort, att J aren fattigt, men flitigt folk, — ocb, som jag är Ingendera, — men i det stället rik, utan att vara flitig, så ville jag gerna dela med mig litet af mitt öfverflöd; jag bad således er hustru taga dessa penningar, som äro i denna tilla pung; men hon ville icke, och iiu bjuder jag dem till eder, som väl är klokare och rimligare äu hon.

—» Ja, jag tackar så mycket; — sade mannen, mer betänkligt än gladt — om det skulle så tara, att Nådi-Frua «ill göra oss en så fasligt stor skänk, så, — så, — så — ska* jag aldra ödmjukaste be, att vå'n Pastor får det, för då ser han¿ich a|la andra,' att vi, bekommit si mycket pengar på årligt sått. Men ae, vill inte Frua det, så, —* så — bry vi osa inte om a-llts^romans.

Ehuru Blenda till eu början fauu det något fipotbjadaude att låta si* välmenta gåfva tag&des-aa stora, till utseendet "Tk ryt sa ram a, omvägar, insåg hon dock rimligheten af mannens begäran och lofvade honom genast, att hans önskan «kulle blifva fullkomligt uppfylld, och tackade honom flutligen helt glad, — för att han var sd god och tog emot hennes skänk. Qtinnan srnåskärndes och l^ade inte mod att göra mera än nicka vänligt på hufvudet, nar Blenda tog af>ked af heuue och tackade henne för hennes gästfrihet.

Inom några ögonblick satt Blenda , vid Hermans sida i den lilla slädan, och skjutsbonden red före dem på en af de oskadade hästarna, för att visa vägen. Betjentgoasen red efter i stil-mak på den andra hästen, och fiskarfolket lofvade taga vård om kusken och täcksiädan, t i 11 k den ena kunde sköta sig sjelf — och man. hann afhemta den andra. — Så hade Herman, utan att dcrmed besvära Blenda, ställt saken på bästa ^löjliga sätt.

Herman och Blenda sutto länge tysta, och hjU srten trafvade jernnt och snabbt fram på den glatta banan« Be undrade båds4 — hvad eller hvenf. som skulle bryta denna tystnad, ty ingen af demhade deriill hog. Åndtligen tog sig dock Blenda mod och sade, — med en af stark hjertklappning nigot stammande rost:

— Aldrig kunde jag tro, att en förnuftig varelse skolle kunna anse rpig för en — trollpacka*!

— Hvarföre inte? — Nådiga Grefvinna!— sade Herman, hvars tankar na började något reda sig, gi nr sin dimma af blott kansla och finna ord för sitt hjertas röst. — Hvarföre inte? Om jag vore vidskeplig, si hade jag mi handa minga gånget trott detsamma.

— Complimenten Sr jnst icke stor,—sade Blenda, småleende och litet ovan och förandrad öf-▼er ett dylikt svar.

—r Jo, _ fortfor Herman, hvars hela blyghet nn alldeles var försvunnen — Grcfvinnan har en magt att förtrolla allt omkring sig, tUl och med dem, som — — — — — —

— Hvad som? — — — frigade Blenda, då Herman plötsligt höll inne.

— Jag vågar icke sSga det.

— Jo, sig!

— Grcfvinnan förlåter mig aldrig!

— Jo, — — afven om det vore det bittrasto ord.

— Nå vål!---------Grefvinnan förtrollar åf-

venvftl dem, som —-----------— inte förmå giits

Grefvinnan»Blenda var tyst.

Jag sade ja det fornt! — började Herman i~ ler, efter en lång paus — G re fv iauan skulle ieke tåla detta ovanliga, fria, blomstcrnakua språk. Gref-vinn ans tystnad såger n*ig tillräckligt, att jag brukat det för första — och sista gången.

— Herman! — utropade Blenda medvetslöst, ty f sina — ”vakna drömmar*’ — kallade bon honom alltid så — Herr Wilson! — återtog hon, hastigt och försagd — Jag ber, jag besvär eder! — Tyd icke sd min tystnad, och döm mig icke så ohörd! Anklaga mig gerna! -t- — Jag år färdig, — jag begär intet bättre, in att få försvara mig mot e-der.

— Nå, hvad håller eder .na tillbaka, Herr Wilson? — frågade Blenda efter en ny paus.

— Orden vilija icke nt, — svarade Herman och dock fördömer jag mig sjelf, — b vart ögon«» blick som dyr, att icke bruka det enda tillfille9 lidet kanske någonsin unnar mig, att förvissa migf om jag dömt eder orätt eller icke.

— Men hvad tror då Herr Wilson om migf frågade Blenda, med högt klappande bjerta Talo, sig rent nt, utan aila omsvep! Vi hafva ja i hela vida verlden blott de klart tindrande him» melens stjernor, som lyssna på oss? — Tala, -r jag ber eder!

— Nå räl, — må det ske! — sade Hermen ochhöll något in Ilästen samt vande sig till BKnda, hvara bleka drag upplyste« af den — nyaa ur ett moln framtågande fiiftmånen — Min Grefvinna* — ni har lofiat tro ojcIi kärlek till en man,— —

— och —---------nj älskar dock en annaul

Blenda slogs som af åskan! Att böra denna* ack, allt for sanna, tillvitelse, att'höra den med kallt, h&rdt, Ijkgilltfgt ogillande, ocll det just frön

dessa läppar, --------^ det var ett qval, som slog

sina klor i hjertats ömtåligaste vinkel.

— O, Gud! r— sade Blenda, mer till sig fijelf In till Herman — Huru skall jag undkomma denna alheende varelse?

— Undkomma Gud? — frågade Herman med yttersta förvåning.

— Nej, Edert — svarade Blenda, medvetslöst.

Lugna eder, min Grefvinna! — genmUte

Herman, med all den köld och sans, han ktindé samla ihopa — Hos mig ir eder hemlighet i ingen fara. Måtte ni blott kunna bevara den för livarje annat menskligt öga och handla sd, — — att ni ej ens rädes för ett högre, — -— millioner gånger mer allseende!

— Och den gode, milde Guden skulle fördoma en arm qvinna, om hon i botten af sitt hjerti gömde eir kärlek, som ingen magi i verlden kunde locka henne att förråda, eller att för den —> vika en handsbredd från siua pligter otfh skyldig-heter? — O, jag tror det Icke! — sade Blenda med någon stolthet i tonen, men mycken ödmjukhet i hjertat.

Herman var nu bragt till en bSg grad af harm och svartsjuka, hvilket han öfversatte med nit för det rätta, —*• det heliga, — det sanna.

Ni förråder denna kårlek i livarje ögonblick, inio GreMmia! — sade Herman hårdt och kallt

— Den sprider natt eller solsken öfver hvarje e-dert drag, allt som den verkar mörkt eller ljust på eder sjal, och ve öfver föremålet derför,

— — sam lockat makan att gjömma siqed, — — ¿pinnan att försaka sin skönaste dygd!

— Håll upp! -i- inföll Blenda, hvarg lifliga sinne

nu åfven intogs af en bitter harm — Håll upp! Låt oss icke, — — — låt oss aldrig mer tala i detta åra ne! Gud, — och ieke ni, Herman, — kan döma öfver mig; och, om jag drömt ett ögonblick, så har jag åfven vaknat,------- för att aldrig dröm-

ma mer.

Det gifve Gud! -*» sade Herman, och en lång hemsk tystnad följde, en tystnad, så förfärlig, att llerman och Blenda tyckte sig höra sina egna hjer-tans djupa slag. Vid en våndning af vågen ka* stade llerman en hastig blick på Blenda och såg j månglansen de tysta tårar, som perlade sig nedför den itljehvita kinden.

— NI gråter, min Grefvinna! — sade llermanmildare — Ack, om ni visste, i h vilket ti varmt fcjer-' ta ni kunde nedlägga hvarje sorg, hvarje känsla af oro och ånger, som må hända tära.eder! O, om oi ej föraktade detta hjerta, aom briiuier af sann, verklig tillgifvenhet för eder, och för hvilket e-der sjäjsfrid, — eder verkliga inre lycka, under hvad form aom helst, är desa lifs högsta goda! O, om ni kände delta bjerta och flydde dit! Det atår så öppet och redo att gifva åt eder all den tröst, hvaraf en mensklig villja är i stånd.

— Jag känner detta hjerta! Ni menar Alarik! — sade Blenda tyst och sagta — Jag misskände än aldrig min goda, min i döden tillgifna Alarik, och till honom vill jag ock fly. En upprigtig bekännelse till denna min enda, *- min bästa, — min trognaste barndomsvän, hade må hända besparat mig dessa ögonblicks outsägliga marter. — Herman blef stum af förvåning, Blendas första ord ha* d.e han ansett som böjden af all oblygbet, all pligU förgätenhet hos den unga qvinnan; men i den sväf» vande osäkra rösten, meu i slutet af dessa Bien* das ord låg en gåta — ent motsägelse, —en knut,

— som Herman ej förmådde lösa, som för* blef*utora gränsen af hans fattning.

Efter något besinnande vände hau sig hastigt jtill Blenda och sade, utan alla omsvep:

— Blenda! Min Grefvinna! O, förlåt min djerf» AeU Förlåt det intrång, jag vågar göra i den för-dolda&te vinkeln af edert—kanske oskyldiga lijer-ta; — — men jag; ber eder: Besvara blott med ett kort nej eiler ja — den enkla, — allt inuefattaude,

frågan:---------Åhkar ni denna Alarik — eller

icke?

— Om jag älskar honom? — svarade Blenda, förvånad — Ja, af allt mitt hjerta, hela min sjal;

-----det har jag gjort, så långe jag minns, långt

förrän jag visste det sjeif, förrinjag knnde tanka.

— Och andå, — — ändå, — o, arma qviana, gaf ni tro och hand åt en annan!

Nu, och nu första-----------uppgick ett Ijas

för Blendas tjäl. 1 ett enda ögonblick spred det sig till fall, klar dager. Med en outsäglig blick besvarade hon detta Hermana utrop, torkade tåren ur det na icke längre förblindade ögat och sade sedan med ett visst lugn och med sanningens hela styrkan

— Det gjorde jagi — Och gjorde deruti icke orätt, — i det' ögonblicket åtminstone, — ty i •min tillgifvenhet för Alarik har ännu aldrig funnits en enda gnistra förbjuden kärlek, endaot en

systers varmaste vanskap,--------och den, som trott

annat,-------har himmelsvid! misstagit sig.^fc

Herman kastade nu en blick på Blonds, som till en början innebar endast och allenast tvifvel, men öfvergidk; vid betraktandet af hennes sannings-St ands-Par allder% //, B.fulla uttryck, till förvåning, förstumning och slutligen — — till eu »vag aning om verkligheten, och i deras blickar, — — — som de 1111 for första gången i lifvet lato smälta tillsammans, der låste de allt% — allt, livad som föregick i deras af den mest lågande kårlek brinnande hjerta».

Men sedan voro de alldeles tysta, det ofriga af farten. Herman körde fort, snabbt och med en tiss feberlik brådska. Blenda drog reshufvan ned öfver sina brinnande kinder, och ett: — ”Tack!” — vor allt, hvad som gick öfver hennes läppar, nar de klockan tre om morgonen höllo vid porten på Lindsjö.

Blenda skyndade tyst oéfi fort upp till sinn rom, nedföll på fcnå vid den aofvande Gabriellas lilla bådd och tyckte, att ett helt sekel, ea hel men-niskoålder — förmnnit, sedan bon sist såg *it$

barn,-----— så mycket hade tim a t, — så förvandlad

kände hon sig sjelf. Hon förmådde icke reda eu enda tanka. Förtjusning, salighet, ånger och blygd vexlade med hvarandra och fråmstodo för Blehr das upprörda sinnen, under formen af ådglar från himmelen eller straffande raagter från mörkreta boningar. Blenda var icke i stånd att urskilja, ora hon brntit eller icke brutit, om hon var outsaglfgt lycllig, eiier om alt lycka på jorden försvunnitför ficnne, Nn först kände Blenda ett dunkelt,

ont red dt behof att kunna tala medsiuGud,----

kunna anropa och få svar, kunna bedja och bltfia hörd. Men detta kunde ieke Blenda ännu; hon kunde blott älska — med q* innan* hela — af idei kärlek sammansatta kraft,, och hon saknade bittert, Att ieke ega ett menskligt bröst, der hon pdgade «Iler ville nedlägga sin hemlighet, ett menskligt bröst, som kunde fatta och förstä höjden af henne* kärlek, hvilken hon dock föresatte sig att hädanefter förborga 'för alla, och mest för honom% som älskade henne tillbaka, — hon tvifladeejmer derpå, •*— men som skulle, först af alla, fördöma henne, om hon icke kunde kufva sin känsla och besegra b varje yttre tecken deraf. Så stark bedömdes Herman af Blenda, och himlen gifve, att han det varit!

Ett nytt, besynnerligt, oroligt lif vaknade från denna stund hos Blenda. Hon kunde icke sofva, Icke äts;! hon gick drömmande till och från sina vfcrf. Hon uppfyllde hvarje piigt, hvarje skyldighet med yttersta noggrannhet, och en enda* gillande blick af Herman var den enda belöning, hon sträfiade efter. Men hon undvek honom mer fin hftgon«iu, och tilltalade honom aldrig, utan i högsta nödfall.Si förrunno flera dagar, hvilka utanpå sågo brokiga och olika ut, men aom för Blenda blott voro cn dimma, genom Ii vilken en e/zrifa stjerna lyste — — — och tindrade ned på henne från ett håll, der den omgifvande mängden af aå kallade menniskor — minst skulle hafva sökt den.

O, da sjelfkloka, — allseende hop! Det år blott en liten profbit på, huru vål da atandom tror dig kanna ett qvinnohjerta, — men har’gräsligt du bedrager dig!

Blendaa lif hade hittills varit en logn, klar Janidag, utan hvarken stormar, brinnande hetta eller genomträngande köld. Na åter samlades allt detta öfver Blendaa hufvud, och åskmoln, -t- på • hennes förut så klarblå himmel, drogo sig na tillsammans från alla möjliga håll.

Förtalet, — likt hvarje annan skugga, kan icke komma alldeles af sig sjelft; en ogenomskinlig mörk kropp måste alltid stå imellan ljuset och det föremål, på hvilket skuggan faller, för att bilda en sådan. Denna svarta, mörka, heterogena klump var nu funnen, och fortalet, som långe nog avåfvat, — likt myggan kring lågan, —> omkring Blenda, -t-nära och fjerran, fram oeh åter, —t- förtalet fick nn ändtligen ett och annat litet Jnsendels fa-etum att haka sig vid, ett enda litet snökorn att hörja sin lavin med, och från Blendaa — oå kallade närmaste utspriddes just dessa små peppar-ltorit, som skulle fålla i god jord, — gro, — spira upp och bära bitter, — sur frukt. Än hade rtian uu ett hälft ord, med en hel mening under,

— — än en hel mening, sagd med halfva ord, af Grefvinnan Britte-Julie, att beropa sig på, än en klagan eller ruskning på hufvudet af Fröken Regina, med hvilka hon visst icke aoiuade göra något ondt, meu som iiuade sig till så många utty-delser, — och än en sur mine eller ett hastigt svar af Grefveu till Blenda — att stödja sig vid,

— — hvilket intill denna tid varit något alldeles Oerhördt. Af allt detta sammanlagdt reste illvill-jan, afunden och förtalet ett helt torn af bara anklagelser på den sköna, — goda, älskvärda — — och från detta håll så fullkomligt skuldfria Blenda, ty förtalet gnagde blott på hennes oskyldiga förhållande till Alarik, lian var den första af dem, som märkte detta, ty Blenda var för mycket upptagen af andra tankar, att ens se eller höra, hvad som ej direete sades till henne. Denna Alarika upptäckt, sammanlagd med den omständigheten, att han .faun Blenda så besynnerlig, så olik sig, grämde honom djupt och gjorde, jast hvad den skalle göra: den ökade Alariks kärlek, på samma gång som den väckte honom på nödvändigheten att va« ra försigtig och icke med sin varma tillgifvenhet kasta rioga«te skugga på Blenda, ty han vi*ste bäst, huru litet hon dpi förtjenade. Men af alltdetta'lilla tvång, af desft bånd, aom IransjelfvH-ligt pålade a i g, vextehana kårlek, och, ifrån att rara hans lifa lycka, solen på hans himmel, blef den nu ett qval, en dissoitan* i hana hjerta, so nr ofta plågade honom. Han nånde* dook icke be-drofva Blenda med sina bekymmer, utan behöll dem för sig sjelf, ofta nog i den tro, att Blenda kanske gjort samma upptåckt, efter hon stundom tycktes likasom litet undvika honom, och att det var just detta, som låg henne tungt på hjertat och endast skulle förvirrat af Alarlks bekrRftel<e. Något litet tvunget, som aldrig någonsin förr egt rum, uppstod hftmtaf mellan de båda barndom«« vånnerna.

Herman — — lefde wu — — i en iubildnlnca« verld, så akön, så hög, så helig, att knappt en en-da tanke sankte sig ned till jorden och allt htad der fanns, — — — Blenda undantagen. Hon var o,c k nu i hans tanka — — — icke allenast den skönaste, den behagligaste, — utan åfven del» ädlaste, den renaste qtinna, som jorden burit. Kår-i lekens egoism år åndå den största af alla. SÖ' långe Herman trodde Blendas hjerta tillhöra A-larik, tvingade han sig nåstan att med ett vis*t förakt ae ned på denna unga qviina, och siart-sjukan lade honom denna iten i hand, rom hankastade pl hense med «I mycken fart, drifven, »om han ajelf %ille inbilla «ig, af sin rättskänsla. Nu — sar det helt annat: Hermans ögon voro

öppnade* Ålarik var blott barndomsvännen, och

han «— — han sjelf var ml hända,-----------ja, —

var säkert, — ty, när kärleken en gång af-Iiöljt bindeln v nl 8 r den alUeende, — lian var fö* ren»à let för Blandat kartak! I blotta . detta ord Ida en hel himmel öppen for Herman och en fulå< frisigel** för Blenda, — och till en del må man Icke därför laata ynglingen. Hån sig, han visste bist, att, liven om hon älskade, tycktes hon pl samma gång nedtysta och bekämpa sin kärlek, ondvika och fly Herman och således äuuu mer ftige i hans höga tanka. Dette hade ingalunda varit förhållandet, när han trodde Blenda* hjerta odeladt tillhöra Alarik; således ingick väl nugot förnuft och beräkningskonst i den afgudadyrkan, som Herman nu trodde sig kunna och böra egna Blenda, och man miste rättvisa den unga mannens känsla för rätt och heder: Han försökte icke med ett ord,

icke med en blick att draga Blenda fritt den strit af ren oskuld, som hon, i lians tanka, så säkert vandrade, och aom både Herman ochr Blenda i sin oerfarenhet trodde alttid kunna va* m lika jemn, aldrig blifva halare, aldrig slippa rigare, aldrig kunna vika till höger eller ven<ter, aldrig kunna luta mot ett hrådjup, — en afgrund,— utan evigt gå uppåt, möt det m&4 af dygdoch försakelse, aom i en gloria af ljus sväfvade framför dem.

Julen var nu alut; men alla Julgästerna voro ännu qvar på Lindsjö. Alla de olika sinnena hade råkat i en högat besynnerlig stamning och akor rade förfärligt emot hvarandra. Att göra en liten revue öfver dem, förefaller den anspråkslöse antecknaren som att preludiera på ett alldeles o-atämdt forte-piano, för att u-ngsfar få höra, hurn pass mycket eller litet stämnyckeln skall anlitas; men, som här ingalunda fanns denna harliga och. prisade förbåttrare af disharmonier, måste ma o prelndiera på instrumentet, sådant det år, och i förhand göra afbön för dissonanserna.

Grefven, — i förtroende på sin egen allmagt, hade gifvit Alarik först en otydlig och sedan en handgriplig vink, om att hans äldsta niéce, — Fröken Hilda, — kunde vara att aQåta. Den första vinken låtsade Alarik icke förstå, och på den andra svarade han ganska bestimdt, att han satte högt värde på Grefvens godhet — — och afven på Fröken Hilda, men att han aildeles inte kände sitt bjerta ömma för henne, och gjorde såle-Ml

des ett fermt slut på hela den salc*. Detta far-* grytnmade Grefven på det aldra högsta, och haia var au, dels af detta afslag, dels af sina väckta misstankar, får första gången på »Ila dessa år* högst snäf och tvär mot Alarik oeh ganska and

på sia Byster, for det boo fått-----------alldeles

vått.

Grefvianan Britte-Julie trfompherade, nen del i ondska; ty, ehuruväl hon tratt sig kunna förut-sa utgången af sin broders diplomatiska démarehe, förtretades ocb harraades 1k>d Mkvlå of ver denna åtgång; och, som hennes förtret och harm aldrig stadnade i overkeambet, bredde de tig ut, likt ett grått, atäekt mögel, öfver hvarje föremål i hennes närhet. Hennes sntd bar» Ängo b annor, Fröknar»« — moraler, Lreutenanten förebråelser. Bonne-Aroie — enäsor, Blenda — pikar, Grefre» — väckelser, Fröken Regina — stickord för aln e-genkäriek, Alarik — sura miner, Ulla — onödiga F* ffiiimelser, Amiralskan — sneda, afondsfull» blickar, Gabriella — tvära, tante-aktiga rättelser, Capilaine» — tillrätta visningar, oeh alla domesti-quer — korta befallningar ocb ändå kortare svar* Endast Clas Ulrik oeh Herman ondgiogo beanea vresiga l>»ue, den förra — för att alltid t tid ocb i otid tjena som en ny påminnelse om vår dödlighet i oilmäiiliet och salig Sara f synnerhet, till hvilkeu ko» skickade efter igrafven sus ofnsfcrfitfe-ta beundran och vänskap, af Inilka gylleneliåftor bon ganska sparsamligen tilldelat henne i lifstideii^ -i— — — §a ni t Herman« och det af reu egenuyt-' ta: hon hade nämligen i tunnel att bedja tn>-' nom öl\a Hilda i sång. Hoii beqiamade sig slutligen att göra denna anhälian temligen höttigt, och Herman var för artig, att neka dertill, gjord é således en gång ett försök, men afrkrftcktes förfärligt af ttänne omständigheter: den ena var nast »u totalt bristande röst, — och den andra —

— — — var ett besynnerligt formadt bräde, som* Grefvinnan Britte-Julic's kammarjungfru kom stöpandet med, och som, under namn af fotpres-,

— skulle sättas framför Fröken Hilda, för att1 under de musikaliska öfitingarna vänja henne att-hålla ut fotterna, och på det två edueations-fltigor således skulle blif»a slagna med en smält. Her-man blef så förbluffad vid denua för honom o-tänkbara inrättning, och dessutom af all* de .fal-»ka toner» som Fröken Hildas, hals. innehöll, att af den musiken blef Ing en t i ug, och sedan bevär-digade Grefvinnan honom heller ittle ineden en-' da nådig blick.

Fröken Regina beredde sig bvar dag —att «— Mi morgon" — hålla en straffpredikan for Blenda^ meit kom.sig aldrig dertill, ty Blenda var, .med all sin godhet» dock icke af dessa m*u!ö*o lom, som h*ar och en kunde göra sig till mästare öf-sos

rer, utan många, och «ärdeles dumheten, stadgade ofta tillbaka blott för hennea fina, skarpa blick, men innu mer för de qvitiké, ovintadc avar, «om man ofta fick, just nar man skulle träda in på stridsbanan. Dessutom var Fröken Regina obetydligt' elak och såg derföro Icke mjrcket mera orrdt, in som verkligen var, och slutligen

ingre-dierade i alla hennes företag endast lusten att sjelf få spela en roll, göra ett uppseende, vicka beundran eller åtminstone förundran, och, som hon just icke kunde berakua denna effeCt eller någon slrdelea triomph för egen del af sina förmaningar till Blenda, nppskötos de dag från dag, tills hon åtminstone hunnit stilisera dem i form af ett rig-tigt throntal. Hennes syster, den sluga G ref* innan, afhöti henne dessutom; ty i hetmes onda tanka ------- grodde tvedrågtsfröet aldra blst, olr

det fick sköta sig sjelft, och hon var verkligen af den alldeles icke utgångna arten mennfåkor, som gema utsådde dessa små från, på det att andra skulle få kiuna samma bitterhet af lifvet, som troligen följde henfie öfver allt, och hvartill efunden — var den gramliga urkfillan. Fröken Regina hade dessutom för sirt egen del ett experi-metitalfilt, der hon mer skenbarligen kunde verka och höras: hon exereerarde nfmligen sitia niécer och neveoer, — stora och små, hvRka alla hon kördr att kalla sig Xante fteitte, och dessutom ettförrätta allalianda npptig, sam hon kunde imagli» nera« Xante Reine trodde si g vara en »tor bjel-te i uppfinning och anordning af lekar, tableaux vivauts, charaäes. en action etc. etc., och hvar-je afton tracterade hon sällskapet med något dylikt opus, hvilket under den öfriga dagen aå upptog hennea tankar, dels med beredelser i förhand, dels med commentarier efteråt, att särdeles mycket mera fick ej rum i detta, genom annat skrap, ~ så trånga liufvud. — Således hade man redan »ett henne, hitridd af niecer och neveuer, decla-tnera scener ur alla de ledsamma gamla ptecer, som hon kunde draga sig till minnes, samt ajelf uppträda i tableau’er som madonna, hevdinua, Turkinna och Sibylla, huller om bulker, oeh det 'ilåe verkligen deu mest bildade delen af sällskapets goda hjertan ock fina, graanlaga ve vidston till, för att ej uppenbart skratta åt alla de lioe* kar och misstag, som här gjordes, och åt alla de örfilar, som historien, — logiken och de fria konsterna bär fiiago» Af charadev hade man redan spelat: kapprock, —- eftertryck, — olikhet, — mortel (då Fröken Kegina var både mor och WU-hetou Tell!') m. fl. lika sinnrika och uppbyggliga ord, Och allt detta hade s& mycket sysselsatt hennes tankar, att hon knappt fick tid med de moln, som ans&gos uppstiga på hennes enda broders äktenskaps k i mm ekLieutenant Adolf, trott i!d den flfinfi ro od to att slå «roå krokar omkring tia skena Taute, bör-, jade helt tyst oo k stilla att uliigga dem for vår lilla Ulla, som kanske i längden kunnat fastna uti dem, men som no hade så mycket att bestyra em, att hjertats angelägenheter ii ego temaas alldeles å sido.

Niöcerna kromade sig båda två for Alarik, och den ena talade bara musik ^ den andra bara "bildande konst" med honom; men han förblef döfoeb blind för båda delarna.

Mamsell Dtelaville hade i början gjort otaliga fruktlösa försök att draga UU sig Hermans uppmärksamhet; men, nar hon såg sia möda alldeles forspilld, broderade hon på sin krage med en if-ver, som skuLie hela hennes lifs lycka bero på den dagen, som kregen gick af stapeln — — — och ut i hafvet, bvars vågor voro ingenting min* dre in behagliga»

Ulla hade under Juten haft blott tvSoae kin* otor, nämligen eo lekamlig och en andeltg; trötthet var den första, oeb en stor motiilljn för Lagman Q:s gonvernante, KhUe Gertrnd, — den andra. Hon började längta efter ro ech ett gedt slut på aUt detta beslår och desaa jemno besök från Sia* aeboda.

Capitaiaen var outtröttlig oeb en verålig Ho*

heustaufea; ty han var ordagrannt of ver alls. Hanfallgjorde nu som vanligt alla Gfreftcn* uppdraga och dessa v*>ro många nog och blefvo flera för livar dag; ty Girefven hade få vant sig att låta aina befällrtittgar till inspectorér, bokhållare» — iådnfogdar och andra domestiqUer gå genöm Ca-pitaineh, att han numer nåstan var att anse aom Grefvena porte^voix* Dessutom rangerade han spelbord, bjöd (räkring kort, — hjeipte Blenda o-trolrgti, och UBa som oftast, — lagade svansar och oron, armar, beh och linfvuden på barnens leksaker, skaffade tillsamman allt hr ad Fröken Regitia behöfde till sinå dramatiska föreställningar, hotUde in nubb, placerade ljusen i tablénfterna, ritade tapp Bonne-Amie's mönstef, Cbjiterade noter it Fröken Illlda och foimerade svartkritor åt Fröken Tliilda, h \ iIken ritade ett portraite af Blenda, så Jämmerligt fult och méd så sned mnn, att Gabriella sade: ”så ful har mamma aldrig varit, inte en gång når mamma grinade så illa, då Alarik sjöng tusen gåtigér :— Bianca för sista gången — på en dag", — — och Clas Ulrik påstod, att "porträttet var visst inte likt — vackra mamma Dhnday men vål ttörisgumman, som dog af slag, sä att munnen drogs på sned, och stod Ifk i

snickarkammarén”, en händelse, som med ont* planliga drag fäst sig i gossens minne.

Alarik vtfrmörk i högen och trägfcks meden — för hans hjertä —- grnflfgt plågsam plan, den attpå några mIi tia der ålmind«»e — lerona Blenda oeh hind«)ö timl följa med sin Tantetill Stockhtlm *ek stadua der, lilU de vanliga mötena skulle börja; 11 a n trodde sig fiuna, aU det skulle gifta i Hl det lilla förtal, -— hvarg tilbaro lian redan opptädrat, — dess dödsknäck. Men delta härda beslut gjorde honom Blenda ändå Ingen gånger kärare, och na Jonst medgaf han upprigtigt för sig gjelf, huru outsägligen lian älskade henne, oeh huru hela hani lifs fröjd eller te endast berodde af henne.

Oeh Amirahkan! Hvad gjorde hön utider allt dettaY •-- — Jo, hon var sjelfva artigheten, alltid glad och vid godt lynne, alltid den* som jemkade allt o oh styrde allt till det bästa, det kunde blif^ va. Tadlade ingenting, oeh berömde, aå vidt del var möjligt, ntan att gifva sitt goda omdöme fö# mycket dementi; låtsade sig aldrig se oeh höra mera, än man vilie hon Skulle det göra, men sdgi hårde oeh fattade allt* — — ja, just alltt

Hon insåg nödtändJgheten af Alariks aflägs-nande på en tid, och, ehuru detta* i denna ma-> ment var henne mindre »a Iko mm et än någonsin,' hlåste hon dock under hans plan att på samma gång som hon lem na Lindsjö. Hon märkte alie/ — Sjelfva Blenda s stora hemlighet var knappt nog en sådan för henne: hon hade märkt sin det-lera rodnad några <gåii£*r, då Herman intradf, lm;i hadc märkt den olika expressionen 1 hennesro»tr nar koa sjöng, och Herman var ute elter inae, boi kade aett, kur» Blenda, förekommande, vänlig ech artig mot alla, tikvil undvek de»* na unga man, aom ingaluuda tycktes gon aig förtjent deraf, ock af allt detta slöt kon, — hvad endast en aå fin ock slug qvhtna kan 9lata, nämligen alt Blenda kände k varken köld eller liknöjdhet för den intagande ynglingen, och att har be-höfdes ett motgift, som skulle vara kraftigt ock väl beröknadt oek framför allt icke af den sort, »om förvärrar det onda ock allt djupare och fastare låter det alå rötter. Att förmaningar ock varningar, böaer och skockade löften voro af denaedna-ve sorten, ansåg Amiralskan far fullkomligt säkert, ock hade ganska rätt; ty, när desaa icke emanera friu urkällan för allt god t, — religionen, —- så äro de ganska svaga och »tillförlitliga medel, I hiilkens hand som helst, och Amiralskan, god, ofta rättänkande nog, af vana och ittstinoi, och genom erfarenhet, att deraf bli goda resultater, hade doek ingen förmåga att taga sina grunder, sina argumenter och skäl ur denna rika, outtömliga källa» II o ii utgick således från en helt annan punkt ech trodde sig, medelst väckande af Blendas ambition, fruktan för t adel och mUsbikigande af »in eg en »m ak; kunna dämpa det onda redan i dess linda} ty kon anade dock icke, att Blenda si fukt, »å oinskränkt redogjort för sig sjclf denna gryende känsla, och ännulångt mindre, ail den utgjorde den skönaste,— ro*

daste, — randaste sol, tom någonsin bronnit p& ynglingens hiltilU ödsliga lefnadshimmeL Ami« raUkan låtsade sig således märka intet, raenatill-de ofta sitt tal till sin dotter i en form, som efter hennes tanka snart skalle döda en cplievne-risk phantasi, hvilken blotta ensamheten och den slämuing, som sjelfva det poetiska landtlifvet med* förer, — — ofta förmå alstra. Alltså sade den sluga modern, en afton, då Blenda stndnat qvar hos henne, sedan man tagit — ”god natt!” — — likasom händelsevis och i följd af ett föregående samtal — — till sin dotter:

— Del är en allt för hygglig karl, — lilla Claa Ulriks informator, det måste man medgifva, och man glömmer ofta nog, att lian är en torparson; men så framstår det helt bjert ibland, särdeles i hans plebeiska omdömen Öfver saker och ting, som han borde vara 110g modest att icke lägga sig

nti.-----Hvad det vore fasligt, att till exempel af

slump eller caprice ottaeltera sig till en sådan person! Hvad ens känslor — och smak — och vanor, — och till och med fördomar — — (som han visat skulle kalla dem) ofta skulle få för hårda knuffar! Fy! Jag vill ej ens tänka derpå! Men det bevisar indi, hvad ett par vackra ögon, litel skickliga ma* ndr och litet bokvett — Htet förmå uträtta i det hela; ty denna WiUon, till exempel,-----------kanvi»gt ingen förebrå personliga. fel och .brister; me» preveutionen, den hos oss rotfästade preveutionen, den kan, Gud nåde oss, ingen heller med seger strida mot, och i mina tinga dagar hade det varit mig lika omöjligt,att tycka om honom, aom om den mest osmakliga af «år egen caste. Jag begriper inte, hvarfore; men allt Ifrån min harudorit har alltid tanken på informatorer » allmänhet «a* rit mig ft» plåga, % arit förenad med föreslällnin* gen om nattkappor, — lånade kläder, — okam-inadt hår, o«ktirade tänder m. m. in. m., Iivaraf blotta idéen olyckligt* is — och orättvist nog, jag, medgif»er det,

— degouterat mig för hela resten» Amiralskan låtsade icke märka den starka rodnad , som täckte Blandas kind, -eller dett avillja, med hv liken den fina öfverläppen böjde alg, och det något litet sväfvande i tonen, då housva-rade:

r- Ja; — men inte något af allt detta kan man ined skäl förebrå Herr Wilson, huru bondeson han än rnå vara.

Ål». n«j, — genmälte AmiraNkan — tvärtom! Ilat» är gan«ka skicklig och städad, 'åtminstone i h\ad som synes, och han påminner mig ofta nog en horribel historia, som jag för någon li«l sedan hörde om en af mina bekanta,— Fru * * som är enka, och h«ars barn, till hennes olycka, lärer liafva fått en nng Céladon med en Adonis-physionomi, som alldeles förvred hjernan på min stackars ungdoms- och pensionskamrat, så att hoife nu, ifrån att ha varit eit väl an«eddt fruntimmer och estimerad både som husmoder och mère de famille, knappast kan talas om. Åtminstone undviker man det, så vidt som möjligt, och, om det sker, så är tonen förfärlig. Och likafullt barman inga egentliga bevis på bennes amour, endast rätt lösa gissningar, nästan grundade på ingenting annat an hennes förekommande satt mot informatorn,flUeJtar och presenter samt en inbiten va na alt vid alla möjliga tillfällen behandla honom och nmgå« med' honom aom med en jernnlike. Kanske hon Sr högst o*kytdig, — stackars mc nu inka! Men V* vnetleriid ser man, hur’ fö'far Ii« t försigtig man Oléate vara inot detta slags folk samt, ined den yttersta artighet och grannlagenlict, ändå alltid hålla dem på en vederbörlig distance och imellan sig och detn resa en viss osynlig mur. sotu på ingen sida iiAgoiisin hör öfverträd»*. Ack, jag var pä glad, — att I mit! enkestånd icke haft« söner* ty, utom alla andra bekymmer derför, hade jag1 kanske 8fren fält ikläda mig att hafva d*«*a —. stundom rätt beskedliga och hyggliga, men oftast ritt ledsamma, herrar informatorer.

Blenda Utsade väl skratta ät allt detta; men hennes lijerta slog våldsamt, och hon stammade hörbart, när bon lör modern berättade, — ”likasom händelsevis", — Hermans oegennyttiga, artiga, men stolta och bestämda sätt, att äterlemn» den Julklapp, Grefveii gaf honom, endast behållande sjelfva hoursen.

Amiral,-kan häpnade, — ty öfver BUndas enkla berättelse •*« dock en soldager af beundraiii rom på intet rätt undgick dett sluga moderus ttpp-vhärksam lie*.

— lote hade dn virkat den der bonrsen sjelf?

— frågade Amiralskan med låtsad likgilltigbeté

— Jo! — svarade Blenda ocb anlitade äfven aitt lilla förråd af artificielt Ii k nöje.

— Uscli! — sade Amiralskan — Det var för ledsami! Vet lian titaf, att du gjort den?

- — De* vet, — — det tror — jag jost inte, — irvarade Blenda; men den starka rodnad, som färgade liemies kind, vitMiade om en lielt annan tro,

— Akta dig, för Guds skull, för dylika lappris-Saker, — sade Amiralskan — oclt kom för all del ihog — i liv art enda ögonblick, -—att, huru liygg-lig, hora bildad och instruerad och skicklig has

ock Sr, — så---------är han likväl en Informator och

måste så behandlas, på det han inte skall komma en handsbredd öfver den barrière, som i ail ewg-het dock står imellan oss och denna klass. Och laga åfven, söta Blenda, — att din man snart§or honom någon passande present, ungefär af samma värde som de tolf ducaterna — och kanske litet derutöfver, ty att stå i obligation hos sådant folk är en plåga; och hvad jag% — om jag far säga ut min mening, — kallar för en högst malplacerad stolthet och sjelfständighet, ja, till och med litet impertinence, att så der Återlemna en Julklapp, som man fått,--------det tycker han %is*t är nå-

got särdeles högsinnadt, — ridderligt, — Romerskt, — högst charmant — med ett ord, — och som fullkomligt — i hans tanka — sätter honora au niveau med oss. Han besinnar då likväl inte, att, när inan kan taga emot lön och daglig kost af en enskild person, så är det en rätt opassande bondhögfärd, att ej af denna samma sin principal kunna taga en cadeau, den må då sedan bestå i penningar eller ht ad som helst, särdeles när den verkligen är så hederlig och utan allt mesquine* rie, som här var händelsen. Nej, min söta Blenda, tro mig! — Deras storsinne

och småaktighet förstå vi oss icke på; det ena lika så litet som det andra,' och derföre — — lemna vi dem ock i deras värde —och böra tacka Glid, ju mindre vi komma i contact med denna sort. Men här predikar jag helt onödigt, — tilläde Amiralskan, leende — ty detta förstår du och din man fulit ut lika väl som jag, och, hade jag inteblif-vit så uppskrämd af den anekdoten, jag talade om nyss, så hade jag troligen aldrig kostat ett ord på detta onödiga ämne.

Blenda började genast ett nytt, — glad att vara quiti det förra, och äudå, — oaktadl kon ic-Ite kunde ogilla madernatt så tala, var hon alldeles af sin egeu tanka i denna sak. — "Mamma liar rätt,----livad alla andra heträffaV;—tänk-

te hon — men Herman är ett undautag! — Herman är ensam! — I verldeu fiuns blott en som han, — — — och det år Ilerman!" —

1 den omtänksamma, för sitt barns vil och anseende — bekymrade moderns belägenhet, var det visst ganska förlåtligt, — ja, mycket rätt, att göra hvad honkuude, uppleta hvarje lofligt medel, för att redan i dess första början qväfva detta lilla ogräs af tycke, eller, som hon trodde, — af uppjagad phantasi — hos sin dotter. Hon visste för väl, att långa, torra, sedolärande förmaningar på ett ungt, lifligt sinne ofta verka alldeles motsatsen af hvad de skulle, och, i hennes fullkomliga oförmåga att utgå från den enda sol i men-niskosinnet, — hvars strålar aldrig bränna, — aldrig kunna förduuklas, aldrig motas, aldrig träffa ett föremål, som ej smältes för dess heliga kraft, ~ — valde hon, hvad hon i sin andeliga

blindhet, —men stora, verldsliga erfarenhet och en noga bekantskap med qvinno-hjertat i allmänhet — trodde skulle verka roägtigast, — nämligen den all kärlek dödande — — — a fs ma ken» "Kan man bara komma jderhän«” — tänkte hon •*— "att Blenda finner- något hånligt, något vidrigt, något för hennes finkänsla stötande i detta — 'tycke*, — så försvinner det snart, utan att lem» na minsta spir efter sig." Att tala upprigtigt \ detta smn/e, ansåg den kloka modern icke heller för rätt, ty hon visste för väl, att ofta nog är en sak — endast ett litet obetydligt snökorn, som smälter bort af sig sjelft, om det får vara i fred och ro, — men blir, utaf tal och uppdrifna tankar derom, en lavin, som kan hota med förödelse ¿ocb qval det hittills lugna sinnet. Modern gjorde således rätt, och ingen må fördöma henne, att hou ej gjorde, hvad som varit ändå millioner gån*ger rättare, nämligen väeka den tinga dottern på de plikter, de heliga eder, tion trampade under fotterna, blott med det farliga, men sä vanliga vågstycket, att i sina tankar inrymma eti främmande förbjuden bild, ocli att i sin plmitasj leka 1 dermed, äf»en ined de bästa, de renaste föresatser, att dessa hägringar aldrig skola blifta verkligheter.

Unga qunna! Om du vill lefva lugn ochlyck-»Ur och fri frfin ångerns gnagande nriatk, så inrym än aldrig i din Ijfliga, varma inbildning dessa — ”främmande, förbjudna tankebilder”, —*• ty dessa, — — men Icke ödet\ icke menniskorna*

— icke exempel, — — icke något af allt det, som man så gerna anklagar, — är det, som draget ned i den afgrund, ur hvilkeu det vill jätte-kraftér att resa sig, inan man hunnit sjelfva den förfär- , liga bottnen, — ty från denna — tror man knap-‘ past att någon återvändo linnes, och säkerligen ingen, som någonsin kunde medföra varaktigt lugn och rotfäst lycka, — i detta lifvet åtminstone.

Ty 1 ånger, — i sträng bot och bättring — kan ‘väl kartske finnas ett hopp, men troUgtn ingen ' känsla af lycka eller tillfredsställelse.

Hur’ skall man således'få menniskorna att skämmas för sina onda tankar, likaväl som för si-t na onda ger ning ar?

.J, store moralister och förbättrar« och re-" fotm-predicanter, — — uppfinnen dertjU ett me-1 del, och menniskorna skola blifva änglar, och jord-lifvet ett paradis! Men nn eger ingendera rum.

Julgästerna började tänka på hädanfärd. Blenda suckade djupt, när hon hörde den Innerligea älskade modern tala derom, men andades ganska lätt, då den öfriga familjen ordade om uppbrott “ ooh afresa. Dm menuiskor i allmänhet {märk noga) — visste, huru litet välkomna de äre hoamen-Ml<«(nr i allmänhet, — — — tovad mennNknr i allmänhet då sötte oändligen Mlilla, der (le fnroncti skulle vara! Men nu resa alla — liade de, sorn

iro välkomna, hvart helst de styra-kosan, och de, »em ingen tanker på, om de äro frånvarande eller närvarande, och de, som alla oti«ka matte «itta lieinma i sin lilla ro. — Och alla dessa naeudiskor resa, dels för att det uti är så lätt att resa, — dels för att så mycket ropas ”välkommen** — —- och att egenkärlekei) och sjelMskheten göra «nennNkorna döfva för Fru Lenngrcn* bekanta eftersats till ”välkommen!** — Måtte alia onödi-ga resande och alla rätt egenkära resande — — taga denna Itila anmärkning i något litet rum af resväskan, och de goda, de älskvärda, de trefliga resande komma hit, komma öfver allt — och förnöja och glädja med sin närvaro!

Grefvinvian 'Britte-Julie kände en Hskefull fröjd bfver att ha väckt sin broders misstankar på hans tinga maka, och att Blenda, ofta nog, utan att ana orsaken, fick uppbära frukten af Grefveus vresiga ivnne. Grefvinnan var så mycket bittrare i sina onda tankar mot Blenda, som hon helt och hållet ,an«ftg henne för ett hinder, att den plan, hennes broder uppgjorde, aldrig kunde gå i verkställighet, huru mycket detta än skulle ingått i Gref-vinnan* önskningar. Fröken Regina tänkte hvar ¿lag på en ny period i det uppbyggliga tal, hö(t ämnade hålla för «in unga svägerska, inan de gkltjdes åt; men båda systrarne blefvo högst flata ¿och förundrade, — ja, nästan litet stickna, — när xle af Blenda sjelf finso höra, att Alarik igfvat ,vara hennes moder följaktig på hennes långa återresa till Stockholm samt ämnade sedan tillbringa Ihela vintern der.

Detta A!arik9 beslut hade i högsta grad förvånat och smärtat Blenda; men, dä Alarik med ni*216

gra få ord gjorde henne uppmärksam på ”d dumma prat”, — som *kunde* uppstå, och Blen redan af Herman var något väckt derpå, ingi hon fullkomligt på nödvändigheten af detta st men för sitt hjerta och sin dagliga trefnad kän hon sig göra en oersättlig förlust. Uppmanad Alarik, och icke utan egna motiver dertill, dol hon dock för alla, huru mycket hans snara häda färd grämde henne, och Alarik kände en smär sam njutning af att se de många tårar, som den g da, älskande Blenda tyst, och endast sedd af h nom, fällde tid tanken på hans långa frånvar Alarik kände nu hela styrkan af sin kärlek, kä de, att han var fäst vid Blenda för hela lifve och att en annan qvinna aldrig kunde intaga hen nes rum i hans hjerta, och den bittra tanken fö en ung man, att den enda qvinna, han någons älskat, den enda, som kunnat göra hans lif lyck ligt, — — hon tillhör oåterkalleligt en annan, — — — — denna tanke förföljde honom nu mer na och dag, och i denna sin smärta — — hade ha blott en negativ tröst, — — — som han till oc med förebrådde sig, — ty Alarik var en verkli god menniska: Han trodde, — — han ville åtmin stone så gerna tro, — — att äfven för Blenda lugn och ro hans frånvaro på några månader sku le vara nyttig.

O, huru skulle ej Alarik vridit sig i svartsju kans ormbo, om han vetat, huru det såg uti han tillbedda Blendas arma hjerta, om han der upp täckt den främmande gestalt, som väl icke ut trängt honom, men som antagit ett rum, — — — hittills stängdt, så väl för Alarik, som för hvarj annan manlig varelse! Ty Blenda hade aldrig äl skat förr, och må hända var det just Alarik, so hittills vaktat ingången till detta tabernakel af kär lek, som nu inrymt plats för den Alarik minst anade

*

Slut på Andra Delen.

TREDJE BOKEN.

Tåren eelt Sommaren*

o>

Sä bad jag; — men hän gick ock vintern läng, Och med sippor stränderna strös,

Ur Vikingen** — af Ge i j c r.

^Éi^ndtligen stundade den pi en gång efterlängtade och fruktade afskedsdagen, då alla Julgästerna skulle återvända, hvar och en till gitt

hem.

Kall och tvär, ho tu hon varit hela tiden, sade Grefvimian Britte-Julie sitt kantiga och hvassa »farväl, och Fröken Regina var visst litet glad, men äfven litet ledsen, att hvarken hafva hållit gitt tal eller nu behöfva hålla det, ty

ålarik gick li-jlta resklädd som hon sjelf.

De voro underliga, de voro må ng färga de, de rflöto ur oändligt olika källor, somliga alldeles re-

41a, andra upprörda och grumlade, —-----------de

tårar, som Blenda fällde vid sin moders och Aia-viks afresa. Saknad, eit hemskt skriande aning, att hon aldrig torde få återse dessa sina båda älskade vänner i lugna, glada tider, såsom fordom,— en fruktan, att nu mer icke haf\>a någon att förtro sig till, en ånger att icke redan bafva gjort det, när hon ännu det kunde, ett samvetsagg att för båda dolt, hvad som föregick inom henne, ocb slutligen ett missnöje med sig sjelf att icke nog, icke rent och fullt sakna, — utan åfven känna gnir stor af en glädje, som hon hatade och afskydde, öfver att inte mera bafva dessa allseeode och

skarpa ögon att frukta, — ----------sådana

voro de bittra känslor, sem uppstege hos Blenda, Amiralskan och Alarik voro de sista, som re* ste. Dagen var ganska blid och vacker, hela familjen och husets öfriga personal hade följt de kära resande ned titl vagnen. Blenda stod länge och sig pi den allt längre och längre bortrullanda vagnen och hörde pä det — allt svagare och svagare blifvande dinet deraf, och atora tårar runno likasom af sig sjelfva utför kinden. Nar hon vände sig om, sedan hon icke mer kunde ae vagnen, voro alla uppgångna utom Herman. Lutad mot en pelare, stod han ännu qvar, och devexlade en blick, si talande, si full, att inga ord kunde vara det mer. **0, att jag kunde ersätta och trösta dig!" — -p- — hvisksde Hermans blick, — och Blenda talade, om huru ensam, huru fattig hon \ ore, — om icke — --------— -------- — Men <Je sa-

de icke ett ord, utan gingo tillsammans stora trappan uppföre ooh skiljdes efter en förnyad blick,&

åtföljd af ett svagt leende, som dock sade: 'O, hvad vi förstå hvarandra!'*

Inkommen i sina rum, rådde for Blenda en forfarlig tomhet. Nu först kånde hon fullkomligt, hvad Alarik var för henne — — och, om man ville innefatta detta i ett enda ord, så blefve det: oum-härlig. Glädje, tröst, värn mot allt ondt, skydd för all fara, se, det hade Alarik alltid hittills va«

rit, —--------och na----------fanns han icke mer,

-----och det just i ett ögonblick, då Blenda —

bäst af alla — hade beh&ft honom. Det finns cn vän*kap, som icke just uttränger, men som ändå fördelar kärleken. En sådan kan dock endast en qvinna bära i sitt rika hjerta, och föremålet för en dylik vänskap måste å sin sida dock alltid gif-va henne första rummet i sitt hjerta. Detta var just händelseu inu llan Alarik och Blenda, och, on» Alarik hittills hade varit Blendas glädje, så hade han i detta ögonblick blifvit att anse sorn Blendas skyddsängel. Och jast dd skulle hsn aftigsnss! Just dd skulle ödet masquera sfg med den vidrigaste af alla larfver: — förtalets, afuodens och ilskans, -------för att jaga honom bort.

Blenda hade ett behof af att till en mensklig varelse låta sitt öfverfukla hjerta strömma ut i kärleksfulla ord. Hennes make var ingalunda det föremål, som härtill kunde väljas, ntan på den lilla Gabriella slösade hon nu sitt öfvermått afkärlek. Aldrig hade barnet farit henne så kärtf så dyrbart sorn no. Sjelf ett barn i sinne och allt, hade hon hittills nästan glädt sig och roat sig åt den lilla, söta och alldeles undersköna flickan, som åt en stor, täcker, leftande docka; men nu såg hon henne med helt andra ögon och gladde sig åt, att bon dock eg de något t som hon både fick och kunde älska. Med på en gång både moderlig och bnrn»lig förtjusning tog hon den lilla i sina armar, bar henne ur rum och i ruitr, pratade och lekte med henne hela den lång», änd* lösa afsked*dagen. Gabriella, hittills o»an, »ti Blenda s& mycket sysselsatte sig med henne, bkf I sin sida alldeles förtjust och stod nu icke ott skilja från Mamma.

Som Gabriella hade alldeles ovanligt tidigt utbildade själsgåfvor och en fattning, si långt före andra barn tid hennes år, föresatte sig Blenda, f sin ifver att roa sig och sysselsätta sig med henne, att börja läsa med henne, och med stor förfining och glädje fann hon, att detta, annars så äfsgs« liga, varf skulle med Gabriella endast blifva ett

lekverk; ty ho» behöfde blott ett par gånger leka»« de och skämtande säga henne en hokstafs namu, och barnet — kom ieke allenast ibog, hvad itgtt-ren hette, utan kunde äfcen rita upp den. Detta toade Blenda out-ägligen, och i sfn moderliga Stolthet och barnsliga glädje var det henne o in iVj -ligt att icke meddela sig IH1 sin erogifniog; lon Grefveits stråfva och beständiga anmärknings ”livad tjenar det till% att börja sl tidigt med eU barn, helst en flicka?” *—r -t— och Capitain*§ damma förvåning, och Vilas hänryckning t- ingalunda svarade mot det bifall, Blenda ville haf-va, vande ben sig stundom, rodnande och med Or såker röst, till Herman, för att berätta den lilla Gabriellas framsteg, Herman, med ändå vida me* ra erfarenhet af barns — sena eller tidiga intei-leetuela förmåga, förundrade sig mycket öfver denna ovanliga eeh tidigt utvecklade fattniqgsgåf-va, men bad äfven lileada gå varsamt tyll vags, ech ej, — som ha»sade, — drifta den »pida plantan för fort. Detta gaf någon gång anledning till sit samtal mellan dessa båda varelser, som* med kärlekens brand i bjertat, dock — livar å sin sida — föresatt sig att ondvika hvarandra och försöka att i botten af detta hjerta innestänga den känsla, som hvart ögonblick ville göra sig luft. Herman, som ändå nner redogjorde for sig sin pligt ooh den smala väg, religion, dygd och förnuft. befallde honom vandra, tvingade sig att med ifver och ansträngning arbeta på Clas Ulrik samt på sina egna framsteg i den. lärda vägen; men Blenda, nästan endast ledd- af instinct, kände nogsamt, att endast Gabriella kunde rycka henne från de» inbiiduiegsvertd, i hviiken honlefde, si fort hon var ensam eller Icke sysselsatte sig pi ett eller annat sätt med sitt ”lilla barn”,

-----och derfore blef detta henne for hvar dag,

hvar stand, kärare och oumbärligare. Endast när hon lekte eller undervisade henne, kände Hermans bild för ett ögonblick tvingas it sidan eller antaga en vins gestalt; men dessimellan framstöt? han ! hela verklighetens ock inbildningens förtrollning.

Gabriella, likasom hvarje lifligt barn, var förtjust öfver, att man sä mycket sysselsatte sig med henne, och gSidade med kärlek och den aldra ^största efterhängsenhet all Blendas möda, och, ok lång dagen var, sig man sällan Gabriella annorstädes Sn vid Blendas sida, med sin bok, sin docka eller endast smekande och lekande med sin — ”vackra, söta Mamma”, — som bon kallade henne.

Några bref från vira trenne vanliga correspon-denter kunde må hända gifva en liten teckning af'**' denna tid, som na var inne, för dem n.b., som känna claven förut; ty annars äro dessa bref, hvad de mesta bref aro, nämligen blott — — — en ram ntomkring verkligheten, hvaraf man endast obetydligt kan döma till dimensionen och formen af taflan, men som ingalunda talar om styckets färg,ton, skuggor och dagrar. Det vore val synd att aiga, — att de mesta menniskor ljuga i bief; men som en modification deréf kunde man väl våga försvara, att fl — deruti tala sanning» I dessa tysta, men oförgSngliga, små vittnesbörd målar man sig heldre, sådan man ville och borde vara, an så-' dan man egentligen ar, och man akrifver tjugo

gånger: — ”Jag lider djupt, men orättvist!”-------

emot en enda gång: — ”Jag lider; men det ä-r

mitt eget fel”,------då erfarenheten likval och

öfvertygelsen— hvarje ögonblick bevisa och bevittna, att af tjugo lidanden skaffa vi oss minst de nitton sjelfva. Och vftnskap, och tiilgifvenhet, och löften att tjena och hjelpa, att anse en annans sak som sin egen, — och tacksamhet, — och r&ttvisa, och styrka, och medlidande, och stolthet, och orubbliga föresatser, och oomkallkastHga principer, och många andra sköna och harliga dygder, som man nu ej en gång minns, hnru runda och helgjutna, hnru okringsknrna och dager-belysta från alla sidor de kanna beikrifvas och af-roålas, — — — huru ligga dessa ej nppdnkade

och sola sig 1 brett----------Men detta kanske

med ritta; ty de skola någonstädes finnas, efter de iro döpta med egna namn, fast vattnet ofta nog östes nr Lethen. Och dessutom, huru minga svingnitigar, huru många kringg&ngar, rundt om verkligheten, låter man icke den arma pennan¡stundom goral Nej, nej, i barnskor vandra §nno alla de, livilka (ro på den sanningen« söm -kommer per posto! Det ir blott en enda aort b ref, joa tala fullkomlig sanning: — de, som fcrifva penningar, — och a& en

enda varietet af arten, ao na nästan alltid talar sanningens rena språk, — åi* minstone for ögonblicket, då de akrifvas, om icke just for det, då de mottagas, — — och doi ir de bref, «om kirleken ristar med eldstift. De hafva sitt eget språk, oefterhärmligt oeh ssnnt, uttryckande blott med ett ord, bleUdned ett tecken — — den grad af varma, aom finns i hjer-tat, eller den rimfrost, som redan fallit deråfver, den må då vara aldrig så lått.

Sedan man nu förtalat och förnekat värdet af de Jlesta bref (ty undantagen iro raargfaldiga >, så framligger man dock tretine dylika, men jnot for att bevisa sin sats«

Herman till Henrik.

Da kan icke begripa, säger du, hvarfftro jag ej under en.hel Jul liar-sbrifvit. Huru akall jag då kanna begripa det sjelf? Ty da linner mig indé bittre in — jag sjelf, och ds vet således, — att min villja ofta ar passiv, nir den borde vara act»v4 Ett »tort fel! Men icke hos mig, atan bos min villja. Med en sopbism ir jag aåledea ifrån di»U

fråga; men hundrade sådana skulle jag hafva tM bands, för att göra dig begripligt, att jag icke hunnit skrifva; ty, att taga sanningar, för att be» vUa det, lönade icke, — vore att kasta bort san* ningar i otid; ty hvarken da eller någon ennaa skulle tro derpft, eller ens begripa dem*

Da frågar, om jag vantrifves no, likasom i

början.-------Nej, — det gör jag ej! — — Och,

för att nu bespara, dig frågan: "Hvarföre?” s& svarar jag i förhand: — ”Det vet jag icke!" Och, vill da indi envises, ett göra denna fråga om i-gen, så får du vid God icke annat avar in: — "Det ir nu en gång ro erotisk ans natur’* - att vara ombytlig och vacklande. Har du last Jakob Avligi — Gör annars det, —— icke just^för dess särdeles stora värde; men sig mig indå^ b vad da tycker om Dominns, nirhan söker sitt lältar«reeept hos Ovidias! 8ig mig, om da inte tycker, att del ir — — hvad man kallar qvickt! — Jag har mycket begrundat, h vara ti det qvicka i allmänhet — består, hvad soro ar dess egentliga beståndsdelar, och tror mig funnit, att det roerindels förvaras i en naturlig — för ögonen liggande sanning, men hittills oupptäckt, — således nytäukt, — ny^utsagd — — och framkastad med alla sanningens för^

tjenster och alla nyhetens behag.---------Gud vet,

bura jsg kom hit till denna definition af det qvicka! Det begriper jag inte sjelf; men — _man går både hit och dft, otån att man kan fat* ta, hviiken kraft som drifver hjulet* Man förstummas ofta öfver sin egen obetydlighet, öfver omöjligheten att std fast i stormen och icke låta höja sig för de oväntade, härjande vindar, som komma jast från det håll, man minst anar. Och ibland — — — leka sig dessa orkaner till oss. De komma sagta smygande, med ambradoft till förelöpare, med sirénsång, som öfverröstar deras tjatande, — — »— och, nar de insöft och för-

hexat alla våra sinnen,------då tränga de fram i

sin hemska och verkliga ryslighet och kasta oss till marken, oek stå hotande öfver oss, att vi ej mer må kunna resa os», ntan endast rulla vidare,

— _ — allt fortare och fortare,----------ty inemot

afgronden — sluttar det mer och mer, ju närmare man kommer den.-------------Vet du, jag har

aldrig förstått Atterboms ö förr än uul — Det har för mig varit slamrande ord; — — men nu hafva de vaknat. Landtloften måste medfört denna min nppqvällaude fattBing^gåfva. Tror da det? Svara mig derpå! Sig mig i allmänhet, hvad du tror9 — helst hvad du tror om mig, och det af två skäl; — jag fattar mig icke mar ajelf, — och jag blir dock for hvar dag allt mer och mer egoist* Jag viUe väl säga dig något om den tid, som för runni t*, men, som jag icke vet, hvar jag skatt börja, så funacs säkerligen på denna heskrifningicke heller något slut, — utan denna tid ligger,

snin — "evigheten, lik en orm i ringar".-------Måtte

dcu icke äfven ligga och rufva med — "svarta vin*

gar"-------på avarta egg,---------utan i det stiiiet

på siiölivita,— — hvita aom — —jag vet val hvad! Jag har såledea frisagt mig sjelf ifrån all beskrif* ning, utan fortsätter detta system af phantiserau^ de raisonnement, som i dag faller mig särdeles i smaken, och, for att välja ett i dina ögon förnuftigt ämne, måste jag tala med dig om den nya atjerna, som uppgått på vår vitterhet» himmel, och som förebrås, — — — att den är Hk andra stjernor, — — — d. v. s. — — att den sitter högt öfver oss, tindrar oeh lyser, fast den lånar sitt ljus från en sol. Du förstår nog, aU jag talar om Sigurd och Brynhiida» Det ir en hård dom, att blifva kallad bärmare, då man kanske inom sig känner, att man blott är en ifrig beundrare af ett ovedersägligt skönt, och således så mycket an&algamerat »in smak, sin känsla och sitt begrepp om det sköna dermed, att slutligen hvad vi sjelfva skapa få ett visst slägttycke deraf. Hvair finns väl den» soro vågar uppstå för att klandra, att man härmar naturen! — Och näat naturen är väl den fulländade konsten (såsom natnrens trognaste ftfbUd) det idéal, man helst väljer, icke att copiera, men till ledare pä en bana, der man känner alg gå gerna, der man känner sig böra blifva berama-stadd, men der före icke går alldeles stadigt anno, ulan behof af annat stad an —• sig sjelf. Tegnér, —som kanske bredvid Berenger---------år århundra-

dets mest populaira skald, har dessutom riktat vårt förut sömniga — och endast efter Franska lagar tillyxade språk med en hop egenheter, t Hl h«il-ka språket sjelft lånade sig, men som lågo och slamrade, tills den store Skalden med mfigtlg och klangfull stimma väckte dem. Ea hel nation har med förtjusning emoitagit ech gillat dem, —likasom hade de varit drömda, — anade förnt, fast aldrig utsagda, och ho vill no komma och neka snillet att taga sin del der af och begagna det till sin fördel? Deruti ligger hvarken hirmniitgs-begår eller något enda af apa na fel, utan det ir den godn smaken, som gått i god schola, och som ioke ir egoist nog, att tro sig vuxen att till en början skapa vidunderliga, nya ting, aldrig förr hörda, — aldrig fötr sedda, aldrig ens anade af någon, —och aidra minst af —— klandra reno m,

— — soro sjelfva oftast vandra den mest banade

och uppkörda vågen, nämligen den, — som ir så plundrad på diktens rosor, inbildningens ljusa liljor, pliantasiens granna tnlipaner och ifveraeendöts blyga sippor, — — att vägen nu ligger så öde, så öppen och naken, att man åt alla sidor endast och allenast ser felen, — — felen,-------ochåterigen

— —- —-------felen! — — — Det ir dessntom ickemed hydroxygen-toben, 90m man »kall betrakta snillets och konstens alster. Der «ned uthärdar blott Skaparens «get verk, den i all— — i si»

na ringaste delar,-----fulländade naturen; men

låt hjertat och de sinnen, vi af denna natur fått,

— — utan tillhjelp af kritikens glasögon och för~ doraornas skygglappar, — bedöma iiiillet, och dd först akall man få se, huru opartisko, huru om« anm blida, ömsom hårda, — men naatoti alltid rattvisa, våra domslut blifva, eftertealau af hvsrs och. ena olika'bildningsgrad och omdöraesiormågé lik* isst.

Följer du med mig i mina to nkså ngn inga r? Filer atår do blott stilla, och ser på, och tycker, att jag Sr enfaldig och tråkig? Nå vol! Kasta då mitt bref i elden, eller tiad din pipa dermed, aå gör det ändå någon nytta, — *— kanfeke den enda, jag borde påråkna! — Lef val!

—‘»‘O***»—

Så sk ref Herman till Henrik, och han valde jufft denna liknöjda humor i tonen, når hon inom sig blott egde en tanka, — — — en a trång, som ljöd, en ljus punkt, aom lyste: kårlek till Blenda.

— Han klagade icke mer, han utfor icke mer i deaaa jeremiader öfver ödet och dessa bittra jem* fö nelser mellan sig och de båttre lottade. Han

iar lyeklig, — —- — ty han ålskade,---------ban

rar öfrersåll, ty han var ålskad tillbaka. Men forhelig, for upphöjd öfver allt anuat, rar denna karlek, att tala om,

— att skrifva om. Denna karlek, aom Innu aldrig rar utsagd, mer an af en till

förställning omöjlig blick, —-------denna karlek,

som trodde sig så stark, så mSgtig, att den skulle kunna trotsa allt och andå lefva i evighet af sia egen blotta tillvaro, ren och skuldfri som nu, —

—--------tyst och outtalad som nu, — fnll och

oandlig som nu% — — blott intet roenskligt öga, blott ingen aning, uppstigen hos en tredje, fick den till lekboll. Mannens första, rena, verkliga kärlek skyr och föraktar att spädas ut i ord» Uttalad, har den redan förlora* det stoft, — den fri» ska dimma, som är den mogna, men oskördade fruktens triumph. Gömd, oeh dold för hvarje blick, är den en rikedom, som man känner 6kulle med hvarje ord, hvarje yttring smälta och förrinna» Outtalad är den frisk, outtömlig och doftlös, som den stelnade droppan rosenolja i deu li&rdt till-slutna flaskan; men så kommer prat och förtroende — och lägger sina halfvarma händer derom-kring, och oljan blir lit|uid, och rosendoft kärnia rund t omkring, — — och det finaste deraf eva-porerar, omärkligt, men säkert. Herman teg. Teg äfven för sin enda — «— sin barndomsvän!

Men dock, — om man noga viR skärskåda hans bref oeh vet, hvad vi veta, så skall man, — synnerligen i ber ja o, — se, huru sanningen då ochlï

da vill dyka upp, men bur* Herman skyndar ett iler drifva den lill bottnen, och ¿ramla opp vall* net, så att den ej skall lysa igenom.

Och man skulle andå tro sig kunna döma menniskor på deras skrifvelser! Långt derifrån!

— Lycklig — — som Herman (fast kanske sig

sjelf ovetande) nu i Ögonblicket känner sig, ligger för honom hela verlden öppen, och han kan der vilja, hvad öm ne han behagar, och tänka der-öfver, och tinka derunder, och dernti. Han gör det utan all möda, — ty han är lycklig,-------------

— och det är blott sorgen,--------den svarta och

mörka, — och harmen., — den gråa oeh genom* tåta, — som breda ett tickelse öfver tingen, att vi ej se dem, och göra osa otillgängliga föc allt, utom — — — sorgen och harmen.--------------------Men

Herman kan tinka fritt och sjelfstindigt, i hvad ämne han vill; derföre tog han ett sådant slump* vis i luften, emedan det na9tan kom af sig sjelft,

— nämligen Sigurd och Brynbilda,-------------dels

för att fylla sitt bfef, så att det skulle blifva ett bref, och Henrik icke falla i förundran öfver de korta, — orakel-lika orden i början och börja grubb-Ja och tanka öfver dem, — dels för att den in* stinctlika förställningskonsten sade honom, att Hen* rik härigenom »kulle falla på den tro, att Herman under sin lediga tid bara läste och begrundade,

— di Herman åter med sig sjelf visste, att hanmåste taga hela a hr fasta \ fl Ija och sina föresat* ser till hjelp, — — far alt göra detta med andakt, och utau att i hvart ögonblick störas af tauken på Blenda, — — af hennes för led and« bttd.

Och man vill ändå tro på brett

Blenda till Rosa.

Du frågar, hvarföre jag under hela denna fånga eviga Jul aldrig skrifvit till dig. Hvarföre kan dn inte heldre fråga Alarik, som sitter bredvid dig, och som vet allt, hvad jag vet? Har han icke sagt dig, hvilket — ”Leben" — hår varit? Huru* iedes man icke fått tid att »odae, än nu mindre att okrifva, och knappt nog fått tid att bafva heg derti 11, ty, når man viil skrift* om sdmycket, och tiden icke räcker till för allt, — utan man skall börja ieta och välja i högen, aå slutar man mer-ändtis med att förkasta allt, och finna intet, — som, isoleradt från det sudA, kan utgöra

något helt eller interessefullt. Låt mig således slippa att nu, efteråt, tala om denna lid, utan fråga A-larik derom) Det Ulla, som jag kunde tillägga, vore troligen af bra ringa värde för dig. Lem-nom det således! — — — Men nu vill jag dere* .mot tala em för både dig och Alarik, att Gabriella är det sötaste lilla ting, som uågawsia sv|f-vat ofter jordytan, ty ja* vill ej kalla hennes små „ « rörelser for gangy emedan Ito» tyckea uppbära»

på små osynliga vingar. IJon är nn min glädje, min tröst, mkt allt. — Hennes lilla skyldighet ir ett ersätta mig min goda Alarik. Hon följer mig Sfven öfier allt — hvart jag går, som en liten god genius. Jag har lärt henne bokstäfverna, och hon börjar redan »tafva ganska »nällt. Alla säga, att hon ir ett litet underverk, och sjelfva Herr Wilson förvåna» öfver hennes hastiga framilande f>& vetandets bana, Imellan läsningen »krlfver hon med dessa smd mjellhvita silkesüngrar, men aldrig på annat än ro*e~pspper. De*»imelian lär jag henne att sjunga små visor, och ni kan aldrig troy hur' innerligen sitt det är att höra henne, med •t» lilla spida, men fullt rena rönt, sjunga:

Jord och himmel jag Glömmer natt och dag,

Oeh pä dig jag endast tänker.

Den kallar hon — ”Mammas visa" — — och — 'Tappas visa" — — det är:

Je suit nn enfant gâte,

D'une jolie figure,

Qui aime bien les petits-pâtes Kt les confitures.

Cia s Ulriks visa — det ir: "Portugal, Spanien,

Stora Britannienl" etc. etc., ty han vurmar nu mera med — geographien, historien och ein lärdom I allmänhet, som verkligen går med förvft-nande steg fra mit. — Ullas visa in ”Jag och min lilla «än etc/*, som hon sjelf lärt Gabriella. Capita in’ har förbehållit sig: ”Salig farbror Marcua

Gräl etc.”;-------men aldra sötast är Gabriella»

när hon sjunger:

”Ack, hor do, lite» Karin,"

— — som Herr WiUon lärt henne, och till hvil-keit han accompagnerar henne p! piano’t, och för hvilken säng han säger sig hafva en stor förkärlek, allt sedan sin barndom. Wilson har varit ii*-ne i vftr residensstad ceh beställt henne en liten guitarre, som blir färdig om Fredag, och jag bekänner upprigtigt, att jag sannerligen längtar titt Fredagen; men ännn hafva «iblott Tisdag. Jag har låtit göra Gabriella gosskläder, får att hon skall kunna, gymnastisera för Herr Wilson tillika med Clas Ulrik, pä hvilken sednare denna gymnastik gjort en förunderiigt »tor verkan, ty med hvar dag vexer han allt mer och mer ifrån 6in stocknatur och torde framdeles blifva ganska bra, för hvilket jag, — os s i mel lan, — endast tror att man har Herr Wilson att tacka. Ludvig tyckes verkligen erkänna detta ofta nog; hvilket gör mig

godt långt in i själen, ty-------ingenting är ändå

mer tillfredsställande, än när rättvisa vederfares bvar och en, och WiUon gör sig ett otroligt besvär med Clas Ulrik. Vi jemföra ofta vira små éléver, oclt för en tid sedan, när Clas Ulrik varithögst ©vanligt stockdum, och Gabriella förvånande

qvick, påstod han, att jag fått själen^ och han krop* pen på ain partage.

Jag känner en outsäglig glädje att vara quitt mina Julklappar. Jag var sannerligen aå ledaen vid allt detta petiga arbete, att ja.g säkert blifvit mjältsjuk, em det fortfarit längre, icke heller Julen var allt hvad den kunnat vara, ty jag fick för litet af Mamma och Alarik, och for mycket af annat; men nu känner jag mig glad och lätt som en fogel i sky. O, hade vl blott anart vår! Jag har aldrig så längtat till vår och sommar tom i år. Jag ville inte vara i edert trånga, af tusen oliks saker — qvåf-vande Stockholm, om ni ville gifva mig allt i verl-den. Jag har aldrjg

tyckt Lindsjö vara aå fullkomligt, så härligt skönt, som det verkligen är, och som det nu framstår med sina höga — rim-frostbetäckta träd, sin vackra sjö, — som vl anmärkt är en Leman i smått, — sina kullar, sina berg, sina dalar, och kyrkan der i fonden. O, det ir gudasköntl — Och, när nn derpå falla ntiHioner solgnistor eller milda, sammansmältande måndag-

mr, — -----¡T- då, — pt- ja, då vill jag gråta, —

— så aköut är det, — — och sedan vill jag tacka Gud, för att jag er hår, tacka God, att jag snart får se allt detta grönt, — blomsterpryddt, — fullt af sommar och lif. Det är en outsägligen Jjuf känsla att känna sig så lycklig, attmanovill-korligt — — faller ned och lockar Gud. Bet tycker jag1 mig aldrig gjort hittills.

Men jag aer nog, att ni skrattar åt mfn landt-liga enthusiasm. Ben kan ingen af eder fatta, der uppe i prosan* tabernakel. Der far e farrad! Nar J kommen hem, trötta och olustiga, från e-dra nattaamflingar, tinketi då, lwir,u \äI, — hur* ljuft, hur' himmelskt hon aofver och drömmer* — eder tillgifna — älskande

Menda.

F. S. Jag kan omöjligen, som du bud, kara Rosa, tt- «aga, hvad jag tyckte om den nya rorna* lien, du skickade mdg, ty sannerligen jag läst dan ännu; men det skaft väl brlifva ut af framdeles, — när jag f&r tid.

Och hvad kan man väl sluta af detta breff

Till sanningen kanske?--------Ack, ingadanda! Man

Jtan blott finna, att tRIenda är glad och lycklig. — —- — Men hvarifrått kommer denna lycka? Från Gabriella? — — Från det hårliga vinterstycket, hon har framför sig? Från de slutade Julklapparna? Från den Jarmande, besvärliga Julens

slut? — fr- Ack, visst icke! -------Så tror likväl,

—- till någon del, — Blenda sjelf och bedrager sig och sina correapondenter. Blenda är lycklig, emedsn hon älskar, emedan hon älskas tillbaka,emedan hen Innu icke tycker »ig haft a felat, icke känner ångern gnaga och det onda samvetet jämra sig. Blenda är lycklig och letar i hela den rika naturen efter orsaker till sin lycka, — ock liemhär — för första gången den Högste ett tackoffer, som kommer från hjertat, för denna lycka, -t- — — som dock ligger i en enda odeL-har punkt. Karioken, så länge den är outtalad, ven och helig, men i aningarna besvarad, sprider ain soldager öfver allt annat. Blenda har alltid älskat sitt barn; nu tUlbedjer hon den lilla varel* sen och slösar aM den kärlek, som hennes fulla hjerta känner, på henne. Barnet fäster sig der* före allt mer och mer vid den älskade modern. Moderns kärlek veieräfvcn afdetta, ty, ja mera man gifver, dess mera får man af denna oskyldiga, na-t ärliga, rena känsla, som Skaparen nedlagt i mo-dershjertat. Gabriella tyckes i detta Ögonblick *ara ett litet allt för Blenda, så tror hon sjelf åtminstone, och dricker i fulla drag aötman af aM älska, just h vad hon får och bör älska, efter ett Ji&tdt öde gaf henne en make, som vore omöjliga re att älska, än att plocka ned aUa himlens otjernor. Med ett ord: af Blendaa skrlfvelse kan ^nan blott sluta, alft hon var lycklig, men icke,

hvarifrån denna lycka kom, eUer«----------p& hvW-

ken i ös grund hon hvilade."Likt Neapel« vinberg — vår förhoppning På vulcaner etårl"--------------------

— —sade en en gång den Oförliknelige,-------------

•ch uugefir på samma pelare hvilade Biettdaa lycka. Del lugnaste lugn — — är det» aom föregår en häftig storm» och, om det ofta år en tröst under de svåra tiderna, att just då knoppas de goda, så ar det ifven en hemsk» en förfä rlif spöktanke, att i de glada, de ljufva, de outsagligen lyckliga dagar, — — som ödet någon gång tilldelar

sina af slumpen ntkorade gunstlingar, ----attjust

då formas och samlas och skocka sig tillhopa alla de mörka, blytunga molu, som snart, — ty på jorden dröjde

aldrig någon utifrån kommande lycka linge, — skola störta ned öfver våra hufvuden.

Ack, hur* vil, att den arma Blenda ioke kunde se dem, -------r- Ti- dessa förfärliga åskmoln,

hvaraf heja hennes himmel var betäckt, och till hvilkas förjagande det vilLe grufliga stormar, för -härjande och vilda, — —- sådant,— som P* jorden lem na qvar endast de nakna, fasta berghallar, men hvilka sedan stå, — som fläckfria, rena aamr

veten,------och hånskr.atta åt — -*» nya stormar,

nya åskmoln.

Na återstår oss blott att anföra det tredje hrefvet, och, vore inte halfdagrarne fullkomligt nödvändiga för en målnings helhet, så uteslöts det visst.Ulla Ull älskade Agusta.

Älskade vint — Söta du! Förlåt, att jag ai länge dröjt att besvara ditt kärkomna bref under Julcu; men under Julen var här ett så fasligt väsende med främmande och baler och kalaser, att det tog aldrig slut, och sedan har jag haft en sft faslig värk i min tumme, att jag icke kunnat hålla pennen, och på style» syns nog, att han ej är bra ännu. Jag har si mycket att berätta dig, att jag sannerligen inte vet, hvar jag skall börja. Ack, jo!------- Med det förnämsta: med mina Julklap-

par! Jag fick så obegripligt många och vackra Julklappar. Mycket mera än de audra åren. Sets cch tibet och tryckt nätteldnk till klädningar, och on shawl, och en brosche, och två attascher och en ti t en sotoar, för söt, som skiftar på palgegult och litiarödt och grönt, alldeles för söt, — och ett par till, och jnycket annat, som jag skall skrif-tra en TigUg nota på, när jag får godt i min tumme. Strax efter fiyndelspies6e, — iate förr, reste alla de främmande, och afven den för söta och goda Amiralskan, som tog med sig vår Baron Alarik. Bet ar visst fasligt toint efter honom, ty han var alltid munter och glad och rolig. Men jag förstår inte, hvad du skref om honom, som du hört. Bet är fasligt, hvad folk kunna sqvall-ra och ljuga och vara elaka, och, när de ej en

S$dnds-Paralleler% lll% 2.gång lemna den göds, änglalika Greft inpan i fred, aå vet Gud, hvem som skall få gå oantastad. Visst håller hon utaf Baron Alarik, som hon Sr uppfostrad tillsammans med; men det gör hon, som hon gör allt annat, i all tukt och ära, och jag vore färdig rifva ut ögonen på hvera iom säger annat. Söta du, tag inte åt dig detta! Ty jag vet nog, att du bara såger efter; men helsa du det der packet på Haneberg och säg dem från mig, att de äro ej värda lösa utaf Grefvinnan hennes skor, ännu mindre att prata om henne. Kors, sådant hyte och patrask! -— Jag blir helt ond, bara jag tänker på dem. Men allt det der kommer ändå bara från f.agma.nskan Q. på Svaneboda och jtenr hes Mamsell--------från början. Jag kan inte tå-

la dem för min död. De se alltid så snedt på Grefvinnan och allt livad hon har tusenfaldt framför dem, både i sin egen person och allt annat. Och Gud vet, om de ej tasslade öronen fulla på Gref-vinnans svägerskor i Julas; ty jemnt hade de sin maskopi tillsammans och tego som murar, så fort mail kom Inärvåoad. Vet du, jag kan inte fördraga den der Mamsell Gertrud, som alla kalla henne. Hon är i mitt tycke för otäck, högfärdig och be-hagsjuk, och vårdar sig hvarken att svars eller tala t|ll andra, som äro rätt så goda, som hon. Hon gjorde iig aildefes fasligt till för Herr Wilson, under Juleit, och han skulle dansa med heune, och han skullosjunga med henne, och jemnt värdet: "Herr Wilson, och Herr Wilsou, -------som jag känt, allt

sedan vi voro dagligen tillsammans i Uppsala"« —* Och, nir hon talade med honom, sft var det jemnt: ”Minns Herr Wilson det, och minns Herr Wilson

det?"-------och a& ett skratt och ett fnissande

och eviga tal om Uppsalaboar, som ingen annan Jcaude» Men nu slipper jag, Gud ske lof! att se henne; ty, sedan Julen är Jförbj, hafva vi varit o* betydligt ihopa med JLftgroans pi Svaneboda, ty Orefvinnau säger visst ingenting om hvarken dem eller andra» men jag är nog sft slug och ser, att hon inte tycker för mycket om dem, hvarken den välsignade hagmantkan, som krusar och är så underdånig för alla de förnäma, men sä knåppig och högfärdig mot annat folk, — eller hennes Mamsell. Grefvinn&ji ser alltjd sft förnam nt, ja, just som en drottning, när hon är tillsammans med dem, ehuru hon alltjd ar fasligt artig mot dem« Nu hafva vi en sft t redig tid.

Hagarne börja att länga sig, sft att man kan hiuna med nftgot, och snart stundar den söta vftren. Gref-% innan år sig alltid lik, söt och gudomlig, som vanligt; men till och med Grefven år bra nog. Men i Julas var han faslig. Det var stört ornöj-ligt att göra honom till pass. Sft knarrig och vresig såg jag honom aldrig förr, och till och med mot Grefvinnan, — den ängeln, som alltid stårpå tå, till att förekomma hans aldra minsta önskan. Jag undrar mången gäng, hur* hon kan stå ut med alla hans nycker. Lilla Fröken Gabriella ar nu hennes rigtiga förnöjelse. Sådant barn såg jag heller aldrig i alla mina lefnadsdagar. Hon är alldeles ett underverk» och vi saga alla: — Gud lite henne bara f& lefva! Ty hon är just s& söt, som alla de barn, som vår Herre vill hafva upp till sig. Hon sjunger och spelar redan, pi en 11* ten guitarre, som hon fick i Fredags, och. hon låser nästan rent, och ktåtar s| snällt med skrifniog, och är så qvick och så roljg, att man kan aldrig tröttna vid henne. Lilla Gref Clas Ulrik har älV ven tagit sig obegripligt. Gud vet, livad Herr Wil-aon gör med honom; men han är alldeles som en annan menniska. Han både vexer oeb smalnar, och är artig, beskedlig och höflig mot alla. Förr var han ett rigtigt huskors; men nu är han just en liten snäll gosse. Ack, ja! — Om jag bara visste, hur' du skulle kunna få se Herr WiUon, för att du skulle kunna göra dig någon ide om honom. Aldrig har jag sett, och aldrig får jag se någon, som han är lik; ty, sanningen att aäga, såg jag aldrig någon, som ser sä väl ut.. Här var no så mycket fina och förnäma herrar i Julas» både husar-officerare och andra; men ingen kunde gå opp mot Herr Wilson, hvarken i ett eller annat; ty, var det musik, så var han N:o 1, -t- och» närherrarne politiserade och talade om styrelsen och tocket, som de tala så fasligt mycket om nn for tiden, — så hörde alia på honom, och, fast haa slstan bara går i daus, så såg ånrdi ingen så ståtlig nt som han. Han var så god och bjöd opp mig ett par gånger; men en gång var jag uppbjuden fornt, och den andra gången kom Grefven med ett af sina odrigliga upptåg, så att jag fick aldrig dansa med honom, och inte dansade han jernnt heller; ty, hade de bara fått fatt nti honom och kommit i politiken, så var det slut med lians dans. Jag begriper aldrig, hvad den politiken lr till för nytta; det blir ju aldrig grand bittre for det. Han Sr nn på långt nir icke så otillgänglig och sluten inom sig som i början. Han fir nn mycket ofta nere, och laser högt förGref-vinnan, och lijelper henne visst med lilla Fröken Gabriella. Ofta aiger han ett vinligt ord till mig och bad mig hir om dagen vara så god och fasta en knapp på hans vackra, ludna vintermössa. Ack, bista Agusta! Skall jag bekinna för dig, att jag gjorde det bra gema? Ja, — jag ville ger-na sytt nti hvar enda knapp i hela hans frack, om de varit lösa; och sy nti knappar år annars ett ledsamt göra, som du vet. Men, söta du, för all del bry mig inte för honom, för då har du så fasligt orått; — ty han har visst aldrig på något aått ntmirkt mig; men jsg kan inte låta bli attfinna honom bra hygglig /och schantil, ty det sr han verkligen, så bondson som han akali låta* vara; men jag har min egen tro i den saken. God vet, hvad Grefvinnan menar; men ibland aer hon först på honom, och a& på mig, och så likasom rodnar hon, och jenrnt vill hon, att jag skalk vara inne hoa henne, och, så fort Herr Wilson skall läsa högt för henne, så skickar hon strax efter mig, och jag blir så glad, särdeles nir de läsa Svenska; men det är inte ofta, och då år det ofté konstiga böcker, som jag ej kan följa med i tankarna, utan, ratt som det ir, tänker jag på helt annat. Ja, — vore nu bara Barou Alarik hemma äfven, som alltid ställde till promebader och annat roligt, så vore det den trefiigaste tid, vi haft på länge. Ack, hvad det vore roligt, att fé råka dig och mnntligen visa dig alla mina Julklappar; men det står, Gud nårs, i hoppets hand. Nej, nu gör min tumme så ondt, att jag måste sluta. Alltid din i döden tillgifna vin

I detta menlösa bref var då åtminstone sanning, fast den iåg som ett grus p& bottnen.

En trefiigare tid hade verkligen aldrig funnits på Lindsjö. Grefveii, som af illviljan varit uppskrämd för Blendäs och Alariks inbördes till*

Ullagifvenhet, ?ar na atan oro samt lugnades meroch mer för hvar dag, allt som lian såg Blenda gladare, lifligare, mer uppblomstrande än någonsin. "Hon hvarkeu sörjer eller saknar Alarik/'—tänkte Greifen —» "och aII(samman torde bara farit en vision i kära systers mörka inbildning/' Att Blenda sysselsatte sig mer 8n någonsin med Gabriella, såg han nog; men detta hade mer utseende af en förnöjelse, ärv af en tröst; således var det ett godt i och för sig sjelfi, och icke en mantel öfver något ondt. —>— —Så der bortåt tänkte får Grefve, fast kanske litet mer ootreddt,och. följden af allt detta bfef, att han var vid temli-gen godt lynne vid måltiderna och de få stunder, han tillbragte i sällskapsrummen, och att han sparade sina vresiga paroxysmer till ekonomiska angelägenheter; ty han var, soin hvar man vet, of våra stora och ifriga landthushålfare, som skola hafva sin näsa i allt och brumma

öfver allt. Han var icke just af dessa brutala husbönder, som med käppen i hand veta göra sig fruktade ocli åtlydda; men han grälade och malde, och, som hans underhafvande dervid voro fullkomligt invanda, gjorde hans gnat föga verkan, hvarföre han ganska snart fick anledning att förnya det. Sålunda gick hans brummande i en evig cirkelgång, emedan det icke kunde räcka till öfver allt på samma gång. Kom han 1 stallet, så var der inte nog iordning, i ladugården, så befanns det, alt gSd-oxarne fingo ej ordentligt och att kalfvarne voro magra; i fårhuset fodrade man, så att höfrö kom i ryggullen; på tröskverket tröskade maq Icke ur säden; i bränneriet söp man; i cochoncriet blef inga grisar, och korna kalfvade aldrig I den

ordning, som Grefven befallt. För resten---------

misshushållade dejan med hö, pigorna med vedf drnngarne med tid, stallstaten med hafre, bokhållaren med papper, och inspectoren med dagsverken. Inan nu allt detta hann att anmärkas* be-.visas, beifras och förbjudas, och allt detta med oändligen många öfverflödiga ord, åtgick nära nog hela veckan, och sedan gjorde han, som det står i en liten gammal Tysk visa, der en espece de Don Juan beskrifver, huru han för hvar dag ! veckan älskade en ny skönhet — och slutade med:

Und, kommt der Sonnabend heran*

Fing ich die Reihe wieder an.

Med allt detta var Grefven hvarken snål eller elak, utan en bortskämd Fideicommissarie, som aldrig tålt rättelser, invändningar, motsägelser, dessa förträffliga uppfostringskryddor, hvilka verka mera godt och sätta mera spänstighet i charakter och tankeförmåga än allt annat. När mah får allt hvad man vill, s& domna och somna alla själsförmö-genheter; men de stärkas och lifvas af större ochmindre motgångar. N2r man känner sig bnnden af yttre nödvändigheter och förhållanden, då börjar man först att verkligen känna och njuta af sin tankefrihet, och, jn friare tanken känner sigt dess högre sträfvar hon, och, när hon sträfvat en tid, stiger hon sedan af sig sjelf. Ett solklart bevis för denna sats kunde möjligtvis vara den omständighet, att man sällan nog ser snillet, det verkliga, det anborna, — höja sig från de stora stamgodsens koppartickta slott, — utan genom den torftiga hyddans glesa fenster och vidöppna skorsten tager det oftast sin ilygt, och slottet, som från hyddan såg så högt, sft onpphinneligt nt, det ligger sedan långt, — långt under den högt sväf-vande anden. Med ett ord, — — småsinnet alstras och frodas ofta bäst 'i den yttre storheten. Undantag finnas, det vet och medgifver man nog; men de kullkasta ej satsen likväl.

Capltainen hade. en mängd små, högst vigtiga virf att uträtta, som mycket höllo honom på hans rum. Herman7gicki ett rus af sällhet, hvilket gjorde honom blind för fara och döf för hvarje röst, som ropade: ''Detta kan icke långe så fortgå!” Ilan älskade, han var älskad, och detta var honom nog. Han sade det väl icke, han hörde det väl icke; men han kände det, han såg det, och hno önskade icke mera. Han hade börjat en viss ad-vocatur med sitt samvete och dermed lyckatsbevisa, alt, om bau älskade, — — och teg, — — om Blenda älskade, — — och teg, beginge de ingen synd. Och i den förtrollning, i hvilken)ian nu var, glömde han det språk, som talas af de légande blickarna, den djupa känsla, aom låg i hans hanförande sång och i hans föredrag, nar han ofta nog företaste åtskilligt för Blenda, hvar* öfver de sedan talade med en enthusiasm, en liftighet, aom ensamt borde öfvertygat dem, att så talar blott den håftigaste, den innerligaste kär« lek» Men de voro oerfarna och förblindade af sin egen kansla och glömde alldeles, alt inge»-* ting onder solen förblifver hvad det ar, nian st i* ger eller faller, allt efter den kraft, som mest herrskar» Dessutom smog Blendas samvete bak«-om en förskснsniog, som hon i sin enfald trodde vara oöfvervinneligt bon log alltid Gabriella med sig, likasom hade denna lillavarelse varit en sky d^ dande ängel» och kallade ofta Ulla, för att atgo-ra en tredje person, oaktadt hon vät visste, alt denna, för de andra båda, var elt fullkomligt neu«* t rum, ehuru ingenting mindre än neutral för e« gen räkning»

Sålunda hade de en gång, fram i Februari, slutat läsningen af Victor Hugors Angela Malipier ii Blenda var ganska upprörd, Berman iakttog e» lång tystnad; men, när Blenda åter tycktes vana lugnad, sade han: '— Hvad det ar bekfaganavärdt, at! ett si utmärkt snille, begåfvadt med aå mycken känsla ocll en aft skarp, aå genomtringairde blick på alftt, hvad

tom föregår i botten af hjertat,--------hvad det

Sr akada, alt ett aådant icke, bredvid de fasansfullt sanna bilderna, af hvad den fallna roenniskat» ar, afven uppställer andra, aom viaade, livad hon dock kunde vara, om hon ville! Ty del ar och för-bllfver en ren och verklig njutning, alt af ett stort, skapande snille se naturen idealiserad. — — Jag medgtfver, — — — det ir högst naturligt, men afven något högat motbjudande i denna Catharinas vederviMja för döden. Så olycklig, som hon var, hvad hade vSI varit skönare, in om hon.med resignation och ehristeligt hopp och tro gått sitt hårda öde till möte? Dd kanske hade hon kunnat känna någon lycka, någon mö]lig ro i denna oförmodade frälsning, denna förening med Ro-

dalpho; —-------aldrig nu. Då hade hon kunnat

tillråkna sig denna lycka som en lön; nu åter — — kommer den aå oförtjenad, att den kan aldrig1 blifva full och verklig, aldrig beståndande.

Högt rodnande och med någon stolthet, ty hon trodde sig höra uttalas något fördömande äf-van öfver sig af den stränga Herman, sade Blenda;

— Jag vet dock icke, hvarföre hoti ej skulle kanna njuta af aln lycka, ty den, aomafkastar ett aådant ok, aom en Angelo Malipierirs tyranni, denbegår väl dock en högst måttlig, högst förlåtlig, synd.

— En förlåtlig synd! —- — återtog Herman, småleende — Det är något, som ni*tan motsäger sig sjelft, och dessutom få vi ej bedöma de» tiden efter vår, eller de laglösa och nästan tillåtna illgerningar, som då begingoa, med dylika oerhörda tilltag nu. Olyckligtvis kan åetonda, likasom det goda, blifva vana, och det förra så vida

i

ursäktligt, som man är förledd af exemplet, och icke varnad af det godas, det rättas röst, som nu, i våra tider, dock från alla håll låter höra sig, om man blott vill lyssna dertill. Men så var det icke då: Angelo låg sjelf bundea under Venetian-ska rådets dolda, men skarpslipade dolkar. Ilats hade så införlifvat sig med tanken på mord och blodig bestraffning, så väl mot som af sig sjelf, och han ansig sig troligen icke vara mer hård, när han ville aftvätta fläcken på sin ära i Catharinas blod, än en af vår tids äkta makar, som, när han,trodde sig lika förnärmad, sade: ”Gå, —- jag vill aldrig ae dig mer!’* —

Det låg något strängt och för Blenda kränkande i dessa ord, hvilket hon äfven djupt kände. Men, på samma gång hon med räddhoga nedblickade i sitt eget hjerta, steg dock Herman i hennes tanka, ty det stod tydligt oeh klart för Blondas ljusa blick, att han väl älskade henne, menatt han med en stark själs hela kraft föresatt m| att icke draga henne en tums bredd från den vig, hen borde gå. Herman gjorde det dock sig ovetande, ty Blendaa karlek stegrades för hvarje dag, af att hos Hervftan finna denna öfverläg&enhet i allt, detta rena, for dygd och religion varma, hjer-fa, detta klart och i botten utbildade förstånd, och dertill — icke allenast kunskaper och ett rikt vetande af allt, långt öfver alla dem, med hvilka Blenda fornt stått i förbindelse, utan alla yttre förmåner afven, hvilka moder natur så frikostigt tilldelat denna sin gunstling. Det var icke med pedantisk scholifver, som Herman meddelade sina tankar till.Blenda eller begvarade hennes frågor, nir de låste tillsammans, utan det var det verk* liga vetandet och vanan att tåuka djupt, som då iklädde sig en fint bildad verldsmans iåtts, behagliga satt att göra sig förstådd och att med vanliga ord, ouppblandade af lirda termer och metapbyaiska talesått, bibringa Blenda stora, hö* ga, djupa tankar, som annars troligen i all evighet hade legat och slumrat hos henne. Herman, fast oeh orubblig i sina grundsatser, åtminstone aå mycket man vid hans år kan det vara, hade i sina ajalsförmögenbeter en åter oeh ovanlig böjlighet, aom af kårleken förvandlades till en verklig smidighet. Sålunda stod det i hans magi att med Blenda tala öfver samma imnen, -och i full*komligt damma anda, aom fordom rried bens älskade barndomsvän — Henrik, men i helt indriy nya, for ögonblicket danade ordalag, htilka vara fullt lämpade efter Blenda» vetande och fattningsförmåga. Detta ir en konst, som fé lärda eg», och aom troligen bevisar, att man atår på en mer än vanlig höjd af allt vetande, all tankeförmåga? ty, att oå alldelea sätta alg uti en underordna do ställe och veta, hvad den kan fatta eller icke fat-* ta, veta, hvilka bilder man akall välja, för att göra sig förstådd och för att meddela sin tanka helgjuten, och icke stympad, dertill v i Ii en friskhet och spänatighet och ett raidt i ali

lärdom bibehållet nngdomssiime, som ganska få af våra herrar lärda kunna skryta ut af. Få de bara tala om idealism, — realism, materialism, dctalianr, om 8objectivitet, objectivitet och identitet, om det abstraeta, concreta, absoluta, formela etc.etc. etc., — då Iro de aå nöjda, lika godt sedan,> om man hör, begriper eller somnar under dessa föreläsningar, der bvartannat ord Ir tills vidare en bier ok glypb för tanken,

Herman der emot visste ganska väl, detbanotf ett rikt bildspråk skulle finna tillräckliga tfligån^ gar 8tt kunna föra Dlenda med sig i alla tankens irrgångar, bland sanningarnas himmelsböga klippor eller pbantsakns yppiga lustgårdar. Någon gång kunde han väl glömma, att hon ej förstod de gam-'la kärnspråken, ntan styrkte sina ord med en tanka af Plato, — Cicero — och skaldernas fader — ilomer; meo, då Blenda smålog, nickade lian blott oeit Iklädde dessa tankar de Svenska formerna.

Men hviiken verkan tror do väl, — käre läsare, att dessa meddelanden, dessa, nu mer be* ständiga, allt längre och längre samtal hade pA deras kärlek? De högsianade, — de finkänslig ga, —r — de veta det redan, och de andra — —* — —- skola nu få veta det, em de blott hafva för~ n»åg8 att tro derpi: Jo, — — — deras kärlek pA en gång veste och renades från allt slagg. Blinda såg ieke mer i Herman endast den bildsköna ynglingen, hvars minsta blick brände henne som en eldgnista, utan hon tänkte sig nu det varma, rena hjertat, som slog hos honom, den upphöjda själ, som framlyste i de mörka ögonen, hvilka hoir na icke mer undvek, och den ofverlägsenhet r allt, hvad intellectuel bildning kunde kallas, gen* om hviiken han dock så ofta satte sig i bredd med Blenda, utan en gnista af detta öfvermod, som stöter ifrån sig hjertat och endast drager fruktan till sig. Blenda på en gång älskade, tillbad och beundrade Herman, och, ju mer han i hen* nes tanke och öfvertygelee steg, dess mera kraft fann hon att nedtysta sin kärlek, ty, att qväfva den, var icke mer tid eller möjligt, och icke gjor-de Blenda något försök dertilf.-----Fordom, närett sådant kunde hafva lycka t», — di ville hon ej, — oeh nn kunde hon icke« För detta nedtystande, detta döljande af ain känsla,. hade val Blenda mycket att tacka tanken på sin pligt som en annans maka, som moder till en annan9 barn, hvilket var henne så outsägligen kärt, och för hvars skall hon kände sig hafva styrka att kunna uppoffra allt, till och med Herman, om det hade fordrats; men vi måste dock bekänna det: — till dessa Bleodas ifriga bemödanden, att bekämpa hvarje yttre bevis af sin känsla for Herman, bidrog oändligen mycket den förfärligt nedslående efvertygelsen, att hon i motsatt fall skulle falla betydligt i Hermans stränga öfvertygelse, i Hermans rena tanka om qvinnan9 skyldighet, att försaka allt för ett*

Herman åter hade nu fullkomligt redogjort för sig sjelf sin gränslösa kärlek till Blenda, som vexte med hvarje stund, med hrarje dygd, hvarje älskvärd och tjusande sida, han ho9 henne upp* täckte; men han hade föresatt sig att isjeifvasin kärlek söka vapen deremot. Han föresatte sig — med ett ord att, — tvärt emot hvad sä många andra ifra för, villja hennes lycka, aom han älskade, och icke sin egen; ty han insåg, att endast derigenom kunde hans karlek slutligen blifva en dygd, i stället för ett brott. Och, att denna lycka aldrig kunde hestå i ett neddragande från sjclf-valda pligter, i brytandet af heliga eder, det lig alldeles klart för Hermans blick.

Första medlet att icke göra deras ömsesidiga böjelse till en giftig orm, hvars styng kunde blifva oberäkneliga, var — i Hermaus tanka — att aldrig uttala den, äfven om den någon gång, tvärt emot alla föresatser, förrådde sig sjeif. — ”öfver mina läppar skall den dock icke komma, ty sedan är det förbi!"----------sade Her-

man väl tusen gånger, med blicken vänd åt höjden, för att styrka sin ed, sitt mod och sin fasta föresats.

Herman 6åg med smärta, att Blenda icke i religionen sökte och fann all den tröst, han ai ofta tyckte henne behöfva, utan långt heldreiett gladt, oskyldigt lättsinne och I en till barnslighet nch afgudadyrkan gränsande kärlek för Gabriella. M cn detta var ett ämne, — svårt att vidröra, ty, för att komma dit, måste man genomgå många personliga förhållanden, och detta fruktade Herman såsom en farlig klippa för hans föresatser. Han talade väl stundom med Blenda i detta ämne, som för honom var ett tf/Zf, och öste då med fulltmått ur den rika, klara källan, och Blenda hörde honom med ögonblicklig entbnsiasm, men utan att göra sig det till gagn; ty, kände hon sig glad och lycklig, så njöt hon deraf, oftast utan att tacka den gode Guden derför, och, var hon sorgsen ochbekymrad, aå sökte hon friat och hugsvalelse, icke hos God, — utan hoa sin lilla Gabriella, vid piano’t, i aamtal med fierman, — i tanken på sinn bortavarande vänner och f andra små oskyldiga förströelser* När msn icke allt ifrån de spada, de böjliga, första barndomsdagarna insupit denna fasta lit och förtröstan på Gud oeh hana

rattvisa, när hans ljus, klarast af alla, — icke lyst osa ända från vaggan, vill det stora, mägtiga, hjert-fritande sorger och lidanden till, för att i mog-nare åren bana vägen för religionens stråle, att den må kunna träffa såret, som den allena kan läka. Ack, hvad de föräldrar derföre göra våly •ont förstå att fngjnta I del vidöppna barnahjer-tat lefvande kärlek och tro till Gudi Ty Gud söker ändå, sent eller bittida, att få sitt rum i lijfer^ tat oppfyfdt, och, när det icke kan ske i glädje, aå måate det ske i sorg. Och hvar finnas väl de föräldrar, som icke ville bespara sina barn all den sorg, de kunna, hels lifvet igenom? — Få 2«

ro del------Men äfven få nog — de, som veta det

rättaste, det enda medlet dertilf.

Denna tanke, — ännu höljd i dimma, framstod väl då oeh då för Herman; men man måafe bekänna det, — — han glömde den, och han nS-•tan bortjagade den, när han såg Blendas oskuldsfulla vandel och alla de dygder, hvaraf den var prydd, ly i alla hennes företag, alla henne» bc-möd anden och sjelf* a henne« till afguderi grin« sande mode rak Sr lek Mg dock sk mycken ren gra* tie, så mycken älskvärdhet, si mycken hjertats friskhet och godhet, att man skulle varit en jern-hård varelse, att fördöma Blenda.

I början af Mars fick Herman följande bref frön Henrik:

Herman! — —- i'» förstör dig icke merl* Om du söge dina sednare bref vid sidan af de för* ra, du skref under loppet af hösten, s& skulle da sjelf säga, att de mest motsatta könslor dieterat dem. Då var dn trumpen, missnöjd, nedslagen, v re» Sig, — och i detta lynne målade du taflor af ditt lif\ tillhvifkado endast och allenast dopptde penseln I svart, oeh der ett stoft af ful*—»ofta nog sotöak*

tig, prosa låg öfver det hela.--No Åter —ftr dn

verkligen, hvad jag kallar skald,----ty dertMI for*

dras hvarken rimmet eller metern,-------utan den

rena, fulla känslans, — de höga oeh djupa tan* karnas utbrytande I sköna, härliga1 former och ord* Du talar Htet eller intet om dig sjelf; men af di-nå bref skulle jag'tro dig vandra i ett eden: ty* Oaktadt dina raska, fulla penseldrag möla snö och is och den nordiska vintern i hela dess ståtliga majestät, «Ö ligger dock i sjelfva målningen sk mycken firma, så mycket lif, så mysken kand ochmeddelad förtjusning, att do kunde aldrig bestå me* ra deraf, uppdroge do åfven eptafla öfversöderns erangelundar med deras yppigt hängande mogna irakier, deras dofter oeh deras klassiskå minnen, som hviska och susa i sjelfva vinden. — — Hvadan detta?-------Dock, jag frågar icke dig,--------

utan jag frågar mig sjelf; ty, ville du såga mig, hvarifrån denna metamorplios hade sin upprinnelse, så gjorde du det, och, vill du det icke, så bör do det icke heller. Ser. do, hvilket förtroende, hvil-ken hög tanka jag har om dig! O, om åfven den

skulle kantra! — »Sedan,------------hvem skulle

jag sedan kunnä tro på? Du har allt ifrån vftr barndom stått som ett högre, ett för mig oupp-hinneligt ideal, hvilket alltid stigit på samma gång som jag, men alltid tagit högre, djerfvare steg. I början af din vistelse på Lindsjö fruktade jag sannerligen att se dig nedsjunka i jemnbredd med mig, och nu — — vet jag icke, hvad jag skall tro och tånka. Dock tånker jag det båsta% — efter do tyckes vara vglad och tillfreds, ty, kunde du det vara, — utan att vara nöjd med dig sjelf, — du, som så vil förmår att skåda in i tingens och

således åfven i ditt eget hjerta,--------då hade

jag mycket, — — för mycket — misstagit mig

på dig. Men tinkom icke ditåt!-----------Att din

phantasi svifvar högre, ån min någonsin kunde föija dig, det ser jag nog. Att i de hirliga bil-»

der, i Itwllca du du så o fl a kläder cl ¡oa tankar, ligger något Orientaliskt, som på eu gång är dig lik> och olikt,

— bos dig medfödt, mén ändå nu färst fuiit uppväckt, det finnar jag äfyeu. V&rt ifriga studium af de abstracta vetenskaperna ha* de något fängslat ditt af natnren poetiska sinnet men dina sista bref påminna mer om din barn* dom, nar du biand de klippor och skyhöga berg, hvilka oragäfvo vår dai,— grät floder af enthu* siasmens ock förtjusningens tårar — vid anblie* ken af den yerid, som låg under oss, dan bim* mel, som hängde öfver oss, —- — eller vid Sin* gar-Jans enkla romanser och ballader. Jag frå* gar mig oupphörligt: — Hvadan detta? Man har väl predikat för mig, att blött en känsla kunde verka en dylik återgång till barndomsintryck; men för det första — -* är jag dum, hvad hela den för så mägtjg utskrikna känslan — angår, och för det andra, si måste ju deuna känsla dock alltid

Jiafva ett föremål, — -------och jag frågar mig

oupphörligt, huru detta kan se ut. Visst sväfva mina tankar stundom oftiktfng denna lilla Gertrud Paliu; men, när de komma henne helt näro, få de likasom en eUktrisk stöt, — som åter aflägsnar dem, långt snabbare än de närmat sig. Denna Jilla, af så många tjog dussin — studenter om.-evjängda baldocka kunde hon äfvenväl dausa sig ja i ditt bjerta? Dock, nej! **» Det är omöjtigtl— Så vidöppet no åt t« det til aldrig atå. Jag får» lorar mig I gissningar och % ili stundom nästax» épafva» af en namn los ,— formlös fruktan, som nå» gon g&ng dunkelt och genom dimma a fm å i ar djg stående på en brant, der minsta ateg åt sidan ¿o» återkaileligt skulle föra dig i en afgrnnd. Q, så

år det väl icke?---------Men, skulle det så vara,

»— — så häll djg troget fast, — — ^-du vel bäst vid hvcidf Dock, nej! — Bort derifrån! Inga märka phantasi-bilder få någonsin komma och stmj» Ja sig framfor min höga tro på dig,, och, till atl alldeles förjaga dem, »ill jag fullkomligt byta åm ne.

Jag skall lielsa dig från rår dal, Jag vet, — du har sällan^tidningar derjfrån sjelf och har ej på länge fått några dylika genom mig; således böra de vara dig kärkomna. — Din moder mår väl och helsar dig. — Det vill jag till en början säga dig. Mitt sista bref var icke, som vanligt, från min Fader, utan jag öf verraakadesaf en skrif» velse frän syster Gertrud, och, som qvinnorna lä» ra röra sig och alla sina tankar och idéer i ettheit annat element än vi, så innehöll hennes bref if-ven en mlngd detailer om sädant, som min Fader aldrig bekymrar sig om att kosta ett enda penndrag på*. Men detta lilla bref, akrifvet med en ren och prydlig handstil — samt utan ett enda ranligtfruntimmersttaf-fel, roade mig särdeles, och,för ott göra en diversion i dina nutids-tankar, och för ail litet af del verkliga ii f % et må tränga igen* om den pbantastiska luftkcets, som nu tycket o ingifta 4ig, skickar jag dig hela brefvet, iieldre Sn atl deruiur göra utdrag- Du kan ju återsände det vjd tillfälle.

För hvart och ett af dina bref märker jag alltid, aU du tillryggalagt en oSndiig mängd af dagens favorjtläsniog, — romaner; men* hvad gage du af dessa skall akörda, antingen som själaspit eller som barlast på Skidbladner, det vet jag och förstår jag icke rått, ty mitt kram ir det och blir det aldrig. Gifvc Gud, jag äfven förmådde sopa rent för denna ohyra omkring den stackara menlösa Gertrud! Men jag har barom skrifnt till min Fader o/ch till min glädje af honom inhändi* gat ett svar, att han ar alldeles af min tanka och skall gora, hvad han förmår i den vägen, efeu* ru vurmen för romanliteraturen nu, likasom allt nnnat ondt, tränger sig igenom alla spärrningar och uppsöker de fördoldaate klyftor. Nogderom! Kanske tycker du redan, att jag år en pedant; men då ligger felet, eller rättare sagd t orsaken,

jcke hos mig, utan —-----------"jag vet väl hrar",

— Farväl! — Lef väl! -r- Tänk & handla väl, ~ (Och Gud blir med dig!Allt som Herman lisle, steg rodnaden pi han* kind, pulsarne slogo, och han andades fort och o-jumiit. Han kände en oppaligSnde formlös harm öfver all, tvärtemot sin viiljs, sin förmodan och alla föresatser, hafva förridt sig sjelf; och med h&ufull oviljja såg han, att Henrik ens ett ögonblick kunde trott honom nog alldaglig, att gifva sitt hjertas hyllnings märk noga, ”Hermans stolta hjertas hyllning” — åt — lilla Gertrud Palm, Uppsala-gillenaa alltid påräknade, aldrig saknade baldocka, som sagdt var. Men en ny mångdub» bel harm kände han sedan, när han fann, att Hen* rik blott tsgit denna förmodan handlost i luften, för att deröfver få forma några —- åt helt aunat håll lutande, reflexioner, Det var

ontsigligen li ård t och bittert för Herman, att hvarken kunna eller villja, eller ena anse sig tillåtet att, besvara dessa punkter i Henriks bref. För första gången stod han på deuna svåra skiljoväg, der man & ena sidan måste förråda en hemlighet, — — å den andra«— bedraga en vin, — — Så kallar man detta, Åtminstone i allmänhet; men Hermans klara blick insåg snart, att detta dock ingalunda är rätta förhållandet; ty, att tiga med en hemlighet, som icke helt och hållet är vår egen, och stundom äfven, när den det är, kan aldrig biff va att bedraga; mea vakta sig måste man, ifrån första början, att icke förråda ddarne af hemligheten och ändå villjabehålla det hela for sig sjelf. Detta fel hade Herman begått, ångrade det no bittert oeh föresatte sig att hidanefter tiga båttre oeh p* helt annat sitt, o tan att indå bedraga sin enda ran. Man får se, fanrn han lyckas. Lilla Ger-trnds bref höH han linge tanklöst i handen, in» an han öppnade det. Instinctlikt vigde han det i handen och tinkte orediga, loftiga, dunkla, formlösa tankar. Sjilen, alldeles oberoende af förnuftet och villjan, har stundom sina fullkomligt egna förespeglingar, sina — af nigou för begreppet frammande sol — upplysta fata morgana, hvilka stå fram likasom aningar om innu icke drömda drömmar. — Slutligen öppnade han det lilla bref» vet helt hastigt och liste följande:

Min basta Broder Henrik!

Som du vet, har Pappa gjort aig en otrolig snöda att lara mig skrifva, och jag har derpå ko* atat många, både roliga och mindre roliga, stun-der, och, då jag häromdagen frågade Pappa, till hvad detta egentligen kunde gagna mig, då jag icke hade någon enda vin att skrifva till, eller annars någonsin brakade skrifva, mer in ! mina ekrifböcker, lofvade ban mig att få skrifva ett bref till dig, som skulle rigtigt afgå på posten, alldeles som andra bref. Jag blcf obeskrifligt glad vid Stånds-Parallder% ///, 3*forsla tanken derpå; meo4 ja närmare det led Uil den dagen, då jag skulle sätta detta verk i full* bördan, ju oroligare och obeslutsampiare blef jag. Slutligen frågade jag Mamma, livad jag skulle skrifva till dig; men bon upprepade då aå många .saker, att jag icke visste, med hvilken jag skulle börja, och ännu mindre, om det kunde roa dig att få en full redogörelse för alla kor, oxar, får, grisar och höns. Jag tog då ett fermt beslut oeb frågade driateliga Pappa, hvad man egentligen bru -kar skrifva om i bref, och då avarade han mig, att hvarje bref, — hvilket icke innehåller fullkorn* ligt detsamma, aom den skrifvande personen skulle muntligen aäga till den emottagande, om de idet ögonblicket råkades, är ett o&öftgt^ — öfverflor digt och tillgjordt bref. Denna upplysning var mig högst välkommen, och jag satte mig genast att eftersinna allt hvad jag kuiide hafva att ange*» läget eäga dig, kastande åt sidan alla mina frågor, ty dermed — sade Pappa — bör man ej o-nodigtvig besvära dens till hiflken man skrifver. Det första jag således egeutligen börjar med är att säga dig, huru tomt här är efter dig, och att -jag bland alla mina önskningar ej kan leta upp någon enda, aom Sr Ulligare och starjkare, än alt du och Herman skulle komma till Dalen i sommar. Pappa avarar mig 1cke, när jag frågar, oii detta sker. Det betyder, alt Pappa icke tror detoch således Icke vill göra mig ledsen, hvarken med elt falskt, bedrägligt hopp eller ett bestämdt nej. — Men «—jag hoppas ändå, och, bland mina böner till den gode Guden, kommer denna smygande alldeles som af sig sjelf ibiand, ehuru jag rätt väl vet, att dernti ligger en synd, ty Han, och icke vet bäst, livad oss godt och nyttigt är.

Jag har nu läst ut Bibeln för andra gången, och jag ser, hur’ rätt Pappa har, att för hvarje ny genomläsning oppvexa nya liljor deruti. Denna gången fauu jag mycket, — mycket, som jag skulle velat svärja p& att .det icke fanns den första gången, och Pappa har försäkrat mig, att detta blir händelsen för hvarjegåog. Tänk, hvilken rikedom man då har blott i denna enda bok! har väl frågaft Pappa, h vad som står i alla de andra, hvaraf några på öfra hyllan äro ändå tjockare och större ån Bibelo, som du väl minns; men han säger, att det är allt bara människoverk, hvaraf dock många äro högst användbara ochinteres-sefulla, för eder, minner, men att för mig finnes blott en bok i verldeo. — I en af dessa böcker, från öfra hyllan, har han visat mig, hu-ruiedea allt detsamma står tryckt, som han ro äntligen lärt mig. Jag fann der igen alla gamla välbekanta namn, så väl ur Svenska historien som ur gamla verldens och nyare staternas historia. Men det stod der s& dödt och tråkigt att läsa om!Tacka vill jag*, når Pappa berlttar de rom! Då tycker jag mig alldeles lefva i den tiden, och ajelf se och förnimma allt. Bara deraf kan man fin* na, hur o andra böcker förlora i jemförelse med den enda, och för min del afsåger jag mig ger-na alla de andra, ty ingen af dem lår någonsin grönska på nytt för hvarje ny genomlåsning. Se, allt detta skolle jag ju berätta dig, om do vore nårvarande, och mycket annat åfven. Jag går ofta tied till byen

irenden för Mamma, med medi-camenter och andra saker till sjuka, och då helsar jag meråndels på Mor Mårtha, för att med henne tala om Herman. Först och främst år det hennes högsta —» eller enda nöje, och sedan talar hon så lifligt och med sådan förtjusning om honom och hans företag, som Pappa om forntidens stora mån; och att höra någon tala med verklig enthnsiasm om en sak — år för mig en stor njutning. Da skalle höra Mor Mårtha, hur’ hon, Ijk en annan Debora, sjunger en segersång öfver sin Hermans framgång. Jag föreställer mig alttid, att hon år en Prophetissa med den högsta och hårligaste ingifvelse, når hon talar om framtiden och deruti ser sin Herman som en årad och aktad herde för sin hjord. Vi tala ofta omdenfef-terlängtade tid, då vi skola höra hans ståmraa tala om nåd och försoning, om Guds godhet och menniskornas tackskyldighet, om ånglar och para-dis, oeh mycket annet härligt och skönt, frånpre-dikareatoleo. Och höra honom messa sedan! Med •in dråpliga röst, som icke kan jemföras med någon annan an Konung David»! 8ef allt detta skul-le jag åfven såga dig, och, talade jag rountligen, oå skulle jag fråga digy när du trory att detta kan inträffa; om huru många år. Nu är jag femton år fyllda. Mor Märtba tror, att det kunde eke, Inan jag vore tjugo åry om det gick bra N.B. Pappa skakar på hufvudet och småler9 då jag frågar honom deromy och Mamma säger heli hastigt: ”Se på ditt arbetey och bry dig om den taken, men inte om, när Herman blir Pastor eller ej, ty det kan draga ut både fem, och femton, och fem

oeh tjugo år än!"--------- — Då märker Mamma

likväl inte, att arbetet går mycket trögare ock sämre; ty, när jag får tala om dig och Herman, di går det så fort, utan att jag märker det 9jelf. Ilvad jag äfven geraa gör, så år det sjunga. Pappa ooh Mamma tycka mycket om, när jag sjunger, och de hafva båda lärt mig flera sånger, som de eäga äro gamla, men som jag tycker åro oändligen vackra. Äfven har jag lärt mig några ballader af Såogar-Jan och af honom fått beröm för min starka och klara röst, just som vore det rruri förtjenst! — Men, ju mer man berömmer denna min röst, dess bättre sjunger jag. Pappa harlof-vat, att jag framdelea skall få en guitarre, — —du Tet ju — — en sådan quasi-tiol, som flickorna i Prostgården hafva, och sedan skall jag bedja dig eller Herman lira mig noter, ty det ka» hvarken Pappa, Mamma eller Såogar-Jan. När jag år hos Mor Martha, sju tiger jag alltid en vacker psalm, onder det jag hjelper henne med något, hvarmed hon imnar öfverraska Herman, d& han en gång kommer hem. J kunnen båda tillsammans aldrig gisaa kvad. Mina blommor, tiH hvilka jag fick frö af dig, äro utmärkt vackra och frodiga — och väl skotta (hor, hurr jag berömmer mig!), och jag inneriigen tacksam för denna din skänk. Mina kycklingar iro fetare in Mamraasv — — — — •— och jag sjeif — — — en stor* skryterska, som du ser. Het är mycket roligt att skrifva till dig? Men nu vet jag Inte mera att förtälja, utan helsar dig frän Pappa, Mamma och Mor Mårtha, som just är här och ber helsa ti# Herman, och jag ber dig bjertligen, att du svarar

din tiligifna syater Gertrud*

Det var nigot, som sved i Hermans hjerta vid denna läsning. Han kände ett qval öfver att icke allenast hafva lem na t Dalen, utan äfven denna enkelhet och renhet i tankar och phantasier, aom der städse följde honom. Han kände en &«-get ofver al! sin ifver, att gå en annan bana, än den Försynen egentligen för honom utpekat; och, utan att rStt redogöra för sig alla motlverna der-tfll, utropade han halfhögU "O, att jag aldrig lemnat dig, da djupa dal,— med dina höga berg, son» värna dig för alla stormar!"—En tanke bröt ta! nu, som alltid, när han tankte »ig sitt hemlanda dal, in pl Herman, — att den redlige, den tänkande och rättsinnige bör just sjelf vara en afbiidi af den djupt liggande dalen, som finner lugn bak* trm sin egen ståndaktighet och fasthet,-------el-

ler af den skyhöga bergstoppen, som ligger orörlig for hvarje storm, genom kraften af sin egen inneboende tyngd, som hos mannen är den fasta vill— jan. Men Herman tyckte sig I detta ögonblick vara ingendera, utan ett ro, som svigtade for vinden, ---------och den vinden, som blåate, var en

varm, qväfvande, giftig siroeco. Men — — Herman alöt snart öga och öra för alla dylika tankar och kastade sig I stundens och ögonblickets förehaf-vanden med en ifver utan like» Han bestred manirgt allt framgent hvarje utbrott, hvarje yttring af sin häftiga lidelse» Ångern ofver dess o-behörighet, dess oformlighet, slumrade således, och den 9olglans, som den första lifiiga kärleken sprider ofver hvarje föremål, utan att man vet, hvarifrån den kommer, — låg nu ofver hela universum» Hans förut tröga lectioner med €las Hl»iik gingo na fjädertätts. Han läste ABCD med Gabriella och trodde sig for första gåugen finna behag nti detta vetandes inympande på en

allde-ies ny telning af den menakliga naturen. Han IS? ate 6kalderna och philotophi för Blenda, och i de förra hade han aldrig funnit tå många skönheter, i de aednare aldrig så litet ofattligheter. Allt låg ljuat, klart och tydligt.

Och, huru älskade honom leke Blenda! — Hon var lugn och endast vinskaplig, tillsammans med Herman; men i sin phantasf frossade hon med lifiiga bilder af sin kinsla för honom. Hon tänkte sig in i hvarje möjligt förhållande deraf: in som Hermans brud, in som hans outsägligt lyckliga maka, och då nedsteg hon i sin inbild-ning tusen gånger heldre till Hermans låga stånd och delade med honom hvarje möda, hvarje försakelse, in höjde honom upp till alg och sina så kallade likar. Blenda älskade med denna kärlek, som afskyr hvarje förändring och förvandling hos dess föremål, med denna kärlek, som finner för litet eller för mycket — hos hvarje annan individ, men nog% men lagom% men allt endast hos en. Blenda tyckte sig icke så fullt kunna älska Herman, om hon på en gång blefve förvandlad till hennes like. Herman var för henne det sköna, vilda blomsterståndet, som, fritt stående midt på gröna ingen, sprider sin glans och sin doft, ochaom skulle förlora mycket vid att intrångas bland andra uppbundna konstalster på en blomsterlist.

Våren började att nalkas. Hvarken Herman eller Blenda hade någonsin sett en så hårlig, en aå undransvård rår. De hade visst, hrar och en på sitt sitt, fårnt beundrat Guds hårlighet i tingen, Herman med blicken uppåt, Blenda förlorande sig 1 sjelfra anblicken af det sköna föremålet, men aldrig såsom detta år. Våriliktarne hade något suavty som de förr aldrig egt; båcken, lossad från t interns band, sorlade på ett alldeles nytt satt; — trasten talade ett nytt, mångfaldigt skönare språk, och i daggdroppans lilla spegel, der Gud har förmåga att samla himmel och jord, der var na något nytt, — som de aldrig funnit der förr:

— der rar bilden af den ålskade. —-----------------

O, att en sådan kårlek skalle rara oloflig och dömd ------att brinna upp, — eller drånkas i tårar, —

— eller torka bort af tid!

Herman hade blott en ser g, den att se, huru litet den stråle från höjden, som ensam förmår gifva oss mod och styrka ! lifvets pröfningar, huru liten kraft den egde öfrer Blenda, och huru litet den förmådde intranga till botten af hennes hjerta. Hon rar god; hennes djupa kånslaoch klara förståud ledde henne nistan alltid rått; men

Herman förnttåg med smirta, att*, — — vacklade hon, si voro dessa ledare alldeles för svaga att uppehålla henne. Han framkastade ofta harliga bilder af ljus och uppenbarelse för Blenda, och hon grep Ifrigt efter dem, men slappte dem åter, si snart Icke Herman stod der och räckte dem fram. Det blixtrade för hennes själ; men ännu var det långt ifrån detta milda, städse värmande ljus, sona brinner klarast i motgången och vedermödan*

Detta smärtade Herman; men stundom lågäf-venväl deruti en ljuf och tillfredsställande tanke, ty han ansåg sig någon gång som den ntsände, hvilken det skulle lyckas att väcka detta sköna, slamrande hjerta, lossa dess band från verlde» och vanda det fullkomligt mot höjden.

Sidantvar det hopp, som kärleken och medvetandet af hans afsigtere renhet iugaf Herman. Mcu, ack! Det är den späda telningen, som sd kan höjas; det unga, friska trädet står trotsigt eroothvarje dylikt mild t försök och gifver blott vika för orkanen.

Imellertid var Blenda så lycklig, som en meit^k-lig varelse det nästan kan blifva. Samvetet teg, och kärleken förgyllde och hredde rosenskimmer öfver hela verlden för henne. Åldrig hade hon varit §& ondergifven Grefvena villja, al* drlg si tålig för alla hans dumma nycker, hvilka hon na knappast märkte, aldrig så nöjd med sin lott i alla afseenden, aldrig så öm och godmot Clas Ulrik, som hon tyckte för hvarje dag utvecklade en ny egenskap, öm och välgörande mot fattiga och nödlidande hade Blenda alltid varit; nu — hade hon varit i stånd att lida nöd sjeif heldre, än attafståden— hjertats tillfredsställelse

— att f& hjelpa, hugna och trösta andra«

I slutet af April skref bon en dag till Alarik och Rosa ungefär som följer:

— — — — — Ack, J arma Stockholmare, hura jag beklagar eder! Nu börjen J plågas och qväl-jaa åt tankau, att

eder härliga vinter är förbi, att dagarne blifva så långa, och nätterna så korta, att solen skall upptäcka, hvad det bedrägliga och dä-rande lampskenet dolde, att man snart skall tåga

utaf till landet,------— kariarne för att göra den

lilla nytia de förmå, fruntimren för att ekonomi-sera, brodera, salta på sina minnen och sockra pä sina förhoppningar. — Stackars folk! Hvad jag beklagar eder, men livad jag är glad att slippa alla edra sommarbekymmer! Herrarnes känner jag mindre, men vet dock, att de 'Hittias i massa, — — ifrån svårigheten att få pengar att resa med — till svårigheten att få blauksmörjs, som man kan resa med. Men, J arma Stoekfiolmiennes, hvadjag ▼il kan se all den packning och stufning, som nu egcr rum för eder, alla de odrägliga visiter, som »u skola göras ot^b «mottagas, och der lyckan ärmed den, som ar borta, nar TSnnerna toka, och ajelf finner visitelådan lite, nar vånnerna sökas, ilrad jag val ser alla de vintereffecter, som nn skola spridas åt olika håll! Pelisserna till bnndt-makaren, den fragila delen af vintercostnmen till såljfruar och madamer, matöfverlefvorna till hökaren, om det fir mycket, eller till henne, aom skall »kara och krita fenstren, om det år litet; visitekorten i en påse, för att dermed roa, — eller råttare skryta med för grannarne på landet, gardinerna på deras lie de parade, mattorna balsamera de i kistor, — och under allt detta — ledsamma tankar, liopkrympta hjertan, damm, förstörelse och otrefnad. Arma folk, hvad jag eder beklagar, och livad jag kånner olika vid denna efterlängtade vårens ankomst!

Dubbelfensterna åro långe sedan aftackade och hemförlofvade, och jag vakaar vid fogclsång och aolgnisior, aom trånga in genom de tåta jalousf-erna. Och, når jag på detta tjusande sått af våren år våckt ur mina Ijnfva sommardrömmar, d& — ir jag — moins Stocfiholmienne qne jamats, ty jag fiyger från min bådd, lik sångaren, som jag hör, och dansar ut i den rena, vårdoftande naturen, likt solgnistorna, som jag ser, — — och år glad och jublande, som de alla tillsamman. O, hvad våren år skön! Gabriella tycker det icke så soin jag; men det år vål, emedan hoi» glömt den

ikühia hösten, som var, och icke anar, att en sådan äfven framdeles skall komma. Hvad han har rätt, — den djupt kännande Skalden, som säger:

”Glöm, hvad om forntid du och framtid vet?

”Det är all ungdoms enkla hemlighet!”

Konde jag bara glömma, att allt icke kan förblifYa, som det är, i evighet, livad jag då skulle vara lycklig, ty jag njuter af bara vår och vårtankar och vårkänslor! Gräset börjar att gro och sticka upp. De gröna fläckarne tala så lifligt till bjertit. Jag liar aldrig begripit förut,huru mycket hopp det verkligen ligger i den späda ljusgröna färgen. Den lofvar så mycket, och hjertat slår gladt emot dess Ijofva löften. J tron väl, i eder Stockholmska inbildning, och gourmandise, och kärlek till det onaturliga, att jag tänker på rädisor, spritärter och pressgurkor, hvilket allt ni för länge sedan skryta med att halva ätit, spensligt och fördrifvet, utan hvarken lukt eller smak. O, nej! — Mig lofvar våren helt annat än dessa alster, som man med litet konstlad eldsvärma si lätt kan anskaffa. Mig lofvar våren dagar af en outsäglig fröjd, då träden stå mörkgröna och susa af sin egen follhet, och jorden är klädd med blommor, hvaraf ifven den ringaste ir skönare än allt livad menniskohand förmår, och då luften, — den klara luften, under det högblå hvalfvet, genomkorsas af sjungande foglar och lekande vindar, och då solgnistor, och blom-sterdoft, och daggdroppar, och aftonrodnad,oeh mån-glans, och sommarnattsdrömmar— vexla i h*st8n-dig ringdans för giuiieii och inbildiiiug. O, hvad sommaren ar härlig! Jag ville icke bortbyta, hvad jag — bloli af denna sommar vantar, mot allt, hvad eder prisade och förgudade konstverld kan gifva.

— — Eo målning! — Huru tunnt, — huru matt,—

huru dödt! — Ett marmorblock, forroadt som en meosklig varelse!----Men utan hjer ta, utan tinnen,

— utan varm blod och heta tårar, — — huru kalit,

— huru tomt, — eller, snarare, hurn compact, huru löjligt! — — Jag talar dock icke med samma förakt om eder konstgjorda musik. Det ar annat, —

— nugot åtminstone; man kan i den dock höra,

att hjertat en gång vilie tala derutur, fast språket ir förbi*tradt, och man äfveti i musiken hunnit grundlägga ett Babels torn. Menen ren, klangfull, manlig stämma, — om J innu hafven en sådan, -----den föraktar jag visst icke, ej heller

dessa, någon enda gång — frambrytande, fulla harmonier, då rena instrumenter icke föra krig emot hvarandra, utan tyckas nästan villja harma denna enighet, detta samband, som finnes i naturen, men som konsten så ofta glömmer, för att härma sig sjelf och således förgås t onaturlighet.

— — Men eder Thalia! — Men eder MeJpome-ne! — Se, dem föraktar jag rigtigt. Med hvilka prosaiska bikänslor vandrcn J icke till deras lem*pel, — med hulka nya omsatta dito — — van-drenJicke derifrån! Konsten förmår der icke ena aå myckel härma naturen, att den har kraft att fängsla eder uppmärksamhet några få ögonblick. Denna himmel af linnelappar, — — denna skog af

papperslappar, — detta böljande haf af-----------—

trälappar! Ack, huru lappigt och eländigt! Och alla dessa brokiga kläder, och enfärgade, — enformiga, — entoniga gester, som följa costumtn och siitar nt på samma gång som den, — och

som skola föreställa känslor!-----------Och dessa

afraäUa rörelser, som aro beräknade till s& och så inånga alnar på längden och så och så många på bredden. Och dessa känslor, hög sin t a och stora,

som skola apas och efterspeglao af dem,-------------

som hvarken sett eller haft en gnista af den varan! Och dessa häftiga passioner, som skola härmas, i en tid, då sådana — blott äro traditioner,, — — då de åtminstone aldrig synas i verkligheten, utan hvar och en drager den tätaste slöja, som möjligt, öfver sina egna, och vänder .ögonen från andras! Och detta larm och skrik, i cn tidr då hvar och en talar så sagt a man kan, för att icke ens af tonen röja tankan! Och dessa hjer-tats utgjutelser, i eu tid, då man icke ens låter sitt eget tala, af fruktan, att det må förråda sigi Och edra få,-------edra fätträknade rerXTigtt konst-

närer, 8om skjutas, åt sidan för den sjelfviska me*delrnaUan! Och edra förnuftspiécer, der egen* nyttan och affairesandan och industriell börja att viiija spela hufvndrollerua! Detta sednare ar dock del enda+ som egentligen passar eder, och det enda, som jag; egentligen icke borde klandra, men just det% som jag mest afskyr, emedan det helt och hållet breder prosans gråa damm öfver den smula poesi, som inna fanns qvar bland edra linnelappar, — papperslappar och brädlappar, — son» inna skimrade fram midt ibland all eder onatur.

Nej! Kommen hit ned, och jag vill gifva e-der skådespel, som skola hinföra och betaga e-der! Sjelfva skådebanan — —- ir nndcr Guds

fria, rena himmel, — och de spelande-----------—

iro hans fria, — skapade varelser. Vill ni hafia en sångpiéce, der orden alltid passa till musiken, och der kirlek och svartsjuka, sorg och glädje, saknad och återseende icke alla sjunga i en ton, — lyssna då till sångarskaran under det gröna hvatfvet, eller, högre upp, — till den under det blå! Vill ni se en skrattpiéce, en carricaturpiéce, en satir öfver det gamla% som vill mist ra och föra det nya i ledband,-------------följ mig då tiN

hönsgården, och se denna enfaldiga, inbilska, dumma kalkonhöna, som tror sig kunna följa ankungarna i vattnet, efter hon sett dem födas och rnfvat dem sjelf, och som vilt hindra dem att komma i deras element, emedan hou sjdf icke törs«iler kan hoppa dit. Och, vill ni §e de vigaste «prång, de svåraste lindansar-konster, de behagligaste och ledigaste rörelser, ntan att andå någon enda känsla af det passande någonsin såras,-------

— så bjnder jag bara på Gabriellas kattungar. Ocli, vill ni se en Scribe’sk förnuftspiéce, så låtoni oss gå ned till hvilka djur som helst, livilka man glfver mat och dricka, och J skolen få se, hnru den slugaste är den starkaste, och horn den starkaste knuffar undan de andra, tills en ännu starkare knuffar undan honom, — och så framgent.

Och, — villjen J slutligen se naturen, — detta stora, härliga drama, som är gifvet it alla, men som så många gå blinda förbi, och som aå få veta att uppfatta och göra sig till njutning, höj då blicken till det oändliga blå, —

— eller sänk den till den lugna eller stormiga sjön, eller låt den hvila på den grönklädda, blomsterprydda jorden, — och lyssnen sedan på den brusande vågen, den susande skogen, djurena klagan eller fröjd, vindarnas skämt eller allvar; —

— dricken sommarluft och blomdoft i långa drag, •— — och sägen, — — ären J icke lyckliga?

Jag vet mycket väl, att både du, Rosa, —och du, kära Alarik, — att J len åt mig och mina aommarphantasier; men det bryr jag mig inte om. Jag lemnar eder öppet att försvara eder stada-lycka; — — låten mig bara njnta af min!M

Villjen J veta, hnro ja g tillbringar min dsgf — Nä väl!' Jag är uppe med gelen. Jag hinner med otroligt mycket under dessa Unga, ljuga vårdagar. För att börja med något, gom Rosa rig-tigt skall sentera, hon, gom lefver mldt t tapisserle-verlden,— — gå \ill' jag berätta, att jag syr mig eti eldskärm till cabinettet. Det är Abailaré, gom gitter och demonstrerar för Heloiga: fuin harhållit en uppslagen bok i handen; men no hvilar den afvig mot hans knä, och hang förklaring tycket något förlora sig i ett djupt åskådande af Heloisa. Hon åter gitter på en liten pall framför honom, med det sköna hufvndet stödt mot båda händerna, och blicken, full af kärlek och beundran, höjd till honom, gom hon allena på jorden älskar, och sont ensam i verlden kan förmå hennes ömma, lifliga, luftiga tankar att tvinga sig in i den seholastitka philosophiena djupaste schachter. Du kan icke tänka dig, huru mycket kärlek gom ligger i deggs vexlande blickar. Tro icke, — fall icke på den tanken, — att detta varit afmätt $ rutor på ett Ber ti ner-mönster! O, långt derrfrånl — Det år endagt ett pbanta8igtycke. Jag tecknar litet på itårdoken, och sedan komma färgerna af sig sjelf-va och lägga sig dit. — Detta arbete egnaa ett par timmar af den tidigt började morgonen. Sedan arbetar jag otroligt med Gabriella, gom äf-ven gör otroliga framsteg. Jag har mycket attfora Dtd mina blom mor. Jag spelar ifrlgt oab »jnnger; har ifven inöfvat mycket nytt, och delta atundom ensam, standom til Isa mota vis med Wilson, och iblandar Ulla och hetmes lilla menlösa se» rund »tim ma med oss. Hon tager upp sig hörbart; men det ir doek och förblifver blott ett inströ* ment, — ett positiv. Jag läser, — hör lisas, oelt förklaras det lästa. Jag gör länga promenader med barnen, Ulfa och Herr Wilso». Med ett ord: jag njuter af råren och mitt unga lif för fdrsta, — — och hrem %et — om ej för si-

sta gången; ty atundom, midt i rårprakten, — —J-fram skym tar ett höstlikt spöke, — — — som h väser ont sin t, och natt och mörker. — Hu, jag vill ej tanka dit&t! — God natt! *— — Jag förmår oj säga eder, hovo hjertlfgt al ilakas af

Blenda.

Het är något svärmande, något i hög g*rad rtpprymdt 1 detta bref, och de tunna «löjor, som kastas éfver verkligheten, göra denna ännu mer synbar. Blenda talar om k&nstverld och allt, just som hon i denna stund kände det, — — — och \\ hvarken försvara eller ens åtaga osa Iren nes ord. Blenda är f detta ögonblick en bild af den fjettrade elden, son» gtfver sig luft, hvar helstden kan, åfven genoii den ringaste springa; en bild af passionen, — som njuter detta Ögonblicket med fullt mitt, liknöjd om det kommande. Hon står p& en farlig brant: pi ena sidan är blott en tonn skiljevägg mellan henne och det rent gudomliga; men hon finner ieke oigon ingång, just emedan hon ingen söker, utan blondar, känner sig vara lycklig och ega nog. På andra sidan gapar en afgrund emot henne, som hon i hvart ögonblick vore färdig att nedslungas uti eller, bättre sagd t, att sjelf nedstörta sig nti, om Herman stod der nere och lockade; men det gör han aldrig. Han försöker tvärt om att föra och leda hennes irrande blickar p& den af några törnen skymda ingången till ljus och härlighet; men han vigar ännu icke rent uttala sin önskan, och Blenda är för lycklig att lyssna till hans vinkar åt det hållet.

Men nu till händelserna! Annars kastar mingen ifrän sig dessa anspråkslösa teckningar oeh •äger: ”De äro ledsamma, de dnga till rakt intet*\

— — de atå stilla, — de Ila, de skynda icke —

”f ramat — marche!”--------ty horu få åro icke de,

aom tyeka alg villja anse menniskohjertat som en hok, — i hvilken åfven något står att läsa!

Våren framakred med jättesteg, och Grefven var vid ett ovanligt blidt lynne. Materiel i allt,

— var det blott materien, som kunde lyckliggörshonom: vårarbetet hade gitt excellent, väderleken varit allt, livad man af väderleken kanon-ska, torr, när det behöfdes, regn, när det fordrades, blåst för väderqvarnen och flod för vattenverken. Dertiil lefde alla hans elector&Mam, och grannarnes dogo. Fölongarne blefvo, så många han beräknat, och af de fargor och kön han ön-ricade. Rågen på Lindsjö och hans öfriga arrondissement stod som ett höggrönt Itaf, medan masken spisade på grannarnes. Prosten smickrade honom för allt detta och för allt annat ifven, och Blenda var oottröttlig i sina amå och stora omsorger för hans nöjen, hans beqvåralighet, hans iäckra gom och öfriga egenheter. Hon hadc den-* sia qvinnans instinctlika känsla, — att, hvad hon bryter i ett, söka godtgöra i ett annat. Blenda medgaf vål Icke ännu, att hon bröt; men i försöken till försoning lade hon hela tyngden af sin ånger, fast under blomster, så att hon icke ens märkte dem sjelf. Till Alarik och Rosa förtalade hon hafvud8tadens folk, för det de njöto af sommarens alster i olid och åto drofvorna sura och gröna, heldre ån att vänta, tills tiden för deras sötma kom; men sjelf ifrade hon otroligt och lade sitt hufvud tillsammans med den gamla envisa fldei-cofnmigs-trädgårdsniästarens, för att kunna hngna Grefven med allt upptänkligt grönt, både i förtid och otid, både för att han skalle få fros-sa I oväntade läckerheter och i skryt deröfver« ty, hvilken förtjenst som än varnpphof till något

godt på Lind ftjo,------G ref ven gjorde «ig dock

hela araii och hedern deraf, alldeles odelad.

Ofta förtjusade Blenda — den efter allt smicker likna Grefven med beröm öfver Clas Ulrik; något, som Blenda, ro^d all «in godhet och önskan att göra sin man till villjes, dock var för naturlig och nppriglig att gpra, den tiden hon icke tyckte« åtminstone största delen af, hvad hon yttrade. Men na voro dessa loftal något, som pi många aitt förnöjde Blenda, ty,, utom den verkliga goda saken i sig sjelf, behagade de Gref-ven, på samma gång som de gåfvo Blenda ett tillfälle att, på ett för hennes hjerta så ljuft aätt« rätt visa Hermans stundliga bemödanden och ställa honam i en klart dager, äfven för Grefven. Deruti lyckades hon dock endast till någon del, ty Grefven var alldeles för h lind t egenkär, att Icke t i 1 Irak n a sfg sjelf största förtjensten af Claa Ulriks framsteg och fork of ran. Men det lilla

deraf, som han tillskref Herman, gjorde dock så mycket, att denne snarare steg än föll i hans stock-aristokratiska, oberäkneliga gunst. 1 alla de stycken, der Clas Ulrik vunnit någon liten färdighet, fick han alltid ett öfverdrifvet beröm af fadern, med ett aldrig oteblifvande tillägg, att jnsft k detta särskilde bråddes han på — son chér pére% — rtfitH haft fallenhet och naturligt anlag

Nerfor. En dag \ jd hordet, när Blenda gjort Gref-\tn uppmärksam på, huru stora framsteg Clas Ulrik gjort i botaniken, så bevisade han äfven, att detta tydligt gick i arf ty i sin ungdom hade lian vetat Latiutka namaet på minst ett par dussin blomster och kem ännu ihog, att smörbollar heta Trollius fSuropaeus. Ingen, utom den, som sjeåf «ett någon, hvilken på en gång år okunnig, inbiUk, sjeifkär och ändå mägtig och myndig, kan före* «täila sig, med injlken vjfft dylika utlåtanden de* bite rades. Då teg alltid Blenda^ rodnade och å4 bröd, Herman gjorde en svang med hufvudetocb tillrättaläde derefter sitt hår, Cias Ulrik började tjll ogh med att se förundrad ut. Botaniken och na tur al historien i allmänhet sysselsatte till én hög grad invånarne på Lindsjö« Af alla da* gens tjdsfördrjf voro dock de omtalade promenaderna på fem.man tiand, hvad som al dra mest behagade hvar och en. Grefven deltog sjelf aldrig deruti, men manade ut de andra, i full och sann öfvertygelse, att rörelse i fria luften var högst nyttig för så väl Blenda som båda barnen. Barr nen sjeifva visste ingenting roligare. Ulla myste och var förtjust åt blotta tankati. Bleuda kände sig fullkomligt lycklig, — ocb det vill dock säga mycket i ett nieouiskolif, — n^r hou tog hatt och ahawl, för att — med Gabriella i handen — vao-dra vid Hermans sida. Ocli Herjntn! Hans hjort* »log af denna ungdomliga, oemotståndliga glädje, som man måste vara mer eller mindre 8n meuniska, for att icke kiunay då mani under sommarens hänförande fullhet, genoroströfvar paradisiskt skona nejder med henne, som man öfver allt annat ils k ar, med henne, som aningen oupphörligt hvi-

Sfkar — att ifven hon älskar,--------med henne, —

den enda, — vid sin sida. Herman var således Ifven lycklig, men dock af en akilfvande, osäkert nlstan hemsk lycka; ty stundtals gnagde och Ing* rade den honom, och han kände för hvar dag,— nir han åter kom i logn ensamhet, — allt mer och mer tydligt, att, om han handlade rätt% — fullkomligt rått% — så borde han, — både för sia och den ålakadea skull, — fly — fly — fly, — så långt han kunde»

För att något litet försona sina stränga åsig* ter med sin qvarblifvelse och sitt — under dessa vandringar ofta glådjedruckna hjerta, — och för att bortblanda sin ephemeriska lycka och sina rus-gifvande tankebilder, som vid Blendas sida stormade in på hans stundom obevakade sinne, han sig löst in på naturalhistoriens område och gjorde de medföljande uppmärksamma på all den härlighet, som Allmsgtcn bredt ut för oss, fast vi så oändligen ofta gå den — liknöjda, kalla och ouppmårksamma förbi. Den minsta blomma be-tr&ltades na och undersöktes, till rerklig förnöjelse, ehura af ganska olika art för hvar och en sarekildt af Hermans följeslagare* Gabriella fann «in största fröjd i blommans sönderplockande, Clas Ulrik i rakningen af dess ståndare och pistiller och hänförandet tili den eller den klassen af ivåmänningar, — fyrmänningar, — tolfmanningar, aamknUiga, mftngJcoJHga etc. etc. Ulla, redan i förhand förtjust öfver hvart ord, som flöt öfver ffermans läppar, utropade bara: "Åli, kors, bevara ¿nig! Åh, aldrig sig eller trodde jag maken!" — och detta åt — gökmat, —kärringt änder och katt-fotter *), — just som hade hon aldrig sett a&dana praktvexter förut! *— Blenda —var stnndom sjelf-.va uppmärksamheten, dels pl föremålet, som be-«krefs, dels på talaren, — och hon glömde ofta -nög det ena för ,den andra, men sillan den andra för det ena. Någon gång fäste hon sina smäg-tande, tjusande ögon så iielt, så fullt på Herman, att han kom ntaf sig, — — talade som en drömmande eller teg tvirt, förlorande sig i djupet af jen oindlig mingd outredda ooh outredbara tankar.

Dessa tystnader voro grufligen farliga för Herman och Blenda. Det var ¡under dessa, som deras

°) Vanliga benämningar på några §må, mycket vanliga, vilda angblomater.

Stånds-ParaMeler, III, 4.lijertan drogo sig aHt närmare och närmare h varandra. De tego väl, öfver deras brinnande läppar gingo inga ord; men Gud» hvad deras ögon, deras högt klappande hjertan, derns korta, af b rinna anda och deras högt rodnande kinder talade för ett tydligt, — varmt och lifligt språk!

— Vi skola nu fortsätta promenaden, — sade da ofta Blenda, med halfbraten röst, ryckte ned sin hatt, kastade .floret för ögonen .och tog Gabriella i handen. Men sä .kom en liten klar häck, efver hvars slippriga stenar vägen'gick; men så /kom en gardesgård., som skulle öfverstigas, eller en brant .klippa, som skutte tjllryggaläggas, och då stod Herman genast fram som ett stöd, ett värn, — och hennes hand darrade i hans, och di

vexiades åter en af dessa ;b!ickar,-----som minst

af allt knnna beskrifvas med ord eller uppfattas på beskrifning. Själen, hjertat,heta känslan, forntid, framtid, — nutid, — allt, — allt ligger i blicken, och alla andra sinnen ii ro döda och för ögonblicket oväckliga.

En afton, sedan man hemkommit från en dylik promenade, under ,h vilken Gabriella nappat fonder öfver hundrade blommor och ett par amå o-skvldiga djnr, Clas Ulrik lärt sig en mängd Latinska blomsternamn, TJlla förvånats öfver«n mask och en rot och ett grässtrå, Blenda ömsom skämtat .öfver saken, ömsom rodnat och nedtystat siuklappande hjerfa, och Herman mycket predikat -ocli demonstrerat — — samt mycket kommit ntaf

.qig,------------en eldan afton skyndade Blenda,

.qfter hemlcomsten från promenaden, — Ull sitt piano, och, ntan att ritt veta, huru, — sjöng bon

följande, -------on oom allLidj - trogen sin före*

sats att icke i egentliga ord förråda hela vidden eller ens något af ain brinnande kirlek. —Så väl ord som melodi Jigo färdiga ef sig sjelfva på .Blendas lappar:

Må andra prisa den klara sol .Och stjerne-hvalfvetfrån pol till pol;

„ Jag .vet två blå,

.Som lysa mer andå!

iDu ,röda ros, — r-r— ja, visst är du skön!

, Och skon är liljan, — — hvit som snöu, Men mina biß Längt ¿skönare ändä!

Visst blickar Luna så ljuf och mild,

Af ömhet strålar dess hulda bild;

Men i de blå —

,Finns mera.ijttft ändå!

'Kärleken, ,den ^ro1iga, .den brinnande,«—längtande, trängtande, — qväfda qch förbjudna kärleken är aldrig en status qno. Den atiger eller den faller, den maste it den ena eller den andra«idan; men stilla Ican den Icke stå, ty I denna karlek finnes livarken stillhet, iagn, ro eller knappt sant. Biendas lidelse hade äfven nått denna höjd, då den blott genom någon ny tillstötande känsla, någon oföratsedd händelse kunde höjas till denna art af förgndning och tillbedjande, som beundran, tacksamhet och fullkomligt utrotad svartsjuka ofta affordrar den — redan fornt högt älskande,

eller ock,------genom någon nyck i karlekens o-

berä,kneliga temperatur,--------dess therroomete*

börja att falla. Med Blenda inträffade det förra, och man ville väl se den% som derföre skulle drista att kasta första stenen jpå den arma, unga qvinnan.

Bet var en Lördag i medlet af den vackraste Juli månad, som någon i mannaminne upplefvat, ty dagarne hade varit lugna, ljufva och varma, utan att vara brännheta, nätterna svala och som oftast uppfriskade af ett roildt, välgörande regn. Hela naturen stod i sitt yppigaste flor. Herman och Blenda längtade att tillsammans fä njuta der-af. Veckan hade knappt bjudit en enda pro-menade af värde för dem. fin mängd främmande personer hade efter hvarandra besökt Lindsjö, och då vandrade man endast upp och ned i den vackra men ntantill kända, parken med små, kor-ta steg, under små, afklippta samtal om små sml* aktiga ämnen. Blenda hade dessutom med sin man gjort ett par ceremoni-besök i grannskapet, och andra hinder hade objudna framstått för dessa, — af alla conv\verna aå högt efterlängtade promenaderna. Men na fanns intet hiuder: Clas Ulrik hade på Lordaga-efterroiddagen ingen läsning, och Grefven var fullt sysselsatt att ejelf nosa och peta på hvart enda inkommande hölass. Med — af ord och längtan — klappande hjertan gjorde alla våra fem större oek mindre barn sig i ordning till en gauska lång promena de åt sjösidan. Man möttes, glada och lyckliga, på borggården, Blenda med Gabriella vid handen, Ulla med en stor korg, der-uti hon inpackat en välsmakande aftonvard, Clas Ulrik med sitt herbarium på ryggen, och Herman, som stoppat Schillers kleinere Gedichte i fickan, för att derutar föreläsa Blenda under de små intervallerna af promenaden, då Ulla skötte marque-tenteriet, och barnen lekte och plockade blommor. Man börjad? tåget. — — Clas Ulrik sprang före, för att hinna både plocka, pressa, förkasta och å nyo pressa det ena exemplaret efter det andra ?f sina botaniska rön, inan de andra hanno med. Gabriella, likt en liten elfva, hoppade i gråset med sitt guldgula, lockiga hår, sina röda kinder och strålande ögojn. Herman sade sig ieke begripa, hora en blott mcnfklig varelse kunde vara •&gkön, som denna lHIaGabrieilaf — men, då Blenda* rodnande af glädje och tillfredsställelse, log emot honom, förrådde sjelfrs hane blick, att han be« grep det mer 8n väl, och Blenda såg ned och visste nästan allt, hvad som brusade« i ynglingens hjerta, — allt, atom den gnagande ånger, som ofta förtärde honom, öfver att ålska och vara älskad af ett föremål, som tillhörde en annan, och aom aldrig ens i inbildningens djerfvaste drömmar knnde biifva hans. Men denna ijosa, klars, härliga Juli-dag slamrade samvetet, och blott den giada, lyckliga, oskyldiga kårleken lefde och vakade. Blenda gick ontsigligt lycklig wd Herman» sida. Hon hade, onder loppet af veckan, läst långt nti en bok, som Herman lemnat henne, och aom^ nar hon blifvit litet bekant med termerna, ««* temligen klar och tydlig för hennea Ijosa blickar* Det var Lifvets Philosophi, af Schlegel. Hon hade i början skämtat med Herman och försäkrat honom, att hon begrep inte ett ordf men han hade talat öfver de ämnen, som der afhandiadea, och Blenda behöfde blott höra det lefvande ordet ar Hermana rann,

för att icke allenast förstå, hvad han förklarade, ntan äfvenvål för att finna claven att sjelf, på egen hand, fatta den rätta meningen. De talade nn mycket häröfver. Visat fanns der en och annan sabtil slutsats, som gått Blenda s uppmärksamhet förbif men följden af den*»?»

»a låsning hade dock varit ett redande och ord* nande af Blendaa tankar, ett vinnande af det mål* •om Herman dcrroed åsyftade, nämligen att gen* om phttosopMeua orovåg Införa Blenda på den hög-re, den anbBmvre gudsktigbetena område* Detta tyckte« till en def haffa fy ekats. Blenda låste och uppfattade, Blenda följde de meat It höjden

gvifvtfikde tankar och Idéer; — — men-----------—

på sig »jelfy «in ställning i lifvetr art t eget öde* •Ina egna förhållanden lå ropade hon intet af allt detta. Når religionen icke från de spåd» barndomsåren tagit aFdra fÖr«tar aldra högsta rummet f ett menakligt sinne, — måste bittra aorger, djupa* Ingripande lidanden och hårda motgångar öppna vägen för den aent anropade g St t en, aom nn icke mer kommer t den Ijnaa, hlida akepnaden af en aldrig svikande skyddsångel, utan med mörk och dyster uppsyn, såsom straffet, eller med svårmodets milda blick, — såsom tröaten. Men nu, ntt var Blenda för lycklig, for mycket lefvande jnst I detta /?#, för att hvarken söka eller hehöfva alla de håfror, aorm religionen aå gifmildt skönker, endast man fö ra tår att begära dem»

Man aknlle på den omtalade promenaden följa sjöstranden, och den var stundom ganska brant och slfpprig. Då tog Herman Gabriella på armen och råckte handen till Blenda» SI vandrade de nu nader lifliga, sjSifulla samtal bredtid hvarandra.Utan att de redogjorde det for sig sjelfva, kan man råga ailägga den dyraste ed, att de i dessa ögonblick icke velat byta med hvem som helst på hela Guds vida jord, Ulla gick bredvid dem och suckade vid somliga vackra ord, som undföllo dem, men begrep af deras samtal endast ea sak; och detta var, att hon deraf ingenting — begrep, och till och med detta fattade hon icke ratt, utan trodde gtundtals, att Herman försökte predika, och sade då, suckande inom sig: ”Ack, så för-fasligt goda gåfvor! — — Hvad det skall biifva för en omtyckt predicant med tiden!” — — och i hennes lilla inbildning framstod genast, likasom genom ett trollslag, ett trefligt röd må la dt Commi-nisters-boställe, med förstuguqvist och dufsiag, galande tupp och snattrande ankor, och hon suckade innu en gång vid tanken på detta iobillade Eldorado.

— Ja, — sade Herman och tryckte sagta den hand, han höll — ja, — ”den rena, lefvande tron hos den i Gud befista älskande själen är just sjelfva midten af medvetandet, lifvetg naturliga genomgång för det åt höjden uppsträfvande sinnet, äfvensom för deu i djupet nedblickande anden, och tron är den bindande mell&ndelen, som icke blott försonar, förliker, förknippar och förbinder båda, utan äfven harmoniskt förenar dem.*’ — Blenda gick tyst och blickade ned. Hon kan-åe med »ig, att hon ofta brukade hon of-

ta ieke kunde tro, hvad hon aå gerna ville tro* men §& blind, al oandlig, aå full var kennea karlek, bennea tro pl Herman, att hon nästan ansåg gom ett brott att icke tra9 hvad han trodde, ock koa henne uppstod nu den önskan, att han skulle bibringa henne hela sin tefvande tro, fullt öfver-tygad, att han det kunde, att hoa honom fauna förmågan att i hennes själ väcka denna slumrande tro, som kanske just derfore slumrade, att den rätta icke vidrört det alutna ögat och öppnat det för ljuset, — ty Blenda började ana, att denl/a-ende just vandrade i det klaraste ljuset, oeh icke, som hon mången gång det tänkt, — — i mörker ech dimma»

Ulla gick tyst bredvid oeh hörde nu aå mycket om trenf att hon drog en ganska andäktig och from aöndaga-suek och babblade upp inom sig — en stump af början och en af alutet på— ”Tron”,— tänkande der vid, allt såsom en bitanka, huru in-, nerligen väl det skulle kläda Herr Wilson, att i eaftan, med små väl stärkta och fiffiga kragar, — "stå för altaret och messa på ’Tron*." —

— "Men, ju mer den lefvande tron blifver till kärlek,"— fortfor Herman med liflighet och djupt skådande i Blendaa våta öga — "desa mer Öfver-går han genom den omedelbara känslan och genom agen lefuads erfarenhet till ett vetande» Ty, —livad vi opplefva, erfara och omedelbart barma i osa och p& oss, — det veta v! ock."

Och Blenda visste det åfvenidetta ögonblick, ty hnm olika var det icke att hora dessa ord lef-vande från Hermans läppar, då förklaringen låg i hans klara blick, i hans egen framlysande öfver-tygelse!

Under dylika samtal mSrkte icke Herman ocb Blenda, huru tiden framilade, och horn de sjelf-va ilade fram p& den sköna, men ojemna sjöstranden. Barnen började nu tala om trötthet och livita, och aftonvard, och den förklaring, Herman lofvat på en hel kärfre med örter och gräs, som Glan Ulrik plockat, utom allt hvad Gabriella samlat i sitt lilla förkläde.

Man hörsammade barnen med mycket nöje. Under några iommiga ekar och på tref1igar mossiga stenar, som höjde sig från det på detta ställe ännu oafslagna gräset, slog man sig ned, Blenda och Gabriella på den bästa stenen. Herman och Clas Ulrik lägrade sig vid deras fotter, och Ulla gick omkring och utdelade med sjelfförnöjelse alla de oväntade läckerheter, som hon medfört i korgen. Blenda berömde otroligt lemonadeit, ty hon var af det myckna gåendet så törstig; men barnen coraplimenterade henne egentligen för kringlor, gorån och pepparnötter, — och Herman förtärde med god smak af båda delarna; men denstackars Ulla fick ej annat Sn vlnifga tacksägelser och var nu lika litet slug som förut, på hvad som 'egentligen utgjorde Hermans favorit-förtäring, och detta rigtigt plågade henne, huru litet underligt det in i sjelfva verket var, emedan han ickeegde någon dylik, utan åt allt, hvad som smakade vål, mtå ungdomens och helsans goda appetit.

Nar barnen släckt hunger och törst och några minuter hvilat, började de åter att hoppa omkring i gräset. Herman tog upp Schilier och läste för Blenda några stycken deraf, som hade alla både verklighetens och nyhetens behag för henne, ty hon hade val lirt de lefvande språken, till och med temligen grundligt, men litet eller intet läst deras förnämsta skatter; — ett vanligt sätt att hushålla med unga flickors tid och vetande! Ulla sysslade med öfverleftorna och korgen och var litet småmulen, öfver att man läste Tyska, hvaraf hon dock förstod---------precist lika myc-

ket som oftast af den Svenska leetnren. Blenda följde med förtjusning skaldens ideer och Hermans oändligt behagliga föredrag, men glömde dock icke att som oftast varna Gabriella att icke gå för nära den branta stranden, ty just vid detta ovanligt vackra ställe, der man hade en fri öfver* sigt af hela sjön med dess tjusande stränder, — här utgjordes stranden af en 9lSt, glatt och starkt mot«jon latande klippa, och man påstod, att här lar ajön flera famnar djup.

— Grefviuuau behöfver ej fara orolig för lilla Fröken, — aade Ulla, med en liten omärklig anstrykning af missnöje — ty jag har minsann inte auuat att göra, än att taga reda på henne.

Blenda märkte inte det lilla molnet på Ulla» panna, qtan tog henne, tackande, på orden.

Blenda var i detta ögonblick lyckligare än någonsin, — och så lycklig, som hon i verkligheten kunde önska sig. Hon kunde fäl drömma och 8färma om att tillhöra Herman; men hon önskade det dock icke. Äfven om hon plötsligt blif-vit befriad från de äkta hand, som mer fasthöU io än egentligen tyngde heitue> far dock tanken på att blifva Hermans maka för alltid stängd genom Gabriellas tilliarelser hvars framtid deri-genom skulle fått en helt ny och för barnet föga fördelaktig rigtning. Detta både kin de och medgaf Blenda för sig sjelf^ ty, om hon för egen. del dröm' de om en fullkomlig lycka, utau alla de tillsauer, som rikedom, börd och anseende kunna gifva, så hängde hon dock för mycket vid gamla och förlåtliga fördomar och de principer, i hvilka hon lefrat och blifvit uppfostrad, för att enska eller vill ja, att Gabriella skulle—gd ned un sitt ständr •om hon och hennes likar nödiaudigt skulle kalia ett dylikt steg. Och att tänka sig Gabriella fce-r-to, försvunne», — död!--------der t i M ?ar Blenda

icke i stånd. — Dessutom, — hvar finns val en moder, som kan tänka 8ig eller drömma om en tid, och ännu mindre om någon lycka, på andra sidan om sitt enda barns död? Blenda var derfu* re na så. lycklig, hon kunde, och nästan så lycklig, hon ville blifva. Hon satt litet bakom Herman, hvars vackra profil hon således nära och ostörd kunde få betrakta. Då och då kastade hon en blick i den bok, ur hiilken han föreläste, och, för att kunna det, stödde hon sig helt fjäderlätt på hans axel. När något förekom, som djupt anslog Hermans känsla, vande han något litet på hufvudet och blickade upp på Blenda, utan att derföre ra något uppehåll i läsningen. Blendas lockar sväftade då något litet för Hermans anda, och en iiilig rodnad färgade deras kinder, och en känsla af salighet, så full och så ren som den på jorden kan kännas, genomströmmade deras bröst, och i deras blickar brann en eld, som de förgäftt* sökte släcka med att nedslå ögonlocken. Men, ack!

— när elden, kommer ur kjertat,---------— livad

är det täl dä, som i ett ögonblick förmår att q* äf-va eller släcka den? — Intetl — Detta släekaude, detta qyåfvaude, detta dödande och tillintetgörande,

— det tillhör endast den kalla, obevekliga, oemotståndliga tiden, och i dess* ögonblick — —- — — tycktes j,ust tiden »tå stilla för Herman och Blenda.Just nr denna salighet» — hälften drom oefr

hilften verklighet — väcktes de----------— tf ett

galit barnskrik, aom dock genast aflägsnade tig och tvärt afstadnade, — — samt derefter ett för-tviflans utrop af Ulla.

— Himmelske Gud! — Gabriella! — ropade Blenda och flög till det ställe, der Ulta, vridande sina hander, bara förmådde teckna ned it brå-djupet, der Gabriella försvunnit. Utan all besinning irnnade Bienda kasta sig efter; men Herman kom just i lagom tid, for att med v&id hindra hen«* ne derifrån, försäkrande henne i de kraftigaste och ömmaste ord, att han ville genast kasta sig i sjön och säkert skulle lyckas att draga upp Gabriella, om hon bara ville afsti från ett si dåraktigt beslut. Nu var all kärlek till Herman på en gång försvunnen hos Blenda. Med viid för-tviflan ville hon göra sig lös från hans armar, och, när hon ändtligen började lyssna till hans och Ullas böner, intogs, hon af en förfarlig vrede, öf-ver att Herman kunde uppehålla sig med att katta ntaf sig rocken och afdraga sina stö fl ar.

— Tiger! Omensktiga varelse! — utropade hon, i verklig förtviflan — Hvarföre dröjer do? Vet do då icke, att hon, — hon, — att mitt barn —*

— — — — — — och hon förmådde icke mera, ntan, hårdt fasthållen öf den darrande Ulla, som hvart ögohblick fruktade, att hon skulle slita sigIfrån henne, for att ändå störta dig i brådjupet, — —- afsvimmade bon — — och---------------— vakna-

de icke förr, — — ån Herman, drypande af vatten och akön som en hafsgud, lade den lilla, våta, darrande och skälfvande Gabriella i hennes armar.

Blenda tackade icke Herman, hon tackade ic^ ke God en gång, —• —- hon b8ra tryckte (fickan till sitt bröst och öfversköljde henne med glädjetårar, hvarnti dock skrämsel, förskräckelse och några samvetsförebrålser, att för Herman och läsning och ögonblickets tjnsning glömt sin förnämsta pligt i lifvet — likvisst blandade eu god dosis bitterhet.

Under hela denna fasans sc^ne hade Clas Ulrik bara ideligen gallskrikit: ”Gabriella! Gabriella! Gabriella!” — immerfort.

— Vi måste anskaifa något torrt till Gabriella, sade Herman, — nlr första häpenheten var förbi, och bör* jade se efter något dylikt; men det var icke litt att finna. Blendas tunna klädnad var genomvätt af Gabriella, Ullas klödning likaledes, och, utoin en shawl och Hermans rock, fanns ingenting torrt att få. I detta invecklades Gabriella; men, som både Blenda och Ulla finna darrade si våldsamt, måste den genomvfita Herman ftndå barn Gabriella, och tåget började s hem&t.

Gabriellas lilla tyghatt var genomblöt; men,som sofstrålarn« »tu eko rakt ned på det HHa, fin* ansigtet, föreslog Herman Clas Ulrik att byta med sin lilla kalrabatt, kelat kan sällan brukade sin hatt till annat an att samla blomster ock örter uti.

— Mycket, — mycket gerna, min aldra hfrta-ste lilla Cabba! — sade Clas Ulrik, rigtigt glad, att kanna rara till någon tjenat rid detta me&i tragiska tillfälle, han någonsin varit med om, — torkade sedan tårarna nr ögonen, som han ej tåukt på förut, ooh satte på sig den lilla våta tyghatteo,. för nybeten» skulL

Nu beramade» oek beslöts, att Ullo skulle gå fortare kem, för att haft a tillreda varmt the' åt både den ena och andra, ty alla voro genom* våta. Med henne sprang 61a» Ulrik, och Blenda gick tyst och tankfull vid Herman» sida» Ju mer hon sansade sig, desto fullare strömmade kärleken åter in i heunes hjerta, med en af tacksamhet

mångdubblad styrka. ”Han, just han, — har återgifut mig Gabriella!” —-— hviskade den allt förgyllande kårleken. ”Men det var just för hans skull, »om du glömde henne!** — ljöd en annan nattfogel med mörka vingar oeh hemsk röstr Sfen Blendas hjerta svarade då: ”Ja, — ja, — ja! AUt fel är hos mig, eeb all dygd, allt skönt oeb härligt är hos honom” — — — och älskade honom så mycket mera.> H*ar, - ack, hvar — skall man rit söka och finna en advocat, aom uppgår mot kärleken? 09 J små, sammelskragade och svirdsbroderade, J ¡»rester i Tiiemis' tempel! — Om J blott ha derna enda af karlekens pilar att doppa i edert svartay döda haf, livad J skullen göra för storverk!

Ilvarken Herman eller Blenda talade p& hemvägen; endast Gabriella beskref—"innu en gåug”, — hurudant det var i sjön, och låg för resten glad och skälmaktig pä Hermans armar, med Clas Ulriks hatt öfver hela ansigtet. På vägen mötte de en bondgos&e, som med förundran såg på det våta tåget; men ingen brydde sig om honom. Hemkomna, skyndade hvar och en till sig, och, emedan om-kläilseln snart var gjord, möttes man inom en liten stund i matsaleu, der Ulla hade varmt tbd tillreds. Blenda hade, både när hon kom hem och nu afven, frågat efter Grefien; men pian svarade henne, att han var långt borta tid en ängslada, der man körde in l»ö. Man började ou skämta öfver detta lilla äfveutyr, som hotade så rysligt, men slutade med en liteu iördagstvaguing för något livar, och man berättade detailerna af katastrophen för Ca* 1 pitaiu*, som händelsevis icke följt Grefven i hälarna.

a

Blenda var dock ganska tyst och tankfull i det hela och hadc just med mycken omsorg l&~ gat i ordning en kopp med svagt thé till Gabriel*fa, och skulle sjelf drick«; — — nSr hvar och en? plötsligt vander htifvndet &t den dörr, som gick ot iill förstugan, emedan rtftgon med häftig*, tun-ga steg nalkades. Grefven inträdde. Men c^et var* icke mer den phlegmatiska, envfoa, tråkiga GVefven, utan en helt annan upplaga, i helt annat förmatt ond, — tuppröd t ansigtet och tned: vildt rullande ögon. Så fort han kom In i salen, sökte hane förvirrade blick ett föremål, som icke fann«, tjr Clas Ulrik hade med sin smörgås behagat stigat in i skänken, för ett ytterligare förse den meö ost eller caviar.

— Sakramenska karl! — utropade Gfrefven* ursinnigt och vandande sig titt den förvånade Herman och stampande i golfvet — Är det så, ni ser efter min sonr som lemnades) cdra hander? Ilvar Sr Cta» Ulrik, ha? Dränkt, kan ¿ag troS Svara t ögonblicket, — eller — — —

Blenda fattade genast misstaget, troligen for-anieddt af brotferns hatt, som låg öfver Gabriella. Hon ropade med förtviffanr

— Clas Ulrik! Hvarföre kommer du inte? — Skyn-* da digf —• Hör du då inte, att man ropar?

— G& genast och feta opp honom, soro eder höga skyldighet Sr, om han fefver! — sade under tiden Grefven, alft vind till Herman och med aamma dumma ifver, som llkvSl borde fallit ned till intet, når han hörde, att Claa Uirik fanns oetodi

▼sr utom alt fara, hvflket hos borde begripit af alla tecken.

Imellevtid var det onds skeddt. fterman stod der så tyst, så blek, så bokande af vrede; ty, når Grefven ändtligen sansade sig, så att hai| fick ve** ta ratta sammanhanget och detailerna der af, då gjorde han ej, livad fcanstiga, liftiga menniekor all* tid göra: han ångrade icke sin häftighet och skref den på ett blodande fadershjertas räkning, ntan såg snedt och argt på Herman, tom han förolämpat, tackade honom icke, för det han frälsat hans barny utan sade blott:

— Ja aå, — — var de.t bara flickan? — — Ja, han bade inte varit för god att se efter henne helierf —-------och dermed gick hsn sina färde.

Alla voro stumma. Herman gick upp på sitt mm. Blenda tog Gabriella på armen och gick in till sig, och Ulla darrade f kapp med Capitainen. Clas Ulrik var den enda, som icke låt sig något bekomma, utan förblef alldeles ostörd, gjorde sig ännu en smörgås och lade ost äfven på den.

Gabriella var af allt detta blifven trött oeh sömnig. Blenda klådde sjelf utaf henne och lade henne i hennes lilla

säng. Detta hade hon gjort i ett vi*»st medvetslöst tankarnas stiltie; men, di Gabriella genast somnade godt, tog Blenda en pall ocli satte sig vid hennes bädd, och nu först började tårarne tränga ur bjertat, hvilket de allde-les ville qtäfvi. Dessa hemsk#, onaturliga ords ”Ja — så, det var bara flickan.1” — ljöd o i Blen-das öra nngefär i hjertats öfversättuiog så har: ”Han ar en stock, — nian kapsla eller bjerta, — som ett hårdtf oinens k ligt öde bundit mig viål" Jag kan ieke älska honom, jag bar aldrig gjort det; — jag liar känt en känsla af tillgifvenhet för houoro, — blott för det han var Gabriellas fader; — men uuf — nu är äfven den förbi. Han älskar icke sitt-barni Nå väl, — jag älskar icke honom, men tusen — tusenfaldigt honom, som fttergaf mig mitt barn, med fara att derför väga sitt eget ttf» Herman, Herman! Het är från denna stund, — knäböjande bredvid det enda kära, jag eger, och som du, blott du, gifvit mig, — — — som jag 8%är dig evig kärlek och tro, om den ock skaft stängas in 1 djupet af mitt hjorta och aldrig spira upp och blomstra förr än i ett annat lif. Han% och ingen annan, är den make, som naturen ämnade mig, och som sädan vill jag tyst anse honom, tills en ängel lägger våra händer titlsam-xnan i högre rymder.

Blenda grät häftigt. Hvarje känsla var spänd på det aldra högsta, och, utan att nästan redogfc ra det för sig sjelf, svor äfven Blenda den eden, att, om hon vore eller någonsin blefve fri, — eller om ett hårdt, grymt öde beröfvade henoe det enda hand, som änuu höll lienno vid Grefven, —•*- CabrieHa, •----skulle hon, äfven här 1 lifvet,

— Ullhöra Herman, i (reta af alla ståudsskllnader och förhållanden.

Man kan 4 dödsstunden — «iges det — tänka igenom alla detaHeraa af ett långt och bro*» kigt tif. På samma sitt kan man, i hvarje mäg-tigt ingripande ögenblick af lifvet, tinka eller anarare se framför sig en hel taha af framfarna eller kommande dagar. Blenda drömde sig i Mor Marthas stuga, rid Hermans sida. De vandrade bredvid hvarandra, jnst som denna sköna, klara «o mm ar af ton. Gabriella oprang nu likväl bredvid dem, och Herman hade näget annat att bara. Gabriella ropade: — Minns dn, Herman, — när du drog mig nr sjön? — Blenda kysste henne och såg upp med den futiaste karlek, den renaste tacksamhet på Herman.

O, de ljufva, de ljusa bilder, som phantasien, så rik och så frikostig, slösar på oss, nar lifvet och verkligheten are gem njtigrast på all fröjd!

Gabriella sof, aftonen led framåt. Blend* hördo meuniskor gå npp och gå ned, fram och åter; men ingen kom in till henne. Slutligen hör hon dock steg, hvilka hon af gammal vana igenkänner som Grefvens, ocli snart öppnas dörren, och han inträder, men icke mer ond, utan med sitt jemnfårgadc, intetsägande nankinsanlete, öfver h vilket Ijk v21 ett visat lindrigt bekymmer tyckteshafva skakat litet stoft. ‘Blenda teg. — 'Sjlatligofi harskade sig Grefven och .sade:

— Det Tar förb. dumt, att ni inte skulle se bättre efter flickau, an att hon skulle liggs och dimpa i sjon. Nu Emellertid, for det här spectakleti skull, Till Herr Wilson genast .resa, och det år ratt ddsagreabelt; för, hvad man än må sägn och Enfända, så — aå Tar han gangka bra för Clas Ulrik, <och det blir rätt svårt att .remplacera honom 4 bast, och det med ^ifigon så pass bra och kunnig, /och o om gossen så attacherar sig till Yet du intet rådmed den saken, — käraBlenda?

Når ¿Grefven började sin oration, var filenda Stum af barm, i hvilken en gnista saiiivetsföre~ bråelse äfven blandade sig, vid beskyllningen, att ej tillräckligt.ha bevakat Gabriella; onen, allt som Grefvens tal fortgick, förvandlades Blendas känsla* Det blef en tyngd öfver hjertat, ett '(¡val utan like, en smärta, som blott iemnade rum för en efi-da tanka: ”Herman vill bort! fierpnan reser kanske — — ju$t nut

Och just nu--------framstod äfven qvinp&n, så-

dan hon ofta är, allt sedan moder ¿Eva bet i äp-

let: fin, slug, förslagen,-----lemnande alla an-

,dra känslor å sido, för att blott handla i och f$r den enda, & om ögonblicket gifver krpnan åt. Blenda glömde all sin rättvisa harm till Grefven, far ,hans köld och liknöjdhet, hvad Gabriella beträf- ifade. :Hon glömde allt, utom den .önskan, «om i ,hvart ögonblick vexle till ett brinuande begär.: t-— att kunna godtgöra Greftfens utbrott, —

jem* ka allt, qvarhåila Hermsn o.cfi att .åter få a(U på det gamla, kära, — så Ijufva ,och trefliga sattet.

'— Kära Ludvig! r- sade hoji.~ I*åt mig få ta*

Ja med Herm...--------,med Herr WiUon, och du

akall få ae, — -----jag skall nog förmå blidka

Jioopm! Do var kra ond!

Dessa ord, vål utsagda, ilade ¿Blenda ut. ,i Arappsn mötte hon j^ast den hon sökte.

— Herr Wilson! — sade hon och tog hastigt

tians arm ;----Följ mig ned i parken, jag måste

¿genast tala med eder!

— Likasom förtroilad, följdeJienneHerman.Blenda skyndade förut, med Jltndestog, ocfi stadnade ,ej, förrän de voro nere vid sjöstranden, der afiop. soiens sista stråtar csmögo in i ett Jöfhvaif, sofp .hängde långt utöfver den af lättaaftonyindarkru-sade vattenspegeln. Blenda tecknade åt Herman att sätta sig på en stor, mossig sten, och sjelf satta hon sig på en mindre, snart sagdt vid håits fö lie r, tog sedan hans hand, tryckte den mot .sitt bröst och sade med uppbrott, öppet hjerta:

— Herman! All förställning må nu vika! Jag har ännu icke rätt tackat eder för milt barns iif, ,och följaktligen för mitt eget; ty, hadc min för-so mm else villat hennes död, »i hade raHt Ilf felt e jost varit att rikna. Tack eiledes för bida delarna! Men, om ni vill, att jag skall kanna någon fröjd af dessa lif, rohi ni itergifiit mig,-----

så — miste ni taga edert stora, edert öfverligsna förstlnd till lijdp och förlita en förtvifiad fader, — som dock icke har nog character att, sedan han fan nit sitt misstag, godtgöra sitt fet Herman, ni miste stadna! Hela miu iifs giidje beror derpi.

— O, Blenda4. Jag miste resa! — sade Herman och tryckte hennes hand mot sin man, — sin brinnande penna, — sina fuktade ögon — Jag

mditi?, — jag mdste,-------inan jag, — inan ni sjelf

—- — fir för mycket att ing ra. Grefvens vrede ir för mitt beslöt blatt ett svepskil. G, jag anser mig, för att tala sanningens aid ra renaste sprik, så brottslig mot honom! — Ack, Blenda!

Ni vet icke, -----ni vet icke, hhru iange, --------»-

— — huru granslöst — —

— G, jag vet, — — — jag känner, — jag delar och förstår aNt. ------Skulle mitt hjerta icke

slga mig allt, hvad som föregår i ditt, fast munnen tiger!-------hviskade Blenda knappt hörbart.

— Ja; — men no har den talat! No måste vi

skiljas, o, Blenda!------- sade Herman allvarligt,

— nistan strangt.

— Herman! Fly icke frin mig! — bad Blendamed hopknäppta hinder och irrande blick — Da £r mitt lif! Da föjrat lärde mig att skilja det •onda ifrin det goda, — det fitta ifrån det orftt-ta. — Da är mitt iif!

— O, Gud! — afbröt henne Herman — Hrad «äger do, «— — förblindade varelse? — Jag har tvärtom inJedt dig på en afvägl Jag är rysligt »träffvärd, och blott min dykt kan i någon mån nfplana min synd. Stig opp, o, Blenda! Gif mig din hand till far väll Låt inte frestelsen få magt med os a! Jag ilskar dig no så högt! .0, låt mig få göradet evigt! Låt mig slippa att hata och förakta

mig — — och djg, ty det gör jag,-----jag svär, att

jag det gör, isamma stund vi med berådt^mod, med viltja — äro brottsliga, —- — och brottet ligger ej blett i handling, — — — det slamrar 1 sjelfva tanken. Blenda, vi mdste,—måste skiljas!

— Svaga menaiskai Kärlek utan all kraft! Fega, spökrädda fruktan! —• sade Blenda, hänförd af sin smärta — Kan dn då icke, livad jag kan? — fortfor hon — Kan da icke älska till ytterlighet, och ändå stadna inom gränserna af det till-iåtna, det tillbörliga? Tror du, att dn kan rifva kärleken ur hjertat, för att da flyr från mig? Nej, omöjligt! Hvarken ur ditt eller mitt! — Men för-tvifla skall du se mig, om du icke tror oss b&da om alt kunna vandra tillsammans den väg, som den

Stdnds-Paralleler% ///, 5rsträngaste dygd utpekar. O, tillsammans förmå

%i mycket»-----------------akiljda-------- — intet!

Tillsammans med d!g vill jag trotsa det mögliga* hte, jag i detta ögonblick känner, — — — roiii kärlek till dig; — men, skiljd från dig, dukar jag

under derför.--------Vir styrka »kall just ligga i

i&r kirlek. Jag har mod, kraft, — jag kSnner mig färdig till hvarje uppoffring, hvarje befallning, som den strängaste pligt kan utfirda,— tillsammans med

dig; — men allena! — Men utan dig!----------O, jsg

>ill ej tSnka mig, huru usel jag kunde blifva!

Herman lutade sitt hufvnd ned i sina båda linnder, — slöt sitt öga för alla, — och således äfven för det mest hänförande af alla jordiska fd-remål, och hans tankar, utgångna från roten af allt godt och rått och heligt, — —- spredo sig qu i tusen rigtningar. En af dem, för %arm, — för

Hflig,------öppnade slutligen hana ögon, och htu

såg Blenda, som bedjande nåstan låg framför honom. Frestelsen klådde sig nu i pligtens drSgt, och en falsk röst hviskade till honom; ”Du måste stadna! — Du kan det, och du bör det! — — — Fly faran år fegt, men skönt att henne trotsa och besegra!”

Stum betraktade han Blenda ett ögonblick,— och den oändligaste kårlek låg i hans blick.

— Nå väl, Blenda! — sade han och rickte bå-dm armarna mot henne — Da har besegrat mig!

— Jag sta tinar; — — — men-------------------

-----Chut, — tyst! — sade Blenda och träd-

de ett steg tillbaka, likasom ville hon andvika Hermana armar — Tillägg icke ett ord; — ty ett enda ord till skulle djupt aåra mig! — — O, jag vet, — jag vet, — tilläde hon i sitt hjertas förtjusning, -----jag känner mägtigt, hvad ditt men

vill aiga!-----Ja, må denna stand vara den för-

sta och den sista, aom helgaa vår kärlek. Som vänner, hulda, trogna, älskande vänuer, villja vi vandra vid hvaraudraa sida, och måtte våra rena ayakonsjälar endast dricka ljus och förbättring 1 hvarandras! O, du atadnar! Se der allt^ hvad jag önskade, — hela mitt lifa lycka! ölen kom, Herman! Nu få vi icke dröja här längre! Blifve denna stund en episod i vår lefnad, — enkling, — — utan make, — utan något, s*om ena påminner der-om! En hel lefnads ren och obefläckad vandel måste väl kuuua sona den. Kom iiu! Du reser icke! Du stadnar! Allt blir som förr! — O, huru jag är lycklig!-------Nu går jag, för att med

denna underrättelse äfveu glädja min stackars betryckta man.

De hade under tiden med ilande ateg återvändt till slottet. Icke ena med en handtryckning lero-nade de hvarandra, endast en hastig blick vardenna stunds eviga farväl. Herman gick opp pl sitt rum; Blenda skyndade iu till Gabriella.

Arma (jvinnohjerta!------När dn villiefar en

gång, — hur’mången smärta står ej sedan på lur, tillreds att änno bittrare plåga dig! Nar Blenda återkom i sängkammaren, satt hennes — i sjelf-va verket — djupt förolämpade make der och såg med så mycken valvjllja, som han var i stånd till ur sitt knappa hjertas förråd, på den lilla, som sof* Detta rörde Blenda, och, likt hvarje brytande, — som dock icke år förhärdad, — vilie hou med annat försona det brutna. Vänligt, och vned en ömhet, i hvilken låg grufligt mycken ån-ger, gick hon fram till honom och sade:

— Vsr no icke bekymrad för Clas Ulrik! — Han får behålla sin lärare. Herr Wilson stadnar ijvar och tycker sig till och med haft orätt, att icke tåla hvad som helst i ett sädant ögonblick. Tala nu icke vidare derom! Allt ir bilagdt.

Blenda hade den lilla trösten att se Grefven verkligen Mlfva förnöjd, och, som han just icke egentligen ville yttra sin glädje, for att, likt alla små själar, — ej gifva för mycken vigt åt andras åtgärder, yttrade han just icke så mycket derom; men, i känslan af att dermed behaga Blenda, talade han vänligt, om — ”hur* sorgligt och beklag* ligt det varit, om’* — — — den lilla sofvande ängeln stadnat som ett rof för vågorna.Grefvens satt att tala hirom tillfredsställde ▼isst icke Blendas hjerta; men det smakade detsamma vil andå, och i kinslan af egen Inger var hon mer tacksam, mer nöjd med sin make, än hon det varit någonsin nistan.

Inom ett litet ögonblick hade Grefven glömt alltsammans, och hans tankar återvände hett makligt till det der hölasset, som ändå "kändes litet ▼armt och litet fuktigt**. — —

Herman gick fram och åter och mätte sitt Tum med tusentals steg. Han var förbryllad. Han hade i en hast förlorat förmågan att skilja rätt och orått; — han visste icke, hvilket han egentligen gjort. Detta är en svår och i hög grad vådlig vändpunkt i 1 ifvet, och på dess utgång beror nästan hela den tid, som ligger framför oss. Består

man dd%--------kan man blott ddy — — oaktadtalla

hinder, alla irrsken och irrgångar, feta sig till den ritta vigen, så följer man den säkert framgent; men, vänder man då till den motsatta, så vill det jättekrafter till, om man någonsin skall finna den atråt, som man alldeles för lamt, för obetydligt sökte. Herman hade nu tagit en sidovig ra i dt i-mellan dem båda, men var icke i stånd att i sin oerfarenhet ritt se, om den slutligen skulle leda till höger eller — — — till venster.

I aldra första ögonblicket af Grefvens ondskefulla och sårande utfall mot Herman hade dender tanliga berscrks vredeny som alltid gömmer en liten vrå for sig i alla unga, häftiga, lifliga och af en mängd yttre omständigheter kufvade manliga sinnen, — — då hade den giftit sig luft och utbrustit; men Herman hade ej behöft mer än ett enda ögonblicks besinning, för att finna det orätta af att vredgas öfver en förtviflad faders första nt-brott till den, In ilken han satt i sitt ställe som sitt barns vårdare, och Imikeii han trott försummat det. Dessutom gnagdes Herman äfven di af sitt samvete. — Just i denna dag, under denna I början så behagliga utvandring, hade han läst för mycket kärlek i Blenda«* blickar, att icke förstå, hura han dragit till sig denna unga qvinnas hjerta, och, trogen den ed, han en gång vid altarrunden svor //o« nomy som i hvarje lifvets skifte gaf oss det härligaste efterdome att följa, beslöt han då att både fly frestelsen och Blenda och att blott taga Grefiens oiillja som en nödvändig pretext. — Inom sig beslöt han äfven att kort derefter indi skriftligen erbjuda sig såsom ledaré vid akademien för Clas IJlrik, vid hvilken han verkligen fäst

Men nu hade Blenda kastat öfverända hvarje tanka, hvarje beslut, hvarje föresats, och Herman hade icke varit menniska, icke en ung, med verlden och kärleken alldeles obekant varelse, om han motstått Blenda, motstått kärlekens första och,1 hans tanka, — »lata b3n, motstått denna forledande öfvertygelse, att man kan, hvad man vill% blott mail rätt viil, och att det således höfves mannen att förr trotsa faran, fin fegt fly derför. Ack, har* mången har ej lupit midt i elden, lifvad af denna villfarelse, ehuru den är rakt stridande mot all verklig religion och moral, ty dessa bjnda ose att med mod och ståndaktighet — trotsa den o-undvikliga faran, den faran, hvars öfvervinnande kan leda till något godt mål, men aldrig att blindt kasta oss deruti, blott för att pröfva våra krafter. Och detta förtexla dock menniskorna dagligen. Så ock Herman, ty Herman stadnade!’

Men nu måste man dock sjunga Herman oclt Blendas lof: Trogna sina heliga, dyra föresatser,

undföll dem icke ett ord, som antydde kårlek, och till och med de farliga, de mågtiga blickarna försökte de att slåcka med förnuft och kall besinning. Osagdt vill man dock lemna, om detta «//• tid hos Blenda härledde sig från den ursprungligt rena kålla, derutnr hon trodde sig ösa sin etyrka, eller om icke till denna raägtigt bidrog den förfärliga tanken, att ett enda ryggande af hennes föresatser, ett enda halkande öfver den gräns, som de båda älskande instinctlikt, — utan ord, men ändå så tydligt, utstakat för skulle görahenne föraktlig och kort derefter förhatlig i Hermans ögon. Kårleken hemtar p& det sattet ofta sin styrka i ain egen svaghet, och dygden smittar och drager med sig, likasom lasten. Lycklig den, som blott kommer i contact med den förra, och lycklig Blenda, att Herman var så stark och så i hjertat ren och god, som få det äro!

En serie af tjufva, sköna dagar följde m>. Herman och Blenda nndveko icke mer hvarandra, utan, förlitande sig på sin egen och hvarandras styrka, framlefde de en tid så Ijoft och härligt, att mångens hela lifstid ej förmår nppvisa knappt en sådan dag. Men deras ephemeriska lycka var slottet, som byggdes på isen: regn eller solsken skulle smålta bort det, eller ock skulle sjelfva i-senrerana af egen kyla, och slottet sjunka, ty ¿e-std kunde det ej, under ingen, hvarken köld- eller virmegrad.

För att resa en oöfverstiglig mur imellan sig och sina varma, lifliga sinnen, hade Herman och Blenda, ntan aftal, likasom mött hvarandra i des punkten, att ofta tillsaramana tala i religion. Herman bibringade Blenda en mangd nya åsigter. Hvad som ferot syntes henne orimligt och sagolikt, blef genom Hermans tydning så ljust, så klart, så mågligt att med de Ijnfvaste, de tröstefullastekänslor fylla ett bjerta, som en etler annan gång suckade öfver omöjligheten att någonsin f& sluta si g till det enda likstämda. Äfven Iierman hade tusende gånger behof af att i religionen söka sin kraft.

— Gud är sjelfva rättvisan, — älskade Blenda! — sade han stundom — Han vill icke, att eu mask skall lida för annat än sin egen förbättring, sin egen luttring, om man så får säga, och, består man vid de prof, som Herren ökar allt efter hvar och ens krafter, så kan man vara säker, att Han lönar vår strid, våra uppoffringar, våra ihärdiga bemödanden att fylla hvarje pligt, äfven om den vore blytung.

— Och do tror då, — sade Blenda, dels för att

fi ännn en gång höra det, dels för att till den outsägligen älskade ännn en gång få säga det — att vi i himlen, skola få vandra hand i hand, utan att vår tillgifvenhet är synd, livarken i ett eller annat afseeude, — — att vi skola få allt, hvad \ i nu sjelfva villigt af säga oss och blifva lika lyckliga, som vi nu ofta--------------här tystnade hon.

— Hvarföre skulle jag betvifla det, o, Blenda! om vi blott kunna göra oss fortjenta af denna sa* lighet, att den skulle se ut på aruiat sätt? En himmel kan må hända tian as, der vi båda skola ingå och dock icke möta*; men Herren förlåter säkert v&r svaghet och v&r kortsynthet, em vi ejforma föreställa oss en himmel och ett himmelskt iif ntan hvarandra.

För menniskor, vandrande i tina daglig«, verldsliga och rent menskiiga vårf, tyckes detta fimne vara snart nttömdt; men i oandlighet kan det af hand las af tvånne hjertan, som endast der fft och viltja mötas, och som dock icke förmå att slita sig ifrån hvarandra. — Nej, — detta sista var det enda% sem Herman och Blenda icke hadc styrka till; men, att öfvervinna sig sjelfva och hvarje obehörig, brottslig kftnsla, dertfll lånade de kraft af hvarandra^

Kara menniskor! Kasten gerna bort min bok, om 3 finnen henne ledsam och tråkig, och kasten sedan sten p& detta ilskande — och ofta djupt, fast tyst, lidande unga par, men icke förr ItfcvH (för eder egen skull), ån hvar och en af eder noga genomgått sin vandel och ransakat sig sjelf, om på den tid, då frestelserna stodo som yppigast framdukade för eder, om J då gfngen dem förbi af samma idla orsaker, som dessa tvanne unga, lifliga varelser, med brinnande hjertan och en tågande phantasi, hvilka oupphörligt from t ro Hade al* la kårlekens rosengårdar för deras drnckna sinnen. O, 3 skolen icke tro, att de voro döfva eller Minda for de harpotjud, för de rosor och titjor, som der ljuda, dofta, — prunka och torka. Herman och Blenda kånslotö«a t! ! Ack, tanket» eder förr en toI-«an utan eld, ett haf nt*n ratten, en aomtnar «lan sol, — en alen, aom dyger, och en alen, mi» flyter! — Och tanken eder aedan, — — om J det förmån, — hvad det ville Ull, för att alltid tygla <lenna uppjagade

kSnaia inom gräneovna af det tillåtna, det tillbörliga, det i aldra atrangaste jne- 4 ning råttai

Lugna och lyckliga g fingo de fifren till lidli «fler de eköna, eegeraåila dagarna, och med glad och aalig längtan efter en ny helaade de morgon* nolen; och de få önakningar, aom de inom det mögliga tiliato aig, voro blott, att detta ljafva Jif kun * dU iinge, — ja, alltid, aå rara.

Men det var icke af den arten, aom atår a lilla i en form. Odet tåg och rnfvade Öfver ator* mer och väntade blott xningta vink, för att slipp* den lösa.

Det ied on mot alotet af Augusti. Högaonv-mar var i naturen, högsommar I Hermans <vch Hiendas hjertan.

En Lördagsmorgon var man aoro vanljgt aaro-iad rid frukostbordet,1 då en af betjenterna koin |n med ett bref Ull Herr Wilaon, aom aadea vara angeläget och fordra akyndaamt av.ax, hvUkjel *** mi «4 rar hSndelie, att något Ji»«r anartaa^idtsaile it rúa siii ludí va iaifciopj» i es syj&keii vint an.Grcften, som satt närmast Herman, kastade ögo-nen på utanskriften och sade:

— Fr&n Prosten, ser jag! — — Hvad i ail verld kan han villja eder, — kara Wilson?

Skrifvelaen v*r temligen lång och med en stenig, benig stil, som Herman fåfängt arbetade med att tyda, allt mer och mer rodnande öfver sin e-gen fullkomliga oförmåga der till, som han nogsamt visste skulle väcka Blendas och Ullas skratlbegar, samt litet harm hos de andra af sällskapet, som ieke genast fingo sin nyfikenhet släckt.

Tag hit! — sade Grefven slutligen med liten otålighet och med ett lätt slag på axeln —- till Herman, som för hvarje dag blef allt storre och större favorit hos Grefven — Tag hit, — Monsieur le Magistre, — nom ej en gång kan läsa Svensk»! — Prosten lär inte skrifva om några hemligheter till honom, och jag har lärt mig en gång fö*

alla att läsa haus fördömda knatter-stil.-----------

Och nu uppläste Grefven följande, späekadt med egna reflexioner:

”Min hedersvän och gynnare! Jag och min ”gumma börja med att hedja ärade Tit. hafva \len godheten framföra vår gemensamma vörd-”aadsbetygelse till Hög-G re fl ¡ga Herrskapet, hop-”pandes, att de städse må befinna sig i full och ”varaktig hogönskejig välmåga.” — — — Alltid förbsnkad artig och ä sa place — anmärkte Gref-ven. — ”Äfven oaskas af upprigtigaste hjerta, ati ”Tit. sjelf liar helsan, li varförutan lifvet och den ”Jjufvaste och behageligaste lefnad ar ett intet — ”— är att anse allt såsom ett bord, upp fy Idt med ”läckra och välsmakande skåderätter, af hvilka ”man ingenting kan eller förm&r njuta.”-------------

------Ganska sannt! — — Jo — jo, — Frosten

har en förträfflig penna» bara man kan taga reda på stilen.

Grefvinnan och Ulla kunde omöjligen låta bli att småle mot hvarandra åt metaphoren med det uppdukade bordet, ty af alla Herr Prostens imaginaira lidanden visste de nogsamt att ett beskådande af en mängd läckra rätter, som gick hans näsa och gom förbi, skulle för bottom vara

början till sjelfva skärselden.----------— Grefven

fortfor:

”Att så väl välborne Herr Capitain', som dygd-”ädla Demoiselle Ulla befinna sig belsosamt, ut-”gör bärnäst milt hjertas Ulligaste önskan.”

— Lnli, 1 ti II» kära Ulla! — h viskade G re M finan, skrattande — Tänk, om bara vår Herre ville hafva Prostinnan, d& veta vi, hvar hans — ”lif-liga lijerla” — sökte en njr dito.

— Chut, — tyst! — sade Grefven— Man bör aldrig ridiculisera så respectable personer, devant les enfans et les domestiques. — Derefter fortfor han:na

''Sedan Tit. benaget torde uppfyllt min od-”mjuka begäran om ett vördsamt framförande af ”ofvanstående, skrider jag till dety som dernäst "utgör rätta orsaken till den skrifvelse, med h% ilsken jag tager mig friheten

benäget besvära Tit."

— Han bar ett iätt och angenämt sätt att uttrycka sig, bara man kan deehtftrera de förb. kråkfötterna, ----anmärkte Grefveiu

Men na kanske, att man skulle kunna befria oss från resten af Prostens bref, som Greftea dock uppläste ordagrannt frän början till slut, och hvaraf innehållet var en fyrsidig, tätt skrift ven afhandling, om nödvändigheten för Prosten att "morgondagen, som var 8*de Söndagen efter Trinitati»", —- — infinna sig vid en installation i en nlrgränsande församling, i egenskap af Con-tractsprost, att han således var hindrad ati sjeif förrätta gudstjensten i annex-kyrkan, hvilket till-kom honom, och att Adjuneten fått en åkomma I ett ben, som beskrefs så noga och utförligt, «ti Ullas öron och kinder voro grisdelioa, — **adi att högst detsamma benet hindrade honeas leka allenast au gå, ntan j em v51 att draga otöAorna P*'\ — och hvarfwr« P routen UrichfM M Ii er* anan — ”taga honom nader armaraa — med «• f>redikan, *& att ej akttUa iatriffa j 3LM-

étftj kjrk*"~Ill

Infen blef gladare ofver detta an Clas Ulrik, •om glömde sjelfva maten för att utropa:

•— Ack, så roligt! — Söta Pappa! Jag får ju fa {+-+} ra i kyrkan och höra på Herr WiUon, hur’ han rigtigt står uppe i predikstolen och predikar? Ulla suckade andäktigt ocli drog munnen alldeles tir alla de skratt-vinklar, som beskrifningen på •len kobenta adjunctens skrala ben försatt den uti. Gåbrieila, hos htilken Herman, allt sedan iiennes kalla bad, var vorden den aldra största favorit, började äfven ropa med sitt lilla vanliga, behagliga och naiva sjeifsvåld:

— Gabba till också se sin söte, snälle Wilte predika, stå uppe i predikstolen och predika. Gab^ ba vill också fara i kyrkan. Gabba vill hafta sUfverpeiigar att lägga i den der påsen, som sitter på en stång, — och som gubben går om« kring och klingar och bjeilrar med. — Gabba vill nödvändigt allt detta.

— Ack, ja, — den som vore så tycktig! — suckade Ulla halfhögt.

' Blenda rodnade starkt, och många nnderlixra, alg korsande tankar dansade om hvarandra, vid föreställningen af att se Herman uppträda som ett Herrans ombud, icke allenast för henne, — ty det tyckte hon att han akltid var, — men äfven för aodra.

Under tiden jamsade Capitainen med G ref venom Hermans förmodade gadagäfvor% ora en schol-kamrat, som han haft fordom, som skulle predika, men som alldeles kom ntaf sig, och slutligen beramade Grefven — och Capitamen, — medan Herman ännu satt med hufvudet lutadt i hande»,

eftersinnande vigten af Prostens begäran,----att

Herr Wilson skalle predika, och att man samili-gen skulle fara i kyrkan, för att höra honom. Clas Ulrik klappade i händerna af glädje, och de.r-till bidrog äfven den omständigheten, att hans fader, aom na mer var utmärkt artig mot Herman, sade:

- Åh jo, — min kåra Wilson! Det ar inte värdt att fundera, längre på den saken. Visst skail han lijcipa Prosten att predika åt oss. Clas Ulrik kan jo låta hela läsningen vara i förmiddag, så får Herr*u skrifva sin predikan i fred och ro.

Herman smålog och försäkrade, att han hade mera an nog af hela eftermiddagen, och, ehuro Clas Ulrik förutspådde, att det då skulle blift a en alldeles "för kort och för dålig predikan", — måste han dock hålla till godo att, »om vanligt, läsa opp sitt — and io — jag hör, audis — du hör, — audit — han hör, samt göra reda för Dackefejden^ genomgå hela Spanska och Portugisiska chartan, och. räkna, tills hela taflan blef full på båda sidor. Detta var en stor missräkning for Clas Ulrik, som hadc föreställt sfg, att Hermans predikan skulletjena honom till lika god förevindntng, som sol-förmörkelsen för Nahum Bergströms dfscipel.

Fram på eftermiddagen tog Herman papper och blyertspenna och vandrade ned till det atålle vid sjöstranden, som var blifvet honom heligt, allt aedan han der pft en ging upptäckt och jordat aln och Blendas karlek. Efter en bön

till den Högste, att. jast på detta stålle, — der han meot brntft, — inglfva honom ren ånger och förmåga att vicka Ifveuvål ånger och bättring hos andra med sitt ord, sitt tolkande af Gods villja, — — imnade han skrida till verket.

Herman kande först i denna stund hela vigten af det kall, till hvilket han egnat sig. Med bjerta fårger framstod det fasansfulla af att icke

rätt — framföra Gods ord och Guds villja,--------

— icke sd tolka det, att det gjorde den åsyftade verkan. Han började np att tveka om slttet, att göra fattligt, hvad som för honom sjelf låg så klart och så uppeubart, och, når aftonen kom, och solens aldra sista strålar bröto sig fram mellan iöfven och bredde sitt pnrportåcke på den spegelklara sjön,------då var Hermans papper lika

hvitt, lika rent,-----som det gick ur köpmana-

boden, — och som Hermans egna tankar, — — — ty han hade mycket, — mycket tånkt och mången gång våndt sig till molnen och talat sköns, heliga, af ren andakt och verkligen chrisiligt sin-ne — liftade erd, joit som hade han talal till broder.

Med en underlig ingifvelse, att allt ändå sknl-1e gft tål, återvände han slutligen hem, och hade under aftonmåltiden «vårt nog att göra be-griplipt, eller ena troligt för Grefven, att han hvarken hade skrifvit någon predikan eller tar bekymrad för morgondagen.

— Köra Herr WiUon —- ande Greften med aamma ångest, som man känner, dft man akall afgå pft ångfartyg följande morgonen och icke har någonting inpackad! om aftonen — kära Herr Wil-aon, tag nu för all del Gud i högen och akrlf ea predikan, — hur' paaa den blir, — inan Herr'n lägger alg, eller bed någon af atatfolket täcka honom i otte, eller, i värsta fall, — så tag en postilla med aig under armen, men lät mig inte sitta i den oron, att han, — —- rätt som han extern po rera r, kommer blankt utaf sig, aå all ti andra få aäga amen!

— Åh nej, Herr Grefte! svarade Herman, småleende och med en ödmjukhet, som hans inre medvetande i sednare tider ålade honom, långt mer än Grefvens egenskap af hans principal — — — Frukta icke derför! Jag har rarit betänk! pft detsamma, och, ehuru jag hoppae, att Herren Ingifter mig nlgot godt ord, skall jag, långt ifrån att trotsigt lita derpft, taga en ganska täckerpredikan öfver dagens text af min gamle Ilrare oeh fosterfader i fickan.

Lugnade och i glad vintan pi morgondagen, gingo Grefven och alla andra tidigare In vanligi till säng*.

Morgonsolen uppgick klar och strilande. Blenda tyckte aig aldrig aett henne så klar och skön, och icke skymten af en aning frambröt, att denna aol kunde oppgi öfver Blendaa sista lyckliga dag. T%ärtom, — — hon kinde aig lyckligare, af en renare lycka, In ntgonsin förut. Utom i botten af lijertat var hennes förhållande till Herman a& systerligt, s& akiljdt från allt brottsligt, och deaa-ntom hade hennes sinne och isigter af Gud och hela hana skapelse fltt genom Herman en al o* S adligen mycket högre och bittre rigtning, att hon var icke I stånd till att känna all den Inger, som hon ofta Ilade sig, utan njöt fullt och helt af sin ephemeriska lycka, som just pi denna sköna dag tycktes nltt sin solstindspunkt.

Med eu kyss väckte hon Gabriella, lingt tidigare än vanligt; men, dl hon icke ville vakna, påminde henne Blenda om kyrkrcfsaii, och dl sträckte den lilla sina sml armar mot Blenda och sade, utan att dock för aömn kunna öppna ögonen: — Ja — ja, — det Ir sannt! Wille ska9 predikafor Gabba och alla de andra. Del vill Gabba gerna hora.

Clas Ulrik, öfversäll, icke allenast åt att Herman skulle predika, utan att man skulle fara till kyrkan, och det sjöledcs, var redan klockan sex om morgonen nere vid b&thuset och såg, hura stora grönmålade herrskapsbåtea sattes i ordning, östes och forsågs med friskt löf på sidorna, hvil-ket gjorde* båten till en lång sval bereeaa, der man skulle finna fullt skydd försalen. Capitaincs Inspecterade, och husets unga drängar exeequerade detta.

Det var något vackert oeh ganska högtidligt i den stunden, då den Grefliga familjen, åtföljd af Herman, Capitainen, Ulla, inspectorn, bokhållaren, jungfrur och betjenter, inskeppades i den flytande och rymliga löfsalen, och de unga drangarne, kladda i ljusa, bjerU söndagsvestar, men ödmjnkligen bedjande att få aflagga

sina kyrkrockar, fattade årorna med »ina hvita skjortärmar oeh började rodden.

Som denna var temligen l&ng, nämligen hela •jönt längd (och den var nära en mil), — hann hvar och en att samla och ordna de tankar» de hade, oeh barnen att ledsna vid båtfärden.

Aldrig visar sig det verkliga hvardagsfelket, som endast lefver i sina hvardagliga göromll, så till sin fördel som en Söndags-förmiddag. De ekim-tna* då att blott atlas f5r sitt eviga görande och låtande, utan sitta högtidliga och tysta — med sina söndagstankar, hvilka ofta nog hestå af--------

— — rakt ingenting; men för andra se de dock tankande och således mer själfulla nt, fin hela den dfriga veckan. Betta var händelsen med Grefven, med vår goda Capitaine, och till och med något med vår Ulla beskedliga Ulla 1 allmänhet, fast ingalunda 1 dag, ty nu svfifvade för hennes inbild» ning icke allenast Hermans presterliga ka 11 för dagen, utan hela hana presterliga bana framgent, och af de små suckar, som framsmågo sig då och då, medan hon doppade en iöfqvist i vattnet, eller luktade på sin biomsterbouquet, som hon, vid instigandet i båten, fått, lika med det öfriga Herrskapet, af Trädgårdsmästaren,-------af dessa suc-

kar, säger man, — kan man nästan ansvara, att jifilften, om icke tre f jerdedelar, voro egnade den salla lotten att på denna Hermans presterliga stråt få göra sällskap. — — Och derför må alldeles ingen klandra eller lasta Ulla. Kanske fanns det innu någon på samma flytande bräder, som i mer poetiska former drömde om samma lott och den tOUtsagHga lyckan, som dermed skulle vara förenad.

”0, -r- tänkte denna någon,— — om min ma« ke i stället vore min fader, lilla Clas Ulrik min

yngre broder, Herman mi/t, och Gabriella--------

—• huru ljuft* huru outsägligt sköntvore ej lifvet i denne härliga stand, ja, — •! skönt, att himlen endast vet, om himlen kan bjuda uå-got bättre.’*

Blenda satt aå, att hennes blickar oupphörligt mötte Hermans. Aldrig hade dessa varit så var* ma, s& fulla af den högsta, den lifligaste och ändi reuaste kärlek. Det var alldeles, som ville han i Blendas öga söka alla de sköna bilder, alla de strålar af ljus, som han önskade, att för sina åhörare kunna frambringa, och hvarje bana blick på Blenda tycktes villja säga med Milton:

God ¡« they law, tbou mine!

—--------ty i detta ögonblick var Blenda den än-

gel, som för honom tolkade Herrans ord.

Hon satt der ifven aå akön, aå huld, sft mild. En fin roduad steg och föll och spred sig ömsom, på den fint rundade kinden. Det ljusbruna, håret, vekt af morgonluften, föll i större och rikare lockar än vanligt omkring det fina anletet och oro-flöt det på det mest poetiska sätt. Hennes pan-u* var lika liljehvit och ren, som sommarhimmeln var ren och blå. Den fina, penslade bågen rundade sig skönt öfver de genomskinliga ögonlocken, hvilkas svarta frans än nedföll, så att den syntes i hela ein längd, än alogs upp, för att litet skugga elden från tvinne de klaraste och lifligaste Ijas* bruna ögon, i bvilka kärlek någonsin brann. Gabriella satt p& hennes knä, och hennea små ro-no

aenröria kinder, klarblå ögon och guldgula, glänsande lockar utgjorde eu contrast, soid Raphael icke skulle försmått att genast föreviga med sin pensel. Herman tyckte sig aldrig sett. något så skönt, eller, rättare sagdt, — — han tyckte sig aldrig med sina jordiska ögon sett något, som kunde fått namn af verkligt skönt, förr in detta, och under hela sitt långa, kommande lif, under lidelsernas stormar och hvardagslifvet* stiltie, under motgångar och sorger, under de lätt räknade stunder, som glädjen upplyste med »iu sol, och

lyckan, med sina irrbloss,-------— — glömde dock

Herman aldrig denna syn af Blenda, sagta gungande på vägen, med ängeln vid sin sida, som / c-dan dd tycktes villja lyfta lilla viugon, för att svinga sig opp till sitt rätta hemland. Aldrig sig Herman sedan i lifstiden — svajande friska löf öfver sitt hnfvnd, utan alt han tänkte sig lifligt äter till denna stnad; aldrig hörde han jemna,

kraftiga årtag, utan att i minnets herbarium slå opp denna dagens sida. Aldrig mer stundade Aen 8:de Söndagen efter Helga Trefaldighet, som icke Herman drog en djup suck och tänkte tusen gånger, och sade det äfven stundom till sin närmaste omgifning: — — ”Ack, jag minna den dagen —- — 183 * * *, som vore det i gir! —

Da var jag ännu ung, då log ännu lifvet för mig,fasi jag icke förstad dess smårtfuiia teende; — sedan ---------”---------

Dock, tyst dermed! Låtom oss no återvända i det närvarande aek köra, huru Clas Ut rik ändt-ligen utropar:

—- Nå, Gud ske iaf! Ära vi nu ändtligen vid airanden? — Sjön söker, —- säger ju Capitain’ alllid. Köra Ulla, gif mig en skorpa till, ty der uppe på kyrkbacken passar ej ati gå och mumsa ach äta! Vili inte Herr WiHe äfvea ha en skor* pa att styrka sig med tH! predikan?--------Skor-

por har jag alttid tyckt varit en så god hjelp, når jag skall låsa upp mina iexor, — de sättaså mycket courage.

Ja, — svarade Herman, skäl mäktigt leende — nog liar jag mången gång erfarit, att skorpor, ap-len etc. öro en god hjelp i Clas Ulriks mup, ty en halflten sådan har ofta hiudrat mig att rått kunna skiija Nominativus från Accuaativus, Genitivas från Ablativus — o. 8. v,

— Hvad! Skall jag tro mina öron? — sade Grefven dogmatiskt, men utan all slaga mailce — Aldrig kan jag föreståila mig, att Herr Wil-80n år till den grad god och eftergifven, att han tilllåter Claa Ulrik åta skorpor, äplen eller hvad som helst under lections-timmarna?

— Åh, — sade Wilson, — som vål var god, men ingenting mindre an eftergifven — jag till-m

låter Clas Ulrik nu mer många' små undantag från de allmänna reglorna; ty för hvar dag blir lian villigare, lydigare och flitigare.

Förtjust öfver detta ovanliga beröm, kastade sig Clas Ulrik handlöst i Ilermans famn, och, som denne natt på sjelfva båtkanten, hade det s& när händt, att dagens nnga predicant fått sig ett kallt bad.

Man talade skämtande, om hnrn denna olycka sedan skulle hafva kunnat hjelpas, och Ulla anmärkte, — att det hade ändå varit aldra största skadan på den vackra vesten----------och pre-

dikan, — tilläde hon, suckande.

Nu steg man nr båten.

— Herr*n har väi ändå säkert en predikan till hands? — sade Grefven, just som han satte högra foten i land.

Herman, som redan stod på stranden ochgaf Grefven handen, för att hjelpa honom ur båten, framtog småleende en finskrifven predikan ur rock-fickan, som dock ingalunda såg nyskrifven ut, och Grefven nickade vänligt bifall.

Nu rördes klockorna till andra ringningen. Tyst, och med en helig andakt, hvaraf känslan nästan aldrig förr rört Blenda så lifligt, vandrade hon från stranden uppför den temligen branta kyrkbacken, på hvars höjd den vackra Lindaby kyrka var belägen, som äfven till Lindsjö tog sig

Stånds-Paralleler, ///, 6.tå val ut. Vid Blenda* hand hoppade Gabriella, inen gick aedau helt stilla, nar Blenda hviskade till henne och påminde henne, att man gick till Guds eget hus, der Wille skulie predika Guds ord. Grefven och hela det öfriga tåget följde henne sagta; endast Herman tog backen i ett par långa steg och försvann snart vid dörren till aa-cristian.

Hela kyrkbacken var fall af allmoge och kyrkfolk i deras vackra Svenska söndagsdrägter. Uppe på landsvageu sig man tjogtals med hastar, betande i kärror, samt här och der en chaise, en liten vagn, och högst uppe på klinten stodo flera souffietter.

logen menniska hade anno ingått i kyrkan, utan herrakaperna suito på grafstenarna, och allmogen betraktade uppmärksamt och nyfiket det grefliga tåget, som långsamt närmades, och hvi-skade halfhögt sig inteilan, när Herman med en vänlig nick sprang förbi dem:

— De* va* han, «om «ka* predika.

Sorn denna kyrka epdast var annex och lig mycket längre än moderkyrkan ifrån Lindsjö, var det en stor raritet ett hir se det Grefliga Herr« skåpet, ehuru Grefven åfven i denna kyrksockea hade många hemman och gårdar.

De framtågande betraktades åfven med oaf-vända blickar, och öfver allt hörde man, der Blenda och Gabriella gingo fram:

•— Åh kom, hvad vacker ho' år! — Det år ho't «ora å* tå go' mot alla fattiga och sjuka! Ah, te den lille Guds ängeln, ho' har i nafven! Åh, te lille Grefven! Hur' han har vuxit obegripligt, och ter 8å artig och galant ut!

jBlenda nickade vänligt åt höger och venster, men kånde något trångt om brottet, då hon tånkte på, att Herman »kulle tala (ill allt detta myckna folk. ”Min Gud! Hvad jag skulle darra och vara rådd!” 4äukte hon. — Ulla gjorde henne tagta uppmärk-tam p&, huru mangranut alla ortens hermkaper infunnit tig, — ”troligen för att få höra Herr Wll-son”, — tilläde hon. Blendas hjerta tlog häftigt, ochfion svarade litet siumplikt, litet kastboksak-tigt på graan-herrskapernas frågor om heiea och mera dylikt. Då ringdes Snnu en gång, och nu gjorde Blenda en artig aftkedsböjning på titt skona hufvud, och gick ,in ! kyrkan, och fram till främsta banken I choret, ty äfven i denna kyrka tillhörde den Grefven på Lindsjö.

Den ljufva, heliga oro, som Blenda kände,när hon lutade tig ned, för att till fall andakt samla alla sina tankar, kunde man svårligen göra fattlig. Hon längtade och hon fruktade att se Herman uppträda som Herrans tolk. Hon bad innerligen Gud, att han måtte låta henne glömma tolken för Gudomen och icke göra tvärtom. Hon iugnadea något af bönen; men, när blotta ljudet af Hermansklangfulla, djupa röst, som sagta talade med klockaren i sacristian, nådde hennes öra, slog hjertat våldsamt, och kinderna glödde af oro. Blenda gjorde det yttersta våld på sina tankar, för att få dem villiga att följa med altartjensten, och, nir hon visste, att Herman sknlle beträda predikstolen, vågade hon icke se dit npp, utan höll handen för ögonen, och för dessa tyckte hon sig se idel stjernor och solgnistor. En förfärlig tystnad rådde i hela kyrkan; man hörde knappt en enda suck. Blenda förmådde icke se upp. Predikstolen var midt för hennes bänk. Hon visste, att Herman var dernppe, och ändå, — ändå var och förblef det tyst. Hennes oro steg till en gränslös höjd.

— ”Mina Bröder!” — ljöd det nu, men med en röst, så jemn, så stark, så mild och högtidlig' och så klangfullt skön, att Blendas hjerta stadna-de i sin fart, och tårar trängde ur de ännu till-slutna ögonen.

— ”Mina Bröder!” — — ljöd det å nyo, — — och nu följde en kort uppmaning till församlingen, att öfverse med alla brister och ofullkomligr heter lios en ung Christendomsbroder, som för aldraförsta gången tolkade Guds ord från detta höga rum.

Det var något i hela Hermans röst och föredrag, som alldeles förtog all oro hos Blenda och Ingaf henne det högsta och ljufvaste förtroen-tle till hans förmåga att tala ett ljust, klart och härligt språk till det omkring honom samlade folket. Och Blenda blef heller icke sriken i sin tro, sin ljufva, heliga förhoppning; ty icke blott hon, men nästan alla närvarande, med minsta förmåga att något döma, tyckte sig aldrig förr hafva Ii ört ett värdigare, kraftigare och mer från själen gående och till hjertat trängande språk — —

”och stora tankar --------------------

”och känslor, djupa såsom evigheten” —

-----och detta framburet af den skönaste manliga

stämma, som ännu höjt sig under templets hvalf. Åldrig förr tyckte sig Blenda fullt uppfattat betydelsen af dessa ord, som det största snille och den rikaste phantasi öste ur det varmaste hjerta:

Fall ned oeh tiltbed! Nej, stig upp och älska:

Ty det är Han, som lyser dig i solen,

när* dig i skörden, svalkar dig i källan,

och susar öfver dig i lundens toppar,

när månen skiner på de stilla vatten

och på de stilla tankarna, som gå *

bland Minnets vålnader i aftonstunden»

Ack! Hvarje gång en högre tankes blixt slår ned i själen och förskingrar mörkret, livar gång en känsla, mera ren och djup, in hvardagslifvet och dess små bekymmer, ditt hjerta vidgar, och du känner vingar, som lyfta dig från jorden, tycks dig stå och dricka himlen, trampande på molnen,försänkt i tålighet, och Yille tryckå

hvart tkapadt väsen till din trogna barm; —

— då känner du, det är Hans kraft, som bär dig, då är hans ande öfver dig, är när dig, du ter hans härlighet, du hör hans röst, väl icke utifrån, men inoin i ditt bröst.

Nu — var detta icke blott ord, — — utan hvarje ord var en blixt, tom träffade hjertat oeti antände de ljufvaste, de heligaste känslor der.

I hela Blendas varelse kändes något öfverjor-diskt. Hon var ju äfven bouhörd, ty hon såg jo Gud och himlens härlighet genom Herman, och han stod der icke och skymde bort allt delta, — tom hon chaotiskt fruktade, och, när slutligen han# amen ljöd, lyssnade hon derefter, «om efter de sista förklingande tonerna af ett härligt strängaspel.

Ett allmänt sagta sorl hördes derefter i församlingen, och, att detta betydde det högsta, det mest odelade bifall, kände Ingen saligare och djupare än Blenda. Det var i hennes själ, som detta bifall ljöd klarast, det var i hennes hjerta, som det byggde åt hennes älskling ett tempel, htilket aldrig inera kunde inrymmas åt något annat.

Midt under den tystnad, som var 6lrax efter predikans slut, och medan Blenda tackade Gud in-nerligare äu någonsin förut under hela sitt lif, och medan Ulla torkade ögon, näsa och mun med den sista torra snibben af sin största näsduk,-----------ropade Gabriella, som satt imellan dem, med en så klar och tydlig röst, att det hördes öfver hela kyrkan:

— "Ack, Mamma! Hvad Wille talade sött och

vackert om de- små änglarne!” —----------------ocli

många, ja, nästan alla de personer, som befonnito atg I denna gudstjenst, glömde aldrig i hela sitt lif det intryck, som dessa barnets ord gjorde, helst nir man lade dem till de händelser, som nå kort efter denna himmelska stund anträffade.

Aldrig hade Blenda trädt med sä rörd!, så mot höjden upplyft sinne nr helgedomen som i dag, och hon kände sig tvtl ooh med förtjust ät de prosaiska ord, med hvilka Grefvet» tilltalade henne i vapenhuset, vid utgåendet nr kyrimi, sägande:

—* Det må man dock tillstå, att vår forträifliga Herr Wilson stirpasscrade sig sjelf, och det ex teinpore till! Han blir troligen en af våra aldra största predicanter.

Fast icke directe i samma ordalag, sade nästan alla detsamma, och Mamsell Gertrud beklagade 8& oändligen, att icke denna — ”godomii* ga predikan dånat under hvalfvet af Uppsala urgamla domkyrka och blifvit åtföljd af dess härliga orgeltonef”;---------men Blenda sade blott

med ett himmelskt småleende:

— Ja, — — mätte äfven väl der — och annorstädes en röst ljuda, som så förmår att trångatill hjertat, ty man bor önska sin nästa lika så mycket g o dt som si g sjelf.

Ja; men Mamsell Gertrud önskar sin nasta, bara för att den är i Uppsala, bättre än sig sjelf -----sade Ulla med den naivete, som naturen alltid f&r i bredd med konsten och den smula till-gjordhet, som man så ofta träffar på.

Imellertid gjorde man sig färdig till aftåg, hvilket Grefven mycket påskyndade, emedan han sade sig rara — ”omenskligt hungrig’*. Han började taga afsked af grann-herrskaperne, som alla stodo samlade omkring den Grefliga Familjen.

— Vi skulle väl först ändå bese det nya schol-huset — sade Blenda med ett litet fint leende.

—* Det tror jag vi lerana till en annan gång, — genmälte Grefven — så vidt man Icke der kunde få kyrksupen, och litet dertill — tilläde han på skämt, vändande sig till de främmande herrskaperna.

— Ja, hvem vet, — sade Blenda småleende — om inte Ulla varit betänkt derpå och tagit litet i piraten; åtminstone är hon redan der, och jag scr henne svänga fram och åter.

Och derefter gjorde Blenda en liten inbjudande rörelse med hufvudet, styrande kosan, med Gabriella vid handen, till det nya, omtalade schol-huset; och så väl Grefven som de andra grann-herrekaperna följde henne mecluniskt. Men huru stor blef ej allas förundran, d& här var löfvadt,granrisadt, och ett stort, prydfigt middagsbord uppdukadt, och alla scholbänkarne begagnade i stället för stolar» Grefven och alla de andra blefvo ganska angenämt öfverraskade» och Clas Ulrik utropade med exstas:

— Nä, så vet jag, att denna dagen rar den roligaste jag någonsin minns! Men hvar är vår snälle Wille, som inte vet utaf allt detta? Jag tycker, hvad han skall blifva glad, ty no^ måste man blifva rysligt hungrig af att predika; jag vet, hvad bara läsa Latin kan uträtta!

Alla skrattade, och nu först började nagot hvar att se sig om efter den lofordade unga Predikanten; men ban syntes icke tilL

Herman« djupt rörd öfver att första gången ha beträdt den bana, han valt, och uppskakad af tusen väldiga känslor, ty icke allt det lugn, som bodde inom Blenda, var han9 lott, utan, upprymd och underbart stämd, ilade han, efter slutad guds-tjenst, medan församlingen gick ur kyrkan, ned i en liten tät och enslig skogsdunge, — — svalkade sitt brännande anlete vid en frisk skogskälla, kastade sig ned på jorden och bad:

O dtt, som allt formår,

Gif, att jag »tids« går,

Bit lUua ord mig bjuda!Och att din helga roat Uppfyller så milt bröst,

Att mina läppar ljuda

Blott af ditt lof,---O, Herre stor,

Som högt utöfver molnen bor!

I denna ur sjelfva hjertat flytande bön blef Herman störd af Clas Ulrik, som ångestfullt ropade:

— Herr Wilte! — Herr WHIel Koro och ati Vi fl mat här! Mamma och Ulla ha gjort Pappa och oss alla surprise. Hushållerskan reste i morse landvägen. VI f& en stor tårta, blomkål och stekta potates! Herr Wille! HerrWille! Hvararhan? Pappa och Mamma och alla de främmande stå och vänta i nya schokhuset. Gäddan och tjädern kallnar, sade Pappa, och Mamma ber Herr Wil-son för all del komma. Alla säga, att den, som predikar så dugligt, bör ifien vara dugtigt hung-

n*.

Med lågande kinder följde Herman sin di*ci-pel och helsades med en allmän tacksägelse af det församlade roiddags-säliskapet. Af Blenda flck väl Herman endast en bliek; men, o Gud! hvad den talade mycket oeh varmt!

Middagen var ovanligt munter och treflig. Grefven var mindre tråtalig, énvi* och skrytsam, än han det någonsin varit i alla sin» dagar, och, när man ätit steken, steg han sjelf npp, och i frag-gande Champagne proponerade han Hermans skäl,såsom med skäl dagens hjelte. Tårar af mångfaldigt blandade känslor ville brista nr Hermans öga, nar han tackade for den vanliga skälen, och Claa Ulrik var al upprymd, att, när han, efter att hafva i botten tomt aitt glaa, återvatte det p! bordet, gjorde han det med sådan ifver och fart, att foten på glaset flög i tusen bitar.

Grefveti skulle just öppna munnen till en straffpredikan; men Claa Ulrik var slug och fintlig pi en gin g, ty han sade« i det glaset smällde sönder:

— Och detta allt for Biskop Willes skall, och honom till stor Ira och heder!

Ett allmint skratt uppstod härutaf, ochGref-ven tycktes rigtigt njuta af att ae — sin fordom aå tölpaktlga Herr Son och kommande Fideicom-missarie nu vara denna glada, djerfia och frispråkiga pilt. Med några verkligt hjertliga ord förklarade han äfven dessa sina tänkesätt, på ett för Herman s& smickrande vätt, att det »kulle racka glädje och tillfredsställelse för den unga läraren, som, — med hjerta och själ uppfyllda af

en enda allsmågtig känsla,--------dock aldrig hade

p& aitt samvete att hafva försummat, hvad aom till Claa Ulriks nytta och förkofran kunde bidraga.

Långt fram pi eftermiddagen, sedan man druckit thd och tagit afsked af ainä gäster i schol* huaet, vandrade det G rediga Herrskapet, åtföljdaaf dessa sina gaster, ned till sjöstranden, der båten låg.

Solen var nu mer ej s& brännande. Capitainen liade låtit taga bort allt iöfvet, och, som några af jungfrustaten promenerat hem, var godt rum i båten, och, som Grefven var vid sitt aidra bästa sort lynne, bjöd han ett par unga herrar, som voro hos Lagman Q., nämligen hans son, och innu en ung passagerare, allt akademie-kamrater med Herman, att vara dem följaktiga hem. Som dessa unga herrar hade goda roster, sjöngo de under hela hemresan, och Grefven, som annars aldrig brydde sig oro musik, fast han just icke var någon foatare deraf, ty cktes vara ganska road afen hop muntra sånger, hvilka de unga mannen till allas storm tillfredsställelse sjöngo. Äfven Blenda och till och med lilla dt llogo i sången. Lilla Gsbba sjöng alla såna små visor, bättre in hon det någonsin gjort, och slutligen, nar man var helt nära land, utropade Clas Ulrik* som just icke var någon musik älskare;

— Nå, det var en faslig och evig sång! Om ni ändå bara en enda gång sjungit Seholm&*taren9 så skulle jag inte tala om det, och då hade det varit något roligt!

— Nå vål, min hasta Clas Ulrik! — sade Herman — Vi skola visst deruti uppfylla din önskan»

Och nu sjöngs Scholniåslaven, till Clas Ulriks aidra högsta förnöjelse, som äfven, när han hop-pade nr båten, försäkrade, hvem som ville hora det, att denna dag var den aldra roligaste, han någonsin npplefvat.

— Ja, Gabba med! — sade Gabriella, som det ofta föll in att ordagrannt saga efter, livad brodern sagt förut — Gabba påstår, att det var den roligaste dag, hon någonsin npplefvat.

Alla skrattade och skämtade håröfvcr under uppgåendet från sjön; men, när Blenda om aftonen kom i ro och lugn, så tackade äfven hon den gode Guden, som låtit henne upplefta en så skön, så på ljuf, oskyldig glädje rik dag. Hon somnade lugn, glad och verkligt lycklig, ty Blenda tänkte icke långt iu i framtiden, utan gladde sig åt stunden.

Veke så med Tlerman! Han kunde icke softa. En oro, en ångest, som han nåstau icke kunde förklara, förföljde honom. Slumrade han in ett ögonblick i början af natten, så kommo mörka phantasi-bilder fram. Än tyckte hsn sig åter beträdt predikare-stolen och tala skarpa, hårda ord till ett förnedrad! samt i träldom och uselhet sänkt folk, — an tyckte han sig, allt i sitt preMertiga kall, — kasta muli på Blendas kista och kort dereftergif-va henne och hennes make Nattvarden, då hans gamle lärare oeh fosterfader med sträng uppsyn steg fram och tog kalken ifrån honom, sågande med en röst, si ihålig och så förfåtlig, att svett-dropparne fram trängd c på Hermans panna: ”Låt bli! Du år icke tärti* att räcka honom, tom du förolämpat, Herrans dyra blod, ej heller henne, aom <1 u förledt till synd.** Deu gamle Pastorna roat gtu-tjöd under hvalfvet, och hela gårdagsföraamliu-geu var tittne till detta förfärliga uppträde* Under allt detta tyckte han aig oupphörligt höra Blenda qvida, aom hade ormar vridit aig omkring henne.

Herman vaknade och var verkligen svettig af ångest; men det^värata af allt var, att, äften sedan han var vaken, rigtigt vaken, fortfor detta qwdande. Slutligen sansade han aig, aatte sig upp och ropade:

— Clas Ulrik!- Huru ir det med dig? Hur* före jämrar du dig?

. — Ack, gode, söte Herr Wille! — Jag mår si Hla, jag är aå sjuk!

Som en bli&t tar Herman oppe, slog upp eld och såg nu, till sin stora fortåning, alt gossen tar alldeles rödspricklig i ansigtet och, — som Herman tyckte, — hade meaaling, ehuru man påstått, att Clas Ulrik redan haft denna barnsjukdom, som anuar8 gick, fast lindrigt nog, i trakten omkring Liudsjö.

Som gossen hade en häftig feber och en mängd feberpliantasier, ville han för ingen del, att Herman skulle gå ifrån honom, utan höll Uo-nom hftrdl I handen, men dessiraellait ropade biu oupphörligt pä att få något låskande att drieka. llerman var i atort bekymmer och blef inte litet glad, nar han slutligen fick höra n^o» gå sagta i en dörr I nedra förstugan. Ilan sprang hastigt till sin dörr, — som för virmr» stod öppen, och ropade sagta, bedjande den, »om gick der nere, Itastigt komma upp.

— Hvad ar det? — ropade nedifrån förstugan en sagta röst, som Herman till sin förvåning fsnn vara Blenda*.

— Nådiga Grefvfnna, förlåt! — sade Herman

— Men Clas Ulrik ir litet sjuk, ull liafva något låskande att dricka, men vill för ingen del, att jag skall temna honom, och min klocksträng ir aönder. ,

— Ilerre Gud! — sade Blenda — Gabriella ir åfven sjuk, och jag år alldeles ensam; ty min Hedda fick lof att vara på bal jost i natt, och jag har ringt förgifves på en af de andra.

Under tiden hade Blenda sprungit trappan oppföre, och de båda bekymrade vinnerna, — ty i detta ögonblick voro de ej annat, — kommo hastigt öf* erens, att, s& fort hon skaffat nigot atf dricka, samt någon, som stadnade inne hos Gabriella, skulle hon genast komma upp och se till CU« Ulrik, hvilket hon ansåg som sin höga skyl«dighet, och for hiilken alla små betänkligheter borde vika.

Blenda ilade ned, och, sedan hon väckt UMa och Gabriellas egen piga, skyndade de alla tre upp till Gabriella, som gaf sig temligen tillfreds.

— Ack, (Illa, så sorgligt detta är! — sade Blenda. Jag ser det nul Gabriella har utslagen messlingf Äfvenså Clas Ulrik! Herr Wilson var nere i trap-pan och ropade på någon, ty, som du vet, har hans kioeksträng redan en lång tid varit i ostånd. Nu måste jag gå upp och se till lilla Clas Ulfik. Ack, kära Ulla! Bu gjorde mig en bra stortjenst, om du ville följa med; annars f&r dn vät vara snäll och stadna hos Gabriella, så tar Lotta den der muggen och kommer med migt

— Ack, jag följer väl Grefvinnan, hvart det häri sade Ulla, icke utan ett liten hastig svang på hufvudet, för att ej hennes rodnad så mycket skulle märkas. Men Blenda tänkte på för mycket annat, för att ens fästa någon uppmärksamhet dervid, ehuruväl hon kanske märkte' den; ty hvad märker ej en skarpsinnig qvinnal

Herman hade under tiden haft tillfälle att kläda sig alldeies comfortabelt for trilfället samt glfva rummet det skick, det borde hafva vid ett dylikt besök. Och detta var ingalunda svårt; ty med Hermans skönhet9sinne följde äfven ett ordningssinne, som sällan vek för någon ting. Ha»»bocker, hans kläder, hans skrifbord, hans, toilette-bord, — — allt hade ett så slädadt och zirligt utseende, och hela sommaren hadc han glas med friska och vackra blommor på alla håll. Hans rum, mycket vackert och val meubleradt i sig sjelft, var således för ingen del likt dessa målningar af en boning för en liber studiosus, med dammiga bord, benbrutna stolar, kiädpallor och trasiga, öppna böcker öfver allt, papperslappar, halfia bouteiller, blankborstar och liggande stöflar, strödda öfver det gråsvarta golfvet etc. Nej, Hermans rurn hade gjort heder åt hvilken förnuftig dandy som helst, och lilla Clas Ulrik låg så fin och ren i sin lilla ljusröda sparlakanssång, och Herman satt så troget och uppmärksamt vid hans sida, när Blenda och Ulla inträdde.

När Clas Ulrik fått litet att dricka, kom en ny sorg, ty han ville nu för ingen del, att Blenda eller Ulla skulle gå sin vag, och den förra ville så gerna ned till Gabriella, och otänkbart var det, att Ulla skulle stadna ensam qvar.

. — Min söta, lilla Clas Ulrfk! — sade Blenda och strök håret så vänligt från den lilla heta pannan — Lilla Gabba ligger ensam och gråter och är lika sjuk som Clas Ulrik, — ja, mer kauske, ty hon har mindre förnuft och

kraft att med tålamod bära sitt lidande.

Nu började Clas Ulrik äfven gråta och sadegig for ingen def villja skiljas frSn "go’a, go*a Manama”, — gacle sig «Hija ge Gabba oeh var i allmänhet, genom den starka febern, alldeles oreger-lig* Blenda, Ulla och Herman visste icke, hvad de skulle företaga. De «oro alla tre for unga oclr alldeles för oerfarna, hvad ett sjukt barn beträffade, och kanske finns intet tillfälle i verlden, di man är mer ursäktad, när man efterkommer ett barns capricer och egensHinighet» än när detta är ajukt, och man dessutom är — hvad man kaliar — styfmoder.

Ulla rar dock den, son» hittade på råd,

— I förstugan är lika varmt som här; — sade hon — — om vi skulle helt simpelt bara ned Clas Ulriks säng I Grefvinnans cabinet? Kanske vore det i alla fall bättre, både för Herr Wilson och för lilla Grefvens skötsel, om han vore der nere¿ och d& vore det så godt flytta honom nn genast, •om i morgon, när Grefven är med, ty då blir det med så grtifligt mycket bråk.

Blenda låtsade Icke märka den sista meningen, som alldeles i häpenheten undföll Ulla, men gillade fullkomligt hennes plan, och nu skulle tå'-get taga en början. Alla dörrar voro ganska breda, och trapporna högst beqvämliga. Herman å-tog sig att gå före, och således hafva tyngsta bördan ensam, och Ulla ville för all del allena häravid andra sidan, sägande: att ”Greftinaan kunde Iy*a”.

— Lysa! — tade Blenda, med ett lilel hånfullt småleende — Del är så ljust i trappan, som det någonsin behöfs, och Ulla skall inte Tara enris, ty jag Sr ganska stark, när det behöfs. — — — — Och nu bar det utaf.

Clas Ulrik yrade och vurmade grufligt under denna resa; men, väl nedkommen i cabinet-tet, gaf han sig tillfreds, anda tills Herman, på Blenda* uppmaning, gjorde sig färdig att åter uppgå på sitt rum. ”Nej, — 11 ej, — nej, nej!” — ropade Clas Ulrik, och började gallskrika samt hälla fast Herman.

— Stadna, för Guds skull, kära Wilson, om det än vore hela natten! — sade Blenda, och man gjorde nu allt, för att få Clas Ulrik lugn igen. När detta något lyckats, bad Herman Blenda för all del gå in till Gabriella, som b an val visste bon skulle vara orolig för, och Clas Ulrik ropade nu sjelf, ätt Mamma skulle gå fn till lilla Gabba.

Den lilla ängeln låg nu så tyst och stilla, lekande med en slor, full, Init törnros, som Lott* gifiit henne, och som bon då och då lade på sina små, heta kinder, läppar och pantta.

— Se, der är Mamma! — tade hon, när Bhen-

da inträdde — Ack, Mamma! Jag har varit i en skog, — Lolta såg del äften,------eu skog, medså många, många iråd, och bara grannlåt i de traden! Förgyllda äplen, och förgyllda päron, och ljus-röda och hvita vindrufvor, och små granna dockor

hängde i träden öfver allt.-----Lotta såg'et. —

Och Marnma och Wtlie och jag, och andra små, snälla barn, vi gick och flög der, och plockade och åt, och sög den go’a, go’a saften ur apelsiner och citroner, med socker på, som Ulla strödde med en liten, liten dock-vattenkanna af guli eller annat blankt tenn. Lull lulleri lull; — der var §& mycket små, hvita får, — der var så grannt! — — Gif mig litet att dricka, Lotta! — Mamma kan inte tro, hur’ grannt der var!------Lotta såg'et.

Blenda grät tyst och bittert. Ilon hade aldrig förr sett Gabriella sjuk; och denna dröm! Denna syn! Denna föreställning under feberyrseh»! O, min Gud! Kunde det väl vara en förutsägelse?

Blenda behöfde tröst och sökte den hos Herman.

— O, Herman! — sade hon, — di de några d-

gonblick vandrade upp och ned i salotien, som låg imellan sängkammaren och cabinettet, oeh som jnst nu upplystes af det härligaste Augusti- månsken ------O Herman! Tänk, — tank, — om jag

förlorade Gabriella! Då, då först — vore mitt lif bra tomt och öde,-------bra ändamåislöst!

— Det är vårt lif aldrig. — genmälte Herman — Då först, dyraste Blenda, kunde du säga dig baf-va bundit den

vnartyrkrona ftt dig, som sia II förvandlas i rosor och tiljor på en annau, ljusare strand, der allt det ör idel fröjd och salighet, som vi sjelfve icke fördunklat för oss.

— Ja; men jag kunde icke lefva, om Gabriella rycktes ifrån mig! — sade Blenda, vridande bönderna.

— Dn muste vit, min ölskade vön! — tade Herman — Gud förbjude, att du nödgades göra försöket; men, afveu i den händelsen, måste du lefva. Du har plikter mot en make, som dn svurit att följa i de onda, s& vii som de goda dagar, en son, hvars moder du lofvat vara, — — en moder, hvars enda barn du ar.

— Ja; — sade Blenda, i en viss förtviflan — alla dessa pligter skulle jag kanske möjligtvis kunna ordagrannt fylla, — — — — — afven sedan,

------men blott p& ett sött, — — — blott som *—

i—------— — — din maka, o, Herman!

— Min maka! — sade Herman nöstan ohörbart

och gick ett steg tillbaka frön Blenda — O, Blenda, vakta dig! — — Vaktorn oss — — att tön-Ica ditåt! Det finns mången förlåt, som icke ens är v&r phautasi tillåten att lyfta.------Min ma-

ka! O Blenda, sög aldrig om detta Qrd, om dn icke vill göra mig ursinnig! Nej, — låtom oss tro, — låtom oss amalgamera osa med den nödtvnng-na tanken och öfvertygelsen, att deruti icke vorenågon lycka, — — — vore en fö rf Sr lig olycka*

tvärtom! — — Min roaRa! Du himmel!-----------Nej*

bort, bort — denna blotta tanka! — — Om jag nu blott kunde glömma* —dränka, — förinta des-aa ord; — — Min maka!

— Ja, du har ritt! — sade Blenda, på en gång förtviflaade dfvec sin verkliga aorg och öfver dgt tillbaka&tö lande, som hon tyckte sig röna af JIer-mans avar — Du har ratt! På hinsidan om deaa enda barns graf finne« icke någon lycka för ett mo-dershjerta, — — och intet manligt hjerfa finna, aom någonsin avarade mot en ifvinaas hela, fulla%

— oegennyttiga kår lek.

— O, Blenda, fresta migicke! — aade Herman, och han lyfte blicken ,dit% der all frestelse finner sin graf Du vet icke, hvad karleken kan förmå i ett manligt bröat, om den en gang blott slappes

lös.-----O, Blenda! Det blir en eld% som härjar

allt) — som släcks af intet, — — och sjelfva tanken — — kan blifva gvafveltrådei», — som tänder!

— -----Nej, nej! — Låtom oss fly alla förbjud-

na bilder, — alla förespeglingar af en högre jordisk lycka, än den vi haft, — — den vi stundom a un u hafvaf

Men nu ropade Gabriella från sängkammaren:

— Mamma, Mamma! Kom och ae! — Nn g&r Wille upp på den der predikstolen igen! Na stårIiansles* Och dtif»an hänger öfver hann linfvud, all • tleles aom i kyrkan! Hon är bra söt, dnftani Ack, Mamma, om jag Jade ärter på Willes hufvud, kom dufvan ned dä? Söta Mamma, lägg arter på Wil! e* hufvud! Ligg ärter der på hans granna liär! — Jag vill ha ned dufvan! Jag vill ha henne! Gabba vill ha dufvan nödvändigt! — — -*» och' slutligen grät hon i feberyrseln, för att hon *j fick denna inbillade dufva.

— Ja, att hon måtte komma till dig, — — tiU mig, — — — denna Fridens dnfva! suckade Blenda, aagta snyftande och Jtniböjande vid Gabriellas «äng.

Denna natt var en oupphörlig vexling af uppträden och af de mest stridiga känslor hos llerman nch Blenda. Clas Ulrik yrade och vurmade om sina styltor och Jakobs stege, om hvilken han nyss last för Herman och mycket frågat om. Dessa tvänne ideer ville han förena och plågade Herman och Ulla, som sntto inne hos honom, med

tusen frftgor derom, hvilka stundom hade detta poetiska, — detta förut otinkta, — som feberphan-tasier oftast hafva, stundom något sft löjligt, att man borde varit vida äldre och mindre lifiig än så vål Ulla som Herman, för att icke någon gång draga på mun*.

— Aj, — ropade Clas Ulrik — nu gick en pinne ur Jakebs-stegeo, och Capitain'damp i backenlom en sten! — och Pappa sade: Det rar mycket illa gjordt! Men Mamma skrattade, och Ulla med, och Gabba aldra vårst. — Men se, jag åter! Jag% på mina stora, stora styltor, som Snickar-Jonas gjorde den der Lördagseftermiddagen, då det regnade så, — de der, — Ulla vet jo, — som Herr

Wille kan dansa och hoppa på,--------se, med dem

kommer jag ända npp i himlen, så att jag alldeles kan titta in — — och se på alla Guds små ånglar, som hoppa och dansa, alldeles som Gabba hoppar i gräset och plockar blommor. — Tyst! — — Gå

undan, Ulla! — Se, der f!5g en stor fjäril!------

Ah ha, — se på bara! De bestå sig med Papilio Apollo i himlen äfven! — — Jo, jo! — Jag kunde väl tro det! Wille säger ju, att allt, allt godt,.— härligt och skänt — finns der uppe i himlen hos vår lille, gode, snälle Gud!

— Ack, han talar helt rörande imellanåt! — sade Ulla till den tankfulla Herman och visste sjelf inte rätt, om hon ville skratta eller gråta åt Clas Ulriks alla besynnerliga phantasier.

Ja, — sade Herman allvarligt och mer talande till sig sjelf, än egentligen till Ulla — i hvarje sådant tal ligger troligen en andemening, om vi den rätt kunde uppfatta, ty det är ieke tänkbart, att i de ogonblick, då Guds skapade beläte, — roen-niskan, — icke mer beror af sin villjas vnagt, icke mer formår leda sina tankar efter det for-miftets ljus, som blef henne i Skapelsen tilldeladt, — att hennes ord, i dessa medvetslösa ögonblick, »kulle vara fullkomligt tomma på all mening och anda. Ack, nej! —Kanske just dd— talar ett högre väsende till oss, fast våra sinnen ej rätt förmå uppfatta och göra för vår själ begripligt det okända språket; dock------------— det är må hän-

da tydlig* nog ibland, r—» — till exempel — til* lade .Herman, men hejdade sig genast, finnande gjelf både onödighcten oeh. onyttan af att i en svag och outbildad hjerna kasta in några flyktiga idéer, 1)vilka Ernst Moritz Arndt förgäfve* sökt gif-va fattliga former för den, som ej fattat dem förut af sig sjelf. Dessutom ville han för ingen del utveckla för Ulla sina åsigter häröfver, af fruk^ ian, att hon sjelf kunde anse, *• och sedan der-med oförsigiigt nedslå de sorgsna föräldrarne, — barnens slumplika ord som förutsägelser, h vilka alltid skulle smärta dem.

-f- Ack, ja, — sade Ulla, suckande det är eå mycket, som vi ej förstå här i verldeu, och menniskohjertat kanske aldra minst,

Herman studsade först litet öfver «denna Ul-ias mer än skarpsinniga reflexion; men han fann suart, att den var af dessa vanliga uttryck, som innebära sä mycket, — när de äro tänkta, men 8II xleles intets när de bara framsägas. Herman va.r Si ands• P ar alle ler % ///, 7.na

STven alldeles for litet behäftad med egenkärlek och inbilskhet och för mycket sysselsatt med andra ideer, för att läsa i den stackars Ullas lifla hjerta, som annars låg öppet nog ibland och Tar redan temligen klart för Blenda, hvilken dock, med qvinnans vanliga skarpsinne, länge sedan fuu-nit, att Ullas lilla kärlek till Herman var en liten sak, som skulle försvinna och bortdunsta alldeles af sig sjelf, bara ingen rörde deruti eller låtsade att den bemärka. Dessutom hade Blenda, af påbörjade och förkastade bref till — "älskade A-gusta", — som sedan bHfvit begagnade till nystgods, — sett, att Ulla — lyckligtvis ej en gång till denna — sin "bästa vän" — rigtjgt i husraam-sells-ord uttalade sin ömma låga och således aldrig gifvfit henne dess rätta luft med "Ack! och OJ Himmel och jord! Trohet i döden etc.", utan den låg ännu slumrande iden puppa, hvars skal J31eo-da hoppades aldrig 6ku|le bräckas, och hon således slippa att derntur se flyga något bevingad! ting, som a|drig ändå kunde råka att flyga, dit det ville.

Når morgonen efter denna brokiga natt Sndt-ligen kom, var Blenda i stor oro, för hvem som skulle underrätta

Grefven om dessa tilldragelser och båda barnens sjukdom. Herman åtog tig dock detta, och det var ganska vål, ty Blendas hjerta skulle sviditf om det gett, huru vanlottad henneslilla Gabriella var pi den failerliga tSllgifVenheten, hvilkeh ensamt tycktes tillhöra sonen och fiel eicommissärien, förutan Ii v illt en Grefvens för-nåmsta egendom skulle gå på qifnnolinien; en aa k, sinn alltid sirdelea skulle grämt v&r audryga och namnkåra G re fre.

— Men hvad är detta förkonster?—sade G ref-aen, .som alltid var ond på samma gång som led* sen — Clas Ulrik har ju décidément haft mess-ting? Hvad är det för dumheter att ej kunna se, om det är messiitig eller skarlakansfeber? Det är ju så lätt att skilja. Det kan en blind höna.

— Ja, — svarade Herman fogligt — vi påstå visst icke bestämdt, att det är mesaling, det kan lika väl vara skartakansfeber; men, efter den förra sjukdomen går här rundt omkring, och tecknen mer sammanstämma med Hartmans beskrlfning orti messling, så trodde vi, att aå var« Men Herr Grefven får sjelf snart se, hvitfcet det är.

— Fan, och inte jag, förstår sig på utslagsfe-brar och sjukdomar och sjukdomstecken och symptom erî Derför har inan ju läkare, och en §å-da#i borde tii genast faafva skickat efter. Hvarfere har man inte gjort det länge sedan? Det ir en stor försummelse!

— Bn af staHbetJentngen står alldeles tillreds, med hästar selade tilt lilla bruna calëchen, och vintar blott Herr Grefvens ordres, — sade Herman.— Ni, det var då ett enda förnuftigt ord! -!» sade Grefven — Det har val Capitain’ stäiit om, han ja g tro, — fortfor han, medan han afiyfts nattmössan och {kastade på sig peruqaen och ryckte den rått.

— Nej; — sade Herman, med nåstan återhållet löje — Capitain’ håller ! dag på att zinka porcel-laine, som han omöjligen kunde Jerana. Jag har fogat denna anstalt.

— Ja, så! — Nå, det kan inte hjelpas; men stall-betjeningen bor ej få befallningar af så många. — Och nn trafvade han utaf ijn till Blenda och bar? nen.

Nn blef det, alldeles som Ulla sagt, ett fasligt bråkande: Barnen skalle vandas ut åt dagern, gardinerna skulle dragas upp (hvilket hvar och en vet är så farligt för messlingspatienters ögon), Hartman läsas både på längden och bredden, allt för att förvissa sig, om det var raessling eller skar* lakansfeber.

— Ack, bästa Ludvig, hvilket det ock må vara,

— fAr ej budet efter Doctorn afgå i alla fall? — bad Blenda, orolig och uppledsen.

— Nej, vänta, — vänta! Jag skall sjelj skrifva till Doctorn — sade Grefven.

— Ack, det gör Wilson så gerna och si fort!

— bad Blenda.

t* Na ^ ni, nä! — Det passar inte, — när ni«*gon af oss är sjok, — svarade G ref ren med en blinkande gesie ål sin Grefvinna, som ingen skulle ae mer in hon, men som undföll ingen. Nej, — det måste jag göra sjelf, — ——-----eller do.

Detta lät Blenda icke säga sig tvänne gånger: — Ack, jag skall visst göra det! —sade Blenda, med en liten omärklig axelryckning, — och inom några minuter derefter såg man Herman ila ned till stallgården, och calérchen, för det mesta af Herman förspänd, rulla ntaf i alléen. Nu kände nig Blenda litet tillfreds och suckade djupt, när lion sig, huru Herman i allt visste att uppfylla allty hvad qvlnnan af mannen kan fordra och Önska. "O, Gud, hvilkett himmelsskriande skilnad!" — suckade hon tyst inom sig.

Imellertid hade Ulla vunnit seger öfverGref-ten och fått ned gardinerna för de stackars små qvidande barnens ögon. Men nu började Grefven tala om, att det inte var — "rått" — att flytta ned Clas Ulrik, att han borde bett qvar dernppe; men, inan den saken ritt blef afhandiad, hade Grefven så totalt vindt om idée, att han slntade sin långa, tråkiga predikan med att: "Han inte kunde begripa, huru de ens kunnat draga i betänkande att genast flytta ned Clas Ulrik, — att han väl framför alla andra fordrade den största och noggrannaste skötsel och tillsjö, att detta varit alldeles omöjligt, om han bott qvar der oppe, ochitt, om» han finge rum, borde äfven väl han flyttas in

i sängkammaren.

— Ack, nej, min bästa Ludvig! — sade Gref-vinnan och dolde , hela siu invärtes otålighet — Då störde och väckte de ju hvarandra, de stackars små uugarne, om de någonsin skulle få någon liten sömn eller ro.

Detta vai^ då ett argument, som man ingen Euklides behöfde för att bevisa rimligheten ut-af, och Grefien gaf med sig; men af hela hana sitt att tala och befalla i saken framlyste hans stora förkärlek till Clas Ulrik framför den lilla flickan, om hvilken han nästan icke brydde sig det ringaste. — Ack, livad det bet iq i Bletidas hjerta och gjorde tomt och öde, på den lilla plats der, som hennes make innehaft! Att Grefven skulle älska äfvenväl sitt yngsta barn, var ett nödvändigt villkor, för att Blenda skulle kunna känna , den minsta tillgifvenhet för honom, och, när det ena icke var, uteblef ock det andra.

Blenda, Herman och Ulla delade sig imellan Omsorgen om barnen och voro skiftesvis hos dem. Besynnerligt nog! Grefvens förkärlek till Clas Ulrik förtog icke det ringaste af den ömhet, som filenda för hvar stnnd kände vexa i sitt hjerta Vill den lilla moderlösa gossen, och med innerlig tillfredsställelse såg hon, huru glad han lilef, hvar gång hon kom in till honom, hur* bjertligt han»träckte armarna mot henne och kallade henne »in — ”go'a, — go’a Mamma”,— likasom lilla Gab-ba, — samt tille gerna blifva behjelpt af henne, hvilket alltid är ett bevis, att man står väl hoa den sjuka, vare den sedan litet barn, eller fullvuxet barn, ty barn ar nästan hvarje sjuk jnen-niska.

Crefveo gick nt oeh ia och förordnade och mutra*ordnade, släppte in flugor, mygg och dager, väckte de små, när de eofto, och tittade t alla möjliga feuster, afven dem, som alldeles inte lågo åt den sidan, som vägen var, om ej Do-ctorn skulle komina i alleen.

Dermed dröjde dock alltjemt; men, som kusken fått befallning att uppleta Ooctorn, livar helst han kunde vara, visste man ändå, att han slutligen skulle komma, bara man g af sig tillfreds. Blenda hade temligen godt tålamod och skotte de små sjuka efter bästa förmåga, enligt Hartmaus föreskrifter*

Natten nalkades; men ingen Doctor hörde« ut af. En stund på aftonen föll det Grcfven in, att det sknlle bäddas åt honom i aalouen, flytta« !n en stor säng, — bråkas förfärligt med ett ord.

-----Blenda teg. Herman teg. De borde tiga»

Men se, Ulla hade alla möjliga upptänkliga skäl «tt tala och protestera, och det gjorde hon äfven: — Nej, min nådigaste, bästa Herr Grefve! — sade hon, med den mest förfärade ton — Gör iall verld ofch låt bli det! Då töras vi ja inte springa ut och in; och, efter hvad Ekelöf alltid berättar, så lår min nådiga Grefve snarka, så att ipgen af småherrskapet finge den ringaste ro.

Grefven visste ej i hast, om han icke borde blifva litet ond och stött samt hålla ett litet lämpligt tal om 6ina liusbondrättigheter, att göra, hvad honom lysste, och vara, hvar lian behagadej*inen dels bruka äldre herrar i allmänhet sällan att blifva onda på små snälla mamseller med smånätt physionomi och — ”bruna ögon, lockar blå”,----------

— — som ndgon sjöng ur Friskytten; — — och dels stod lilla Ulla i synnerhet ganska mycket i Grefvens gunst för sin beskedlighet, villighet och ordentlighet, så att, om någon tordes någon gång motsäga honom, så var det usst hon. Dock lyckades detta långt ifrån icke alltid, fast det denna gången tog skruf, och Grefven afstod från sin stora sofplan, ty annat än sofva fr&n början till slut hade han ändå troligen icke gjort.

— Nå, Gud ske.lof! Nu ha vi eti sorg mindre,

— sade Ulla halfhögt till Grefvinnan, som, oaktadt allt det qvalfulla och oroande, som låg öfver hennes sinne, omöjligen kunde förneka sin natur och icke draga litet p& munnen, Iinru omärkligt det än varit för h varje menskligt öga, utom kanske Alarik».

”Alarik!'9

Mången tror väl, att han är alldeles bortkom-ISS

men och bortglömd. Långt derifrån! Dels oförhappandes af ett sönderrifvet bref från il&kade

Agiista till ”min dyraste XJIla”,-----dels genom

några nprigtiga ord af Herman, hade Blenda ytterligare fått veta, att man talat om henne och Alarik. — — ”Ack, de dumma, de kortsynta, de otenblinda och andå iubilska menniskorna!” — sade*Blenda. Men icke dess mindre skref hon till Alarik, talade om hvad hon visste och bad honom innu dröja en liten tid efter mötenas slut med sin ankomst tili Lindsjö, så att pratet, likt det p& landsvägen af en skramlande bondkärra uppjagade stoftet, fick tid och ro att åter lägga sig.

”Jag lyder, fattar, men längtar outsägligt efter dig!10 — skref Alarik, oeh Blenda inrymde åt honom nu lika stor del af sitt hjerta som alltid hittills, men saknade honom nu kanske en hårsmån mindre, än hon i hvarje annan period af sitt lif hade det gjort. Detta är mycket begripligt för dem, som kunna och villja något begripa, och de öfrfga göra bäst att kasta dessa teckningar i närmaste vrå; — ty för dem äro de ingalunda uppdragna. De kunna vara ett dråpligt folk, ett ganska qvickt och förståndigt folk och ändå icke — allmänneligen förstå dessa enkla ”punkt och streck”. — Nog derom; man får väl veta mera och

annat derom af Herrar Rec..........Nej, tyst! Det

är ett ord, som ingen författare, — ej ens enstackars tecknare, — ostraffad får utsäga, knap-pa8t tänka, man må då vara aldrig så klarsynt, aldrig så ense med den der saken, som man ej vågar nämna, om att ens egna händers verk är ett stort lappri, ett eländigtfuskeri% helatom man jemför det med hvad det kunde och borde vara, om man förmådde, — — sig och andra til! nöjes, — sätta alla 6ina tankar i ord. *

AlaHk väntades således först na vid dentta tid ungefär; men ingen visste dagen för hans ankomst.

— Ack, denna, sommar! — sade Blenda, — når hon och Herman åter vandrade ett par slag upp och ned i salonens månsken, noder det att de oih natten vakade öfver barnen och väntade på Da-ctorn — Ack, denna härliga sommar, den ijufvav sté tid, jag någonsin applefvat, att den skalle fl ett så sorgligt slat!

— Så måste jn ali vår fröjd på jorden taga en ända, — min dyraste Blenda!, — svarade Herman — Den lilla glädje, vi här i iifvet känna, och som icke omedelbarligen kommer inifrån, eller rättare sagdt ofvahifrån, den är ju ett blomster, som tidens lia skördar i morgon, så vida det icke redan i dag är skeddt. Och detsutom, lätom oss tala II-tet om, hurnvida dehna händelse är någon verklig sorg eller icke.

— Är det icke torg; nog för mig, att se Gabri-

ella, att se den lilla, snälla, goda gossen, som jag na så fäst mig vid, att se dem lidä?-------------frå-

gade Blenda.

— Ack, dyraste Blenda! — Måtte Icke hårdare sorger träffa ditt ömma, blödiga, — med alla verkliga lidanden — obekanta hjerta! svarade Herman. Till en början äro barnens plågor ganska lindriga, hittills åtminstone; och allt talar för våra för* hoppningar, att de snart skola åter vara friskå. Årstiden, deras starka och friska constitotion, den skötsel och vård, de få, ——allt, allt tyckes bevisa det! — Men, tänk dig in i andra förhållanden, min goda, älskade vän! Tänk dig blott denna samma händelse i armodets hydda, der modern tvingas att öfvergifva och lemna åt sfg sjelf-va de små arma varelserna, otan all beqvämlig-het, ntan all vård, qvidande på deras halmbädd, — för att arbeta, eller vid atidra — bättre lottade och ofta hårdhjertade menniskors — dörrar — tigga tillsammans några smulor, att gifva de Små — nödens och hennes barn, — — några trasor, att hölja dem med, några ofta odugliga läkemedel att lindra deras plågorr med. — — Eller, o, Blenda, — tänk dig heldre detta hopplösa tillstånd hos en varelse, som ser allt, hvad hon påjorden mest älskar, oåterkalleligt, fast långsamt, dragas ned i gr&fven, — steg för ateg — af årslånga, olidliga plågor, som man val aer, men icke

i minsta mån förmår afhjelpa. Eller,---------värst

af allt, — tänk dig en moders sorg, aom ser sitt vanartade barn framgå på en last full bana och hånskratta åt alla hennes föreställningar, alla hennes böner och tårar! Tänk dig den grufiiga smärtan, att vara opphof till en dylik

varelses lif, hvars vande! här på jorden är en kedja af laster och brott, och hvari lön en gång på andra sidan tiden således bör vara en stundlig marter för

det arma moderahjertat att ens tänka aig.----------

Se, det är sorger, värda att kalla sorger, — min dyra Blenda!-------men icke, om våra sommarnö-

jen blifva afbrotna för en kort tid af ett nästsn

oundvikligt och vanligt ondt, — eller, —*--------i

aldra värsta fallet, — — om den' Allvise skulle vjllja ropa till sig----— —

— Nej, — säg icke ut, o, Herman! — bad Blenda— Jag öfverlefver aldrig den stund, då Gabriella ligger kall och liilös i en liten kista, — — atl för evigt gömmas i den kalla, avarta jordeu.— Nej, — låt mig slippa att tänka mig detta som möjligt!

— Och jag åter — fortfor Herman —- ville §& gerna, att da skulle vhma förmågan att lugnt och sansadt tänka dig detta som en a fl ägs en möjlighet

— och tänka dig det som något, hvaruti ingenolycka låge; — tvärtom,------åtminstone en ren lyc-

ka för ditt barn, som då slapp så oändllgen många sorger och qval, hvaraf lifvet ändå ar fullt 110g, man må strida dereinot och bekåmpa dem, bäst man vill och kan.

Detta sade Herman i sitt hjertas öfvertygelse, och dessutom för att något litet vänja Blenda vid en möjlighet, som, — — — — Herman visste ej sjelf, hvarföre, — — — men tom han indå hemligt anade skulle blifva till en hemsk verklighet. Han hade under loppet af dagen frågat nogare efter och fått höra, att flera barn på den sed-nare tiden, eller allt sedan rötmånaden inbröt, dödt i messliag. Och dessutom — — var det icke en röst, som redan underden oförgätliga Sön* dagen oupphörligen ropat till Herman om slut och förgängelse9 om att tiden kunde ej långe, fick ej , länge fortfara på delta sätt, — om att storm kändes i luften, fast icke från hvad håll den skulle komma.

Blenda gråt först mycket, och med en viss förtviflan; men slutligen lyckades det dock Herman att lugna henne, att få henne till roedgif-vande, att långt större sorger kunde dock träffa henne, än Gabriellas död I detta ögonblick. Mo-dershjertat trängde väl stundom fram om alla föreställningar, och, smältande i tårar, sade hon om Gabriella:— Hon skulle då aldrig känna saligheten af att ilska, af att vandra vid dens sida, som man på en gäng Siskar och öfver alit annat på jorden be-ondrar och vördar. Ack, Herman! Hon skalle då aldrig känna sig så lycklig, som jag det gjort någon glng denna himmelskt Ijofva sommar!

— Nej, «— sade Herman, och hans hjerta slog våldsamt, ty han tyckte sig oförmirkt och på nytt emot sin vilija kommit in på ett ämne, som de

ju så strängt bannlyst------nej; men hon »lipper

ifven alla de qval, alla de strider, som finnas, — som måste finnas, när — — — — man ändå fcke är, — aldrig kan blifva förenad med den, — —-som hjertat valde. Or Blenda! Blenda!

Herman satte händerna för ögonen, och, af de heta tårar, som han med våld jagade bort, knn-. de man sluts, att han innu långt mer led af den eviga strid, som kärleken måste kämpa, oär kärleken är brottslig och förbjuden.

Emot morgonen ankom Doctorn, och Blendé märkte med största oro, att han såg mer betänklig nt, än han brukade göra; ty han hade annars för vana att tycka de mesta sjukdomar och åkommor vara stort lappri.

Grefien hade befallt, att man skulle vfcka ho* nom, éå snart Doctorn kom, och med en känsla af mångb/andad harm hörde både Herman och Blenda, som just då toro bida inne hos Glas Ulrik,bara Grefven i salonen helsade på Doetorn och bad honom göra sin aldra största flic, att intet ondt skulle vederfaras hans son, — ”ja, ja, — båda järnen, — tilläde han — men gossen, gossen framför allt!*’

Detta var en stor plåga för Bienda. Att hennes raske tänkte så, förlät hon honom; men, att han tänkte det s<$

tnycket, att han ej kunde låta bli att yttra det, borttog hela den lilla återstoden af tillgifvenhet, som fanns qvar. Herman kände åf-ven en djup förtrytelse Öfver denna orättvisa i fa-dershjertat, hvilken han för en stor del tillskref detta inrotade högmod,'denna aristokratiska fåfänga, denna gamla familje-högfärd, som minst af allt kunde lida och fördraga, att familjegods etc. gick ifrän desa ättlingar. Detta rar något, som Hen inan hvarken kunde tåla eller förlåta, just emedan det var bland de få saker, aom Herman hvarken kunde förstå eller uppfatta. Men den tiden kom väl en gång framdeles, då Herman begrep, att dessa och många andra modifierade aristokratiska principer — hos ett bildadt, ädelt, ljust och ypphöjdt sinne kande åstadkomma och befrämja mycket godt öch stort; ty der leddea de nr friska, reila källor, genom tillåtna och rättsinniga medel, till höga och vigtiga ändamål. Den dag korti väl, då Herman detta kände och oppfattade och fullkomligt förstod; men öfver denna dag låg”tiden” — anna oèh — ”rnfvade med avarta vingar”; — — ty dßgeü låg ännu långt bort i framtidens djupaste bli.

Båda barnen försämrades betydligt på detta tredje dygnet. Lilla Claa Ulriks ögon svullnade nästan alldeles igen, och, Gabriellas feber var utom ali gräns. Hon yrade oupphörligt, in om sina dockor och leksaker, och an om fasliga hundar och kattor och råttor oeh andra små rysiigheter, som hennes lilla, spädå pbantasi kunde uppfatta,

Blenda var outtröttlig hos dem båda; och, då lilla Clas Ulrik, som knappt mer kunde te hen* ne, räckte armarna till henne, för att få taga henne om halsen, tänkte bon, bittert gråtande: ”Ja, om än din fader icke älskar mitt arma, lilla barn, gå skall jag älska och vårda hans, lika ömt och träget som mitt eget.”

Deruti höll Blenda ord, och detta utan att göra våld på sig; ty hennes qval öfver Clas Ulriks lidande kunde endast forliknaa vid dem, ho» äfveuledea kände för Gabriella.

Flera dagar fortforo nästan lika til! utseende; men det stormade på mångahanda olika sätt inom Blenda* och Hermans bröst. De voro aldrig ifrån sina små patienters sjukbäddar. Tvingades de någon gång om dagen att taga ettpar timmar» sömn, a& njöto de åtminstone ingen sådan om natterna, ntan då vakade de alltid, och, som de afven hade någon af tjenstfolket eller Ulla skiftesvis inne hoa barnen, så knnde de stau-dom g$. opp och ned ett par hvarf i salonen, då Blenda för Herman utgjöt sitt hjerta, fullt af sorg och qvafd kärlek, oclt lian tröstade henne med ord or sitt, som doek ofta var öfverfullt af en atom förtviftan, ty han såg in i en heinsk framtid, den ingen ljus stråle ville upplysa, utom <?//, och den ansåg Herman snarare *om ett sken af en ”helvetes brand”; så farlig, — så förvillande och på villovägar ledande var den. — — — Herman förutsåg redan, — att på jorden var hans och Blendas lycka — —« — — slocknat).

En afton, sedan Clas Ulrik varit särdeles dålig, och Doctorn synts mer orolig in vanligt, hade gossen ändtligen fått litet ro fram emot klockan half tolf, och Blenda satt Intad mot fen* sterkanten i salonen, och Herman vid hennes sida.

— O, Herman, — suckade Blenda — jag ser det för väl! Om några dagar äro vi för alltid kanske skiljda. Den lilla kära gossens död slår mitt hjerta med tvänne hårda slag. Han ingår säkert i det himmelrike, som står vidöppet för de sml

oskyldiga barnen, och du---------— går ut i verl-

den och skall kanske snart glömma mig, ty jag känner edra bjertan,-------J männer!— Icke milt, o, Blenda! — sade Herman. Der har da ett ram, som af ingen annan någonsin kan intagas; men jag mgdgifver dig, att Clas Ulrika bortgång är den Försyneus rost, som ropar, att ti måste, — måste skiljas, att vi ej längre få strida mot Guds %illja.

Efter en lång stunds tystnad sade Blenda,— långsamt och eftertryckligt:

— Nej, — du har rätt! öm Clas Uh-ik dår, oeh min Gabriella ändå får lef%a, så — — — böra vi skiljas, och skola det äfven. Detta offer blir då min skyldighet att göra, afien om icke odet tvunge mig dertill. — Men, om deremot —

Här tystnade Blenda, och Hermans hjerta lika fattligt, lika klart läsande i Blendas tankar, som blott en verkligt

älskande det kan, — hans hjerta slog våldsamt och nästan sanslöst vid den enda, rätta tydningen af detta-----------
---mycket in-

nebärande men, — — — som Bienda dock icke fortsatte.

Det fenster af saloneir, i livilket Blenda och Herman sntto, låg ut åt stora alléen. Utan att mycket gifva akt derpå, hörde de först och sågo - sedan ett åkdon hastigt svänga in på gården, men stadna, inan det kom fram till porten. En karl hoppade lätt och fort nr vagnen och sprang sag-IM

ta och valbekant opp (ill porlen och trappan upp* före. Blenda otropade:

— Alarik!--------”0 Ihr faten Geister *)!”

Det var en högst heterogen känsla, som genomilade Herman. Dea gamla svartsjukan atack £ter opp sitt orm-hufvnd, som Ugn länge sedan trodde sig hafva krossat. Misstroendet tittade ifven fram med sina ödle-blickar, och Herman satt innn stom och oviss, om hurus och hvad, —

och mycket annat oredigt, liar--------— dörren

hastigt öppnades» och Alarik tyst, men fort, inträdde.

Äfven inom Blenda veilade underliga tanka? och känslor: Når barndomsvännen reste, dä var

han ännu den varelse, för hvilken Blenda haft mesta förtroende under hela sitt lif, från vaggan till

denna stund»---------och dft var Aon, som nu satt

vid hennes sida, och som nu hade mera magt öf-ver Blenda och alla hennes tankar och företag, &H någon skulle det någonsin få, då var han den — — ”främmande Herren”,-------------”den nya In {+-+} formatorn”, -------------
-----------* den person, med hvilken Blenda

knappt vexlat fyra sammanhängande ord, — och 4et af mångahanda olika skäl, hvaraf dock intet enda låg rätt klart och tydligt för Blenda, — — nar hon skiljdes vid Alarik.

*) Ur Don Carlos,----------när Posa kommer.Blenda steg tfpp, — satte sig hastigt åter och tvekade for första g&ngen I sitt sitt att mottaga Alarik.

Hetta tillskref Alarik—”pratet” —- samt Herr Wiisons närvaro och förnedrades derföre ej så mycket deröfver; men inom Blenda hade denna tvekan helt andra bevekelsegruntler: fordom ha«

de hon ailthi nästan som en broder mottagit Alarik? men nu framstod det så bjert för henne, att han det dock icke var.

Herman, kännande i löften den förstämning, som hans närvaro förorsakade tid de båda cousi-nernas åserseende efter en så lång frånvaro, af-jägsnade sig snart och ingick till Clas Ulrik.

— Gnd vare lo fl — sade Alarik, när Herman stängde dörren — Jag får då rigtigt helsa på dig, och dervid tog han Biendas hand, som han öfver-höljde med brinnande kyssar.

— O, Blenda, hvad jag är lycklig att åter vara hos dig! — sade han — Ingen dag, ingen stand har förgått, allt sedan vi skiljdes åt, som jag icke längtat till detta saliga ögonblick! Men ack! — — Jag hoppades och föreställde mig, att det skalle bfifva ander glädje och fröjd för ess bida, och icke i en sä sorglig stand, som när din lilla änglalika Gabriella ligger sjuk. Så fort vi ftngo ditt sista bref, reste jag från Stockholm, tänkande, att det fir gå huru det kan och vill »ed alk — ”prat”och sura miner och mulnahnroenrer; men till Blenda måste jag, i det Ögonblick, då hon, bäst af alla, har behöft trast. Och har är jag nu» goda, älskade Blenda!

Nu först började Blenda6 bjerta göra sig lös* nr sina många band, och gråtande iade hon sitt hufvud mot vönnens bröst.

— Da fir icke gråta så, — min alskade, hulda

Blenda! t- sade Alarik med en så miid och kärleksfull röst, som endast den fullaste tillgifvenhet kan ingifva, Jag

har — fortfor han redan af Ulla, som jag mötte nere i förstugan, — sport, aU Gabriella är p& bättringsväg; och, om nn olyckan t vore så nära, att gossen skulle stryka med, — — nå-----------är det illa och 6orgligt, meu — —*

— Ack, Alarik! — snyftade Blenda—Du ret ic-

ke1, hvad du säger! Du vet icke, huru söt, huru alldeles förvandlad den lilla gossen blifvit på detta år, och du vet inte, —-----------ack, si myc*

ket, -----t- som jag icke kan säga dig, och ändå

icke tiga med — för digy ?— du goda, ädla» —r

älskade vän.

— Och hvad är allt detta myckna^ *— min goda, hästa Blenda? —frågade Alarik ochströk Blenda* rika lockar ur pannan — Om Clas^Uirik vore litet äldre, — tilläde han med en mildi skämtsam ton rr så skulle jag vara färdig tro, att du., pä dfittaar, vore förvandlad till Elisabeth, oeh han tHi C nr lo <*, och att min roll vore en Poaaa; men annu har jag svårt att flata denna idee i mitt sinne.

Blenda drog svagt på mannen och suckade, halfhögt slgande:

— Aek, det Ar val anuat!

— Ml, men hvad år det då? —- frlgade Alarik med mera allvar, förvåning och nyfikenhet In förut.

— Ack, låt mig slippa att tala om det na! — sade Blenda och lade «in hand på Aiariks mun — Låtom oss nu tala litet om Mamma, om Rosa, —^ om annat! Ack, jag Irehöfver s& val att upp-spåda mina tankar med anuat, att återföra demt till fordnar logna, blekröd*, hvarken svarta eller purprade tider!

— Och hvarföre Äro de nu —-----------*—?

— Nej, inte meraderom/zu/ Tala nu om Mamma! — bad Blenda.

— Nå v3l, — sadeAIarik, döljande en underlig känsla, som uppsteg hos lionom, i form af en dimmig aning — nå vål! Jag vill tala om Tante. Jag vill såga dig, hvad jag ar strängt förbjuden att saga dig, emedan det akulie blifva en skyhög sur-prise, nlmligpn att hon skyndar allt hvad hon kan med tillrustningar för sin afresa, och att du om ett par dagar bar henne hår.

— Ack, sft roligt! — sade Blenda och torkade tårarna ur ögonen. Men hennes andra tank-blixt▼ar en hastig kSnsla af grriflig oro. Detta skarpa, intet undfallande modersöga! Och denna måg-tfga kinsla i botten'af hjertat, aom nu mer icke kunde talan ocli raisonneras bort, utskrapas med amå Iivasta pikar! Ack, hur* skulle allt detta gåf Men icke förthy — rar Bleuda giad och verkligt nöjd för denna moderns snara ankomst.

Den kommande dagen rar Clas Ulrik Sndå anm re. Grefren tog jganska vanligt emot Alarik, ty genom oron och ingslan för Clas Ulrik glömde han troligen alla de små vintertal, som hans , årade syster i sin fjettrsde ilska hållit för honom; och nu rar Alarik trftrtom — just nigot, aom Gref-* sen behöfde. Når s dd ana meimiskor, aom G ref ve X., Ilåndelseris kånna sig hafva stort bekymmer, hafra de ifren atort behof af mycken yttre förströelse och så kallad Iröst, ty p& dem ptr&t-tar detta s& mycket. Alarik lyckad#« ifren ganska ril att med sina beritteftser från Stockholm och sitt iitta, trefliga sått skingra Grefrens dy-, nterhei, föra hans tunga tankar på annat och honom sjelf — framför allt —nr sjukrummet, hr il-ket Ulla kallade för cn — ”himmeletis rilger-* ning, båd-e för iil ia Ciaa Ulrik och alla dem, som «kulle sköta honom”.

På denua dagen samtalade Alarik och Blendasåledes nälian intet. Gabriella tycktes b&itraa, och Blenda var derföre nistan oafb.rutet inne hos den liiia sjuka gossen, som nu hade uågoi litet kunnat öppna det ena ögat, men som annars var vida sämre in de andra dagarna. Mot aftonen, just i sista sol-nedgången, kom Grefven in i cabiaettet till honom»

— Ack, se Pappa! Jag har inte kunnat se Pappa på många dagar, — sade Clas Ulrik, med svag röst — Pappa skall inte se så ledsen ut för mig, Wille, min gode Wilie, har talat så mycket för mig om Gud och Irans Suglar,

och hur* god han år; att, om in jag skulle dö% så ir det inte så fasligt farligt. — Detta har Wille talat om — nu under denna långa, långa natten, som mina ögon varit igen.

— H vad det ir oförnuftigt, —sade Grefven half-högt — att tala med ett litet sjukt barn om döden{

— Förlåt mig, Herr Grefvel — sade Herman, som ganska val hört Grefvens tanklösa reflexion — Clas Ulrik ir icke ett litet barn, oeh jag skulle bra Illa skött mitt ansvarsfulla kall som hans lärare, om jag icke ifven försökt att af hans sjukdom gifva honom en nyttig och för hela lians lefnad välgörande åsigt. Hans död uteblifver lik a val, om det så ir Herrans villja, fast vi tala derom.

— Ja, vet Pappa, — sade Clas Ulrik, som var temligen redig — det ar rigtigt roligt att höra Wille si tala om döden. Jag var ju så radd för•dö ocii allt, «om hade med dö att göra, allt ae-dau gamla hönsgurainan dog då om hösten och stod lik i stora snickare tu g an; — men na är jag iute rädd for något dödL

— Ja, na skela vi inte tala mera der om; —sade Grefven, som vil inom sig fann, har’oratt han hade, men som, — likt alla svaga själar, — sist af allt vjile detta medgifva, och som sjelf dess* utom rätt ogeraa talade och tänkte p* döden. — nu, — fortfor han Ull eonen — nu skola vi tala om annat roligt: — Vet Clas Ulrik, att Gakba är mycket bättre i dag? flon blir snart bra» Jag var inne hos henne, ock då frågade hon t& mycket efter dig ock ville nödvändigt, att du skulle komma iu till henne, eller att hon skulle få komma in till dig.

— Ack, Herre Gud! — sade, hejdande, på en och samma gång både Blenda och Ulla, ty detta var just en aak, som de på alla sätt sökt andvika och prata bort, när båda barnen fått detta infall, ty Doctorn hade uttryckligen sagt, att, huru lika luften ock kau synas och tyckas, är det likväl ganska farligt för en feberpatient ait flyttas ur rum och i rum, ty den växlingen tål han icke. Men nu tar det för sent att göra osagdt, hrad som en gång var sagdt.

— Ack, ja, — ja, — ja!--------- Jag till nödvän-

Stands- Paralltler^ lll% " 8.no

digt se lilla Gabba, nti ««dan den snalla Mamma budat upp min ena öga. — repade Cla* Ulrik eo-vfcit. — Sola Mamma, låt b irra mig till Gabba! Söla Mamma, kan jag inte få d«t? Får jag inte det? Söte Pappa, bed Mamma! Ack» bed Mamma!

— Ack, min Ooå, bvad detta Sr mån! — «ad« Blenda, vSndande «ig till Grefven — Dectern har eå «trängt förbjudit att flytta barnen och var «å iröjd med, att vi genast flyttat Chi« Ulrik bit ned, o^h just ttu Sr han borta p& några timmar ho« en «jnfc i Norlanda.

Ja, Gud bevara, di får Cl«« Ulrik vim inte flytta» — aade G ref v ett; men nu började gossen gråta och aade i «in barnslighet och halfyrael:

— Nå, al tag in Gabba hit! Det kan Ulia nog göra! Hon, «om «1 många tusen gånger burit henne' förr. Seta UJla, gå efler litla Gabba! Goda Ulla, gör det! — Jag ull nödvSndigt ae henne, nn, «edan jag kan ae.

— Ack, min söta, lilla Claa Ulrik, — ande både Blenda och Ulla, — vi skulle så gerna göra dig till villjes, om vi torde«! Men lilla Gabba kunde då blifva andå sjukpre, och det vore ju för illa.

r Åh, — aade Grefven — Gabriella Sr just inte *& dålig; bon låg och lekte med blommor, O ar jag var inne.

Förvånade sågo alla på Grefven; men haa ¿låtsade det .icke att märka, utan steg upp och|4ei hastigt tit «amt lunn gciait ta ttHbaka nel en t her mom eter i handen.

Na har jag vit 1ost se efter, — gade han —• em luften Sr aå olika, itn man det påstår*

— Ingen liar påstått, att virmegraden Sr olika, fast luften kan det vara, min goda, bistå Ludvig! — aade Grefvinna«» ångsligt.

— Ack, det ir nn så barnsligt och oförnuftigt tal ad t! «— aade Grefven dogmatisktNar virmen Sr lika, Sr luften lika. Det finna alls ingen aunen «Likhet i luften an virmegraden. Nu ir h&r 22 gra** derpvecht, och, om det nu Sr detsamma i sångkammaren, fiå ansvarar jag för, att man nian all möjlig risque kan lyfta in lilla Hickans aöng en

liten a t ond, så att de må få apråka och roa aig Htet med hvarandra.

Under detta #ick Grefven nt ochln^ och, ha« •de inte ”luften och värmegradea” varit lika förut, gå blef dendet snart; så Hdöppna satte han alla dörrar under sitt ideMga trafvande fram och Ster, och, inan Blenda, Ulla, Herman och Alarik kunde ana dertill, kom Grefven sjelf, racd till-Ikjelp af Lotta, slipandes med «Gabriellas säng.

f början k Sade alla en högat obehaglig k in-ala af ver denna Grefven« handling; men, når man aig de båda barnens glädje, glömdes den snart, och till och med Blenda tyckte sig hafva haft o-ratt i att ligga sig emot denna en faders billigabegäran, och hon hoppades dess utom, att derna Jilla flyttning icke skulle hafva den minsta olägenhet med sig för lilla Gabriella, helst hoo i e elfva verket funnit Dociorns föreskrift orimlig, fast hon hittiils b lind t lydt den.

Huru grufligt sjuk Clas Ulrik än var, gladde han sig dock ät den lilla systern, räckte sjn lilla, heta hand till henne och klappade henne, tigande* — Nu ir inte du helJer sä vacker, — Gabba lilla, fast du är mycket snäll, och jag håller lika mycket ntaf dig, fast du är sä der rådspräcklig; meu det g&r nog bort pä dig, min liila höta tös!

- Tack för dina blommor, som du ger mig! Då är du alltid ovanligt god på mig, när du ger mig dina små blommor; ty dem vet jag du tycker aå mycket om» .

Det var en smärtsam glädje, ett se oeh höra dessa små, sjuka syskon jollra med hrarandra. Grefven gick dock snart abi vig, tedan han blott fått sin viiJja fram, och nu började Clas Ulrik å-ter yra och blifva grufligt sjuk,| förmodligen af det myckna talandet.

Nej, nu mdste vi bära in Gabriella; — sade Herman — ty na gråter hon, nar hon ser Clas Ulriks plågor, och det gör både henue och ho*’ nom ondu

Han och Alarik tog o den lilla aängen, och, nirClas Ulrik sig, att de gjorde sig färdiga att gåf repade lian svagt:

— Farväl, Gabriella! Gråt inte! Vi rikaa väl snart! Bara vi bli friska. Farväl, dn säte, lille mtge! Jag skall akicka dig många kysser och hels* »ingår med Mamma.

Blenda följde med det Ijlla tåget, och, nir Ulla Tar ensam med Clas Ulrik, sedan de stängt dörren, sade lian till henne, gråtande f yrseln?

— Ack, jag får kanske aldrig se lilla Gäbba mer! Hon kanske dör, — — eller jag! — — Eller kanske båda tvål — —* tilläde Iran g ia dt och torkade genast bort tårarna vid denna tanka — Men dd tr det ingen sorg, ty då råkas vi i bimmelen ho* Gud, det har Wilfe precist sagt.

Alla dylika ord hos en sjuk tyckas vara ett sådant lappri, betyda så litet; men efteråt få de efta en så stor betydelse, och man minns dem så val, då, — — — — når de icke mer kunna cm sägas.

Med oro och ängslan bemärkte Blenda vid sitt inträdande i sängkammaren med Gabriella, att der var lida svalare än i c arbin ett et, der Clas Ulrik lågt och man erfor snart, att Lotta behagat öppna fen-stret en liten stund, af pnr välmening förstås, för att köra nt mygg, som sntto derpå; men, huru det var, hade ändå n&got af den svala, fnktiga aftonluften trängt in. Bekymrad hredde Blenda ytterligare en shawl öfver Gabriella, bad henne kry-pa ned i lii ItJW énug och laile ii§[pl k ni ned öfver henne, för ati med »in andedrag t värma henne. Aok, del lidande modershjertat gör förr lu-aende försök, In det något försummar!

Det led mot sena aftonen. Ingen Doctor hördes utaf. Clas Ulrik var för usel. Gabriella der-eraol hade somnat teraligen Ivgnt och godt. Gref-ven satt linge inne i cabinetlet, eller anarnre sprang ut och io, frågande allt efter Doclorn; men, då Clas Ulrik ett ögonblick tycktes lugn och stilla, öfvertalade honom Alarik att gft til! h%ila och följde sjelf med, ty han hade kommit efter med flera nätters sömn genom sin snabba resa. NårGrefven «ar i dörren, ropade Claa Ulrik avagt och nlstao ohörbart:

— God natt, Pappa lille! Nu 8r jag litet bittre; nu får jag visat sofva.

— Gud det gifre! — svarade den atackara bekymrade fadern och gick lognad dådan.

Blenda, Herman, UHa, Hedda och Lotta — vakade alla. Ingen ville gå till hviia denna natt. Lotta tog sfg vål må hånd a en liten lur då och då bredvid Gabriellas sång, der hon satt p& en pnll, ty den lilla sof temligen lugnt och godt; men de andra voro ömsom i salonen och ömsom inne hos Clas Ulrik, som nu yrade förfärligt, törstade, meo förmådde icke mer dricka sfcmt kände äfven het-m

la i bröatet och tu»** andra plågor, 90m for hvar otund ökade »ig.

—r Bet är för ill«, att Dootorp icke kommer! — rade Herman till IJIU, — når Blenda gick in i »ang kam-mareu ett ögonblick —Jag tror aldrig detta varar läpge. Jag »kickar I alla händelser efter honoip.

Sagd t och gjord t. Bpdet afgick* me», — —-r-— inan det tillika med Docjoru Återkom, — —t — — — hade scenen grufiigi förändrat •ig!

Nu var allt aå graftikt lyst i cabinettet. fo-gen klagan, Ingen jämmer hördes. Lidandet hade upphört! .-r- -tt- t— De» lilla gossen Ug au *å tyst och stilla, redan »valkad af döden» kalla band. Blenda »att ty«t och orörlig, utan tårar och utan förmåga att tanka, bredvid han» »äng, fåfängt försökande att värma de »må, kalla händera*. Ulla men »tilla och aagta. Herman gick fram och åter på golf vet, och nr det manliga bröstet trängde då och då en djup suck, och nr ögatpå-gon gång en tår, — aå het och bitter, fluten ur mer in en sorgekilla. Omärkligt hade han» älskande hjerta fäst aig vid den lilla, — — nu f döden» famn — — »lemrande pilten. I ungdomsåren är hjertat ännu aå vekt ech mjukt; detta ger aå djnpa, djupa intryck på kort tid, och, anitn o-van vid »å bittra förluster, aom dem döden» här» jande hand allena förmår åstadkomma, lider mg»outsägligt af atl se —- — den, som så nyas lefde,

— andades, — kände och älskade,---------— no lig-

ga ett kallt, — liflöst stoft, som man skyndar sig | att gom ma — i svarta, rnorka jordens famn.

Herman grät öfver sin lilla Clas Ulrik. Ock nii! — — Var icke nu odets dom o&terkalleiigen fallen? Var han icke nu, — jost nn i detta ögoa-blick, för evigt skiljd från Blenda, från henne, som han på jorden mest älskade? Hade icke Havren sjelf skrifvit deras skiljobref och beseglat det med barnets däd? ”Och hvera vet,” — tänkte Herman

— ”om det icke är ett straff för vår synd, att våga älska emot Herrans bod, — — att han ry<r-kes ur våra armar, — — han% som var det enda svaga föreningsbandet meNan mig och henne/*

Och Herman grät öfver sin brottsliga kärlt-k,

— — Öfver Blendas, — — och slutligen, — — skola vi yppa Hermans svagbet? Skola tr medgifv», att en het, brännande tår föll äfven öfver deras nn snart instundande eviga afsked^ — som Herm a a tydligt förutsåg?

Nir morgonen —- efter denna förfärliga natt — ändtligen grydde, gjorde sig Blenda redo att gå in till sin make och bereda honom på den största sorg, som kunde träffa honom. Hon hade en lång stund uppskjutit det, det ena ögonblicketefter det andra. Ilon dröjde ännu rid hvarje dörr och stod sä länge, Unge med handen pä låset, —

inan hon hade hjer ta att dppna den sista,-----------

som ledde in till Grefvens aofram. När Blenda slutligen inträdde, 8of han innu, ooh ovillkorligt kastade hon 6ig ned på knä och gjorde en tyst af* bön hos sin sofvande make för sin brottsliga kär« lek, som jemvål hon trodde varit orsaken till aU las nuvarande lidande och sorg.

När Grefven åndtligen vaknade, såg han lin maka ligga badande i tårar vid hans sang, förstod genast* hvad det betydde, men började äfven genast tilltala Blenda p& ett sätt, som alldeles förstämde och omslämde henne:

— Var det icke just precist det jag sade!

— — Men hvarföre i Herrana Guds namn väckte ni mig inte? Jag hade ju si strängeligen befallt det, i fall nigon verklig olycka skulle komma i fråga. Det skall Eklöf och alla f& umgälla! — —

Herre Gud! Milde Gud!-----------Fader i himmelen!

etc. etc. etc. — —

Hans sorg var oförnuftig, bullrande och häftig. Han slog sig för pannan och för bröstet, kastade saker ned på goifvet, trampade derpi och ryckte i det obetydliga hår, som han hade qvar.

Läkaren, Alarik, — Capital»*, — Blenda, — Ulla och betjeniHgen gjorde allt, hvad de förmådde, föratt lugna och stHia honom; men ingenting tyckte# hjelpa.

Herman hade af m&nga heterogena orsaker icke förmått gi in till Grefven, utan hade stad-Hat ho» det Klia döda barnet och låg nu, k na Iröjande vid des» kallnade Hdd och bad, — — bad för barnet, — bad för sfg — och för Blenda. I en hast ryckea aalonsdörren med grufiig häftighet upp, och Grefven Inrusar, ropande:

— Jag vili se honom! — — Jag vill se honom!

— — — Jag befaller, att alla försök skola göras med honom! Kanske ir han icke rigtfgt död4, —1

— --kanske-------------

Men i sjelfva dörren hejdade hatt sig. Her* man framgick emot honom, och, sedan den för* tvtflsde fadern våndt en enda blick påsittohjelp-ligt döda bBrn, kastade han sig handlöst i Her* mans armar och började då först öfverijudt gröta, högt ropande?

— Ack, Wilson, Wilson! — Ni har riktigt hållit ntaf min gosse! Det ser jag nuT — Ni år den en^ da, aom stadnat qvar hos honom, når alla andra sprnngo ifrin honom! — — Det skali ni halvt

godt igen!------— —- Det vet jsg — etc^etc.—

och no talade Grefven i sin sanslosa smärta så många obetänksamma och oförnuftiga ord, att, om Blendas hjerta icke varit nästan brustet förot, så skulle det nn skett, ty i dessa Grefvens ord varlikasom en otydlig, men frmfft påtaglig förebråelsé till henne, — likasom ett tyst, men ändå ganské hörbart anklagande, för det hon skulle känna mera glädje an sorg af Clas Ulriks bortgång. Troligtvis sväfvade det olycksaliga Fideicommisset, som ha skalle tillfalla lilla Gabriella, Kr hans phan-tasi, och han tånkte hastiga, dnnkla, outredda tankar, som hvarken vore mödan vårdt eller angenämt att reda. Han var för svår, den hederliga Grefven, och, når aftonen åndtligen återkom, och man väl fått honom i sång, och Ekelöf och Capi-tainen sntto på hvar sin sida för att vaka hos ho-fiom, — — — då kände Blenda någonting, som liknade en svag, — matt sktigga af lugn.

Hon hade knappt på hela den långa dagen fått tid, sans eller ro att ett enda ögonblick vara inne hos eller sysselsätta sig med Gabriella; meft hon var nästan Ingnad, hvad den lilla flickan angick, ty hon hade för det mesta sofvit oafbrutet, och Doctorn, — — litet för mycket slaf af högsta magten, hade väl märkt, att Grefven mer satte värde pä hans hjelp och närvaro omkring sig sjeff, än hos Gabriella, som Grefven désdut-om påstod var alldeles frisk, — — hade heller Icke jost särdeles bekymrat sig om henne.

När Blenda om aftonen, tyst och allens, in-tridde i sängkammaren, föll lampskenet något litet p& Gabriella, som na låg vskep och hade tåudt sig utåt, och Blenda såg med förvåning, att hon icke na mer rar rödspracklig, utan alldeles mjell-hvit, fast med högröda rosor p& de små kinderna. Utan att veta rått, om détta betydde godt eller ondt, skickade bon genasA efter Doctorn, och till sin ytterliga häpnad erfor hon, att —messlingeo,

— troligen af någon liten förkylning, — na slagit in, inilket Doctorn icke kunde dölja för henne att han ansåg som ett mycket ledsamt teeken.

Gabriella var grufligt sjuk denna långa, hemska natt, som på allt sått var olik b&da de förra oeh alla andra, dem Blenda någonsin nppleftat. Hon hade aldrig förr tyckt sig så ensam, — aå allena med sin sorg. Endast Lotta och hon vakade hos Gabriella, ty Ulla och Hedda voro alldeles ntvakade, och förgäfies hade Alarik, hed* att få stadna hos Blenda, hon ville det alldeles icke. Herman hade åtagit sig att alldeles 8liena stadna hos det lilla liket, som var flyttadt i. ett aflågset gästrum.

0, hvad hade inte Blenda gifvit för blott ett enda tröstande ord af Herman! Ty han var dock den enda, som förmådde gifva Blenda en skymt deraf*------och hon kände, — kände bittert, —

— men migtigt, att endast vid Hermans brd*t fanns en fristad för hennes landsflyktiga hjerta,sedan döden äfven

bortrofvat Gabriella; — och nuy-------na var knappt något hopp mers.

Doctorn var inne hos den Ulla sjuka flera gån-ger under natten; men Blenda tyckte 6ig tydligt 0«, att han fullkomligt misströstade. Hau försökte ilera olika medicamenter; men intet tycktes verka, åtminstone icke till förbättring; och, när morgonen kom med sin klara, flammande sol, som lyser både öfver de sorgliga och de glada dagar, då låg Gabriella tyst och lugn, meu äfven, som det tycktes, ntan någon särdeles sans. Hon gaf nästan icke annat tecken, till att det Ulla lifvet innu ej var alldeles slocknadt, än att hon stundtals svagt hickade och nappade litet i sin lilla filt med de små silkesfingrarna, men begärde icke att dricka, tycktes icke en gång känna dera, som stodo bredvid henne, när hon ännn någon g^ng slog upp de stora, haifbrustna, klarblå ögonen.

Hvad Blenda led denna dag, kan icke hvar och en förmå stt tänka sig ens!

Grefvens orimliga 9org hade du tagit en alldeles ny form: Nu skulle oändliga, — många och stora tillrustningar göras för den lilla dö>da gossens begrafning, och detta fortog så helt och hållet sjelfva den egentliga sorgen och all möjlig tanka på Gabriella, så att han var ifrigare, brå-kigare, kinkigare och tråkigare in någonsin. I hvart ögonblick kom man med nya upptåg och frågor till Blenda, som, smältande i tårar, låg lutad öfver Gabriellas säng.

Alarik hade varit inne hos Blenda en lingre stund, och, ehuru hon tycktes hvarken bemärka detta eller något annat, var det dock troligen mer hugnande för henne, att se vännen vid sin sida, in att vara allena med sin grufliga smärta. Men, gedan Grefvcn en g&ng som hastigast varit inne, för att hos Bienda begära något, alit för sina o-troliga, stora anstalter, då hade han sett grfttt och mulet på Alarik samt vid ntgäendet mumlat några ord, af hvilka Blenda kunde slata, att hennes make fann honom (Alarik) Mbra känsfolös för Clas Ulriks död, efter han icke p& något sätt fjeskade för hans begrafning”.

Så fort G ref ven var utgingen, sade Blenda, aftorkande de bittraste tårar, som någonsin' hittills flutit utför hennes kinder:

— Gå, — kära, goda Alarikl Gör våld på dig för min, för din barndomsväns skull! Gå nt till de 'andra, fjeska litet med dem för den goda sakens och fridens vinnande! Ack, snart, —* — snart, — tilläde hon, & nyo bristande i tårar — — —-snart hindrar vai ingenting mig heller att göVa så med,-------ett helt, l&ngt — ändlöst fif igen-ist

— Ne], — det blir inig omöjligt! — fortfor lien, efter en tankfull paus —- — Nör en tråd, — och den starkaste, — brister, må de andra följa med,

— klippas ntaf,------på ett eller annat sätt.

Alarik förstod henne icke rött, tille hafra upplysning — — och förklaring; men hon sade blott:

— Nej, teke nu, -*• men framdeles, men snart!

— och sköt honom ut genom dörren»

Älbrik gick mechaniskt, med bida hånderna i fickorna, tankspridd och grubblande, in till Gref-ven; men, som der voro alla men nia* or fötsamlade, utom Ilerman, och Alarik tyckte sig på intet sött behöfvås, frågade han efter Herr Wtlson och sade sig äfven skola gå ned i 6tallet, så att Grtf-ren blott skntle få veta, att han ieke mer satt inne hos den arma Blenda»

Alarik fog rågen ned åt parken, gick slump-ris fram och åter, och dunkla aningar började fnöta hvarandra från flera sidor, och mången gång ffambitxfradey genom ovisshetens dimma, sjelfva sanningen, men så ha9tig och förvånande, så o-tlnkbar, att Alarik ej af sig sjelf förmådde nr-skilja dess egentliga former» Utan att tänka på,_ hvart han gick, kom han slutligen ned till sjö^ stranden, och snart var lian vid den groope af träd och de mossiga stenar, som vi kanna förut. Dersåg lian Herman sittande på en af dem, med hnf-vudet latadt mot en trädstam och i en ställning, »om gjorde, att han icke märkte Alarik» ankorna på det mjuka gräset, ty åt denna sida voro inga knarrande sandgångar ännn anbragta.

Alarik »tadnade tyst ett ögonblick, ovias med aig sjelf, om han villq elier icke ville otörq »iua egna och Herman»

tankar med något samspråk; men imellertid hörde han* alt Herman började likasom låsa eller tala för sig sjelf, och med en känsla, »om på en gång var obeskrtftig ooh till fullt Ijn» ledande, hörde hanslutligen, horn Herman, i en stark sinnesrörelse, nästan ovillkorligt utropar för sig sjelf:

— O, Blenda, Blenda! — Om jag blott ett ögonblick, ------och här, på detta samma ställe,-----------

finge säga dig mitt långa, mitt eviga och bittra farväl!

Alarik ville icke, kunde ieke höra mera. Att Blenda tillhörde en annan, hade han vant sina tankar vid, hade han lärt sig fördraga; men, att Bienda Ifven kunde älska en annan — — in honom, — — och en annau våga älska heuue, — — det —* det — — det — —--------------

Han ilade bort, — lika godthvsrfc Han»/o>-sta känsla var bitter harm öfver Blenda, livilken han för sig sjelf blott nämde med: — ''Svekfulla, bedrägliga qvinna!" — —------------Men några ögonblicks besinning tillät honom dock tänka sig,----------first att Blenda Taf aldtig egentligen besvarat hans kartek, att hon, med sitt Ii ft i ga, varma hj er-ta, val någon gång skulle ilska, att Herman it-minstone icke var en — Alarik ovärdig — rival, och att Blenda tycktes varit sinnad ilera gånger att förtro honom något, som tungt låg henne p& hjerta t, fast dessa sednare dagars sorgliga till*

dra ge Iser hindrat henne derifråa.--------Slutet,

det atdra sista slutet af Alarik« iånga öfverläggnin» gar och betraktelser öfver Blenda #ch Herman,

— under en lång, oandlig promenade ut åt vägen,

— blef dock,---------att han, i sitt hjertas verk-

Kga godhet och förträfflighet, — — for lat dem båda, fast det sved i detta samma hjerta, att vara s& rättvist och så öfveraeeade. När han gick bortåt, — — tyckte han sig aldrig mer villja se Blenda; men i samma ögonblick, som han förlät henne och föresatte sig att vara henne en god, en af sji! och hjerta tillgifven hroder, vände han äfven om och skyndade hemåt med ilande ateg. Till sin förundran, och icke utan en vies häftig hjertklämning, mötte han Herman, hvilken annars, nu som förr, hvarken tycktes söka eller nndvikö honom, men som i detta ögonblick kom emot Alarik, likasom hade han just gått ut för att möta honom.

— Det var brat — sade Herman, när de båda ynglingarne voro hvarandra så nära, att de kundetilltala hvarandra — Detvar rätt väl, aU)a« hBr 4t ställde min kosa, ty jag titt just tala med Bar roriT ostörd i ett ämne, tom #ör osa,båda* em ed a a detvör v år goda, älskvärda GrefviiMia, hvilkeu i defe-taögoublick hotat» med ett grufligt ödeta atag: , Jag jemnade just nuDoctorn, och, ehuru jag ail icke anser honom som någon trollkarl, tror jag dock, att han icke misstager sig mycket» när han försäkrat mig, att lilja Gabriella aldrig oher-iefver denna natt. Lätom oss nu tala utan fö#-ställning, — Herr Baron! — tilläde Herman lifli-gare — Grefven är ingalunda den |>ersoa, so», — ehuru närmast, — vid ett dylikt tillfälle kan skän^ ka det arma krossade och veka modershjertat någon tröst. Ingen kan det;. — -i- — men Baron«— ---— — — eller jag, -------------eller vi häda,

— — böra söka att vara Ull hands, ty Gud vet, hvad utbrott hennes häftiga, Itfliga sorg kan taga i ett sådant ögonblick! Värdes förlåta, att jag aå, — utan alla omsvep, — kastar åt «»dan dee alöja, som kanske för Baran' dolde, att Qrefvinnaa i aednare tider hedrat mig med namnet af vän* och nu är sista ögonblicket må hända i mitt hela

— Unga lif, då jag kan stå vid hennes sida som

en tröstande.och deltagande —--------vän. Baron

får sedan ensam fullborda verket, Ijr hon öehof* ver t roat, stor och kraftig tröst, — — — osn bonMe skall digna änder bördan af sina -r — — af aln sorg.

Alarik bad« låtit Herman ostörd tala nt. En tår glinste I hans manliga öga, och han rlcfcte handen till Herman, nigande:

> — Ja, vil! Må vi atå vid hennes sida i detta gnririliga, fasansfulla ögonblick; men som bröder, bröder sin si me tian, och bröder till den arma, förkrossade, akola vi stå der och gifva henne all den lilla trö«t, som vi förmå.

Het handslag, aom nu flfljde inteilan tle båda nnga minnen, var ett af dessa, «om innefattar i nig en vanskap, ett broderskap för en hel, lång, brokig lefnad. Man kan vål skiljas, man kan förändras och få skiijda och olika tankesätt och å-aigter; men man glömmer dock aldrig,----------åt-

minstone aå linge åldern icke lagt sin snödrifva öfver minne, sinne och hjerta, att — — *'«« gäng ljödo toner fu.Ul och rent likstommiga i vå» ra förbfödrade bröst!'9

Tysta, arm i arm, vandrade de båda yngiin-garne hemåt.

• — Nu går jag In till henne, hinda livad som «ill, och alla sura miner till trots; — sade Alarik och du, som jag har märkt står oändligen vål hos vår Grefve, gör du hvad du kan, till att för» må honom att bara gå till ro i afton, aå att Art inte faller honom in att gå uppe och stöfva, tyrdet vore för ängsligt och värre an allt annat, — Men diplomatiskt måste du gå till vaga; ty, ber man bara den karlen rent ut otn något, aå kor han hufvndet åfven rakt i väggen.

— Ja, — sade Herman, sorgligt små teende — till diplomat år jag visserligen minst ämnad; dock kan man äfven deruti försöka sig och lyckaa, for ett gödt ändamål, och det anser jag visst'detta rarav

När Aln rik in tufft till Blenda, hviskade hon till honom att vara tyst, emedan Gabriella sof. Blenda tycktes äfven nigot litet hignat sig, ocb hoppet, det aldrig svikande, mren ofta så bedrägliga hoppet, hvarom Skalden sade, i afseende på osa menniskorr

”Noch am Grabe pflantzt er — die Hoffnnng auf.’r —-------det hade åter gjutit en liten droppa ban-

tam i hennes svidande hjerta.

— Se, Alarik! — sade den arma — Se, bura sätt och godt bon sofveri — — Tänk, om Gud i detta ögonblick, Just /?«, förbarmar sig öfver mig, lyssnar till alla mina otaliga böner och sänder en af sina änglar, som doftar lif och hetsa omkring mitt barn! O, jag skulle då kanske ännu en gång kunna känna mig glad och lycklig, ehuru lifvet, på ett mörkt och sorgligt sätt, för mig löst sin stora, »in största gåta. Men icke mera derom nut — —— och kanske aldiig mer defovn, om jag återfår nio Gabriella ur döden* bänder, och ¿Uuta hoppas jag, detta vill jag hoppas, och går då eli offer af — — —- — — men annars -

Blenda fortsatte ingen af dessa båda började maningar.

Alarik stod der så stum framfor Blenda! lian visste det ju, — — han hörde och begrep det af hvarje hennes ord, och dock kunde kan icke fatta, att denna samma Blenda* som han en* samt och uteslutande ålskalp allt sedan han kun* de älska, att Aon nq på dubbelt sätt var honom frånryckt, och att han först stod i tredje rum* snet hos heoue. Medvetslöst och förlorande sig i Blendas betraktande, aoförde han halfhögt, och utan aU rått ajelf ana det, — — <— ett utrop ur det härliga» ännu allena i sitt slag — aiående, Ru-nosvårcLet *):

’ O, Hulda, Hulda, sol i lust och amiria!

”H vi sålde du för - - - * - honom - - - Alriks bjerta!” — Kej, sig ut som det är! — sade Blenda och kastade sig, högt rodnande, till vännens bröst:

”flvi sålde du för korset----Alriks hjcrta!”

Ty för korset år det ju ändå!------------

”0, om du svurit då — invid, min sida!”

(^Dä, i fordna ungdomsdagar! — När mitt hjer-ta var mitt.)

_J’Men Kors jag fick,----och dot betyder lida!0

*) Ett skönt sorgespel af Nicander.— Ja, Blenda! — Mde Alarik — och [tryckte henne hårdt mot sitt svidande,

men kärleksfull* bröst — Om ti förstått vira unga hjerton i ford^ na dagar, och do fctifoit mint — o, förlåt, vågar såga och tro, — ^ att du då skulle varit lyckligare ån nu, — åtminstone mindre olyck* lig. — — Och jag! — -— Dock, om mig lönar ej tala.

— Ja, — sade Blenda, med någon återvunnen fattning — jag gick b lind t mitt öde till mötea| eoh, når mina ögon m gång öppnades, dé otod —

—-------då står jag vid en förfärlig afgrcutd. ••

Men derifrftn måste jag.

— Ja, men — min älskade Blenda, — gen mål ta Alarik — om do blind fördes tiil dess brant, så må* ste da no uppbinda alla dina krafter, hela ditt för»

råd af stora, förträffliga egenakapor, förött nu,-

när du ser klart, — — afiågsoa dig från detma afgrund, —--------skiljas från — — —-----------

t— Det skall jag, *- svarade Blenda med styrka foch allvar — — — om Gabriella får lefva?

— Akta dig, Blenda! — bad Alarik — Sått ic-

ke upp villkor mot Försynen! — — Och, orp ^cke Gabriella----------------

— Tyst;-------tala ej 4erom! Då, — d£ ffoni

blott ett för mig.

Och detta end«£

Är han!HH

Och veridon «ch dejM ortidomet — — Och din M«kc, diu Modef, — diw Barndomsvän?

. — De få glömma t&igl Fi anse mi g som död, -r- bffrifven, — — multnad.

— Ack, Blanda, Blenda1. — bad Alarik — Kam åter från de«sa phatitasidrömmar! — Se fifvet och

verkligheten, sådan den är! Kom ihog!-----------Da

får ej duka under for stormen. Minna du, huru vi fordom, — — 1 våra unga, glada dagar, b ¿de {rå ska to t och allvar upprepade den 'Oförgätlig* Skalilena ord, — — hana, — — sora i Idgn efte* Stormeti hviiar ut under almarna på Mariae Kyrkogård:

Se eken* strid «101 stormarna på fjelten,

Hör suckarna af lundens näktergal,

Då mossan ve^er, lugn och kall, på •hällen,

Och musslan sofver i sitt gyllne skal1.

Ju högre 1 i f, dess större q val du röner; —

Ett kors är de,noa ve rid för ljusets a|la söner.

—• Ack, Alarik! — sade Blenda och satte b&dp åiändertia for ögonen —Jag tror, ni kåda försvurit eder emot mig, arma. Ni ber mig taga krafjt och styrka för att strida, — — och strida, mo,t

Juad? — -------Jo, mot en chimère! Med brin-

nande, Ur hjertats djup trängande, böner ber jag himmelen att få behålla mitt barn och vill derför .göra bvilket offer som helst. Men, om döden rycker det ifrån mig, då äro alla mina blytungabojor brutna, och jag Till skiljas från detta elft«-de, och bör det äfven, — och skall det äfven.

Här afbrötos Blenda och Alarik af Grefven, som dock var gå sysselsatt med sina arrangemen-ier, bud och

contrabud, att han icke hade tid att mulna öfver Alariks närvaro.

— Jag «kulle hafva en nyckel Ull en af &dei~ commigg-kistorna,—gom lår vara i ditt förvar, — kära Blenda! — sade han med hvägande röst och grulligen knarrande i dörren. Men sedan kom han temiigen tyst och gagta in gam t frågade, — med hvarken oro eller smärta, utan snarare med ett t isst deltagande för den dödsbleka och alldeles utvakade Blenda, som han on först gaf sig litet ro att betrakta:

— Huru är det med vår lilla Gabriella?

Ack, hvad det vill litet till, för att såra* — litet, för att åter försona — det veka, arma qvia-uohjertat!

Detta enda elnmplika, liknöjda:-----"var lil-

la Gabriella” «— — pressade å nyo tårar, — och ångerfulla tårar, ur Bleodas ögon. Hon räckte handen till sin make och sade vänligt:

— Ack, hon sofver så godt! Gud gifie, — —

för hennes, för min, — — för var skull, att hon

*

kommer sig och får Icfva!

— Ja, <Jud del gifte! — Helst om hoa variten gosse likval! — — avarade Grcfvea och gick sjua färde. N

O, hvad ett ord,---------kallt och hårdt, kan

olacka mången liten gnista, hvaraf ofta en välgörande och godt varmande eld kunnat uppflamma!

G ref ven hade imellertid fått ain nickel, och Blenda hade vinkat it Alarik att följa honom.

Dagen förgick; aftonen kom; Grefven, fullkomligt utan alla bekymmer för Gabriella och trött af dagens mödor, gick Ull hvila tidigt nog. Läkaren, ledsen och modfilld öfver att ha misslyckats j alla sina bemödanden, hadc ingen särdeles hog att sjelfraanad vara närvarande vid den katastroph, aom han tydligt förntsåg vid Gabriellas uppvaknande, utan han gick till sitt rum, anmodande Crrefvjnnso* att vid minata oroande tecken sända Jionom bud. Alarik tog godnatt af Blenda. Herman hadc hon p& hela denna l&nga dag icke ena sett.

Men, henne ovetande, antto nu de båda yng-iiiigarne, tysta och sorgsna, i det omtalade cabi-nettet, som, under loppet af vår berättelse, varit skådeplatsen för så olika uppträden.

— Ack, minns du, — sade Alarik sagta till Herman — I förliden Julas, när dessa båda barn, gla-Stands-Paralleler% ///, 9«HU

da och lifligä, hoppade har ¡mellan blommor och fruklrika träd? Icke trodde vi då, att Inom loppet af &ret den eoa »»kulle Ijgga kall och redan af döden skördad, och den andra kämpa den sista svaga kampen med den bistra mannen.

— Nej; — sade Herman och tryckte hårdt A-lariks hand — allt på jorden år ju så vanskligt, «cl», om så mycket, nom då var ljust, nu ar mörkt

och nedgånget i en evig natt, --------— så har dock,

pä ruinerna af all denna fröjd, vår vänskap opp-spirat. O, Alarik! — — Aldrig trodde jag dd,— att jag ekulle. kunna lära mig att känna nâgou tillgifvephet för dig.

— lisnsaka ditt hjerts och tänk efter, hvarföre du det icke gjorde, så begriper du äfven, hvar-före dn aldrig kunde tro det! — bad Alarik.

Hermans kinder glödde. — Nu först såg och fann han, att Blendas förhållande till honom var Alarik bekant; men, hvads och hur\i% han deroto tänkte, det kunde Herman icke ana.

Efter en lång tystnad, betydelsefull och nästan hemsk, sade Herman:

— Pu är hvarken döf, — blind eller, — —jag fruktar det, — — käpslolös, — o, Alarik! Da vet således redan, hvad som föregår i tvänne hjertan, hvilka ödet ställde som antipoder mot hvarandra. Säg mig fritt och oskrymtadt din tanka deron!

«Fördömer du oss, — «— eller förstår du, hvad vi stridit, — lidit och kampat?

— Om jag förstår!—genmälte Alarik, upprörd

— O, tyst dermed! — Du vet icke, huru jag i alla tider sjelf aishat henne! Men nu ir det förbi; — suckade han — nu är jag blott Biendas broder, icke

mera;------och som sådan ber jag dig, — — besvär

jag dig, o, Herman, — — var försigtfg och förnuftig, hvad denna nnga, h&rdt pröfvade, qvinna beträffar. Hon är dig tillgifven till en grad må itända, som kan, som skall störta henne i--------

— q val utan like*

— Jag tänkte, du ville säga i förvillelser; — gen-

mätte med häftighet Herman, hvars blod vid blotta denna tanke stigit långt öfver något medium i— men i qvaly säger du;-------— ja, derför, fruk-

tar jag, är ingen hjelp. Vår kärlek% vår lifdöra-

da, landsflyktiga kärlek,-----kunde aldrig alstra

annat än qval. ~~ — Men alla de, som min vidare närvaro kan öka, skola försvinna, ty, nårbe-grafningen är förbi, säger jag Blenda och hela detta hus, —> — dig kanske undantagen, — ett långt, — — ett evigt farväl.

Är det verkligen din mening, — ditt beslut* — utropade Alarik, öfverraskad— — Ämnar du i alla händelser fly Blenda och alla frestelser i hennes närhet? — Hafven J icke uppgjort helt andra planer, ----skyhöga, — djerfva och egenmägtiga?— Icke jag; •— svarade Herman ligt och «mSrtr samt — mina ögon aro öppna på mina egna oeli den qvinnas pligter, som jag allena pk jorden al-► Lat; —p — men hon ar förvillad af gin sorg, ock kanske tillhör det blott mig, — — o, jag är så förmaten att tro det, —* det är min sista ljufva, ljusa förhoppning, — kanske är det mig allena nnnadt att upplysa henne och föra hennes irranr de pbantasi åter in p$ — ”den tränga stig, som leder till lifvet.” O, Alarik, misstro min förmåga, men misstänk icke min villja och min fulls, fasta, orubbliga föresats att göra det rätta och fly det onda!

^ O, Herman, du återgifver mig lifvet! — sade Alarik och kastade sig i vännens famn — Mi Blenda sörja och lida, — och det färja så mången göra; —r -s- men måtte hennes namn, hennes rykte kunna sparas -*• åtminstone! Qvinngns lycka ligger si mycket i dessa.

— Namn! Rykte! -t- Se, der hafva vi det åter! t— sade Herman, med harm och ovilljs — Ack, J höge, — — som ödet upplyft på sina högsta, men bräckligaste styltor! Edra handlingar och syften skola då evigt och alltid utgå från samma eländiga punkt! Nar?in! Rykte! — — — Ack, hva^ vill det säga — fortfor hap ifrigt — bredvid hvad som är Gods |ag och villja, — dygdens /pch förnuftets krgf! Dessa mana mig att g4% —<— — och jag; gar!-----------Men, hvad edra usla

namn och rykten angår, så ville jag, — för att öf-vervinna dem, — trotsa en hel verld, om Blendaa egande berodde på dessa lumpna hinder.

— Du förstår mig orätt; men vi tänka kanske mer lika än du tror — genmälte Alarik med ovanligt sagtrood, ty han hade redan lärt sig kanna detta fria, sjelfständiga, af inga fördomar, inga små bojor fjettrade sinne, som bodde och kokade inom Hermans bröst.

— Ja, väl! Vi tänka lika kanske; men våra tankar utgå ur så olika urkällor och hinna således aldrig samma mål. — — Och detta är så naturligt — — fortfor Herman lugnare och gjorde sig just färdig att llfligt och åskådligt uppdraga för Alarik taflan af den olikhet, som linnes i åsigter,

i förhållanden, i allt,--------ide olika stånd, tiR

hvilka de hörde, och han anförde just v. Ru-mohrs egna ord: ”Jedem Stande muss das als Religion gelten, wass sein höchster Beruf ist” — — och ämnade just sägs, hvad han trodde vara

författarens rätta andemeuing dermed, —------------

-------— — —- då dörren plötsligt öppnas, och

Blenda, förstenad af förvåning, står framför dem.

Hon var marmörhvit. Håret,'alldeles fritt och ledigt, föll i långs, obetydligt böjda vågor omkring ansigte, hals och bröst. En tnnn hvit klädnad omflöt henne, och deröfver var vårdslöst kt-«tacl en tunn, svart florsshawl, — Sony dolde intet. Anblicken af henne var en bland dessa syner, som, nar nian en gdng, och det I en vigtig stund af lifvét, sett dem, evigt och för alltid gömmas i minnets rika herbarium. O, huru mången,

— mången gång i framtiden, nar Herman s&g ett nngt, hvitkläddt fruntimmer, med en avart shawl,

— — — huru spratt det icke till i hela hans varelse! Och en snck, egnad denna stund,-------träng«

de ur hans då alltid klimda bröst.

Några ögonblicks tystnad rådde; indtligen sade Blenda.

— Gabriella sofver innu. Jag ville på ett ö~ gnnblick svalka mig i salonen, ty der inne år gruf-ligt varmt och qvalmigt.'— Jag gick ett hvarf upp och ned i salonen, då jag tydligt fick höra någon tala hår i cabinettet. Jag trodde mig dock med full säkerhet veta, att der ingen var, och jag 'föresatte mig att gå derin,'. fastån en hemsk, o-förklarlig känsla höll mig tillbaka.'

— Sått dig hår ett ögonblick, — goda Blenda! — bad Alarik — Du behöfver så vål att någon enda liten stund icke se ditt lidande barn. Se hår i stallet —

— på dina tvanne goda, tillgifna vånner!-----flår

sitta de eniga och vakande öfver-dig, som tillgifna bröder. Blif ej misslynt öfver, att vi icke ville lemna dig allena denna qvalmiga, — åskdigrawatt, ty jag åtminstone — vet af gammalt, attda då icke är någon hjelte.

Blenda räckte tyst en hand till livar af sina — aå kallade vänner, men aom bada brunno af den häftigaate kärlek till henne. Skiftevis förde hon deras händer till gitt hjerta. Det alog så lugnt nnder Alarik*, aå häftigt och oroligt under Hermans heta hand.

Ö, mina »inner, — aade hon — bed, — bed för mig! Bed, att Gabriella må vakna styrkt och begära mat, ty då koinmer hon alg säkert!

I samma ögonblick ropade Ulla på Grefvin* nan, och denna ilade fortare an en blixt till säng-ka m ma ren. Herman och Alarik följde henne, ty-ata och stumma* De atadnade i den öppna dör» reti. Gabriella hade vaknat. "Dricka!” — -—ropade hon svagt och nästan ohörbart. Blenda lutade sig ned öfcer henne och förde den lilla silf-verbägareu varsamt till de små läpparna; men hon

drack ej. — — ”Mamma!” — —------------sade hon

och såg upp på Blenda, men slöt strax åter igen de klarblå ögoneu. —

I samma Ögonblick blixtrade det häftigt, så att hela det nästan mörka rummet blef alldeles ljust, och en förfärlig åsk-knall följde strax der-efter, så skarp, att alla felister akallrade, och en dörr sprang upp med ett ängsligt tjutande. Alarik skyndade fram, för att 6tödja Blenda, som mattoch magtiös dignade ned. Herman ilade till andra sidan af Gabriellas sang, och vid en ny indi mingdubelt skarp blixt såg han, att hon låg fullkomligt stilla. Han lutade sig öfver henne. — — — Hon andades —-------------icke. Det himmels-

blå ögat var slutet för alltid. — Det lilla iifitt var utblåst!

— O, Herre, stor och allsmägtig! Gif henne styrka, och gif mig styrka, ty nu börjar en svår strid för oss bida! —

suckade Herman tyst — i botten af hjertat.

— Huru år det med dig, — — min åUkade Blenda? frågade Alarik med den gamla, ömma rösten.

— Med mig? — Bra! — Men hur* år det med Gabriella? — frågade hon ytterst matt.

— Hon sofver lugnt — siarade flerman.

— Sofver; — — omöjligt! — utropade Blenda,

och oron gaf henne kraft att hastigt rycka sig i-från Alarik, lata sig ned öfver Gabriella och lyssna. ——————————

Detta fortfor öfver tvanne hela minuter, hvilka för Herman, den vetande Herman, föreföllo som länga sekler, eller som dödsminuten, i hvilken ett helt framfaret lif står fram på en gång. Han hann att tånka milliarder af bittra, sönderslitande tankar.

— Nu år det alut! — ropade Blenda Sndtligen,med ett vis9t förtvifladt anskri, och nu föll hon fullkomligt sanslös i Alarik» armar.

Han bar henne till sangen. Han föratod allt. Åskan bullrade förfärligt, och den ena blixten korsade den andra. Ulla vred sina hinder och gråt bittert, men tyst. Lotta skrek, så att henne fick Alarik helt simpelt leda ut, och Herman ilade efter Doctorn.

— Här är ingen hjelp — sade denne, aom genast kom, emedan han legat både klådd och vaken.

— Här förmår mennisko-konsten icke mera — tilläde han och sig ängsligt ned på den lilla, för alltid slumrande, ängeln.

— Kom då hit, Herr Doctor, — bad Alarik — ty Grefvinnan är troligen djupt afsvimmad!

Att noga och detaileradt beskrifva en svår och ryslig chirurgisk operation, är lika ängsligt för den, som skall det göra och höra. Så ock att stond för stund uppteckna sorgliga, fasansfulla dagar och tilldragelser. Må vi således låta tiden — visst icke ila, utan qvidande vrida sig fram fem långa, ändlösa dagar, och först efter dessa ae, huru det ser ut på det af ödeta jernhand betungade Lindsjö.I den mörka, tillslutna alcoven ligger Blenda med den starkarte, mest föroiflade feber, och messlingen Obetydligt utslagen, men just derföre så mycket farligare. — Vid hennes sida sitter en sorgsen och bedröfvad moder; — Alarik går tyst fram och åter på golfvet och stadnar stundom, för att genom den halföppna gardinen betrakta groupen af moder och dotter. — Ulla sitter på en p«ll, med förgråtna ögon och insjunkna kinder, och icke mer den putsade, smånätta Ulla, ut*#! vårdslöst och Ijknöjdt sorgklådd, men färdig i lita#1 minut att springa i elden, om det behöfdes, eller om det hjelpt till något, för sin alskade Grefvin* na och för den — ”anglagoda Amiralskan”.

Här i detta rtSm och i dem, som voronårmst dertill, men endast kär, — var tyst och stilla. I hela det öfriga vidstrickta huset bråkadas mera in rimligt och tänkbart.

Redan första dagén efter lilla Clas Ulrik* död hade Grefven skickat vagn och kusk efter Fröken Regin«; och, sorti kusken hade befallning, att på bortvägen beståla håstar, mil i timmen, för hemresan* var denna goda Fröken redan för étt par Ull tre dagar sedan ankommen. Hon kinde visst en ganska stor och systerlig sorg och bedrölveise öfver barnens död, — aå vål den ena af demios

tom den andra; men, — ——————huru det an må

vara, och huru tv&rt det Är att förklara hot en menniska, tom i det hela frade ett verkligen godt

och känslofullt hjerta, hon kande dock,------midt

under tin bedröfvelae, en vitt njutning af allt detta bestyr, — — af att — — ännu en gång—vara allrådande på Lindsjö, ty från deit stund, hon kom, hade vftr goda Grefie ingen egen villja, fatt han tå trodde. Ilan hade aå vant tig att på en gång befalla och lyda syster Regina, och hon hade så vant sig att stilla alla siua anordningar så, att Grefven alltid trodde dem emanera dfrecte från honom sjelf, och deraf rådde i allmanhet den aldra basta harmoni

mellan dessa båda syskon, hvllka just tycktes vara skapade för hvarandra och för alldeles ingen annan.

Som syster Regina var ett ganska klokt och mångförstånligt fruntimmer, voro alla hennes arran gementer högst val ordnade, och, om det bråkade» litet mer an det behöfdes, så låg detta både i Grefvens och hans Grefliga systers natur. Och ho kan förmå förneka sin natur! — Capitainen var dem en dråplig hjglp; men Ulla hade bestamdt un * danbedt sig allt annat bestyr, Sn hvad som rörde Grefvinnan omedelbarligen. Deremot har Fröken Regina genast skickat efter en gammal van ”Hj» I pa”,— en Gnplan«-Frn, som stod mycket \ al i Frö -ken lieginas vantar, och med dessa (Capifain’ ochCaplans-Frun NB) kånde tig Fröken Regina af gammalt kunna nträtta storverk.

Alla meubler voro således redan öfverdragna, slätt och konstmessigt, med hvita damast-servietter. Lakan hängde, sirligt uppfästa, framfor hvart enda fenster i hela detta stora hus.

I undra våningen var en stor, särdeles lång, sal, som sällan begagoades till annat än skrap samt en del af den inbergade frukten om höstarne. Denna var nu alldeles urtömd, och, som man iukom från gafveln, var derifrån, och genom hela det långa rummet, anbragt en alldeles upp till taket räckande grön altée af fina, täta och något litet klippta granar. Dessa formkde altéen temligen bred vid ingången,v men drogo sig ihopa, allt som de fortgingo, hvaraf illusionen gjorde, att man tyckte rummet vara dubbelt så, långt som det verkligen var. 1 sjelfva fonden var likasom ett litet capelft eller tempel, alldeles svartkläddt, med silfverstjer-nor, men draperadt ofvautill med bvitt linneda-roast, i hvars djupa veck voro lagda tunna, genomskinliga kardor af svart ull eller bomull, haas-af alla dessa veck och formationer syntes mycket skarpare och uttrycksfullare (plus proneneéV), om man så får saga. Rundt omkring i hela detta lilla ca-pell brunno vaxljus I silfver-armstakar, stående på äfvenledes höga, svarta geridoner, som sedan urminnes tider åtföljt fideicoramisset och desstill grafven vandrande inbyggare af familjen X. Men nu voro dessa geridouer omlindade med hvita och ljnsbl& blommor.

i midten af det lilla eapellet stod en liten katafalk, svart, med silfverzirater, och nederst vid foten af denua låg eu krans af mjellhvita törurosor med sina knoppar och blad. Ofvaupå katafalken stodo de tvånne små kistorna, glänsande hvita, med små fina, gröna ijster.

De små syskonen ligo här nn lika så stilla och tysta, som de fordom* öfver allt, och hår synnerligen, sä ofta glädtigt och mnntert — skrattat, lekt ooh hoppat bland mogna, rodnande astrakaner, glödande päron och guldgnla plommon. Ack, de små varelserna! — De voro nu sjelfva långt kallare än. dessa egg-plommon, som de s& ofta svalkat siua brännande kinder med och läskat sig med.

Ett lätt flor låg öfver deras små anleten och öfver de — för allt jordiskt evigt slutna ögonen; men deras små händer lågo alldeles bara, hvita och marmorkalla, och i dem hölio de friska liljor och rosor, men afbrutna, — skördade i förtid, likasom de sjelfva. Under floret syntes, att eu liten frisk, grön krans omgaf den lilla pannan.

Onekligen var åsynen af allt detta på en gång vacker, rörande och hjertskakande. Allt var gau-ska smakfullt och väl anbragt; men — — — —— — det hela — — talade dock om lugna, phleg-matidka sinnen, som kunnat sysselsatta sig mtul så mycket smd saker i en s& stor bedröfvelse.

Otaliga hopar af folk strömmade dit för att se de små liken, och detta förströdde verkligen Grefven, om hvilken Ulla, icke utan skal, förutspådde, att han skulle blifva — ”mycket värre,

— — ja, för svår”, — — en gång efter begraf-ningen, når allt åter hlef tyst och stilla. Den följande dagen skulle just begrafningen försiggå.

Man har nn — nåra nog — redogjort för hela personalen;------— men hvar var Herman?

På hans rum stodo alla hans saker inpackade och i ordning till afTard. Alla Cla9 Ulriks böcker, skrifbÖcker och andra små effecter voro ord-ningsfullt och med en viss omsorg, som till och med talade om hjertats sorg, •— uppstådade. flans små klåder hångde nn ensamma i den stora, tomma garderoben, och skall man tro oss, om vi sag-' ta hviska, det Herman var nog mycket barn 3nnn till sinnet, för att hans öga ofta fuktats vid å-synen af månget dödt föremål, som liktal i hans minne så iefvande återfört hans lilla — honom på slutet — så kår blifna

discipel.

Nu var Herman icke mer på detta rum. Ensam, dyster och tung till 6innet, vandrade hann*re vhl sjöstranden och hade blott en enda tanke, — en enda förhoppning, aom lefde; alla andra voro länge sedan jordade: Han väntade nim-ligen på Alarik, som då ooh då gaf honom en sorglig tidning från Blenda.

Det led mot aftonen. Herman helsade dess sista strålar kanske för sista gången från detta ställe, och, orolig öfter att Alarik ej, enligt sitt löfte, kom ned till honom, vandrade han medysvår-vnodiga och oroliga steg hemåt.

Låtom oss återvånda f den skumma sångkam-maren!

— Hnrti år det med dig, min goda, åUkade Blenda? — frågade sagta Alarik, som ilat till hennes sång, når han såg, att hon en énda gång öppnade ögonen.

Blenda gjorde en omärklig skakning pk huf-vodet, likasom ville hon säga, att hon led mycket; men annars yttrade hon blott, nästan ohör* bart, till Alarik: — — ”Herman!”

•— Vill do se honom? — frågade Alarik, lika fagta.

• — Ja! ------

Blenda hade alla dessa dagar legat alldeles stom, fast i den häftigaste, den mest brinnande feber. Ingen tår hade ännn flutit ur heuncs öga®ch llltat hrnue* bjerta, intet ord, ingen kla* gan gitt öfver henne» lappar. Oakladt febern uppjagade de me»t phantastiska bilder for hennes sjal, var denna likväl stark nog, att motstå allt yttrande der om. Hon yrade inom sig; men hon kände det — oeh teg. Att hon kände I-gen sin moder, syntes ganska val, ty hon sig mild t och tacksamt pl henne och förde stundom hennes hand till sina heta läppar, men sade icke ett ord. Endast i en halfslumroer hade hon någon gång balfhögt framstammat: ”Gabriella, min lilla docka!” — — såsom hon så ofta brukade

kalla henne,-----— eller oek, — ändå sagtare,

ja, så sagta, att hennes läppar knappt rörde sig: ”Herman, min Herman!”

Den sluga, allt seende, allt uppfattande modern tåg och hörde äfvenväi detta, — — och hennes bekymmer och oro vexte deraf for htär stond; ty, — — Gud vet genom hvad, — men hon auade just det rätta förhållandet, just biad sem inträffade, och hennes tankar hade redan s*äf-vat omkring flera medel, för att hjelpa och förbättra det onda, inan det skred för långt fram.

— Hvad säger du, min goda Blenda? — sade modern och lutade sig ned mot henne, 'nir hon besvarade Alariks tysta fråga — med ”Ja”.

— Jag vill tala med honom—hviskade Blenda.

— Kära Ulla, — bad Amiralskan —gå na snälltoch laga iill ett rigtigt godt lijorthorns-gelé, ölan för myckel vin, men med citron och socker, så kanske vi konna få Grefvinoan att smaka del! --------. Ulla gick.

— Med hvem vill do tala, min goda dotter? — frågade Amiralskan, med mild, men allvarlig ton.

— Méd honom.

—- Med din make, förmodligen?

— Nej,-----ja, — — ja, med Herman.

— Herman! — — Hvem heter sd af dem,v min goda Blenda kan villja tala med?

— Så heter han! Så heter den man, som ödet från bftrjan bestå ni de åt mig; —sade Blenda med en viss feberstyrka och satte sig till halfsopp — — så heter den, som jag troget ämnar följa hela lif-vet igenom; ty det har jag lofvat, — — icke honom, ty det fordrade han aldrig, — men God, men mig ejelf. Här vill jag icke' stadna en dag iångre. Har skulle jag förtvifla och försmågta. Och ingen skall sakna mig har: — tro mig, Moder! — — Tro mig, dn gode, ålskade Broder! — Tro icke, att eder Blenda yrar, når hon säger, att Grefve X. ser ingenting

heldre och högre in en åktenskapsskilnad med mig i denna stund! Tro

mig,------jag känner denna man: Han har nn

ingen enda tanke, utom den, att knnoa få en ny arfvinge till sitt namn och sin förmögenhet, — — -----och,------- jag behöfver väl icke saga eder,— _------8|t dessa förhoppningar I evighet sko-

la kantra,-------tilla han får en annan maka. —

Jag, med hjertat fullt af honom* aom nu ar mitt allt! — Hu! — —-----------och hou satte båda hän-

derna för ansigtet.

Modern gjorde en rörelse af förlåtlig ovillja; men, när hon lille börja tala, — sade Klenda:

— Nej, Moder, tala icke 9o! Låt mig blott säga dig, att jag svor en helig ed inom mig, medant innu mitt barn lefde, att, om Herren skulle oana mig att behålla henne, ehulle jag undergifvet fram-» slipa hela mitt långa lif som Grefvens maka, uppfylla alla pligter och skyldigheter, som tillkomma mig, och, — först af allt, — — skilja mig för e* vigt, — — nej, blott för detta jordelifvet, —*

— vid Herman. Då hade Gabriella ersatt mig mitt ofFer. Men, — tilläde hon, med den styrka, som hennes exalterade tillstånd gaf henne — om den grymma, grymma döden ryckte mitt barn, — mitt enda barn, för hvilket jag velat uppoffra allt, ur min famn, — — då svor jag ifven, att resten af mitt lif ej skulle borulipas si tomt, sä kar-lekslöst, utan att jag skulle kasta ifrån mig alla betänkligheter, alla usla fördomar, alla 8tånds-förhållaiiden, som kunde skira emot hvarandra, och i en koja,— den lagsta och torftigaste, fram-lefva mina dagar vid .Hermans sida, som hans nf-versälla maka, rik på karlek, om an fattig på alltannat. Se, detta ar no mitt fasta beslut, och Gref-ve X. tackar mig derför på knä, — — tro mig!

— Of do goda ocb valraenaude Moder! — fort« for hon efter ett kort uppehåll — Du styrde en gång mitt öde och trodde dig göra aå väl, göra mig aå lycklig; men du misstog dig. Låt mig nn ajelf få be8täinma min lefnadabana! — — Du §r då utan ansvar o oh förebråelser.

— Men icke utan den bittraste, förfärligaste aorg, — sade Amiralskan, som nu iakttog en minuts uppehåll af,Blenda — och deuna sorg skall lägga mig i grafven, — fortfor hon med stort och förundransvärdt sagtmod i tonen — ocb då vet Gnd, hviiken sort lycka du akall kunna råka på i lifvet, förföljd af den bittra, gnagande samvetsförebråelsen, att hafra sprungit ifrån din hederliga äkta man, med hviiken Guda och men«k« lig lag förenade dig, för att kasta dig i armarna på en pojke, en person af aamhälleta lägata klasser, aom icke en gång fordrat detta offer af dig, utan som må hända börjar med liknöjdhet och tlutar med otacksamhet, — —- — och slutligen med det förfärliga medvetandet att hafva vanhedrat en hel slägt, grämt dina vänner och lagt din moder, aom blott lefde för sitt enda barn, — — — i grafven. Och, hvad ekulie verlden aäga? Grefvinnan X. rymd med en tialing!

— Mej, håll, bästa Xante! — inföll Alarik, somfruktade, att all orimlig öfverdrift skalle endast for-derfva allt och göra Blenda bergfast i hennes ea gång fattade föresats; och Alarik gick till sig sjelf,

ransakade sfg sjelf, och---------Tågade icke fullt

bygga på Hermans styrka och fasta beslut — allena, — om han sett och /iört, att den, han älskade, find a till ratreiiitie, ville för hans skull uppoffra stånd, rikedom, anseende, namn och rykte och trodde sig derated göra sig sjelf, — honom och ännu en tredje lyckliga. ”Herman ir doek blott en menniska!” — tänkte han.

— Tala icke så, kfira Tante!—fortfor Alarik — Herman är himmelsvidt långt ifrån en usling. Han är långt öfver hvad Tante tror, långt öfver de flesta luenniskor, och, om Tante kände honom, — — hans hjerta, — hans grundsatser, —hans — —

— Ack, jag är ledsen, både att höra talas om honom, hans hjerta, hans grundsatser och alla hans öfriga egenskaper! — sade Amiralskan, med mera o-tftlighet, än hon någonsin brukade visa — Jag tror, han har alldeles — -— — fasciné vos yeux

ä tout le moride ici!-------Möter mig icke mfa

måg,------- äfven i denna stora bedröfvelse, él

han knnde hafva annat att tänka på, med en pa~ negyrique, — — öfver hvem? Jo, öfver Informatorn! Du, Alarik, af hvilken jag minst väntat det, sjunger högt hans lof. Ulla, det stackars kräket, ir dödligt kär uti honom, och jag rodnar af grä-melse och harm, n?r jag blott tänker på elJa de

ord, du yttrat, min karaste Blenda.--------Ack, det

jär en härlig frukt af det rosade, eviga landtlifvet, der man blott ser menniskorna en och en! — Det-ja hade aldrig kunnat inträffa i verlden, — der verldsmennitkorna borde vara, om de vore der de skulle, likasom landtfolket bor vara och förblifva, der de äro.

Bleuda teg. Hon hade i alla tider varit modern så fullt nndergifven, pch denna hade i sin roagt icke alltid de rätta orden, men just demy som skulle verka till det ändamål, hon åsyftade. A-iniralikan hade med sina slutrefiexioner något fördelat det obehagliga intrypk, som, hon kånde det sjelf, — början af hennes meddelanden verkat på så väl Blenda som Alarik. Hon visste hattre än någon, att allt, hvad man anför i sin sak ?— under ett utbrott af vrede, eller blott och bart missnöje o.ch otålighet, försämrar denna samma sak, i stället att förbjUtrg den. Hon ångrade således alltid, och nu äfven, när bon kunde förebrå sig ringaste öfverilnjng, och beslöt nu att gå till sitt mål p& en annan, lämpligare vag. —

— Om han,---------denna ohga Wilson, som wa-

ste hafva verjtlig förtjenst, när alla så berömma honom, — om han älskade dig så outsägligt, som du tror och tänker, — återtog Amiralskan efter ¿*n stunda tystnad, och när hon såg, att Blendateg alltjemnt, — om han lek« vore klok och sansad nog, för att sjelf inse, att dina orimliga planer, mjn goda Blenda, aro overkställbara, äro verk-liga châteaux en Espagne; — och att, för en ung, obemedlad gosse i hana sphère, en frånakiljd för* näm hustru, utan förmögenhet, och med ett par &ra försteg i åldern, — är just ingenting att fika efter, eller tacka för; — om han icke in-*&g detta ganska tydligt ändå, — — alger jag,— livarföre gjorde han sig färdig att resa änno i morgondag, när ingen hed t honom derom, när ingenting tvingar honom dertilJ, utan när din maa tvärtom — persuaderai honom, mer än han någonsin borde, — — att stadna qvar? Men hanar obeveklig.

— Är det aå, Alarik? — — aade Blenda med matt röst, vändande sig till vännen. Alarik hann ej avara, att 8& var, fast andra motiver styrde Herman, utan modern fortfor i ändå mildare ton, ehuru intet ord af de förra, oaktadt de kunnt tyckas hårda, varit aagda med annat än yttersta aagtinod och måtta, såsom hennes eviga vana det var, och hvilket gjorde henne a& trovärdig i allmänhet:

— När har min Bleuda, min goda, älskade ock hittills sä ömma och lydiga dotter, börjat att tiifia på sin modera ord?

— O, Gud! — aade Blenda, med eammanlagdaIländer och t»ojd blick — O, Gud! Du, som Ber? man tärde mig äUka och tillbedja, —- — förbarma dig öfver mig, gjf mig styrka och mod, om aå är, om så kan vara, — alt, — — att Herman,

— — Herman — stötte mig -»• —------------Dock

nej, det ordet må ej gå öfver mina läppar, den taiikeu ej ingå i mitt hjerta! Låt mig då heldre

eijgt t'ifla,-----iåt mjg behålla min'illa, livad

flerman beträffade! Låt allt få vara som det är,

— — låt mig blott få tro på Gud ocb Herman,

— — och jag vill gömma min kärlek och min djupa, bittra sorg i betten af mitt lidande hjer<-Ih! (), det måste väl brista snart!

Nu var Amiralskan nästan nöjd. Nu var Blenda åter detta veka barn, som böjdes, hvart man ville, fast denna

gången af långt skönare, ädlare motiver, än modern gaf sig ro betrakta. Nu insåg modern, att liou runnit seger, och att det blott för henne återstod att icke släppa eller lenona stridsfältet, inan det var tomt och öde, och for Blendas lif fruktade hon icke. Hon visste, hvad den mogna erfarenheten alltid vet, att få äro de,

aom dö af sorg eller karlek, tvärtom,---------de

nära, när de ej långsamt tära, och detsednare— är sällsynt nog; — — man skall dessutom af nå* got dö, —* — och lusen gånger heldre döden ån vanhedern!

Så trodde Amiralskan, — — så tänkte hon,och Sfren på henne må ingen kasta första stenen ulan litet betånkande.

— Men jag vill taga afsked af honom — sade Blenda med matt, kuappt hörbar röst och tiil* slot sedan ögonen.

— Det må du gerna, — «ade modern ömt och gjorde sedan tecken åt Alarik att följa sig, ty na var Ulla inkommen, och Blenda tycktes ligga I en dvala eller slummer, ur hvilken man visst tj borde störa henne.

—> — Alarik! w- sade denna behjertade och sluga qvinna, når de voro allena i ett annat raro.

— Alarik! -**• flora i Guds namn har saken kunnat komma till denna förfårliga punkt, och det på ett knappt år? Ack, min Gud! hvarföre leranade jag henne i Julas, då en svag aning dock redan kastat oro i min sjal! Dessutom borde jag trott på min experience i det fallet och rattat mjg efter den besynnerligt egna impression, som denna unga man genast gjorde på mig, vid dess a Id ra första anblick. Att han skulle behaga hvai och en, och särdeles bvarje qvinnoöga, det med-gifver jag gerna; men icke förthy —— var det något ho8 honom, aom talade om dessa raenniskor,

— — goda i sig sjelfva understundom — —

mais qui portent malkeur.------:---Detta tänkte

jag redan då, och nu har denna prdsealiaienl förfarljgt gått i fullbordan.— Ack, kåra Tante! — sade Alarik otåligt, men ändå. mycket undvikande, ty han var från barndo* men van att med största vördnad och en vise beundran anse den goda, älskvärda Tanten, hvilken

alltid äUkat honom aom> en egen son---------”aom

man säger”.---------Ack, kära, goda Tante,---------

tänk icke na på Tante* aningar i vintras, som himlen gilve att Tante hade förvandlat i uppригtiga varningar för vår goda, älskade, men föga lyckliga Blenda! Ty hennes make är, — — hvad man ock deremot må invända, — — icke mer och icke mindre än engreflig stock, och hädanefter blir henne* lif rätt litet afondsvärdt, — Nej, lera nom alla förutsägelser och aningar, och låtom oss na lieldre tänka på medel att göra allt åter så godt och lugnt, — det efter en sådan storm kan blifva!

------Och deruti ingår, framför allt, att icke för

Jiårdt bräcka den arma olyckligas redan såqvalda Jijerta,

— Det har jag redan uttänkt och besiutit! — Tror du, att dertill behöfdes timmar och dagar? Det var just derföre jag bad dig följa mig. Gå nu blott genast efter den unga mannen och lem-na det öfriga åt mig!

— Ja;------men, bästa Tante! — sade Alarik

hestämdt och manligt — icke ett enda ord till den ädla Herman,----------som en hårsmån öfver-

Stand?-Paralleler^ lll% 10.skrider sanningens lieliga grins, ty dertill ar han vida för god; och jag för min del skulle icke ett enda ögonblick vilija låna mig till--------

— Orda icke vidare deröfver nn, nar tiden skyndar! —waade Amiralskan, ytterst bestämdt och allvarligt, men med sin vanliga mildhet i tonen —~ Hvem i all verld talar om lögn och bedrägeri och u&gra theater-intrigner? — När har du fon-nit mig någonsin begagna mig af dessa medel? —

Aldrig! — — Och icke Smnar jag börja nu. Den, som snart vill vinna, goda ändamål, — måste ju afven söka

rakaste vagen.

Alarik var nu till en del lognad och gick för att söka Herman.

Aftonen hade imellertid låpgt framlidit, och Herman hade gått upp och ned i parken med stigande^ oro öfver att aldrig få se Alarik komma, Slutligen mötte han honom,

— Nå, — sad(e Herman — huru ar ilet med henne?

— Som förut till kroppen, men Jll»i — illa tjll själen! — genmälte Alarik — O, min Gud! Herman, hvad det plågar mig att se denna varelse, som jag så älskat, allt ifrån mipa spädaste dagar, — se ihenne så lida, — så marteras, och ändå icke veta en rimlig utväg att trösta och lindra henne!

— Nämner hon mig någonsin? — frågade Herman med en mördad kärleks sista lefvande oro.

— Dig!-------Ack, den arma tänker blott pådig och pfc hvad hoir förlorat, och delta 3r just det aldra värsta. Men kom nu och följ migl Min Tante önskar tala med dig, Herman, och då skola vi alla tre tillsammans---------------------

— Hvad vill hon mig? — inföll Herman, med

en anstrykning af ovillja — Mitt hjerta tycker sig icke hafva något otaladt med denna qvlnna. Hon har vanvårdat den skönaste, den basta vinkeln af sin hörliga dotters------ända så förträffliga hjer-

ta. Hon må skylla sig sjelf för mycket af det onda, som hennes ädla dotter lider. — Hon har dessutom lockat denna sin dotter I en fälla, — ty jag vädjar till dig, om Blenda någonsin af e-gen smak — valt denna make. Jag tycker icke om denna Blendas moder, — som alla så rosa. —

— Förlåt mig, Alarik! — I detta ögonblick vika alla små betänkligheter och considerationer. Jag säger dig npprigtigt, att jag älskar henne icke.—

— Jag har intet att säga henne. Hon förstår icke mitt språk; jag kan aldrig lära mig hennes. Min bestämda föresats rnbbar hon icke en hårsmån. Hvad behöfva vi di orda i ett ämne, som plågar mig att tala med henne om?

— Och hvad är nn din föresats? — frågade Alarik. — AU resa, och det så snart begrafningen

år förbi, efter man derpå tyckes lägga någon vigt, och sedan jag sagt Blenda mitt eviga, eviga,

— men varma och bjertliga farväl. Och till det-åa skal! dn i öfvermorgon ibereda mig ett tillfälle, ty det kan dn.

Längre hunno ej de håda vännerna fortsätta •sitt samtal, förrän Amiralskan, otålig öfver de* ras långa dröjsmål och anande, att hon skullefiii-11a dem båda l parken, efter hon frin fenstret «såg Alarik taga rågea ditåt, — beslöt att leta upp «dem derstftdes och stod na plötsligt framfor dem.

Na rar det omöjligt för Herman att undiika idet samtal, som han s& gerna undandragit sig, ty Blendas moder började genast, och det i en ren, bestämd ton, som äfren genast stämde Herman något mera till hennes förmån.

— Tiden Ir kort. Herr Wilson! — sade hon — ögonblicken åro dyrbara, orden böra således sparas, och handLingarne tala så mycket mera for den enda goda och rätta saken, — ty en sådan han blott vara en. Min goda dotter, — fortfor hon — troligen förvillad af sjukdomen, af febern, .af sin sorg — ocb af ett phautastiskt löfte, som hon under höjden af allt detta gifvit sig sjelf, —

fOtn icke eder, —------hon har no talat med mig

i ett ämne, som jag måste motsäga henne uti, både som moder, förnuftig menniska och Christen. Jag har no t em ligen lyckats att återföra henne till ikänslan af hennes piigtooh hennesakyldigheier, och till de uppoffringar, som aUt^ — ja, allt bjuder hen -ne att göra. Med hennes ljusa blick, på hvad somär rätt och orätt, och med henne* milda, veka sinne var detta föga svårt. Men na återstår blott ett, — farligare än allt annat: Hon vill aåga eder farväl! — — — — Då opprifvas å nyo alla aar; den andra villan blir må hända mångfaldigt värre än den förra. Änno äro det blott — vi tre% — som känna hennes olyckliga hemlighet; men hvem kan ansvara, att under

hennes brinnande feber icke ett utbrott kunde ske, som väckte misstanka hos hennes make, — hennes svägerska, — — do-mestiqner! — Och dessutom,-----------hvem ansva-

rar oss, att hon stode ut med ensådan stund i detta svaga tillstånd, som sorg, oro, nattvakor och sjelfva den frätande sjukdomen försatt henne uti! —

— Hvem kan väl beräkna alla de förfärliga följderna af ett sådant farväl, i en sådan stand!

— Ers Nåd ville då, att Jag skulle dröja? — sade Herman med yttre lugn, men med ett bjerta, så fullt af ångest, oro och smärta«

— Nej, Herr Wilson!-------Jag vill, att ni skall

göra mera, — långt mera ändå!------------Göra nå-

got, som få menniskor vore i stånd till, utom jost de fdy som äro starka och se nog klart, för att alltid veta, hvar det rätta och det bästa är. —

— Ni förstår mig säkert: — — Jag vill, att ni skall

resa!----------Det är ordet.

— Utan afsked! — utropade Herman, med denna smärtans skärande röst, som den första kärle-ken utpressar vid blotta tankan på en skilsraeasa

otso afsketl. —---------Ack, det år da% som hela

lifvet ligger i delta afsked, man må sedan skiljas för evigt eller blott for en ¿tand, — — — man har dock fått såga hvarandra defta: — ”Far-

vål!” r----som sedan under en hel, lång, brokig

lefnad ljuder och återljuder. med ett ecbo, hiil-ket aldrig rått förklingar.

— Ja, — — utan afsked! — sade Amiralskan långsamt och högtidligt.

— Xante! — sade AUrik allvarligt — Minns Tant«

▼år öfvereoakorameUc?---------Intet bedrägeri å någon sida! Blenda fick ju Tantea löfte, att----------

— .Oförnuftiga naennj$ka! — sade Amiralskan litet häftigare, fin Alarik någonsin sett el|er hfirt henne — — Vill du, att man skall behandla en sjuk, e& i brinnande feber och yrsel liggande varelse på samma sfitt gom en stark och frisk men niska, — med alla hennes själgformdgeniieter och sinnen orubbade? Ville dti, att jag skulle neka henne detta, för att därmed kullkasta allt, hvad jag förut uppbyggt? Ack, nej! Det arma barnet —

;-t- tilläde Blemlas moder vekt och sorgligt — måste man i denna stund bedraga, om man verkligen älskar henne och vill hennes sanna val.

— Bästa, dyraste WUaon! — sade hon, bedjande, ▼ändande sig titt Herman — Hör en moder, som ber eder, — och som under Kela sin lefnadskall kanna sig tacksam far denna, —–—jag med-gifver det, — grufliga uppoffring, som hon fordrar; —---------men re», — res härifrån, ju förr

dess held re, — och tro, — var öfvertygad, «U n! dermed befordrar den arma, lidande varelsens väl,

— och att ni dermed gör ritt, både inför Guds och menniekors domstol! — — — Ack, onder an• dra, — olika förhållanden, —fortfor hon med detta oemotståndliga behag, sons var henne s& eget

— huru gema, — huru nöjd skulle jag icke slutit eder till mitt hjerta, kallat eder min son och bedt eder — — stadna q var, — stadna för evigt!

— — Men nu! — — Nu ber jag eder, — gode,

ådle yngling, —---------för hennes skull, som ni

älskar, — — som älskar eder, — — — res!-----------

— O, min Fru! — — Ni vet icke, hvad ni ber mig om! — sade Herman och satte händerna öf-ver ögonen, för att de icke skulle blifva honom öfvermägtiga.

— O, jag vet det, — för väl, — för väl! — gen-målte Amiralskan, med denna roat, som skulle bevekt en sten, — — så mycket mer då ett hjerta, aom älskade hennes barn, hvars rpst hon nästan lånade — Ädle Wilson, äfven jag vet det, — äfven jag har varit ung, — — äfven jag har älskat och förlorat, — — hjertat ville brista; —

men —---------det var en magt, som höll mig vid

mod, -— som gaf mig kraft och styrka.— Nå val! — sade Herman, med samlad styrka — — Må då denna magt,------------om det ar den-

samma, som jag menar, — må den äfven val gif-va mod och kraft åt mig — — — och henne!

Valan, — sade han, med blicken åt höjden-----------

för din skull, o, Herre öfver molnen!

— Jag reser! Ni har segrat, min Frn! — tilläde han, lögnare, och efter ett ögonblicks tystnad — Jag reser i denna stund! — Måtte ni icke slagit tvänne hårda slag på en gång!

— Ädle, — förträfflige yngling! — sade Amiralskan, badande i verkliga tårar — Ovanlige unge man! Ni är ända bättre, än hvad man för mig afmålat eder. Ni har gjort mera för den ni älskar, än ni kan tro och föreställa eder, — —och

må detta vara mitt sista farväl.-------tills en gång

i framtiden, — tills lugnare, bättre tider, — — ty sådana komma efter stormen! Tro min mognade erfarenhet! Farväl, gode, ädleWilson! Gud

vare med eder, — nu och alltid! — —-------------och

hon ilade bort.

livad verlden var tom och naken i detta ö-gonblick för Herman! Han stod en lång bitter stund stum och stilla, som en bildstod, — — — tanklöst stirrande efter den för länge sedan försvunna qvinnan, som, — — i sjal och bjerta glad öfver sin seger och kännande menniskoriia tillräckligt för att veta, det ett löfte af Herman var detsamma som en helig ed, — nn skyndade upp till sin dotter, hvilken ännu tycktes slumra på samma sält. Hon stängde alla dörrar, stadnade allena med Ulla inne bos Blenda och lät tillsäga, att ingen, — eho det vara må, fick störa Gref-vinuans sömn.Hon har min ed! — sade Herman slutligen, och kastade sig till vänneus bröst, och tryckte honom krampaktigt till sitt manliga, men lidande hjerta — Hon har mitt heliga löfte, och ett sådant har jag ännu aldrig brutit, det m& då vara röfvadt ifrån mig huru som helst. — — Jag reser,

— — reser i denna stund, ty den nästa — kunde jag det kanske icke! O, Alarik, säg henne, —

säg henne en gång,--------—---------dock nej! Säg

intet! — —• — Du kunde dock icke säga en milliondel af hvad jag i detta ögonblick känner —

— och lider.-----Men, älskar hon som jag, —

— så vet hon det, känner det — — och dignar må hända under bördan af denna, — allt annat, förqväfvande, — känsla. Farväl, Alarik! — Träffar jag dig någonsin mer i Iif\et, så måtte det blifva under ljusare augurier! — Träffar jag dig icke, — så tänk någon gång på mig! — Jarg glömmer dig aldrig! Jag glömmer aldrig, att det fanns en man af ditt stånd, som, — när jag rått

lärde att förstå honom,-------föraktade fördomar

och falska opinioner, en man^ med nog styrka, nog ståndaktighet att älska Blenda och ändå icke hata den, som hon älskade, — att det fanns en man% med manligt siune, fria åsigter, religion,

seder och ren, oförfalskad fosterlandskänsla,-----

•ch detta allt, —-------hos en man af din caste,

som jag, — dåre, hittills både hatat och föräktat.

Alarik tryckte hans hand till svar, men hade Inga ord till alla de mångblandade känslor, som ,på en gång bestormade honom. Han hoppades ett godt slut på alla dessa sorger; men han trodde icke derpå, och detta ögonblick egnade sig mindre ån alla audra att derom samtala med Herman.

De bida ynglingarne följdes nu med snabbs, ilande steg ur parken. Tillsammans gjorde de alla anordningar för Hermans snara afresa, somdenne, af tnsen orsaker, och sin egen befarade svaghet aldra mest, icke ett ögonblick ville uppskjuta utöfver nödvändigheten.

Alarik åtog sig att for Grefven gifva Hermans afresa någon rimlig färg, och detta var just icke så svårt: Grefven var af den arten folk, — | som aldrig taga någon sort skål, men vål alla sorter ursäkter, bara de Sro ödmjukt och klokt ställda. De t, t a kånde Alarik nogsamt, och för den goda sakens skull, — — som han trodde eller åtminstone hoppades befrämja, ehuru det skar honom in i själen, att man skulle bedraga Blenda,

-----lofvade han ställa allt på bästa sätt till

rätta hos Grefven.

Fram emot kl. 12 om natten var allt redo* Hermans vagn höll långt bakom stallgården. Alarik följde honom tigande dit, sedan Herman likväl tryckt'en het afskedskyss på hvardera af de stnå inslumrade änglarnes panna, omkring Inilka nu 1 detta ögonblick rådde grafvens fullkomliga tyst- ! nad och en dysterhet, som till och med hade något hemskt uti sig. Ljusen brnnno med så långa vekar, blommorna sågo vissnade och falna nt. —

— Det var så mycket död på denna lilla punkt

församlad,-------och endast af de döda tog Her-

man ett döende farväl.

— O, att jag skulle stjäla mig härifrån, som en tjuf om natten! — sade Herman, när lian för al-dra sista gången gick öfver tröskeln på det Gref-liga X:iska stamgodset! I

Hvad de voro himraelsvidt skiljda och olika

— de känslor, med lmlka han beträdt denna trö-

skel för ett knappt år sedan! Och, så mycket lefde då, som nu var dod t!------Så mången sorg

. lefde nu, — som då icke var till. AUt så förvex-Isdt och olika.

En enda blick unnade Herman sig att vidHedgåendet till stallgården kasta upp till fen9treQ af de rum, aom Blenda bebodde. En af de nedfällda gardinerna rörde sig litet.-------Herman

spratt till! O, huru ofta hade han ej sett detta

lilla phenomen från sitt fenster!-----Nu voro d

aln t, —---alla dessa små%-------smd, men o-

ändliga, likasom oförgätliga — kärlekens njutningar. Nu (ar allt slut, — utom qvalen och de sorgliga minnen.

— Farväl för sista gängen, Alarik!----------var

allt, hvad llerman förmådde säga, när han hastigt som en bli*t kastat sig upp i vagnen och fattat tömmarna — Farväl! — Lef för henne! — Trösta henne, lugna henne! — — -r—--------------

— och nu gingo hjulen redan i tusentals hastiga cirklar.

Alarik stod några minuter -t- stilla, — likasom fastgjord, — såg med våt blick efter Herman, men ilade 6edan

derifrån och tog vägen upp för den lilja trappan, som ledde till Blendas yttr re rum.

r— Tyst, -t- gå sagta! — sade Amiralskan, som slod vid fenstret och bakom gardinen åsett Hermans snabba afresa. Alarik smog in på tå och stod tyst och tankfull bredvid sin Tante, lyssnande, likasom hon, till det alltmer och mer sig af-iägenande bullret — och åskådande, likasom Ikon,

— det tjocka damm-moln, som äni>u — i det skarpa mån«kenet stod qvar efter Hermans åkdon.

— Nu böra vi tacka Gud! — sade Amiralskan, när damm-molnet sagta lade sig — och försvann.

— Ja väl! — svarade Alarik, med djup smärta

— Men icke, om Blenda dukar under för sin sorgl

Amiralskan teg länge och begrundade. Slutligen sade hon, efter en lång ooh mogen öfver-laggtiing inom sig: ;

— Jo,---------kara Alarik! j- -=---äffen dd.% ’

Mamma lilla! — ropade Blenda, med matt.

knappt hörbar roat, från sängkammaren------N'n^

slog klockan ett! —----Nu är det ju p& i mor-•

gon, — anm jag får se honom, och aäga honom: Far* 819

Amiralskan skyndade In till sin dotter, och Alarik slog sig häftigt for pannan och ilade ut ! den kalla nattluften.

Och livart reste Herman?------------— Det

visste han icke sjelf. —---*---Huru skulle '81

vi då veta det? — — Men* om vi framdeles fd veta det och vore sinnade att derför vj|lja redogöra, — ------skulle det val då finnas någon enda, som tackar oss derfor?--------Äro icke aila

sa förbittrade, öfver att ha läst så rnyp/iet, och veta så fttet% om deras framtida öden, som man framfört på scénen, utan att föra någon enda — (utom de små barnen) -^derifrån, utan att låta personalen, uppställd i en rad, bocka och niga för publiquén, när rideauen, efter en femte act, — — nedfälldes! — — — Det är ju för illa gjordt!? — — — — Åtminstone blir icke författaren framropad på avantscénen, så mycket är säkert. Knappast nog Herman! Det är illa! — — — Ty det «kulle man likväl af många orsaker önska.

Slut.